சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பதிப்புரை

திரு ஆலவாயுடையார் முதலிய பன்னிருவர் அருளிச்செய்த நாற்பது திவ்விய பிரபந்தங்கள் அடங்கிய பதினொராந் திருமுறை, திருநாரையூரில் ஆதிசைவ மறையோன்பால் வையமெலா மீடேறச் சைவம்வாழ மாமணிபோல் வந்து தோன்றிய நந்தம் நாதனும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருநக்ஷத்திரமாகிய இந்நன்னாளிலே, அந் நம்பி வழிபட்டு நிவேதித்தவற்றை யெல்லாம் நன்கருந்தி அவர்க்குச் சந்தமறை முதற்கலைகளெல்லாம் ஓதுவித்த பொல்லாப் பிள்ளையார் திருவடிகளிலே, நமது சமாஜத்தின் அடக்கவிலைச் சுத்தப் பதிப்பாகச் சமர்ப்பிக்கப் பெறுகின்றது. இவ்விரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருதற்கு இருநூற்றைம்பது ரூபா முன்பணமாகத் தந்து பொருளுதவி புரிந்தவர் காரைக்குடி சைவத்திருவாளர் - முத்த - வெ. சொக்கலிங்கம் செட்டியாரவர்களேயாவர். இவர்கள் சிவநேசர் திருக்கூட்டத்தைப் பலவாண்டுகள் தனவணிக நாட்டில் மிகச் செம்மையாக நடத்திச் சமயத்தொண்டு புரிகின்றதைத் தமிழ்நாடு நன்கறியும். திருவாளர்கள் - மா. துரைசாமிமுதலியார், திரு. வி. உலகநாத முதலியார் ஆகிய பேரறிஞர்கள் அச்சுத்தாள்களைத் திருத்தியுபகரித்தனர். திரு. மு. அருணசலம் பிள்ளை, எம். ஏ., அவர்கள் இந் நூலுட் சில பிரபந்தங்களை ஏட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்புநோக்கிச் சிறந்த பாடங்களைக் குறித்தும், பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி, பிழை திருத்தம், தலக்குறிப்பகராதி ஆகியவற்றைத் தொகுத்தும் தொண்டு புரிந்தனர். வழக்கம்போல் சாது அச்சுக்கூடத்தினர் விரைவாகவும்

செம்மையாகவும் அச்சிட்டு முடித்தனர். இப்பெரியார்கட் கெல்லாம் நமது சமாஜம் மனப்பூர்வமான நன்றி செலுத்துகின்றது.

இவ்வெளியீடு சைவத் திருமுறைகளை ஓதும் விருப்பமுடைய நன்மக்கட்கு எல்லா நலங்களையும் அளிக்குமாறு தேனே தொடுத்த பொழில் நாரையூர்ச் சூலம் வலனேந்தி எடுத்த மதமுகத்த ஏறு அருள்புரிக.

திருநாரையூர்
விக்கிரம௵ வைகாசி௴ ௨௰௬
புனர்பூசத் திருநாள்
8—6—1940

இங்ஙனம்
ம. பாலசுப்பிரமணியன்
காரியதரிசி
சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம்

சிவமயம்

உள்ளுறை

பக்கம்

பக்கம்

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பதினொராந் திருமுறை

திருஆலவாயுடையார் முதலிய பன்னிருவர் அருளிச்செய்த நாற்பது திவ்விய பிரபந்தங்கள்

திருஆலவாயுடையார் அருளிய

1. திருமுகப் பாசுரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மதிமலி புரிசை மாடக் கூடல்
பதிமிசை நிலவு பால்நிற வரிச்சிற
கன்னம் பயில்பொழில் ஆல வாயின்
மன்னிய சிவன்யான் மொழிதரு மாற்றம்
பருவக் கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்
கொருமையின் உரிமையின் உதவி ஒளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா உகைக்குஞ் சேரலன் காண்க
பண்பா லியாழ்பயில் பாண பத்திரன்
தன்போல் என்பால் அன்பன் தன்பால்
காண்பது கருதிப் போந்தனன்
மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப் பதுவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

காரைக்காலம்மையார் அருளிய

2. திரு ஆலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள்

2. (க) பண் - நட்டபாடை

திருச்சிற்றம்பலம்

கொங்கை திரங்கி நரம்பெழுந்து குண்டுகண் வெண்பற் குழிவயிற்றுப், பங்கி சிவந்திரு பற்கணீண்டு பரடுயர் நீள் கணைக் காலோர்பெண்பேய், தங்கி யலறி யுலறுகாட்டில் தாழ்சடை யெட்டுத் திசையும்வீசி, அங்கங் குளிர்ந்தனல் ஆடுமெங்கள் அப்ப னிடந்திரு ஆலங்காடே. க

கள்ளிக் கவட்டிடைக் காலைநீட்டிக் கடைக்கொள்ளி வாங்கி மசித்துமையை, விள்ள எழுதி வெடுவெடென்ன நக்கு வெருண்டு விலங்குபார்த்துத், துள்ளிச் சுடலைச் சுடுபிணத் தீச் சுட்திட முற்றுஞ் சுளிந்துபூழ்தி, அள்ளி அவிக்கநின் றாடுமெங்கள் அப்ப னிடந்திரு ஆலங்காடே. உ

வாகை விரிந்துவெண் ணெற்றொலிப்ப மயங்கிருள் கூர்நடு நாளைஆங்கே, கூகையொ டாண்டலை பாடஆந்தை கோடதன் மேற்குதித் தோடவீசி, ஈகை படர்தொடர் கள்ளிநீழல் ஈமம் இடுசுடு காட்டகத்தே, ஆகங் குளிர்ந்தனல் ஆடுமெங்கள் அப்ப னிடந்திரு ஆலங்காடே. ௩

குண்டிலோ மக்குழிச் சோற்றைவாங்கிக் குறுநரி தின்ன அதனைமுன்னே, கண்டிலோ மென்று கனன்று பேய்கள் கையடித் தோடிடு காடரங்கா, மண்டலம் நின் றங்கு ளாளமிட்டு வாதித்து வீசி எடுத்தபாதம், அண்ட முற நிமிர்ந் தாடுமெங்கள் அப்ப னிடந்திரு ஆலங்காடே. ௪

விழுது நிணத்தை விழுங்கியிட்டு வெண்டலை மாலை விரவப்பூட்டிக், கழுதுதன் பிள்ளையைக் காளியென்று பேரிட்டுச் சீருடைத் தாவளர்த்துப், புழுதி துடைத்து முலைகொடுத்துப் போயின தாயை வரவுகாணு, தழுதுறங் கும்புறங் காட்டி லாடும் அப்ப னிடந்திரு ஆலங்காடே.

பட்டடி நெட்டுகிர்ப் பாறுகாறபேய் பருந்தொடு கூகை பகண்டைஆந்தை, குட்டி யிடமுட்டை கூகைபேய்கள் குறு நரி சென்றணங் காடுகாட்டிற், பிட்டடித் துப்புறங் காட்டி விட்ட பிணத்தினைப் பேரப் புரட்டிஆங்கே, அட்டமே பாய நின் றாடும்எங்கள் அப்ப னிடந்திரு ஆலங்காடே. ௬

சுழலும் அழல்விழிக் கொள்ளிவாய்ப்பேய் சூழ்ந்து துணங்கையிட் டோடிஆடித், தழலு ளெரியும் பிணத்தை வாங்கித் தான்றடி தின்றணங் காடுகாட்டிற், கழலொலி யோசைச் சிலம்பொலிப்பக் காலுயர் வட்டணை யிட்டுநட்டம், அழல்உமிழ்ந் தோரி கதிக்கஆடும் அப்ப னிடந்திரு ஆலங் காடே. ௭

நாடு நகருந் திரிந்துசென்று நன்னெறி நாடி நயந்தவரை, மூடி முதுபிணத் திட்டமாடே முன்னிய பேய்க்கணஞ் சூழச் சூழக், காடுங் கடலும் மலையும்மண்ணும் விண்ணுஞ் சுழல அனல்கைஏந்தி, ஆடும் அரவப் புயங்கன்எங்கள் அப்ப னிடந் திரு ஆலங்காடே. ௮

துத்தங் கைக்கிள்ளை விளரிதாரம் உழையிளி யோசை பண் கெழுமப்பாடிச், சச்சரி கொக்கரை தக்கையோடு தகு ணிதந் துந்துபி தாளம்வீணை, மத்தளங் கரடிகை வன்கை மென்தோல் தமருகங் குடமுழா மொந்தைவாசித், தத்தனை விரவினோ டாடும்எங்கள் அப்ப னிடந்திரு ஆலங்காடே. ௯

புந்தி கலங்கி மதிமயங்கி இறந்தவ ரைப்புறங் காட்டி விட்டுச், சந்தியில் வைத்துக் கடமைசெய்து தக்கவ ரிட்ட செந் தீவிளக்கா, முந்தி அமரர் முழவினோசை திசைகது வச் சிலம் பார்க்கஆர்க்க, அந்தியின் மாநடம் ஆடும்எங்கள் அப்ப னிடந்திரு ஆலங்காடே. ௧0

ஒப்பினை யில்லவன் *பேய்கள்கூடி ஒன்றினை யொன் றடித் தொக்கலித்துப், பப்பினை யிட்டுப் பகண்டைபாடப் பாடிருந் தந்நரி யாழமைப்ப*, அப்பனை அணிதிரு ஆலங்காட் டுள் அடிகளைச் செடிதலைக் காரைக்காற்பேய், செப்பிய செந் தமிழ் பத்தும்வல்லார் சிவகதி சேர்ந்தின்பம் எய்துவாரே. ௧௧

திருச்சிற்றம்பலம்

2. (உ) பண் - இந்தளம்

திருச்சிற்றம்பலம்

எட்டி யிலவ மீகை சூரை காரை படர்ந்தெங்குஞ்
சுட்ட சுடலை சூழ்ந்த கள்ளி சோர்ந்த குடர்கௌவப்
பட்ட பிணங்கள் பரந்த காட்டிற் பறைபோல் விழிகட்பேய்
கொட்ட முழவங் கூளி பாடக் குழக னாடுமே.

நிணந்தா னுருகி நிலந்தான் நனைப்ப நெடும்பற் குழிகட்பேய்
துணங்கை எறிந்து சூழு நோக்கிச் சுடலைநவிழ்த் தெங்குங்
கணங்கள் கூடிப் பிணங்கள் மாந்திக் களித்த மனத்தவா
அணங்கு காட்டில் அனல்கை ஏந்தி அழக னாடுமே. உ

புட்கள் பொதுத்த புலால்வெண் தலையைப் புறமே நரிகவ்வ
அட்டென் றழைப்ப ஆந்தை வீச அருகே சிறுகூகை
உட்க விழிக்க வூமன் வெருட்ட ஓரி கதித்தெங்கும்
பிட்க நட்டம் பேணும் இறைவன் பெயரும் பெருங்காடே. ந

செத்த பிணத்தைத் தெளியா தொருபேய் சென்று விரல்சுட்டிக்
கத்தி யுறுமிக் கனல்விட் டெறிந்து கடக்கப் பாய்ந்துபோய்ப்
பத்தல் வயிற்றைப் பதைக்க மோதிப் பலபேய் இரிந்தோடப்
பித்த வேடங் கொண்டு நட்டம் பெருமா னாடுமே. ச

முள்ளி தீந்து முளரி கருகி மூளை சொரிந்துக்குக்
கள்ளி வற்றி வெள்ளில் பிறங்கு கடுவேங் காட்டுள்ளே [டுப்
புள்ளி யுழைமான் தோலோன் றுடுத்துப் புலித்தோல் பியற்கிட்
பள்ளி யிடமும் அதுவே யாகப் பரம னாடுமே. ரு

வாளைக் கிளர வளைவாள் எயிற்று வண்ணச் சிறுகூகை
மூளைத் தலையும் பிணமும் விழுங்கி முரலும் முதுகாட்டில்
தாளிப் பனையின் இலைபோல் மயிர்க்கட் டழல்வாய் அழல்கட்பேய்
கூளிக் கணங்கள் குழலோ டியம்பக் குழக னாடுமே. சா

நொந்திக் கிடந்த சுடலை தடவி நுகரும் புழுக்கின்றிச்
சிந்தித் திருந்தங் குறங்குஞ் சிறுபேய் சிரமப் படுகாட்டின்
முந்தி அமரர் முழவின் ஓசை முறைமை வழுவாமே
அந்தி நிருத்தம் அனல்கை ஏந்தி அழக னாடுமே. எ

வேய்க ளோங்கி வெண்முத் துதிர வெடிகொள் சுடலையுள்
ஓயும் உருவில் உலறு கூந்தல் அலறு பகுவாய
பேய்கள் கூடிப் பிணங்கள் மாந்தி யணங்கும் பெருங்காட்டின்
மாய னாட மலையான் மகளும் மருண்டு நோக்குமே. ௮

கடுவன் உகளுங் கழைசூழ் பொதும்பிற் கழுதும் பேயுமாய்
இடுவெண் தலையும் ஈமப் புகையும் எழுந்த பெருங்காட்டில்
கொடுவெண் மழுவும் பிறையுந் ததும்பக் கொள்ளென் றிசைபாடப்
படுவெண் துடியும் பறையுங் கறங்கப் பரம னாடுமே. ௯

குண்டை வயிற்றுக் குறிய சிறிய நெடிய பிறங்கற்பேய்
இண்டு படர்ந்த இருள்சூழ் மயானத் தெரிவாய் எயிற்றுப்பேய்
கொண்டு குழவி தடவி வெருட்டிக் கொள்ளென் றிசைபாட
மிண்டி மிளிர்ந்த சடைகள் தாழ விமல னாடுமே. ௧௦

சூடு மதியஞ் சடைமேல் உடையார் சுழல்வார் திருநட்டம்
ஆடும் அரவம் அரையில் ஆர்த்த அடிகள் அருளாலே
காடு மலிந்த கனல்வாய் எயிற்றுக் காரைக் காற்பேய்தன்
பாடல் பத்தும் பாடி ஆடப் பாவ நாசமே. ௧௧

திருச்சிற்றம்பலம்

3. திருஇரட்டைமணிமாலை

திருச்சிற்றம்பலம்

கிளர்ந்துந்து வெந்துயர் வந்தடும் போதஞ்சி நெஞ்சமென்பாய்
தளர்ந்திங் கிருத்தல் தவிர்திகண் டாய்தள ராதுவந்தி
வளர்ந்துந்து கங்கையும் வானத் திடைவளர் கோட்டுவெள்ளை
இளந்திங் களுமெருக் கும்இருக் குஞ்சென்னி ஈசனுக்கே. ௧

ஈச னவனல்லா தில்லை யெனநினைந்து
கூசி மனத்தகத்துக் கொண்டிருந்து—பேசி
மறவாது வாழ்வாரை மண்ணுலகத் தென்றும்
பிறவாமைக் காக்கும் பிரான். ௨

பிரானேன்று தன்னைப்பன் ஞள்பர வித்தோழு வாரிடர்கண்
டிரானேன்ன நிற்கின்ற ஈசன்கண் டீரின வண்டுகிண்டிப் [வாய்
பொராநின்ற கொன்றைப் பொதும்பர்க் கிடந்துபொம் மென்றுறை
அராநின் றிரைக்குஞ் சடைச்செம்பொன் நீள்முடி அந்தணனே.

அந்தணனைத் தஞ்சமேன் றுட்பட்டார் ஆழாமே
வந்தணைந்து காத்தளிக்கும் வல்லாளன்—கொந்தணைந்த
பொன்கண்டாற் பூணுதே கோள்நாகம் பூண்டானே
என்கண்டாய் நெஞ்சே இனி. ௪

இனிவார் சடையினிற் கங்கையென் பாளைஅங் கத்திருந்த
கனிவாய் மலைமங்கை காணில்என் செய்திகை யிற்சிலையான்
முனிவார் திரிபுரம் மூன்றும்வெந் தன்றுசெந் தீயின்மூழ்கத்
தனிவார் கணையொன்றி ஞல்மிகக் கோத்தளஞ் சங்கரனே. ௫

சங்கரனைத் தாழ்ந்த சடையானை அச்சடைமேற்
பொங்கரவம் வைத்துகந்த புண்ணியனை—அங்கொருநாள்
ஆவாவென் றுழாமைக் காப்பானை எப்பொழுதும்
ஓவாது நெஞ்சே உரை. ௬

உரைக்கப் படுவது மொன்றுண்டு கேட்கிற்செவ் வான்தொடைமேல்
இரைக்கின்ற பாம்பினை என்றுந் தொடேல்இழிந் தோட்டத்தெங்குந்
திரைக்கின்ற கங்கையுந் தேனின்ற கொன்றையுஞ் செஞ்சடைமேல்
விரைக்கின்ற வன்னியுஞ் சென்னித் தலைவைத்த வேதியனே.

வேதியனை வேதப் பொருளானை வேதத்துக்
காதியனை யாதிரைநன் ஞளானைச்—சோதிப்பான்
வல்லேன மாய்ப்புக்கு மாலவனும் மாட்டாது
கில்லேன மாவென்றான் கீழ். ௮

கீழா யினதுன்ப வெள்ளக் கடல்தள்ளி யுள்ளுறப்போய்
வீழா திருந்தின்பம் வேண்டுமென் பீர்விர வார்புரங்கள்
பாழா யிடக்கண்ட கண்டனெண் தோளன்பைம் பொற்கழலே
தாழா திறைஞ்சிப் பணிந்துபன் ஞளுந் தலைநின்மினே. ௯

தலையாய ஐந்தினையுஞ் சாதித்துத் தாழ்ந்து
தலையா யினவுணர்ந்தோர் காண்பர்—தலையாய

அண்டத்தான் ஆதிரையான் ஆலாலம் உண்டிருண்ட
கண்டத்தான் செம்பொற் கழல். கo

கழற்கொண்ட சேவடி காணலுற் றார்தம்மைப் பேணலுற்றார்
நிழற்கண்ட போழ்தத்து நில்லா வினைநிக ரேதுமின்றித்
தழற்கொண்ட சோதிச்செம் மேனியெம் மானைக்கைம் மாமலர் தூய்த்
தொழக்கண்டு நிற்கிற்கு மோதுன்னி நம்மடுந் தொல்வினையே.

தொல்லை வினைவந்து சூழாமுன் தாழாமே
ஒல்லை வணங்கி உமையென்னும்—மெல்லியலோர்
கூற்றானைக் கூற் றுருவங் காய்ந்தானை வாய்ந்திலங்கு
நீற்றானை நெஞ்சே நினை. க௨

நினையா தொழுதிகண் டாய்நெஞ்ச மேயிங்கோர் தஞ்சமென்று
மனையா ளையும்மக்கள் தம்மையுந் தேறி யோரா றுபுக்கு
நனையாச் சடைமுடி நம்பன்நந் தாதைநொந் தாதசெந்தீ
அனையான் அமரர் பிரான்அண்ட வாணன் அடித்தலமே. க௩

அடித்தலத்தின் அன்றரக்கன் ஐந்நான்கு தோளும்
முடித்தலமும் நீமுரித்த வாறென்—முடித்தலத்தில்
ஆறாடி ஆறா அனலாடி அவ்வனலின்
நீறாடி நெய்யாடி நீ. க௪

நீநின்று தானவர் மாமதில் மூன்றும் நிரந்துடனே
தீநின்று வேவச் சிலைதொட்ட வாறென் றிரங்குவல்வாய்ப்
பேய்நின்று பாடப் பெருங்கா டரங்காப் பெயர்ந்துநட்டம்
போய்நின்று பூதந் தொழச்செய்யும் மொய்கழற் புண்ணியனே.

புண்ணியங்கள் செய்தனவும் பொய்ந்நெறிக்கட் சாராமே
எண்ணியோ ரைந்தும் இசைந்தனவால்—திண்ணிய
கைம்மாவின் ஈருரிவை மூவுருவும் போர்த்துகந்த
அம்மானுக் காட்பட்ட அன்பு. க௬

அன்பால் அடைவதெவ் வாறுகொல் மேலதோ ராடரவந்
தன்பால் ஒருவரைச் சாரவொட் டாதது வேயுமன்றி
முன்பா யினதலை யோடுகள் கோத்தவை யார்த்துவெள்ளை
என்பா யினவும் அணிந்தங்கோர் ஏறுகந் தேறுவதே. க

ஏறலால் ஏறமற் றில்லையே எம்பெருமான்
ஆறெலாம் பாயும் அவிர்சடையார்—வேறோர்
படங்குலவு நாகமுமிழ் பண்டமரர் சூழ்ந்த
தடங்கடல்நஞ் சுண்டார் தமக்கு. கக

தமக்கென்றும் இன்பணி செய்திருப் பேமுக்குத் தாமொருநாள்
எமக்கென்று சொன்னால் அருளுங்கொ லாமினை யாதுமின்றிச்
சுமக்கின்ற பிள்ளைவெள் ளேறொப்ப தொன்றுதொண் டைக்கனிவாய்
உமைக்கென்று தேடிப் பெறாதுட னேகொண்ட உத்தமரே.

உத்தமராய் வாழ்வார் உலந்தக்கால் உற்றார்கள்
செத்தமர மடுக்கித் தீயாமுன்—உத்தமனாய்
நீளாழி நஞ்சுண்ட நெய்யாடி தன்திறமே
கேளாழி நெஞ்சே கிளர்ந்து. உ௦

திருச்சிற்றம்பலம்

4. அற்புதத் திருவந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னேல்லாங் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தேன்—*நிறந்திகழும்*
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே
எஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர். க

இடர்களையா ரேனும் எமக்கிரங்கா ரேனும்
படருநெறி பணியா ரேனுஞ்—சுடருருவில்
என்பறாக் கோலத் தெரியாடும் எம்மானார்க்
கன்பறா தென்னெஞ் சவர்க்கு. உ

அவர்க்கே எழுபிறப்பும் ஆளாவோ மென்றும்
அவர்க்கேநாம் அன்பாவ தல்லாற்—பவர்ச்சடைமேற்
பாகாப்போழ் சூடு மவர்க்கல்லான் மற்றொருவர்க்
காகாப்போம் எஞ்ஞான்றும் ஆள்.

ஆளானோம் அல்லல் அறிய முறையிட்டால்
கேளாத தென்கொலோ கேளாமை—நீளாகஞ்

செம்மையா னாகித் திருமிடறு மற்றொன்றும்
எம்மையாட் கொண்ட இறை. ௪

இறைவனே எவ்வுயிருந் தோற்றுவிப்பான் தோற்றி
இறைவனே ஈண்டிறக்கஞ் செய்வான்—இறைவனே
எந்தா யெனவிரங்கும் எங்கள்மேல் வெந்துயரம்
வந்தா லதுமாற்று வான். ௫

வானத்தா னென்பாரு மென்கமற் றும்பர்கோன்
தானத்தா னென்பாருந் தாமென்க—ஞானத்தான்
முன்னஞ்சத் தாலிருண்ட மொய்யொளிசேர் கண்டத்தான்
என்னெஞ்சத் தானென்பன் யான். ௬

யானே தவமுடையேன் என்னெஞ்சே நன்னெஞ்சம்
யானே பிறப்பறுப்பான் எண்ணினேன்—யானேயக்
கைம்மா வுரிபோர்த்த கண்ணுதலான் வெண்ணீற்ற
அம்மானுக் காளாயி னேன். ௭

ஆயினேன் ஆள்வானுக் கன்றே பெறற்கரியன்
ஆயினேன் அஃதன்றே யாமாறு—தூய
புனற்கங்கை ஏற்றானோர் பொன்வரையே போல்வான்
அனற்கங்கை ஏற்றான் அருள். ௮

அருளே உலகெலாம் ஆள்விப்ப தீசன்
அருளே பிறப்பறுப்ப தானல்—அருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையேன் எஞ்ஞான்றும்
எப்பொருளு மாவ தெனக்கு. ௯

எனக்கினிய எம்மானை ஈசனை யானென்றும்
மனக்கினிய வைப்பாக வைத்தேன்—எனக்கவனைக்
கொண்டேன் பிரானாகக் கொள்வதுமே இன்புற்றேன்
உண்டே எனக்கரிய தொன்று. ௧௦

ஒன்றே நினைந்திருந்தேன் ஒன்றே துணிந்தொழிந்தேன்
ஒன்றேஎன் உள்ளத்தின் உள்ளடைத்தேன்—ஒன்றேகாண்
கங்கையான் திங்கட் கதிர்முடியான் பொங்கொளிசேர்
அங்கையாற் காளாம் அது. ௧௧

அதுவே பிரானாமா றாட்கொள்ளு மாறும்
அதுவே யினியறிந்தோ மானால்—அதுவே
பனிக்கணங்கு கண்ணியா ரொண்ணுதலின் மேலோர்
தனிக்கணங்கு வைத்தார் தகவு. கஉ

தகவுடையார் தாமுளரேல் தாரகலஞ் சாரப்
புகவிடுதல் பொல்லாது கண்டீர்—மிகவடர
ஊர்ந்திடுமா நாகம் ஒருநாள் மலைமகளைச்
சார்ந்திடுமே லேபாவந் தான். கங

தானே தனிநெஞ்சந் தன்னையுயக் கொள்வான்
தானே பெருஞ்சேமஞ் செய்யுமால்—தானேயோர்
பூணாகத் தாற்பொலிந்து பொங்கழல்சேர் நஞ்சுமிழும்
நீணாகத் தானை நினைந்து. கச

நினைந்திருந்து வானவர்கள் நீள்மலராற் பாதம்
புனைந்தும் அடிபொருந்த மாட்டார்—நினைந்திருந்து
மின்செய்வான் செஞ்சடையாய் வேதியனே என்கின்றேற்
கென்செய்வான் கொல்லோ இனி. கரு

இனியோநாம் உய்ந்தோம் இறைவன் அருள்சேர்ந்தோம்
இனியோர் இடரில்லோம் நெஞ்சே—இனியோர்
வினைக்கடலை யாக்குவிக்கும் மீளாப் பிறவிக்
கனைக்கடலை நீந்தினோம் காண். கசு

காண்பார்க்குங் காணலாந் தன்மையனே கைதொழுது
காண்பார்க்குங் காணலாங் காதலாற்—காண்பார்க்குச்
சோதியாய்ச் சிந்தையுளே தோன்றுமே தொல்லுலகுக்
காதியாய் நின்ற அரன். கஎ

அரனென்கோ நான்முக னென்கோ அரிய
பரனென்கோ பண்புணர மாட்டேன்—முரணழியத்
தானவனைப் பாதத் தனிவிரலாற் செற்றானை
யானவனை எம்மானை இன்று. கஅ

இன்று நமக்கெளிதே மாலுக்கும் நான்முகற்கும்
அன்றும் அளப்பரியன் ஆனானை—என்றுமோர்

மூவா மதியானை மூவே முலகங்கள்
ஆவானைக் காணும் அறிவு. கக

அறிவானுந் தானே அறிவிப்பான் தானே
அறிவாய் அறிகின்ருன் தானே—அறிகின்ற
மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிசுடர்பார் ஆகாயம்
அப்பொருளுந் தானே அவன். உ०

அவனே இருசுடர்தீ ஆகாசம் ஆவான்
அவனே புவிபுனல்காற் ருவான்—அவனே
இயமான ஞய்அட்ட மூர்த்தியுமாய் ஞான
மயனுகி நின்ருனும் வந்து. உக

வந்திதனைக் கொள்வதே யொக்கும்இவ் வாளரவின்
சிந்தை யதுதெரிந்து காண்மினே—வந்தோர்
இராநீர் இருண்டனைய கண்டத்தீர் எங்கள்
பிரானீருஞ் சென்னிப் பிறை. உஉ

பிறையும் புனலும் அனலரவுஞ் சூடும்
இறைவ ரெமக்கிரங்கா ரேனுங்—கறைமிடற்ற
எந்தையார்க் காட்பட்டேம் என்றென் றிருக்குமே
எந்தையா வுள்ளம் இது. உ௩

இதுவன்றே ஈசன் திருவுருவ மாமா
றிதுவன்றே என்றனக்கோர் சேமம்—இதுவன்றே
மின்னுஞ் சுடருருவாய் மீண்டாயென் சிந்தனைக்கே
இன்னுஞ் சுழல்கின்ற திங்கு. உச

இங்கிருந்து சொல்லுவதென் எம்பெருமான் எண்ணாதே
எங்கும் பலிதிரியும் எத்திறமும்—பொங்கிரவில்
ஈமவனத் தாடுவதும் என்னுக்கென் ருராய்வோம்
நாமவனைக் காணலுற்ற ஞான்று. உரு

ஞான்ற குழற்சடைகள் பொன்வரைபோல் மின்னுவன
போன்ற கறைமிடற்ருன் பொன்மார்பின்—ஞான்றெங்கும்
மிக்கயலே தோன்ற விளங்கி மிளிருமே
அக்கயலே வைத்த அரவு. உசா

அரவமொன் றாகத்து நீநயந்து பூணேல்
பரவித் தொழுதிரந்தோம் பன்னாள்—முரணழிய
ஒன்னாதார் மூவெயிலும் ஓரம்பால் எய்தானே
பொன்னாரம் மற்றொன்று பூண். உ௭

பூணாக வொன்று புனைந்தொன்று பொங்கதளின்
நாணாக மேன்மிளிர நன்கமைத்துக்—கோணாகம்
பொன்முடிமேற் சூடுவது மெல்லாம் பொறியிலியேற்
கென்முடிவ தாக இவர். உ௮

இவரைப் பொருளுணர மாட்டாதார் எல்லாம்
இவரை யிகழ்வதே கண்டீர்—இவர்தமது
பூக்கோல மேனிப் பொடிபூசி என்பணிந்த
பேய்க்கோலங் கண்டார் பிறர். உ௯

பிறரறிய லாகாப் பெருமையருந் தாமே
பிறரறியும் பேருணர்வுந் தாமே—பிறருடைய
என்பே யணிந்திரவில் தீயாடும் எம்மானார்
வன்பேயும் தாமும் மகிழ்ந்து. ௩௦

மகிழ்தி மடநெஞ்சே மானுடரில் நீயுந்
திகழ்தி பெருஞ்சேமஞ் சேர்ந்தாய்—இகழாதே
யாரென்பே யேனும் அணிந்துழல்வார்க் காட்பட்ட
பேரன்பே யின்னும் பெருக்கு. ௩௧

பெருகொளிய செஞ்சடைமேற் பிள்ளைப் பிறையின்
ஒருகதிரே போந்தொழுகிற் றொக்குந்—தெரியின்
முதற்கண்ணான் முப்புரங்க ளன்றெரித்தான் மூவா
நுதற்கண்ணான் றன்மார்பின் நூல். ௩௨

நூலறிவு பேசி நுழைவிலா தார்திரிக
நீல மணிமிடற்றான் நீர்மையே—மேலுலந்த
தேக்கோலத் தேவ்வுருவாய் எத்தவங்கள் செய்வார்க்கும்
அக்கோலத் தவ்வுருவே யாம். ௩௩

ஆமா றறியாவே வல்வினைகள் அந்தரத்தே
நாமாளென் றேத்தார் நகர்மூன்றும்—வேமா

றொருகணையாற் செற்றானை உள்ளத்தால் உள்ளி
அருகணையா தாரை அடும். ௩௩

அடுங்கண்டாய் வெண்மதியென் றஞ்சி இருள்போந்
திடங்கொண் டிருக்கின்ற தொக்கும்—படங்கொள்
அணிமிடற்ற பேழ்வாய் அரவசைத்தான் கோல
மணிமிடற்றி னுள்ள மறு. ௩௪

மறுவுடைய கண்டத்தீர் வார்சடைமேல் நாகந்
தெறுமென்று தேய்ந்துழலும் ஆ! ஆ!—உறுவான்
தளரமீ தோடுமேல் தானதனை அஞ்சி
வளருமோ பிள்ளை மதி. ௩௫

மதியா அடலவுணர் மாமதில்மூன் றட்ட
மதியார் வளர்சடையி னானை—மதியாலே
என்பாக்கை யாலிகழா தேத்துவரேல் இவ்வுலகில்
என்பாக்கை யாய்ப்பிறவார் ஈண்டு. ௩௬

.. ...ரடொளிசேர் வானத் தெழுமதியை வாளரவந்
தீண்டச் சிறுகியதே போலாதே—பூண்டதோர்
தாரேறு பாம்புடையான் மார்பில் தழைந்திலங்கு
கூரேறு காரேனக் கொம்பு. ௩௭

கொம்பினையோர் பாகத்துக் கொண்ட குழகன்தன்
அம்பவள மேனி அதுமுன்னஞ்—செம்பொன்
அணிவரையே போலும் பொடியணிந்தால் வெள்ளி
மணிவரையே போலும் மறித்து. ௩௮

மறித்து மடநெஞ்சே வாயாலுஞ் சொல்லிக்
குறித்துத் தொழுதொண்டர் பாதங்—குறித்தொருவர்
கொள்ளாத திங்கட் குறுங்கண்ணி கொண்டார்மாட்
டுள்ளாதார் கூட்டம் ஒருவு. ௪0

ஒருபால் உலகளந்த மாலவனும் மற்றை
ஒருபால் உமையவளாம் என்றால்—இருபாலும்
நின்னுருவ மாக நிறந்தெரிய மாட்டோமால்
நின்னுருவோ மின்னுருவோ நேர்ந்து. ௪௧

நேர்ந்தரவங் கொள்ளச் சிறுகிற்றே நீயதனை
ஈர்ந்தளவே கொண்டிசைய வைத்தாயோ—பேர்ந்து
வளங்குழவித் தாய்வளர மாட்டாதோ என்றே
இளங்குழவித் திங்கள் இது. ௪உ

திங்க ளிதுசூடிச் சில்பலிக்கென் றார்திரியேல்
எங்கள் பெருமானே என்றிரந்து—பொங்கொளிய
வானோர் விலக்காரேல் யாம்விலக்க வல்லமே
தானே அறிவான் தனக்கு. ௪௩

தனக்கே அடியனாய்த் தன்னடைந்து வாழும்
எனக்கே அருளாவா றென்கொல்—மனக்கினிய
சீராளன் கங்கை மணவாளன் செம்மேனிப்
பேராளன் வானோர் பிரான். ௪௪

பிரானவனை நோக்கும் பெருநெறியே பேணிப்
பிரானவன்தன் பேரருளே வேண்டிப்—பிரானவனை
எங்குற்றான் என்பீர்கள் என்போல்வார் சிந்தையினும்
இங்குற்றான் காண்பார்க் கெளிது. ௪௫

எளிய திதுவன்றே ஏழைகாள் யாதும்
அளியீர் அறிவிலீர் ஆ ! ஆ !—வொளிகொள்மிடற்
றெந்தைஅராப் பூண்டுழலும் எம்மானை உள்நினைந்த
சிந்தையராய் வாழுந் திறம். ௪௬

திறத்தான் மடநெஞ்சே சென்றடைவ தல்லால்
பெறத்தானும் ஆகியோ பேதாய்—நிறத்த
இருவடிக்கண் ஏழைக் கொருபாகம் ஈந்தான்
திருவடிக்கட் சேருந் திரு. ௪௭

திருமார்பில் ஏனச் செழுமருப்பைப் பார்க்கும்
பெருமான் பிறைக்கொழுந்தை நோக்கும்—ஒருநாள்
இதுமதியென் றொன்றாக இன்றளவுந் தேரா
ததுமதியொன் றில்லா அரா. ௪௮

அராவி வளைத்தனைய அங்குழவித் திங்கள்
விராவு கதிர்விரிய வோடி—விராவுதலால்

பொன்னோடு வெள்ளிப் புரிபுரிந்தாற் போலவே
தன்னோடே யொப்பான் சடை. ௪௯

சடைமேலக் கொன்றை தருகனிகள் போந்து
புடைமேவித் தாழ்ந்தனவே போலும்—முடிமேல்
வலப்பாலக் கோல மதிவைத்தான் தன்பங்கின்
குலப்பாவை நீலக் குழல். ௫௦

குழலார் சிறுபுறத்துக் கோல்வளையைப் பாகத்
தெழிலாக வைத்தேக வேண்டா—கழலார்ப்பப்
பேரிரவில் ஈமப் பெருங்காட்டிற் பேயோடும்
ஆரழல்வாய் நீயாடும் அங்கு. ௫௧

அங்கண் முழுமதியஞ் செக்கர் அகல்வானத்
தெங்கும் இனிதெழுந்தால் ஒவ்வாதே—செங்கண்
திருமாலைப் பங்குடையான் செஞ்சடைமேல் வைத்த
சிரமாலை தோன்றுவதோர் சீர். ௫௨

சீரார்ந்த கொன்றை மலர்தழைப்பச் சேணுலவி
நீரார்ந்த பேரியாறு நீத்தமாய்ப்—போரார்ந்த
நாண்பாம்பு கொண்டசைத்த நம்மீசன் பொன்முடிதான்
காண்பார்க்குச் செவ்வேயோர் கார். ௫௩

காருருவக் கண்டத்தெங் கண்ணுதலே எங்கொளித்தாய்
ஓருருவாய் நின்னோ டுழிதருவான்—நீருருவ
மேகத்தாற் செய்தனைய மேனியான் நின்னுடைய
பாகத்தான் காணாமே பண்டு. ௫௪

பண்டமரர் அஞ்சப் படுகடலில் நஞ்சுண்டு
கண்டங் கறுத்ததுவும் அன்றியே—உண்டு
பணியுறுவார் செஞ்சடைமேற் பால்மதியி னுள்ளே
மணிமறுவாய்த் தோன்றும் வடு. ௫௫

வடுவன் றெனக்கருதி நீமதித்தி யாயில்
சுடுவெண் பொடிநிறத்தாய் சொல்லாய்—படுவெண்
புலாற்றலையி னுள்ளூண் புறம்பேசக் கேட்டோம்
நிலாத்தலையிற் சூடுவாய் நீ. ௫௬

நீயுலக மெல்லாம் இரப்பினும் நின்னுடைய
தீய அரவொழியச் செல்கண்டாய்—தூய
மடவரலார் வந்து பலியிடார் அஞ்சி
விடஅரவம் மேலாட மிக்கு. ருஎ

மிக்க முழங்கெரியும் வீங்கிய பொங்கிருளும்
ஒக்க வுடனிருந்தால் ஒவ்வாதே—செக்கர்போல்
ஆகத்தான் செஞ்சடையும் ஆங்கவன்தன் பொன்னுருவில்
பாகத்தாள் பூங்குழலும் பண்பு. ருஅ

பண்புணர மாட்டேன்நான் நீயே பணித்துக்காண்
கண்புணரு நெற்றிக் கறைக்கண்டா—பெண்புணரும்
அவ்வுருவோ மாலுருவோ ஆனேற்றாய் நீறணிவ
தெவ்வுருவோ நின்னுருவ மேல். ருகூ

மேலாய மேகங்கள் கூடியோர் பொன்விலங்கல்
போலாம் ஒளிபுதைத்தால் ஒவ்வாதே—மாலாய
கைம்மா மதக்களிற்றுக் காருரிவை போர்த்தபோ
தம்மான் திருமேனி அன்று. கூ௦

அன்றுந் திருவுருவங் காணாதே ஆட்பட்டேன்
இன்றுந் திருவுருவங் காண்கிலேன்—என்றுந்தான்
எவ்வுருவோ நும்பிரான் என்பார்கட் கென்னுரைக்கேன்
எவ்வுருவோ நின்னுருவ மேது. கூக

ஏதொக்கும் ஏதொவ்வா தேதாகும் ஏதாகா
தேதொக்கும் என்பதனை யாரறிவார்—பூதப்பால்
வில்வேட னாகி விசயனோ டேற்றநாள்
வல்வேட னான வடிவு. கூஉ

வடிவுடைய செங்கதிர்க்கு மாறாய்ப் பகலே
நெடிதுலவி நின்றெறிக்குங் கொல்லோ—கடியுலவு
சொன்முடிவொன் றில்லாத சோதியாய் சொல்லாயால்
நின்முடிமேல் திங்கள் நிலா. கூந

நிலாஇலங்கு வெண்மதியை நேடிக்கொள் வான்போல்
உலாவி யுழிதருமா கொல்லோ—நிலாவிருந்த

செக்கரவ் வானமே யொக்குந் திருமுடிக்கே
புக்கரவங் காலையே போன்று. ௬௪

காலையே போன்றிலங்கும் மேனி கடும்பகலின்
வேலையே போன்றிலங்கும் வெண்ணீறு—மாலையின்
ருங்குருவே போலுஞ் சடைக்கற்றை மற்றவற்கு
வீங்கிருளே போலும் மிடறு. ௬௫

மிடற்றில் விடமுடையீர் உம்மிடற்றை நக்கி
மிடற்றில் விடங்கொண்ட வாறே—மிடற்றகத்து
மைத்தா மிருள்போலும் வண்ணங் கரிதாலோ
பைத்தாடு நும்மார்பிற் பாம்பு. ௬௬

பாம்பும் மதியும் மடமானும் பாய்புலியுந்
தாம்பயின்று தாழருவி தாங்குதலால்—ஆம்பொன்
உருவடிவில் ஓங்கொளிசேர் கண்ணுதலான் கோலத்
திருவடியின் மேய சிலம்பு. ௬௭

சிலம்படியாள் ஊடலைத் தான்தவிர்ப்பான் வேண்டிச்
சிலம்படிமேற் செவ்வரத்தஞ் சேர்த்தி—நலம்பெற்
றெதிராய செக்கரினும் இக்கோலஞ் செய்தான்
முதிரா மதியான் முடி. ௬௮

முடிமேற் கொடுமதியான் முக்கணான் நல்ல
அடிமேற் கொடுமதியோங் கூற்றைப்—படிமேற்
குனியவல மாம்அடிமை கொண்டாடப் பெற்றோம்
இனிஅவலம் உண்டோ எமக்கு. ௬௯

எமக்கிதுவோ பேராசை என்றுந் தவிரா
தெமக்கொருநாள் காட்டுதியோ எந்தாய்—அமைக்கவே
போந்தெரிபாய்ந் தன்ன புரிசடையாய் பொங்கிரவில்
ஏந்தெரிபாய்ந் தாடும் இடம். ௭௰

இடப்பால வானத் தெழுமதியை நீயோர்
மடப்பாவை தன்னருகே வைத்தால்—இடப்பாகங்
கொண்டாள் மலைப்பாவை கூறொன்றுங் கண்டிலங்காண்
கண்டாயே முக்கண்ணாய் கண். ௭௧

பதி. 2

கண்டெந்தை என்றிறைஞ்சிக் கைப்பணியான் செய்யேனேல்
அண்டம் பெறினும் அதுவேண்டேன்—துண்டஞ்சேர்
விண்ணாளுந் திங்களாய் மிக்குலகம் ஏழினுக்குங்
கண்ணாளா ஈதென் கருத்து. *௭௨*

கருத்தினால் நீகருதிற் றெல்லாம் உடனே
திருத்தலாஞ் சிக்கெனநான் சொன்னேன்—பருத்தரங்க
வெள்ளநீ ரேற்றான் அடிக்கமலம் நீவிரும்பி
உள்ளமே எப்போதும் ஓது. *௭௩*

ஓத நெடுங்கடல்கள் எத்தனையும் உய்த்தட்ட
ஏது நிறைந்தில்லை என்பரால்—பேதையர்கள்
எண்ணா திடும்பலியால் என்றோ நிறைந்தவா
கண்ணார் கபாலக் கலம். *௭௪*

கலங்கு புனற்கங்கை யூடால லாலும்
இலங்கு மதிஇயங்க லாலும்—நலங்கொள்
பரிசுடையான் நீள்முடிமேற் பாம்பியங்க லாலும்
விரிசடையாங் காணில் விசும்பு. *௭௫*

விசும்பில் விதியுடைய விண்ணோர் பணிந்து
பசும்பொன் மணிமகுடந் தேய்ப்ப—முசிந்தெங்கும்
எந்தாய் தழும்பேறி யேபாவம் பொல்லாவாம்
அந்தா மரைபோ லடி. *௭௬*

அடிபேரிற் பாதாளம் பேரும் அடிகள்
முடிபேரின் மாமுகடு பேரும்—கடகம்
மறிந்தாடு கைபேரில் வான்திசைகள் பேரும்
அறிந்தாடும் ஆற்றா தரங்கு. *௭௭*

அரங்கமாய்ப் பேய்க்காட்டி லாடுவான் வாளா
இரங்குமோ எவ்வுயிர்க்கும் ஏழாய்—இரங்குமேல்
என்னாக வையான்தான் எவ்வுலகம் ஈந்தளியான்
பன்னா ளிரந்தாற் பணிந்து. *௭௮*

பணிந்தும் படர்சடையான் பாதங்கள் போதால்
அணிந்தும் அணிந்தவரை யேத்தத்—துணிந்தென்றும்

எந்தையார்க் காட்செய்யப் பெற்ற இதுகொலோ
சிந்தையார்க் குள்ள செருக்கு. ௭௯

*செருக்கினால் வெற்பெடுத்த எத்தனையோ திண்தோள்
அரக்கனையும் முன்னின் றடர்த்த—திருத்தக்க
மாலயனுங் காணா தரற்றி மகிழ்ந்தேத்தக்
காலனையும் வென்றுதைத்த கால்.* ௮0

காலனையும் வென்றோம் கடுநரகங் கைகழன்றோம்
மேலை இருவினையும் வேரறுத்தோம்—கோல
அரணார் அவிந்தழிய வெந்தீயம் பெய்தான்
சரணார விந்தங்கள் சார்ந்து. ௮௧

*சார்ந்தார்க்குப் பொற்கொழுந்தே யொத்திலங்கிச் சாராது
பேர்ந்தார்க்குத் தீக்கொடியின் பெற்றியதாம்—தேர்ந்துணரில்
தாழ்சுடரோன் செங்கதிருஞ் சாயுந் தழல்வண்ணன்
வீழ்சடையே என்றுரைக்கும் மின்.* ௮௨

*மின்போலுஞ் செஞ்சடையான் மாலோடும் ஈண்டிசைந்தால்
என்போலுங் காண்பார்கட் கென்றிரேல்—தன்போலும்
பொற்குன்றும் நீல மணிக்குன்றுந் தாமுடனே
நிற்கின்ற போலும் நெடிது.* ௮௩

*நெடிதாய பொங்கெரியுந் தண்மதியும் நேரே
கடிதாங் கடுஞ்சுடரும் போலுங்—கொடிதாக
விண்டார்கள் மும்மதிலும் வெந்தீ யினில்அழியக்
கண்டாலும் முக்கணாங் கண்.* ௮௪

கண்ணாரக் கண்டுமென் கையாரக் கூப்பியும்
எண்ணார எண்ணத்தால் எண்ணியும்—விண்ணோன்
எரியாடி என்றென்றும் இன்புறுவன் கொல்லோ
பெரியானைக் காணப் பெறின். ௮௫

*பெறினும் பிறிதியாதும் வேண்டேம் நமக்கீ
தறினும் உறுதொழியு மேனுஞ்—சிறிதுணர்த்தி
மற்றொருகண் நெற்றிமேல் வைத்தான்றன் பேயாய
நற்கணத்தி லொன்றாய நாம்.* ௮௬

நாமாலை சூடியும் நம்பீசன் பொன்னடிக்கே
பூமாலை கொண்டு புனைந்தன்பாய்—நாமோர்
அறிவினையே பற்றினால் எற்றே தடுமே
எறிவினையே என்னும் இருள். ௮௭

இருளின் உருவென்கோ மாமேக மென்கோ
மருளின் மணிநீல மென்கோ—அருளெமக்கு
நன்றுடையாய் செஞ்சடைமேல் நக்கிலங்கு வெண்மதியம்
ஒன்றுடையாய் கண்டத் தொளி. ௮௮

ஒளிவி லிவன்மதனை யொண்பொடியா நோக்கித்
தெளிவுள்ள சிந்தையினிற் சேர்வாய்—ஒளிநஞ்சம்
உண்டவா யஃதிருப்ப வுன்னுடைய கண்டமிருள்
கொண்டவா றென்இதனைக் கூறு. ௮௯

கூறெமக்கீ தெந்தாய் குளிர்சடையை மீதழித்திட்
டேற மிகப்பெருகின் என்செய்தி—சீறி
விழித்தூரும் வாளரவும் வெண்மதியும் ஈர்த்துத்
தெழித்தோடுங் கங்கைத் திரை. ௯௦

திரைமருவு செஞ்சடையான் சேவடிக்கே ஆளாய்
உரைமருவி யாமுணர்ந்தோங் கண்டீர்—தெரிமினோ
இம்மைக்கும் அம்மைக்கும் எல்லாம் அமைந்தோமே
எம்மைப் புறனுரைப்ப தென். ௯௧

என்னை யுடையானும் ஏகமாய் நின்றானுந்
தன்னை யறியாத தன்மையனும்—பொன்னைச்
சுருளாகச் செய்தனைய தூச்சடையான் வானோர்க்
கருளாக வைத்த அவன். ௯௨

அவன்கண்டாய் வானோர் பிரானாவா னென்றும்
அவன்கண்டாய் அம்பவள வண்ணன்—அவன்கண்டாய்
மைத்தமர்ந்த கண்டத்தான் மற்றவன்பால் நன்னெஞ்சே
மெய்த்தமர்ந்தன் பாய்நீ விரும்பு. ௯௩

விருப்பினால் நீபிரிய கில்லாயோ வேறா
இருப்பிடமற் றில்லையோ என்னோ—பொருப்பன்மகள்

மஞ்சுபோல் மால்விடையாய் நிற்பிரிந்து வேறிருக்க
அஞ்சுமோ சொல்லாய் அவள். ௯௪

அவளோர் குலமங்கை பாகத் தகலாள்
இவளோர் சலமகளும் ஈதே—தவளநீ
றென்பணிவீ ரென்றும் பிரிந்தறியீர் ஈங்கிவருள்
அன்பணியார் சொல்லுமின்இங் கார். ௯௫

ஆர்வல்லார் காண அரனவனை அன்பென்னும்
போர்வை யதனாலே போர்த்தமைத்துச்—சீர்வல்ல
தாயத்தால் நாமுந் தனிநெஞ்சி னுள்ளடைத்து
மாயத்தால் வைத்தோம் மறைத்து. ௯௬

மறைத்துலக மேழினிலும் வைத்தாயோ அன்றேல்
உறைப்போடும் உன்கைக்கொண் டாயோ—நிறைத்திட்
டுளைந்தெழுந்து நீயெரிப்ப மூவுலகும் உள்புக்
களைந்தெழுந்த செந்தீ யழல். ௯௭

அழலாட அங்கை சிவந்ததோ அங்கை
அழகா லழல்சிவந்த வாறோ—கழலாடப்
பேயாடு கானிற் பிறங்க அனலேந்தித்
தீயாடு வாய்இதனைச் செப்பு. ௯௮

செப்பேந் திளமுலையாள் காணவோ தீப்படுகாட்
டப்பேய்க் கணமவைதாங் காணவோ—செப்பெனக்கொன்
றாகத்தான் அங்காந் தனலுமிழும் ஐவாய
நாகத்தா யாடுன் நடம். ௯௯

நடக்கிற் படிநடுங்கும் நோக்கில் திசைவேம்
இடிக்கின் உலகனைத்தும் ஏங்கும்—அடுக்கல்
பொரும்ஏறோ ஆன்ஏறோ பொன்னொப்பாய் நின்ஏ(று)
உரும்ஏறோ ஒன்றோ உரை. ௧௦௦

உரையினால் இம்மாலை அந்தாதி வெண்பாக்
கரைவினாற் காரைக்காற் பேய்சொல்—பரவுவார்
ஆராத அன்பினோ டண்ணலைச்சென் றேத்துவார்
பேராத காதல் பிறந்து. ௧௦௧

திருச்சிற்றம்பலம்

ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார் அருளிய

5. க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

ஓடுகின்ற நீர்மை ஒழிதலுமே உற்றாரும்
கோடுகின்றார் மூப்புங் குறுகிற்று—நாடுகின்ற
நல்லச்சிற் றம்பலமே நண்ணாமுன் நல்நெஞ்சே
தில்லைச்சிற் றம்பலமே சேர். ௧

கடுவடுத்த நீர்கொடுவா காடிதா வென்று
நடுநடுத்து நாவடங்கா முன்னம்—பொடியடுத்த
பாழ்க்கோட்டஞ் சேராமுன் பன்மாடத் தென்குடந்தைக்
கீழ்க்கோட்டஞ் செப்பிக் கிட. ௨

குந்தி நடந்து குனிந்தொருகை கோலூன்றி
நொந்திருமி ஏங்கி நுரைத்தேறி—வந்துந்தி
ஐயாறு வாயாறு பாயாமுன் நெஞ்சமே
ஐயாறு வாயால் அழை. ௩

காளை வடிவொழிந்து கையுறவோ டையுறவாய்
நாளும் அணுகி நலியாமுன்—பாளை
அவிழ்கமுகம் பூஞ்சோலை ஆரூரற் காளாய்க்
கவிழ்கமுகங் கூம்புகஎன் கை. ௪

வஞ்சியன நுண்ணிடையார் வாள்தடங்கண் நீர்சோரக்
குஞ்சி குறங்கின்மேற் கொண்டிருந்து—கஞ்சி
அருத்தொருத்தி கொண்டுவா என்னாமுன் நெஞ்சே
திருத்துருத்தி யான்பாதஞ் சேர். ௫

காலைக் கரையிழையாற் கட்டித்தன் கையார்த்து
மாலை தலைக்கணிந்து மையெழுதி—மேலோர்
பருக்கோடி மூடிப் பலரழா முன்னந்
திருக்கோடி காவடைநீ சென்று. ௬

மாண்டுவாய் அங்காவா முன்னம் மடநெஞ்ச
வேண்டுவா யாகி விரைந்தொல்லைப்—பாண்டவாய்த்

தென்னிடைவாய் மேய சிவனார் திருநாமம்
நின்னிடைவாய் வைத்து நினை. ௭

தொட்டுத் தடவித் துடிப்பொன்றுங் காணாது
பெட்டப் பிணமென்று பேரிட்டுக்—கட்டி
எடுங்களத்தா என்னுமுன் ஏழைமட நெஞ்சே
நெடுங்களத்தான் பாதம் நினை. ௮

அழுகு திரிகுரம்பை ஆங்கதுவிட் டாவி
ஒழுகும் பொழுதறிய ஒண்ணா—கழுகு
கழித்துண் டலையாமுன் காவிரியின் தென்பாற்
குழித்தண் டலையானைக் கூறு. ௯

படிமுழுதும் வெண்குடைக்கீழ்ப் பாரெலாம் ஆண்ட
முடியரசர் செல்வத்து மும்மை—கடியிலங்கு
தோடேந்து கொன்றையந்தார்ச் சோதிக்குத் தொண்டுபட்
டோடேந்தி யுண்ப துறும். ௧௦

குழீஇயிருந்த சுற்றங் குணங்கள்பா ராட்ட
வழீஇயிருந்த வங்கங்கள் எல்லாந்—தழீஇயிருந்தும்
என்னானைக் காவா இதுதகா என்னுமுன்
தென்னானைக் காவடைநீ சென்று. ௧௧

குயிலொத் திருள்குஞ்சி கொக்கொத் திருமல்
பயிலப் புகாமுன்னம் நெஞ்சே—மயிலைத்
திருப்புன்னை யங்கானல் சிந்தியா யாகில்
இருப்பின்னை யங்காந் திளைத்து. ௧௨

காளையர்கள் ஈளையர்க ளாகிக் கருமயிரும்
பூளையெனப் பொங்கிப் பொலிவழிந்து—சூளையர்கள்
ஓகாளஞ் செய்யாமுன் நெஞ்சமே உஞ்சேனை
மாகாளங் கைதொழுது வாழ்த்து. ௧௩

இல்லும் பொருளும் இருந்த மனையளவே
சொல்லு மயலார் துடிப்பளவே—நல்ல
கிளைகுளத்து நீரளவே கிற்றியே நெஞ்சே
வளைகுளத்துள் ஈசனையே வாழ்த்து. ௧௪

அஞ்சனஞ்சேர் கண்ணார் அருவருக்கும் அப்பதமாய்க்
குஞ்சி வெளுத்துடலங் கோடாமுன்—நெஞ்சமே
போய்க்காடு கூடப் புலம்பாது பூம்புகார்ச்
சாய்க்காடு கைதொழுநீ சார்ந்து. ௧௫

இட்ட குடிநீ ரிருநாழி யோருழக்காச்
சட்டவொரு முட்டைநெய் தான்கலந்—தட்ட
வருவாச்சா ரென்றங் கழாமுன்னம் பாச்சில்
திருவாச்சி ராமமே சேர். ௧௬

கழிந்தது நன்னெற்றுக் கட்டுவிட்டு நாறி
ஒழிந்த துடலிரா வண்ணம்—அழிந்த
திராமல்ஐயா கொண்டுபோ என்னுமுன் நெஞ்சே
சிராமலையான் பாதமே சேர். ௧௭

இழவாடிச் சுற்றத்தார் எல்லாருங் கூடி
விழவாடி ஆவி விடாமுன்னம்—மழபாடி
ஆண்டானை ஆரமுதை அன்றயன்மால் காணாமை
நீண்டானை நெஞ்சே நினை. ௧௮

உள்ளிடத்தான் வல்லையே நெஞ்சமே ஊழ்வினைகள்
கள்ளிடத்தான் வந்து கலவாமுன்—கொள்ளிடத்தின்
தென்திருவாப் பாடியான் தெய்வமறை நான்கினையுந்
தன்திருவாய்ப் பாடியான் தாள். ௧௯

என்னெஞ்சே உன்னை இரந்தும் உரைக்கின்றேன்
கன்னஞ்செய் வாயாகிற் காலத்தால்—வன்னெஞ்சேய்
மாகம்பத் தானை உரித்தானை வண்கச்சி
ஏகம்பத் தானை இறைஞ்சு. ௨௦

கரமூன்றிக் கண்ணிடுங்கிக் கால்குலைய மற்றோர்
மரமூன்றி வாய்குதட்டா முன்னம்—புரமூன்றுந்
தீச்சரத்தாற் செற்றான் திருப்பனந்தாள் தாடகைய
வீச்சரத்தான் பாதமே ஏத்து. ௨௧

தஞ்சாக மூவுலகும் ஆண்டு தலையளித்திட்
டெஞ்சாமை பெற்றிடினும் யான்வேண்டேன்—நஞ்சங்

கரந்துண்ட கண்டர்தம் ஒற்றியூர் பற்றி
இரந்துண் டிருக்கப் பெறின். உஉ

நூற்றனைத்தோர் பல்லூழி நுண்வயிர வெண்குடைக்கீழ்
வீற்றிருந்த செல்வம் விழையாதே—கூற்றுதைத்தான்
ஆடரவங் கச்சா அரைக்கசைத்த அம்மான்தன்
பாடரவங் கேட்ட பகல். உ௩

உய்யும் மருந்திதனை உண்மின் எனவுற்றார்
கையைப் பிடித்தெதிரே காட்டியக்காற்—பைய
எழுந்திருமி யான்வேண்டேன் என்னுமுன் நெஞ்சே
செழுந்திரு மயானமே சேர். உ௪

திருச்சிற்றம்பலம்

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அருளிய

6. பொன்வண்ணத்தந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மேனி பொலிந்திலங்கும், மின்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் வீழ்சடை வெள்ளிக்குன்றந், தன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மால்விடை தன்னைக்கண்ட, என்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ண மாகிய ஈசனுக்கே. க

ஈசனைக் காணப் பலிகொடு செல்லஎற் றேஇவளோர்
பேயனைக் காமுறு பிச்சிகொ லாமென்று பேதையர்முன்
றாயெனை யீர்ப்பத் தமியேன் தளரஅத் தாழ்சடையோன்
வாவெனப் புல்லவென் றன்இமை விண்டன வாட்கண்களே.

கண்களங் கஞ்செய்யக் கைவளை சோரக் கலையுஞ்செல்ல
ஒண்களங் கண்ணுதல் வேர்ப்பவொண் கொன்றையந் தார்உருவப்
பெண்களங் கம்மிவள் பேதுறும் என்பதோர் பேதைநெஞ்சம்
பண்களங் கம்இசை பாடநின் றாடும் பரமனையே. ௩

பரமனை யேபலி தேர்ந்துநஞ் சுண்டது பன்மலர்சேர்
பிரமனை யேசிரங் கொண்டுங் கொடுப்பது பேரருளாஞ்
சரமனை யேஉடம் பட்டும் உடம்பொடு மாதிடமாம்
வரமனை யேகிளை யாகும்முக் கண்ணுடை மாதவனே. ச

தவனே உலகுக்குத் தானே முதல்தான் படைத்தவெல்லாஞ்
சிவனே முழுதுமேன் பார்சிவ லோகம் பெறுவர்செய்ய
அவனே அடல்விடை ஊர்தி கடலிடை நஞ்சம்உண்ட
பவனே யெனச்சொல்லு வாரும் பெறுவர்இப் பாரிடமே. ரு

இடமால் வலந்தா னிடப்பால் துழாய்வலப் பாலொண்கொன்றை
வடமா லிடந்துகில் தோல்வலம் ஆழியிடம் வலமான்
இடமால் கரிதால் வலஞ்சே திவனுக் கெழில்நலஞ்சேர்
குடமா லிடம்வலங் கொக்கரை யாம்எங்கள் கூத்தனுக்கே. சு

கூத்துக்கொ லாமிவ ராடித் திரிவது கோல்வளைகள்
பாத்துக்கொ லாம்பலி தேர்வது மேனி பவளங்கொலாம்
ஏத்துக் கொலாமிவ ராதரிக் கின்ற திமையவர்தம்
ஓத்துக் கொலாமிவர் கண்ட(து)இண் டைச்சடை உத்தமரே.

உத்தம ராயடி யாருல காளத் தமக்குரிய
மத்தம ராமதி மாடம் பதிநலஞ் சீர்மைகுன்றா
எத்தம ராயும் பணிகொள்ள வல்ல இறைவர்வந்தென்
சித்தம ராயக லாதுட னாடித் திரிதவரே. அ

திரிதவர் கண்ணுள்ளும் உள்ளத்தி னுள்ளுந் திரிதரினும்
அரிதவர் தன்மை யறிவிப்ப தாயினும் ஆழிநஞ்சேய் [றாம்
கரிதவர் கண்டம் வெளிதவர் சாந்தங்கண் மூன்றொடொன்
பரிதவர் தாமே யருள்செய்து கொள்வர்தம் பல்பணியே. கூ

பணிபதம் பாடிசை யாடிசை யாகப் பனிமலரால்
அணிபதங் கன்பற்கொ ளப்பனை யத்தவற் கேஅடிமை
துணிபதங் காமுறு தோலொடு நீறுடல் தூர்த்துநல்ல
தணிபதங் காட்டிடுஞ் சஞ்சல நீயென் தனிநெஞ்சமே. க0

நெஞ்சந் தளிர்விடக் கண்ணீர் ததும்ப முகம்மலர
அஞ்சேங் கரதலங் கூம்பஅட் டாங்கம் அடிபணிந்து

தஞ்சொல் மலரால் அணியவல் லோர்கட்குத் தாழ்சடையான்
வஞ்சங் கடிந்து திருத்திவைத் தான்பெரு வானகமே. கசு

வானகம் ஆண்டுமந் தாகினி யாடிநந் தாவனஞ்சூழ்
தேனக மாமலர் சூடிச் செல்வோருஞ் சிதவல்சுற்றிக்
கானகந் தேயத் திரிந்திரப் போருங் கனகவண்ணப்
பால்நிற நீற்றற் கடியரு மல்லாப் படிறருமே. கஎ

படிறு மினசொல்லிப் பாழுடல் ஓம்பிப் பலகடைச்சென்
றிடறு தொழிதும் எழுநெஞ்ச மேஎரி யாடிஎம்மான்
கடறு யினநஞ்சம் உண்டபி ரான்கழல் சேர்தல்கண்டாய்
உடல்தா னுளபய னாவசொன் னேன்இவ் வுலகினுள்ளே. கஅ

உலகா ளுறுவீர் தொழுமின் விண்ணாள்வீர் பணிமின்நித்தம்
பலகா முறுவீர் நினைமின் பரமனை யொன்றனுற்றீர்
நலகா மலரால் அருச்சிமின் நாள்நர கத்துநிற்கும்
அலகா முறுவீர் அரனடி யாரை அலைமின்களே. கசு

அலையார் புனல்அனல் ஞாயி றவனி மதியம்விண்கால்
தோலையா உயிருடம் பாகிய சோதியைத் தொக்குமினோ
தலையாற் சுமந்துந் தடித்துங் கொடித்தேர் அரக்கனென்னே
கலையான் ஒருவிரல் தாங்கில் லாவிட்ட காரணமே. உ0

காரணன் காமரம் பாடவோர் காமர்அம் பூடுறத்தன்
தாரணங் காகத் தளர்கின்ற தையலைத் தாங்குவர்யார்
போரணி வேற்கண் புனற்படம் போர்த்தன பூஞ்சுணங்கார்
ஏரணி கொங்கையும் பொற்பட மூடி இருந்தனவே. உக

இருந்தன மெய்தியும் நின்றுந் திரிந்துங் கிடந்தலைந்தும்
வருந்திய வாழ்க்கை தவிர்த்திடு போகநெஞ் சேமடவாள் [ன்
பொருந்திய பாகத்துப் புண்ணியன் புண்ணியல் சூலத்தெம்மா
திருந்திய போதவன் தானே களையும்நம் தீவினையே. உஉ

தீவினை யேனைநின் றைவ ரிராப்பகல் செத்தித்தின்ன
மேவின வாழ்க்கை வெறுத்தேன் வெறுத்துவிட் டேன்வினை
ஓவின துள்ளந் தெளிந்தது கள்ளங் கடிந்தடைந்தேன் [யும்
பாவின செஞ்சடை முக்கணன் ஆரணன் பாதங்களே. உங

பாதம் புவனி சுடர்நய னம்பவ னம்முயிர்ப்போங்
கோத முடுக்கை யுயர்வான் முடிவிசும் பேயுடம்பு
வேத முகந்திசை தோள்மிகு பன்மொழி கீதமென்ன
போத மிவற்கோர் மணிநிறந் தோற்பது பூங்கொடியே. கக

கொடிமேல் இடபமும் கோவணக் கீளுமோர் கொக்கிறகும்
அடிமேற் கழலும் அகலத்தில் நீறும் ஐவாய்அரவும்
முடிமேல் மதியும் முருகலர் கொன்றையும் மூவிலைய
வடிவேல் வடிவுமென் கண்ணுளெப் போதும் வருகின்றவே.

வருகின்ற மூப்பொடு தீப்பிணிக் கூற்றம் வைகற்குவைகல்
பொருகின்ற போர்க்கொன்று மாற்றகில்லேன்பொடி பூசிவந்துன்
அருகொன்றி நிற்க அருளுகண் டாய்அழல் வாய்அரவம்
வெருகொன்ற வெண்மதி செஞ்சடை மேல்வைத்த வேதியனே.

வேதியன் பாதம் பணிந்தேன் பணிந்துமெய்ஞ் ஞானம்என்னும்
சோதியென் பால்கொள்ள வுற்றுநின் றேற்கின்று தொட்டிதுதான்
நீதியென் றுன்செல்வ மாவதென் றேன்மேல் நினைப்புவண்டேர்
ஓதிநின் போல்வகைத் தேயிரு பாலும் ஒழித்ததுவே. உ௨

ஒழித்தேன் பிறவியை ஊர்ந்தேன் அறுபகை ஓங்கிற்றுள்ளம்
இழித்தேன் உடம்பினை ஏலேன் பிறரிடை இம்மனையும்
பழித்தேன் பழியே விளைக்கும்பஞ் சேந்தியக் குஞ்சரமுந்
தெழித்தேன் சிவனடி சேர்ந்தேன் இனிமிகத் தெள்ளியனே.

தெள்ளிய மாந்தரைச் சேர்ந்திலன் தீங்கவி பாடலுற்றேன்
ஒள்ளிய சொல்லும் பொருளும் பெறேன்உரைத் தாருரைத்த
கள்ளிய புக்காற் கவிகளொட் டார்கடல் நஞ்சயின்றாய்
கொள்ளிய வல்லகண் டாய்புன்சொ லாயினுங் கொண்டருளே.

அருளால் வருநஞ்சம் உண்டுநின் றுயை அமரர்குழாம்
பொருளார் கவிசொல்ல யானும்புன் சொற்கள் புணர்க்கலுற்றேன்
இருளா சறஎழில் மாமதி தோன்றவும் என்றதென்ன
வெருளா ததிர்சென்று மின்மினி தானும் விரிகின்றதே.

விரிகின்ற ஞாயிறு போன்றது மேனிஅஞ் ஞாயிறுசூழ்ந்
தெரிகின்ற வெங்கதிர் ஒத்தது செஞ்சடை அச்சடைக்கீழ்ச்

சரிகின்ற கார்இருள் போன்றது கண்டம்அக் கார்இருள்கீழ்ப்
புரிகின்ற வெண்முகில் போன்றுள தால்எந்தை ஒண்பொடியே.

பொடிக்கின் றிலமுலை போந்தில பல்சொற் பொருள்தெரியா
முடிக்கின் றிலகுழ லாயினுங் கேண்மின்கண் மூரிவெள்ளங்
குடிக்கொண்ட செஞ்சடைக் கொண்டலங் கண்டன்மெய்க் கொண்
கடிக்கொன்றை நாறுகின் றுளறி யேன்பிறர் கட்டுரையே. [டணிந்த

உரைவளர் நான்மறை ஓதி உலகமெ லாந்திரியும்
விரைவளர் கொன்றை மருவிய மார்பன் விரிசடைமேல்
திரைவளர் கங்கை நுரைவளர் தீர்த்தஞ் செறியச்செய்த
கரைவளர் வொத்துள தாற்சிர மாலைஎங் கண்டனுக்கே. ௨௮

கண்டம் கரியன் கரியீ ருரியன் விரிதருசீர்
அண்டங் கடந்த பெருமான் சிறுமான் தரித்தபிரான்
பண்டன் பரம சிவனோர் பிரமன் சிரம்அரிந்த
புண்தங் கயிலன் பயிலார மார்பன்எம் புண்ணியனே. ௨௯

புண்ணியன் புண்ணியல் வேலையன் வேலைய நஞ்சனங்கக்
கண்ணியன் கண்ணியல் நெற்றியன் காரணன் காரியங்கும்
விண்ணியன் விண்ணியல் பாணியன் பாணி கொளஉமையாள்
பண்ணியன் பண்ணியல் பாடலொ டாடல் பசுபதியே. ௩௦

பதியார் பலிக்கென்று வந்தார் ஒருவர்க்குப் பாவைநல்லீர்
கதியார் விடையுண்டு கண்மூன் றுளகறைக் கண்டமுண்டு
கொதியார் மழுவுண்டு கொக்கரை யுண்டிறை கூத்துமுண்டு
மதியார் சடையுள மாலுள தீவது மங்கையர்க்கே. ௩௧

மங்கைகொங் கைத்தடத் திங்குமக் குங்குமப் பங்கநுங்கி
அங்கமெங் குங்நெகச் சங்கமங் கைத்தலத் துங்கவர்வான்
கங்கைநங் கைத்திரைப் பொங்குசெங் கண்ணர வங்கள்பொங்கிப்
பங்கிதங் கும்மலர்த் திங்கள்தங் கும்முடிப் பண்டங்கனே.

பண்டங்கன் வந்து பலிதா என்றான்பக லோற்கிடென்றேன்
அண்டங் கடந்தவன் அன்னம்என் றான்அயன் ஊர்தியென்றேன்
கொண்டிங்குஐ யம்பெய் யென்றான் கொடித்தேர் அநங்கனென்றே
உண்டிங் கமைந்ததென் றுற்கது சொல்ல உணர்வுற்றதே. [ன்

உற்றடி யாருல காளவோர் ஊணும் உறக்கும்இன் றிப்
பெற்றம தாவதென் றேறும் பிரான்பெரு வேல்நெடுங்கண்
சிற்றடி யாய்வெண்பற் செவ்வா யிவள்சிர மாலைக்கென் றும்
இற்றிடை யாம்படி யாகஎன் னுக்கு மெலிக்கின்றதே. ௩௪

மெலிக்கின்ற வெந்தீ வெயில்வா யிழுதழல் வாய்மெழுகு
தலிக்கின்ற காமங் கரதல மெல்லி துறக்கம்வெங்கூற்
றொலிக்கின்ற நீருறு தீயொளி யார்முக்கண் அத்தர்மிக்க
பலிக்கென்று வந்தார் கடிக்கொன்றை சூடிய பல்லுயிரே.

பல்லுயிர் பாகம் உடல்தலை தோல்பக லோன்மறல்பெண்
வில்லியோர் வேதியன் வேழ நிரையே பறித்துதைத்துப்
புல்லியுஞ் சுட்டும் அறுத்தும் உரித்துங்கொண் டான்புகழே
சொல்லியும் பாடியும் ஏத்தக் கெடும்நங்கள் சூழ்துயரே. ௩௬

துயருந் தொழும்அழுஞ் சோருந் துகிலுங் கலையுஞ்செல்லப்
பெயரும் பிதற்றும் நகும்வெய் துயிர்க்கும் பெரும்பிணிகூர்ந்
தயரும் அமர்விக்கும் மூரி நிமிர்க்கும்அந் தோஇங்ஙனே
மயரும் மறைக்காட் டிறைக்காட் டகப்பட்ட வாணுதலே. ௩௭

வாணுதற் கெண்ணநன் றன்று வளர்சடை எந்தைவந்தால்
நாணுதற் கெண்ணாள் பலிகொடு சென்று நகும்நயந்து
பேணுதற் கெண்ணும் பிரமன் திருமா லவர்க்கரிய
தாணுவுக் கென்னே இராப்பகல் நைந்திவள் தாழ்கின்றதே.

தாழுஞ் சடைசடை மேலது கங்கையக் கங்கைநங்கை
வாழுஞ் சடைசடை மேலது திங்களத் திங்கட்பிள்ளை
போழுஞ் சடைசடை மேலது பொங்கர(வு) அவ்வரவம்
வாழுஞ் சடைசடை மேலது கொன்றைஎம் மாமுனிக்கே.

முனியே முருகலர் கொன்றையி னாய்என்னை மூப்பொழித்த
கனியே கழலடி யல்லாற் களைகள்மற் றொன்றுமிலேன்
இனியேல் இருந்தவஞ் செய்யேன் திருந்தஅஞ் சேநினைந்து
தனியேன் படுகின்ற சங்கடம் ஆர்க்கினிச் சாற்றுவனே. ௪௦

சாற்றுவன் கோயிற் றலையு மனமுந் தவமிவற்றால்
ஆற்றுவன் அன்பெனும் நெய்சொரிந் தாற்றிஅஞ் சோன்மலரால்

ஏற்றுவன் ஈசன்வந் தென்மனத் தானேன் றெழுந்தலரே
தூற்றுவன் தோத்திர மாயின வேயினிச் சொல்லுவனே.

சொல்லா தனகொழு நாவல்ல சோதியுட் சோதிதன்பேர்
செல்லாச் செவிமரம் தேறித் தொழாதகை மண்திணிந்த
கல்லாம் நினையா மனம்வணங் காத்தலை யும்பொறையாம்
அல்லா அவயவந் தானும் மனிதர்க் கசேதனமே. ௪௨

தனக்குன்ற மாவையஞ் சங்கரன் தன்னருள் அன்றிப்பெற்றுன்
மனக்கென்று நஞ்சிற் கடையா நினைவன் மதுவிரியும்
புனக்கொன்றை யானரு ளாற்புழு வாகிப் பிறந்திடினும்
எனக்கென்றும் வானவர் பொன்னுல கோடொக்க எண்ணுவனே.

எண்ணம் இறையே பிழைக்குங்கொ லாம்இமை யோர்இறைஞ்சுந்
தண்ணம் பிறைச்சடைச் சங்கரன் சங்கக் குழையன்வந்தென்
உள்நன் குறைவ தறிந்தும் ஒளிமா நிறங்கவர்வான்
கண்ணும் உறங்கா திராப்பகல் எய்கின்ற காமனுக்கே. ௪௪

காமனை முன்செற்ற தென்று ளவளிவள் காலன்என்னுந்
தாமநன் மார்பனை முன்செற்ற தென்றுதன் கையெறிந்தாள்
நாமுனஞ் செற்றதன் றுரையென் றேற்கிரு வர்க்கும்அஞ்சி
யாமெனக் கிற்றில ரன்றெனக் கிற்றிலர் அந்தணரே. ௪௫

அந்தண ராமிவ ராரூர் உறைவதென் றேனதுவே
சந்தனை தோளியென் றுர்தலை யாய சலவரென்றேன்
பந்தணை கையா யதுவுமுண் டென்றுர் உமையறியக்
கொந்தணை தாரீர் உரைமினென் றேன்துடி கொட்டினரே. ௪௬

கொட்டுஞ் சிலபல சூழநின் றுர்க்குங்குப் புற்றெழுந்து
நட்ட மறியுங்கி ரீடிக்கும் பாடும் நகும்வெருட்டும்
வட்டம் வருமருஞ் சாரணை செல்லு மலர்தயங்கும்
புட்டங் கிரும்பொழில் சூழ்மறைக் காட்டரன் பூதங்களே.

பூதப் படையுடைப் புண்ணிய ரேபுறஞ் சொற்கள்நும்மேல்
ஏதப் படஎழு கின்றன வால்இனி யாளொடும்மைக்
காதற் படுப்பான் கணைதொட்ட காமனைக் கண்மலரால்
சேதப் படுத்திட்ட காரணம் நீரிறை செப்புமினே. ௪௮

செப்பன கொங்கைக்குத் தேமலர்க் கொன்றை நிறம்பணித்தான்
மைப்புரை கண்ணுக்கு வார்புனற் கங்கைவைத் தான்மனத்துக்
கொப்பன வில்லா வொளிகிளர் உன்மத்த மும்அமைத்தான்
அப்பனை யம்மனை நீயென்பெ றாதுநின் றார்க்கின்றதே. ௪௯

ஆர்க்கின்ற நீரும் அனலும் மதியும்ஐ வாயரவும்
ஓர்க்கின்ற யோகும் உமையும் உருவும் அருவும்வென்றி
பார்க்கின்ற வேங்கையும் மானும் பகலும் இரவும்எல்லாங்
கார்க்கொன்றை மாலையி னார்க்குட னாகிக் கலந்தனவே. ௫௦

கலந்தனக் கென்பலர் கட்டவிழ் வார்கொன்றை கட்டரவார்
சலந்தனக் கண்ணிய கானகம் ஆடியோர் சாணகமும்
நிலந்தனக் கில்லா அகதியனாகிய நீலகண்டத்
தலந்தலைக் கென்னே யலந்தலை யாகி யழிகின்றதே. ௫௧

அழிகின்ற தாருயி ராகின்ற தாகுலம் ஏறிடுமால்
இழிகின்ற சங்கம் இருந்த முலைமேற் கிடந்தனபீர்
பொழிகின்ற கண்ணீர் புலர்ந்தது வாய்கலை போனவந்தார்
மொழிகின்ற தென்னினி நான்மறை முக்கண் முறைவனுக்கே.

முறைவனை மூப்புக்கும் நான்மறைக் கும்முதல் ஏழ்கடலந்
துறைவனைச் சூழ்கயி லாயச் சிலம்பனைத் தொன்மைகுன்றா
இறைவனை எண்குணத் தீசனை ஏத்தினர் சித்தந்தம்பால்
உறைவனைப் பாம்பனை யாம்பின்னை என்சொல்லி ஓதுவதே.

ஓதவன் நாமம் உரையவன் பல்குணம் உன்னைவிட்டேன்
போதவன் பின்னே பொருந்தவன் வாழ்க்கை திருந்தச்சென்று
மாதவ மாகிடு மாதவ மாவளர் புன்சடையான்
யாதவன் சொன்னான் அதுகொண் டொழியினி ஆரணங்கே.

ஆரணங் கின்முகம் ஐங்கணை யான்அகம் அவ்வகத்தில்
தோரணந் தோளவன் தேரகல் அல்குல்தொன் மைக்கண்
பூரண கும்ப முலையிவை காணப் புரிசடைஎங் [வந்த
காரணன் தாள்தொழும் அன்போ பகையோ கருதியதே.

கருதிய தொன்றில்லை யாயினுங் கேள்மின்கள் காரிகையாள்
ஒருதின மும்முள ளாகவொட் டாதொடுங் காரொடுங்கப்

பொருதநன் மால்விடைப் புண்ணியன் பொங்கிளங் கொன்றையின்
தருதிர்நன் றாயிடுந் தாரா விடிற்கொல்லுந் தாழிருளே. [னே

இருளார் மிடற்றால் இராப்பகல் தன்னால் வரைமறையால்
பொருளார் கமழ்கொன்றை யால்முல்லை புற்றர வாடுதலால்
தெருளார் மதிவிசும் பால்பௌவந் தெண்புனல் தாங்குதலால்
அருளாற் பலபல வண்ணமு மால்அரன் ஆயினனே. ௫௭

ஆயின அந்தணர் வாய்மை யரைக்கலை கைவளைகள்
போயின வாள்நிகர் கண்ணுறு மைந்நீர் முலையிடையே
பாயின வேள்கைக் கரபத்தி ரத்துக்குச் சூத்திரம்போல்
ஆயின பல்சடை யார்க்கன்பு பட்டஎம் ஆயிழைக்கே. ௫௮

இழையார் வனமுலை வீங்கி இடையிறு கின்றதிற்றாற்
பிழையாள் நமக்கிவை கட்டுண்க என்பது பேச்சுக்கொலாங்
கழையார் கழுக்குன்ற வாணனைக் கண்டனைக் காதலித்தாள்
குழையார் செவியொடு கோலக் கயற்கண்கள் கூடியதே. ௫௯

கூடிய தன்னிடத் தானுமை யாளிடத் தானையா
நீடிய பல்சடை மேற்றெறி வண்ணம் எனப்பணிமின்
பாடிய நான்மறை பாய்ந்தது கூற்றைப் படர்புரஞ்சுட்
டாடிய நீறுசெஞ் சாந்திவை யாம்எம் அயனெனவே. ௬௰

அயமே பலியிங்கு மாடுள தானுவோர் குக்கிக்கிடப்
பயமே மொழியும் பசுபதியே றெம்மைப் பாய்ந்திடுமால்
புயமேய் குழலியர் புண்ணியர் போமின் இரத்தல்பொல்லா
நயமே மொழியினும் நக்காம மாவும்மை நாணுதுமே. ௬௧

நாணு நடக்க நலத்தார்க் கிடையில்லை நாமெழுக
வேணார் இருந்தமி ழான்மற வேனுங் நினைமின்என்றும்
பூணார் முலையீர் நிருத்தன் புரிசடை எந்தைவந்தால்
காணு விடேன்கண் டிரவா தொழியேன் கடிமலரே. ௬௨

கடிமலர்க் கொன்றை தரினும்புல் லேன்கலை சாரவொட்டேன்
முடிமலர் தீண்டின் முனிவன் முலைதொடு மேற்கெடுவன்
அடிமலர் வானவர் ஏத்தநின் றாய்க்கழ கல்லஎன்பன்
தொடிமலர்த் தோள்தொடு மேல்திரு வாணை தொடங்குவனே.

பதி. 3

தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா துறப்பர் துறந்தவரே
அடங்கிய வேட்கை அரன்பால் இலர்அறு காற்பறவை
முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண ணார்க்கன்றி இங்குமன்றிக்
கிடங்கினிற் பட்டக ராவனை யார்பல கேவலரே. கஉ

வலந்தான் கழல்இடம் பாடகம் பாம்பு வலம்இடமே
கலந்தான் வலம்நீ றிடஞ்சாந் தெரிவலம் பந்திடம்என்
பலந்தார் வலம்இடம் ஆடகம் வேல்வலம் ஆழியிடஞ்
சலந்தாழ் சடைவலந் தண்ணங் குழலிடஞ் சங்கரற்கே. கரு

சங்கரன் சங்கக் குழையன் சரணர விந்தந்தன்னை
அங்கரங் கூப்பித் தொழுதாட் படுமின்தொண் டீர்நமனார்
கிங்கரர் தாஞ்செய்யுங் கீழா யினமிறை கேட்டலுமே
இங்கர மாயிர மீரஎன் நெஞ்சம் எரிகின்றதே. கசு

எரிகின்ற தீயொத் துளசடை யீசற்கத் தீக்கிமையோர்
சொரிகின்ற பாற்கடல் போன்றது சூழ்புனல் அப்புனலிற்
சரிகின்ற திங்களோர் தோணியொக் கின்றதத் தோணியுய்ப்பான்
தெரிகின்ற திண்கழை போன்றுள தாலத் திறல்அரவே. கஎ

அரவம் உயிர்ப்ப அழலும் அங்கங்கை வளாய்க்குளிருங்
குரவங் குழலுமை யூடற்கு நைந்துருகும்அடைந்தோர்
பரவும் புகழண்ணல் தீண்டலும் பார்வா னவைவிளக்கும்
விரவும் இடரின்பம் எம்இறை சூடிய வெண்பிறையே. கஅ

பிறைத்துண்டஞ் சூடலுற் றேபிச்சை கொண்டனல் ஆடலுற்றே
மறைக்கண்டம் பாடலுற் றேஎன்பு நீறு மருவலுற்றே
கறைக்கண்டம் புல்லலுற் றேகடு வாயர வாடலுற்றே
குறைக்கொண் டிவளரன் பின்செல்வ தென்னுக்குக் கூறுமினே.

கூறுமின் ஈசனைச் செய்ம்மின்குற் றேவல் குளிர்மின்கண்கள்
தேறுமின் சித்தந் தெளிமின் சிவனைச் சேறுமின்சேற்றம்
ஆறுமின் வேட்கை யறுமின் அவலம் இவைநெறியா
ஏறுமின் வானத் திருமின் விருந்தாம் இமையவர்க்கே. எ0

இமையோர்கொணர்ந்திங்கிழித்திட நீர்மைகெட்டேந்தல் பின்போய்
அமையா நெறிச்சென்றோர் ஆழ்ந்த சலமக ளாய்அணைந்தே

எமையா ளுடையான் தலைமக ளாங் கிருப்பளன்னே
உமையா ளவள்கீழ் உறைவிடம் பெற்றோ உறைகின்றதே.

உறைகின் றனர்ஐவர் ஒன்பது வாயிலோர் மூன்றுளதால்
மறைகின்ற என்பு நரம்போ டிறைச்சி உதிரமச்சை
பறைகின்ற தோல்போர் குரம்பை பயனில்லை போயடைமின்
அறைகின்ற தெண்புனல் செஞ்சடைக் கொண்டோன் மலரடிக்கே.

அடிக்கண் ணிகைதொழு தார்க்(கு)அகல் ஞாலங் கொடுத்தடிநாய்
வடிக்கண்ணி நின்னைத்தொழுவனை கொண்டனை வண்டுண்கொன்றைக்
கடிக்கண்ணி யாய்எமக் கோரூர் இரண்டகங் காட்டினையாற்
கொடிக்கண்ணி மேல்நல்ல கொல்லே றுயர்த்த குணக்குன்றமே.

குன்றெடுத் தான்செவி கண்வாய் சிரங்கள் நெரிந்தலற
அன்றடர்த் தற்றுகச் செற்றவன் அற்றவர்க் கற்றசிவன்
மன்றிடைத் தோன்றிய நெல்லிக் கனிநிற்ப மானுடர்போய்
ஒன்றெடுத் தோதிப் புகுவர் நரகத் துறுகுழியே. ௭௪

குழிகட் கொடுநடைக் கூன்பற் கவட்டடி நெட்டிடையூன்
உழுவைத் தழைசெவித் தோன்முலைச் சூறை மயிர்ப்பகுவாய்த்
தெழிகட் டிரைகுரல் தேம்பல் வயிற்றுத் திருக்குவிரற்
கழுதுக் குறைவிடம் போல்கண்டன் ஆடுங் கடியரங்கே. ௭௫

அரங்கா மணியன்றில் தென்றலோர் கூற்றம் மதியம்அந்தீச்
சரங்காமன் எய்யஞ்சு சந்துட் பகையால் இவள்தளர்ந்தாள்
இரங்கா மனத்தவ ரில்லை இரங்கான் இமையவர்தஞ்
சிரங்கா முறுவான் எலும்புகொள் வான்என்றன் தேமொழிக்கே.

மொழியக்கண் டான்பழி மூளக்கண் டான்பிணி முன்கைச்சங்கம்
அழியக்கண் டான்அன்றில் ஈரக்கண்டான்தென்றல் என்னுயிர்மேல்
சுழியக்கண் டான்துயர் கூரக்கண் டான்துகில் சூழ்கலையுங்
கழியக்கண் டான்தில்லைக் கண்ணுத லான்கண்ட கள்ளங்களே.

கள்ளவ ளாகங் கடிந்தடி மைப்படக் கற்றவர்தம்
உள்ளவ ளாகத் துறுகின்ற உத்தமன் நீள்முடிமேல்
வெள்ளவ ளாகத்து வெண்ணுரை சூடி வியன்பிறையைக்
கொள்ளவ ளாய்கின்ற பாம்பொன் றுளது குறிக்கொண்மினே.

குறிக்கொண் டிவள்பெய்த கோல்வளை யேவந்து கோளிழைத்தீர்
வெறிக்கொண்ட வெள்ளிலம் போதோ எனும்போ விரிசடைமேல்
உறைக்கொன்றை யோவுடைத்தோலோ பொடியோவுடைகலனோ
கறைக்கண்ட னேநுமக் கென்னோ சிறுமி கடவியதே. எகூ

கடவிய தொன்றில்லை யாயினுங் கேள்மின்கள் காரிகையாள்
மடவிய வாறுகண் டாம்பிறை வார்சடை எந்தைவந்தாற்
கிடவிய நெஞ்சம் இடங்கொடுத் தாட்க வலங்கொடுத்தான்
தடவிய கொம்பதன் தாள்மே லிருந்து தறிக்குறுமே. அ0

தறித்தாய் அயன்தலை சாய்த்தாய் சலந்தர னைத்தழலாப்
பொறித்தாய் அநங்கனைச் சுட்டாய் புரம்புன லுஞ்சடைமேற்
செறித்தாய்க் கிவைபுக ழாகின்ற கண்டிவள் சில்வளையும்
பறித்தாய்க் கிதுபழி யாகுங்கொ லாம்என்று பாவிப்பனே.

பாவிக்கும் பண்டையள் அல்லள் பரிசறி யாள்சிறுமி
ஆவிக்குங் குற்குலு நாறும் அகநெக அங்கம்எங்கும்
காவிக்கண் சோரும்பொச் சாப்பும் கறைமிடற் றானைக்கண்ணில்
தாவிக்கும் வெண்ணகை யாளம்மெல் லோதிக்குச் சந்தித்தவே.

சந்தித்த கூற்றுக்குக் கூற்றும் பிணிக்குத் தனிமருந்தாஞ்
சிந்திக்கிற் சிந்தா மணியாகித் தித்தித் தமுதமுமாம்
வந்திக்கில் வந்தென்னை மால்செய்யும் வானோர் வணங்கநின்ற
அந்திக்கண் ஆடியி னான்அடி யார்களுக் காவனவே. அங

ஆவன யாரே அழிக்கவல் லார்அமை யாவுலகில்
போவன யாரே பொதியகிற் பார்புரம் மூன்றெரித்த
தேவனைத் தில்லைச் சிவனைத் திருந்தடி கைதொழுது
தீவினை யேன்இழந் தேன்கலை யோடு செறிவளையே. அச

செறிவளை யாய்நீ விரையல் குலநலங் கல்விமெய்யாம்
இறையவன் தாமரைச்சேவடிப்போதென்றெல் லோரும்எத்தும்
நிறையுடை நெஞ்சிது வேண்டிற்று வேண்டிய நீசர்தம்பால்
கறைவளர் கண்டனைக் காணப் பெரிதுங் கலங்கியதே. அரு

கலங்கின மால்கடல் வீழ்ந்தன கார்வரை ஆழ்ந்ததுமண்
மலங்கின நாகம் மருண்டன பல்கணம் வானங்கைபோய்

இலங்கின மின்னொடு நீண்ட சடைஇமை யோர்வியந்தார்
அலங்கல்நன் மாநட மார்க்கினி யாடுவ தெம்மிறையே. அசு

எம்மிறை வன்இமை யோர்தலை வன்உமை யாள்கணவன்
மும்முறை யாலும் வணங்கப் படுகின்ற முக்கண்நக்கற்
கெம்முறை யாள்இவள் என்பிழைத் தாட்கிறை என்பிழைத்தான்
இம்முறை யாலே கவரக் கருதிற் றெழிற்கலையே. அஎ

கலைதலை சூலம் மழுக்கனல் கண்டைகட் டங்கங்கொடி
சிலையிவை ஏந்திய எண்தோள் சிவற்குமன் அஞ்சொல்செய்கை
நிலைபிழை யாதுகுற் றேவல்செய் தார்நின்ற மேருவென்னும்
மலைபிழை யாரென்ப ரால்அறிந் தோர்கள்இம் மாநிலத்தே.

மாநிலத் தோர்கட்குத் தேவ ரனையஅத் தேவரெல்லாம்
ஆனலத் தால்தொழும் அஞ்சடை யீசன் அவன்பெருமை
தேனலர்த் தாமரை யோன்திரு மாலவர் தேர்ந்துணரார்
பானலத் தாற்கவி யாம்எங்ங னேஇனிப் பாடுவதே. அகூ

பாடிய வண்டுறை கொன்றையி னன்படப் பாம்புயிர்ப்ப
ஓடிய தீயால் உருகிய திங்களின் ஊறலொத்த
தாடிய நீறது கங்கையுந் தெண்ணீர் யமுனையுமே
கூடிய கோப்பொத்த தால்உமை பாகம்எங் கொற்றவற்கே.

கொற்றவ னேயென்றுங் கோவணத் தாயென்றும் ஆவணத்தால்
நற்றவ னேயென்றும் நஞ்சுண்டி யேயென்றும் அஞ்சமைக்கப்
பெற்றவ னேயென்றும் பிஞ்ஞக னேயென்றும் மன்மதனைச்
செற்றவ னேயென்றும் நாளும் பரவும்என் சிந்தனையே. கூக

சிந்தனை செய்ய மனம்அமைத் தேன் செப்ப நாஅமைத்தேன்
வந்தனை செய்யத் தலையமைத் தேன்கை தொழஅமைத்தேன்
பந்தனை செய்வதற் கன்பமைத் தேன்மெய் அரும்பவைத்தேன்
வெந்தவெண் ணீறணி யீசற் கிவையான் விதித்தனவே. கூஉ

விதித்தன வாழ்நாள் பெரும்பிணி விச்சைகள் கொண்டு பண்டே
கொதிப்பினில் ஒன்றுங் குறைவில்லை குங்குமக் குன்றனைய
பதித்தனங் கண்டனங் குன்றம்வெண் சந்தனம் பட்டனைய
மதித்தனங் கண்டனம் நெஞ்சினி என்செய்யும் வஞ்சனையே.

வஞ்சனை யாலே வரிவளை கொண்டுள்ள மால்பணிப்பத்
துஞ்சும் பொழுதும் உறத்தொழு தேன்சொரி மாலருவி
அஞ்சன மால்வரை வெண்பிறை கவ்வி அண் ணாந்தனைய
வெஞ்சின ஆனையின் ஈருரி மூடிய வீரனையே. ௯௪

வீரன் அயனரி வெற்பலர் நீரெரி பொன்எழிலார்
காரொண் கடுக்கை கமலந் துழாய்விடை தொல்பறவை
பேரொண் பதிநிறந் தாரிவர் ஊர்திவெவ் வேறென்பரால்
யாரும் அறியா வகையெங்கள் ஈசர் பரிசுகளே. ௯௫

பரியா தனவந்த பாவமும் பற்றும்மற் றும்பணிந்தார்க்
குரியா னெனச்சொல்லி யுன்னுட னுவன் எனஅடியார்க்
கரியான் இவனென்று காட்டுவன் என்றென் றிவையிவையே
பிரியா துறையுஞ் சடையான் அடிக்கென்றும் பேசுதுமே.

பேசுவ தெல்லாம் அரன்திரு நாமம்அப் பேதை நல்லாள்
காய்சின வேட்கை அரன்பா லதுஅறு காற்பறவை
மூசின கொன்றை முடிமே லதுமுலை மேல்முயங்கப்
பூசின சாந்தந் தொழுமால் இவையொன்றும் பொய்யலவே.

போய்யா நரகம் புகினுந் துறக்கினும் போந்துபுக்கிங்
குய்யா வுடம்பினொ டோர்வ நடப்ப பறப்பஎன்று
நையா விளியினும் நானிலம் ஆளினும் நான்மறைசேர்
மையார் மிடற்றான் அடிமற வாவரம் வேண்டுவனே. ௯௮

வேண்டிய நாட்களிற் பாதியுங் கங்குல் மிகஅவற்றுள்
ஈண்டிய வெங்நோய் முதலது பிள்ளைமை மேலதுமூப்
பாண்டின அச்சம் வெகுளி அவாஅழுக் காறிங்ஙனே
மாண்டன சேர்தும் வளர்புன் சடைமுக்கண் மாயனையே. ௯௯

மாயன்நன் மாமணி கண்டன் வளர்சடை யாற்கடிமை
ஆயின தொண்டர் துறக்கம் பெறுவது சொல்லுடைத்தே
காய்சின ஆனை வளருங் கனக மலையருகே
போயின காக்கையும் அன்றே படைத்தது பொன்வண்ணமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆக்கியோன் பெயர்

*அன்றுவெள் ளானையின் மீதிமை யோர்சுற் றணுகுறச்செல்
வன்றொண்டர் பின்பரி மேற்கொண்டு வெள்ளி மலையரன்முன்
சென்றெழி லாதி யுலாஅரங் கேற்றிய சேரர்பிரான்
மன்றிடை யோதுபொன் வண்ணத்தந் தாதி வழங்கிதுவே.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அருளிய

7. திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை†

திருச்சிற்றம்பலம்

விரிகடல் பருகி அளறுபட் டன்ன
கருநிற மேகம் கன்முக டேறி
நுண்துளி பொழிய நோக்கி ஒண்டொடி
பொலங்குழை மின்னப் புருவ வில்லிட்
டிலங்கெழிற் செவ்வாய் கோபம் ஊர்தரக்
கைத்தலம் என்னுங் காந்தள் மலர
முத்திலங் கெயிறெனும் முல்லை அரும்பக்
குழலுஞ் சுணங்குங் கொன்றை காட்ட
எழிலுடைச் சாயல் இளமயில் படைப்ப
உள்நிறை உயிர்ப்பெனும் ஊதை யூர்தரக்
கண்ணீர்ப் பெருமழை பொழிதலின் ஒள்நிறத்
தஞ்சனக் கொழுஞ்சே றலம்பி எஞ்சா
மணியும் பொன்னும் மாசறு வயிரமும்
அணிகிளர் அகிலும் ஆரமும் உரிஞ்சிக்
கொங்கை என்னுங் குவட்டிடை இழிதரப்
பொங்கு புனல்காட்டி யோளே கங்கை

* இது பிற்காலத்தாரொருவராற் செய்யப்பட்டது.

† முறையே அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களை மும்மணிகளாகவும், அந்தாதித் தொடையிலும் உள்ள கோவை.

வருவிசை தவிர்த்த வார்சடைக் கடவுள்
அரிவை பாகத் தண்ணல் ஆரூர்
எல்லையில் இரும்பலி சொரியுங்
கல்லோ சென்ற காதலர் மனமே.

மனமால் உறுதே மற்றென்செய் யும்வாய்ந்த
கனமால் விடையுடை யோன்கண்டத்—தினமாகித்
தோன்றினகார் தோன்றிலதேர் சோர்ந்தனசங் கூர்ந்
கான்றனநீர் ஏந்திழையாள் கண். [தனபீர்

கண்ணார் நுதல்எந்தை காமரு கண்ட மெனஇருண்ட
விண்ணா லுருமொடு மேலது கீழது கொண்டல்விண்ட
மண்ணார் மலைமேல் இளமயி லான்மட மானனைய
பெண்ணாம் இவளினி என்னாய்க் கழியும் பிரிந்துறைவே.

உறைகழி யொள்வாள் மின்னி உருமெனும்
அறைகுரல் முரசம் ஆர்ப்பக் கைபோய்
வெஞ்சிலை கோலி விரிதுளி என்னும்
மின்சரந் துரந்தது வானே நிலனே
கடிய வாகிய களவநன் மலரொடு
கொடிய வாகிய தளவமும் அந்தண்
குலைமேம் பட்ட கோடலும் கோபமோ
டலைமேம் பட்ட காந்தளும் இவற்றொடு
காயா வெந்துயர் தருமே லவரே
பொங்கிரும் புரிசை போக்கற வளைஇக்
கங்குலும் பகலுங் காவல் மேவி
மாசறு வேந்தன் பாசறை யோரே
யானே யின்னே
அலகி லாற்றல் அருச்சுனற் கஞ்ஞான்
றலவா நல்வரம் அருளிய உத்தமன்
அந்த ணாரூர் சிந்தித்து மகிழா
மயரிய மாக்களைப் போலத்
துயருழந் தழியக் கண்துயி லாவே.

துயிலாரோ யாந்தோன்றத் தோன்றித்தீத் தோன்ற
மயிலால வந்ததான் மாதோ—அயலாய
அண்டத்துக் கப்பாலான் அந்திங்கட் கண்ணியான்
கண்டத்துக் கொப்பாய கார்.

காரும் முழக்கொடு மின்னொடு வந்தது காதலர்தந்
தேருந் தெருவுஞ் சிலம்பப் புகுந்தது சில்வளைகள்
சோருஞ் சிலபல அங்கே நெரிந்தன துன்னருநஞ்
சாரும் மிடற்றண்ணல் ஆரூரன் ஐய அணங்கினுக்கே.

அணங்குறை நெடுவரை அருமைபே ணாது
மணங்கமழ் தெரியல் சூடி வைகலும்
விடுசுடர் நெடுவேல் முன்னடி விளக்காக்
கடுவிசைக் கான்யாற்று நெடுநீர் நீந்தி
ஒருதனிப் பெயரும் பொழுதிற் புரிகுழல்
வானர மகளிர்*நின் மல்வழங் ககலத்
தானுக் காத லாகுவர், என்று
புலவி யுள்ளமொடு பொருந்தாக் கண்ணள்
கலைபிணை திரியக் கையற வெய்தி
மெல்விரல் நெரித்து விம்மிவெய் துயிர்த்து
அல்லியங் கோதை அழலுற் றூஅங்
கெல்லையி லிருந்துயர் எய்தினள் புல்லார்
திரிபுரம் எரிய ஒருகணை தெரிந்த
அரிவை பாகத் தண்ணல் ஆரூர்
வளமலி கமல வாண்முகத்
திளமயிற் சாயல் ஏந்திழை தானே.

இழையார் வனமுலையீர் இத்தண் புனத்தின்
உழையாகப் போந்ததொன் றுண்டே—பிழையாச்சீர்
அம்மான் அனலாடி ஆரூர்கோன் அன்றுரித்த
கைம்மாநே ரன்ன களிறு.

---

*‘நீண்மலை வழங்கக் கலத்தா னுகா தலர்க்கவர்’ என்றும் பாடம்.

களிறு வழங்க வழங்கா அதர்கதிர் வேல்துணையா
வெளிறு விரவ வருதிகண் டாய்விண்ணின் நின்றிழிந்த
பிளிறு குரற்கங்கை தாங்கிய பிஞ்ஞகன் பூங்கழல்மாட்
டொளிறு மணிக்கொடும் பூணிமை யோர்செல்லும் ஓங்கிருளே.

இருள்புரி கூந்தலும் எழில்நலஞ் சிதைந்தது
மருள்புரி வண்டறை மாலையும் பரிந்தது
ஒண்ணுதல் திலகமும் அழிந்தது கண்ணு
மைந்நிறம் ஒழிந்து செந்நிறம் எய்தி
உள்ளறி கொடுமை உரைப்ப போன்றன
சேதகம் பரந்தது செவ்வாய் மேதகு
குழைகெழு திருமுகம் வியர்ப்புள் ளுறுத்தி
இழைகெழு கொங்கையும் இன்சாந் தழீஇக்
கலையுந் துகிலும் நிலையிற் கலங்கி
என்னிது விளைந்த வாறென மற்றி
தன்ன தறிகிலம் யாமே செறிபொழில்
அருகுடை ஆரூர் அமர்ந்துறை அமுதன்
முருகுவிரி தெரியல் முக்கண் மூர்த்தி
மாமரச் சோலைச் சிராமலைச் சாரல்
சுரும்பிவர் நறும்போது கொய்யப்
பெருஞ்செறு வனத்தில்யான் பிரிந்ததிப் பொழுதே.

பொழுது கழிந்தாலும் பூம்புனம் காத்தெள்கி
எழுது கொடியிடையா யேகான்—தொழுதமரர்
முன்னஞ்சேர் மொய்கழலான் முக்கணான் நான்மறையான்
மன்னுஞ்சேய் போலொருவன் வந்து. கக

வந்தார் எதிர்சென்று நின்றேற் கொளிரும்வண் தார்தழைகள்
தந்தா ரவையொன்று மாற்றகில் லேன்தக்கன் வேள்விசெற்ற
செந்தா மரைவண்ணன் தீர்த்தச் சடையன் சிராமலைவாய்க்
கொந்தார் பொழிலணி நந்தா வனஞ்சூழ் குளிர்புனத்தே. க௨

புனைமயிற் சாயல் பூங்குழல் மடந்தை
மனைமலி செல்வம் மகிழா ளாகி
ஏதில னொருவன் காதல ளாக

விடுசுடர் நடுவண்நின் றடுதலின் நிழலும்
அடியகத் தொளிக்கும் ஆரழற் கானத்து
வெவ்வினை வேடர் துடிக்குரல் வெரீஇ
மெய்விதிர் எறியுஞ் செவ்விய ளாகி
முள்ளிலை யீந்து முளிதாள் இலவமும்
வெள்ளிலும் பரந்த வெள்ளிடை மருங்கிற்
கடுங்குரற் கதநாய் நெடுந்தொடர் பிணித்துப்
பாசந் தின்ற தேய்கால் உம்பர்
மரையதள் மேய்ந்து மயிர்ப்புன் குரம்பை
விரிநரைக் கூந்தல் வெள்வாய் மறத்தியர்
விருந்தா யினள்கொல் தானே திருந்தாக்
கூற்றெனப் பெயரிய கொடுந்தொழில் ஒருவன்
ஆற்றல் செற்ற அண்ணல் ஆரூர்ச்
செய்வளர் கமலச் சீறடிக்
கொவ்வைச் செவ்வாய்க் குயில்மொழிக் கொடியே.

கொடியேர் நுடங்கிடையாள் கொய்தாரான் பின்னே
அடியா னடந்தடைந்தா ளாக—பொடியாக
நண்ணாரூர் மூன்றெரித்த நாகஞ்சேர் திண்சிலையான்
தண்ணாரூர் சூழ்ந்த தடம். கச

தடப்பாற் புனற்சடைச் சங்கரன் தண்மதி போன்முகத்து
மடப்பான் மடந்தை மலரணைச் சேக்கையிற் பாசம்பிரீஇ
இடப்பால் திரியில் வெருவும் இருஞ்சுரஞ் சென்றனளாற்
படப்பா லனவல்ல வால்தமி யேன்தையல் பட்டனவே. கரு

பட்டோர் பெயரும் ஆற்றலும் எழுதி
நட்ட கல்லும் மூதூர் நத்தமும்
பரன்முரம் பதரு மல்லது படுமழை
வரன்முறை யறியா வல்வெயிற் கானத்துத்
தேனிவர் கோதை செல்ல மானின
மஞ்சி லோதி நோக்கிற் கழிந்து
நெஞ்செரி வுடைமையின் விலக்காது விடுக
கொங்கைக் கழிந்து குன்றிடை அடைந்த
கொங்கிவர் கோங்கமுஞ் செலவுடன் படுக

மென்றோட் குடைந்து வெயினிலை நின்ற
குன்ற வேய்களுங் கூற்றடைந் தொழிக
மாயிருங் கடற்றிடை வைக லாயிரம்
பாவையை வளர்ப்போய் நீநனி பாவையை
விலக்காது பிழைத்தனை மாதோ நலத்தகும்
அலைபுனல் ஆரூர் அமர்ந்துறை யமுதன்
கலையமர் கையன் கண்ணுதல் எந்தை
தொங்கலஞ் சடைமுடிக் கணிந்த
கொங்கலர் கண்ணி யாயின குரவே. கசு

குரவங் கமழ்கோதை கோதைவே லோன்பின்
விரவுங் கடுங்கானம் வெவ்வாய்—அரவஞ்
சடைக்கணிந்த சங்கரன் தார்மதனன் தன்னைக்
கடைக்கணித்த தீயிற் கடிது. கஎ

கடிமலர்க் கொன்றையுந் திங்களுஞ் செங்கண் அரவுமங்கே
முடிமல ராக்கிய முக்கணக் கன்மிக்க செக்கரொக்கும்
படிமலர் மேனிப் பரம னடிபர வாதவர்போல்
அடிமலர் நோவ நடந்தோ கடந்தெம் அம்மனையே. கஅ

மனையுறை குருவி வளைவாய்ச் சேவல்
சினைமுதிர் பேடைச் செவ்வி நோக்கி
ஈனில் இழைக்க வேண்டி யாறு
அன்புபொறை கூற மென்மென் முயங்கிக்
கண்ணுடைக் கரும்பி னுண்டோ டுகவரும்
பெருவளந் தழீஇய பீடுசால் கிடக்கை
வருபுன லூரன் பார்வை யாகி
மடக்கொடி மாதர்க் குவலையாய்த் தோன்றிப்
படிற்று வாய்மொழி பலபா ராட்டி
உள்ளத் துள்ளது தெள்ளிதிற் கரந்து
கள்ள நோக்கமொடு கைதொழு திறைஞ்சி
எம்மி லோயே பாண அவனேல்
அமரரும் அறியா ஆதி மூர்த்தி
குமரன் தாதை குளிர்சடை இறைவன்
அறைகழல் எந்தை ஆரூர் ஆவணத்

துறையில் தூக்கும் எழில்மென் காட்சிக்
கண்ணடி யனைய நீர்மைப்
பண்ணுடைச் சொல்லியர் தம்பா லோனே. க௯

பாலாய சொல்லியர்க்கே சொல்லுபோய்ப் பாண்மகனே
ஏலாஇங் கென்னுக் கிடுகின்றாய்—மேலாய
தேந்தண் கமழ்கொன்றைச் செஞ்சடையான் தாள்சூடும்
பூந்தண் புனலூரன் பொய். உ0

பொய்யால் தொழலும் அருளும் இறைகண்டம் போல்இருண்ட
மையார் தடங்கண் மடந்தையர் கேட்கிற்பொல் லாதுவந்துன்
கையா லடிதொடல் செல்லவனிற் புல்லல் கலையனையல்
ஐயா இவைநன்கு கற்றாய் பெரிதும் அழகியவே. உக

அழகுடைக் கிண்கிணி அடிமிசை அரற்றத்
தொழிலுடைச் சிறுபறை பூண்டு தேரீர்த்
தொருகளி றுருட்டி ஒண்பொடி யாடிப்
பொருகளி றனைய போகமொடு பிற்றாழ்ந்த
பூங்கழற் சிறாரொடு தூங்குநடை பயிற்றி
அக்கரை யுடுத்தி ஐம்படை கட்டி
ஒக்கரை யிருக்கும் ஒளிர்புன் குஞ்சிக்
குதலையங் கிளவிப் புதல்வன் தன்னை
உள்ளச் சொரிந்த வெள்ளத் தீம்பால்
உடைய வாகிய தடமென் கொங்கை
வேண்டாது பிரிந்த விரிபுனல் ஊரன்
பூண்டாங் ககலம் புல்குவ னெனப்போய்ப்
பெருமட முடையை வாழி வார்சடைக்
கொடுவெண் திங்கட் கொழுநில வேய்க்குஞ்
சுடுபொடி யணிந்த துளங்கொளி யகலத்
தண்ண லாரூர் திண்ணிதிற் செய்த
சிறைகெழு செம்புனல் போல
நிறையொடு நீங்காய் நெஞ்சம் நீயே. உஉ

நீயிருந்திங் கென்போது நெஞ்சமே நீளிருட்கண்
ஆயிரங்கை வட்டித் தனலாடித்—தீயரங்கத்

தைவாய் அரவசைத்தான் நன்பணைத்தோட் கன்பமைத்த
செய்வான வூரன் திறம். உ௩

திறமலி சின்மொழிச் செந்துவர் வாயினை யெங்கையர்க்கே
மறமலி வேலோன் அருளுக வார்சடை யான்கடவூர்த்
துறைமலி யாம்பல்பல் லாயிரத் துத்தமி யேயெழினும்
நறைமலி தாமரை தன்னதன் றேசொல்லு நற்கயமே. உ௪

கயங்கெழு கருங்கடல் முதுகுதெரு மரலுற
வியங்கு திமில்தடவி எறியிளி நுளையர்
நெய்ம்மீன் கவரல் வேண்டிக் கைம்மிகுத்
தால வட்டம் ஏய்ப்ப மீமிசை
முடிகெழு தருவலை வீசி முந்நீர்க்
குடரென வாங்கிக் கொள்ளை கொண்ட
சுரிமுகச் சங்குஞ் சுடர்விடு பவளமும்
எரிகதிர் நித்திலத் தொகுதியுங் கூடி
விரிகதிர் நிலவுஞ் செக்கருந் தாரகை
உருவது காட்டும் உலவாக் காட்சித்
தண்ணந் துறைவன் தடவரை யகலங்
கண்ணுறக் கண்டது முதலா ஒள்நிறக்
காள மாசுணங் கதிர்மதிக் குழவியைக்
கோளிழைத் திருக்குங் கொள்கை போல
மணிதிகழ் மிடற்று வானவன் மருவு
அணிதிக ழகலத் தண்ணல் ஆரூர்
ஆர்கலி விழவி னன்னதோர்
போலச் சிறந்தது சிறுநல் லூரே. உ௫

ஊரெலாந் துஞ்சி யுலகெலாம் நள்ளென்று
பாரெலாம் பாடவிந்த பாயிருட்கட்—சீருலா
மாந்துறைவா யீசன் மணிநீர் மறைக்காட்டுப்
பூந்துறைவாய் மேய்ந்துறங்கா புள். உ௬

புள்ளுந் துயின்று பொழுதிறு மாந்து கழுதுறங்கி
நள்ளென்ற கங்குல் இருள்வாய்ப் பெருகிய வார்பனிநாட்

டுள்ளும் கலைக்கைச் சுடர்வண் ணனைத்தொழு வார்மனம்போன்
றுள்ளும் உருக ஒருவர்திண் தேர்வந் துலாத்தருமே. உ௭

உலாநீர்க் கங்கை யொருசடைக் கரந்து
புலால்நீர் ஒழுகப் பொறுகளி றுரித்த
பூத நாதன் ஆதி மூர்த்தி
திருமட மலைமகட் கொருகூறு கொடுத்துத்தன்
அன்பின் அமைத்தவன் ஆரூர் நன்பகல்
வலம்புரி யடுப்பா மாமுத் தரிசி
சலஞ்சலம் நிறைய ஏற்றி நலந்திகழ்
பவளச் செந்தீ மூட்டிப் பொலம்பட
விப்பியந் துடுப்பால் ஒப்பத் துழாவி
அடாஅ தட்ட அமுதம் வாய்மடுத்
திடாஅ வாயமோ டுண்ணும் பொழுதில்
திருந்திழைப் பணைத்தோள் தேமொழி மாதே
விருந்தின் அடியேற் கருளுதி யோவென
முலைமுகம் நோக்கி முறுவலித் திறைஞ்சலின்
நறைகமழ் எண்ணெய்ச் சிறுநுண் துள்ளி
பொங்குபுன லுற்றது போலவென்
அங்க மெல்லாந் தானா யினனே. உ௮

ஆயினவன் பாரே யழிப்பர் அனலாடி
பேயினவன் பாரோம்பும் பேரருளான்—தீயினவன்
கண்ணாளன் ஆரூர்க் கடலார் மடப்பாவை
தண்ணாரும் கொங்கைக்கே தாழ்ந்து. உ௯

தாழ்ந்து கிடந்த சடைமுடிச் சங்கரன் தாள்பணியாது
ஆழ்ந்து கிடந்துநை வார்கிளை பொலயர் வேற்கிரங்கிச்
சூழ்ந்து கிடந்த கரைமேல் திரையென்னுங் கையெறிந்து
வீழ்ந்து கிடந்தல றித்துயி லாதிவ் விரிகடலே. ௩௦

திருச்சிற்றம்பலம்

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அருளிய

8. திருக்கைலாய ஞானவுலா*

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமாலும் நான்முகனுந் தேர்ந்துணரா தன்றங்
கருமா லுறஅழலாய் நின்ற—பெருமான்
பிறவாதே தோன்றினான் காணாதே காண்பான்
துறவாதே யாக்கை துறந்தான்—முறைமையால்
ஆழாதே ஆழ்ந்தான் அகலா தகலியான்
ஊழா லுயராதே ஓங்கினான்—சூழொளிநூல்
ஓதா துணர்ந்தான் நணுகாது நண்ணியான்
யாதும் அணுகா தணுகியான்—ஆதி
அரியாகிக் காப்பான் அயனாய்ப் படைப்பான்
5 அரனாய் அழிப்பவனுந் தானே—பரனாய
தேவர் அறியாத தோற்றத்தான் தேவரைத்தான்
மேவிய வாறே விதித்தமைத்தான்—ஓவாதே
எவ்வுருவில் யாரொருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்
அவ்வுருவாய்த் தோன்றி அருள்கொடுப்பான்—எவ்வுருவுந்
தானேயாய் நின்றளிப்பான் தன்னிற் பிறிதுருவம்
ஏனோர்க்குங் காண்பரிய எம்பெருமான்—ஆனாத
சீரார் சிவலோகந் தன்னுள் சிவபுரத்தில்
ஏரார் திருக்கோயி லுள்ளிருப்ப—ஆராய்ந்து
செங்கண் அமரர் புறங்கடைக்கட் சென்றீண்டி
10 எங்கட்குக் காட்சியருள் என்றிரப்ப—அங்கொருநாள்
பூமங்கை பொய்தீர் தரணி புகழ்மங்கை
நாமங்கை யென்றிவர்கள் நன்கமைத்த—சேமங்கொள்
ஞானக் கொழுந்து நகராசன் தன்மடந்தை
தேன்மொய்த்த குஞ்சியின்மேற் சித்திரிப்ப—ஊனமில்
நந்தா வனமலரும் மந்தா கினித்தடஞ்சேர் [சீர்
செந்தா மரைமலர்நா றாயிரத்தால்—நொந்தா

* திரு ஆதியுலா எனவும் பெயர்பெறும்.

வயந்தன்றோ டுத்தமைத்த வாசிகை சூட்டி
நயந்திகழும் நல்லுறுப்புக் கூட்டிப்—பயன்கொள்
குலமகளிர் செய்த கொழுஞ்சாந்தங் கொண்டு
15 நலமலிய ஆகந் தழீஇக்—கலைமலிந்த
கற்பகம் ஈன்ற கமழ்பட் டினையுடுத்துப்
பொற்கழல்கள் கான்மேற் பொலிவித்து—விற்பகருஞ்
சூளா மணிசேர் முடிகவித்துச் சுட்டிசேர்
வாளார் நுதற்பட்டம் மன்னுவித்துத்—தோளா
மணிமகர குண்டலங்கள் காதுக் கணிந்தாங்
கணிவயிரக் கண்டிகை பொன்னாண்—பணிபெரிய
ஆர மவைபூண் டணிதிக ழுஞ்சன்ன
வீரந் திருமார்பில் வில்லிலக—ஏருடைய
எண்டோட்குக் கேயூரம் பெய்துதர பந்தனமுங்
20 கண்டோர் மனமகிழக் கட்டுறீஇக்—கொண்டு
கடிசூத் திரம்புனைந்து கங்கணங் கைப்பெய்து
வடிவுடைய கோலம் புனைந்தாங்—கடிநிலைமேல்
நந்திமா காளர் கடைகழிந்த போழ்தத்து
வந்து வசுக்கள் இருக்குரைப்ப—அந்தமில்சீர்
எண்ணருங் கீர்த்தி எழுவர் இருடிகளும்
அண்ணல்மேல் ஆசிகள் தாமுணர்த்த—ஒண்ணிறத்த
பன்னிருவர் ஆதித்தர் பல்லாண் டெடுத்திசைப்ப
மன்னும் மகதியன்யாழ் வாசிப்பப்—பொன்னியலும்
அங்கி கமழ்தூபம் ஏந்த யமன்வந்து
25 மங்கல வாசகத்தால் வாழ்த்துரைப்பச்—செங்கண்
நிருதி முதலோர் நிழற்கலன்கள் ஏந்த
வருணன் மணிக்கலசந் தாங்கத்—தெருவெலாம்
வாயு நனிவிளக்க மாமழை நீர்தெளிப்பத்
தூயசீர்ச் சோமன் குடையெடுப்ப—மேவியசீர்
ஈசானன் வந்தடைப்பை கைக்கொள்ள அச்சுனிகள்
வாயார்ந்த மந்திரத்தால் வாழ்த்துரைப்பத்—தூய
உருத்திரர்கள் தோத்திரங்கள் சொல்லக் குபேரன்
திருத்தகு மாநிதியஞ் சிந்தக்—கருத்தமைந்த
கங்கா நதியமுனை உள்ளுறுத்த தீர்த்தங்கள்
30 பொங்கு கவரி புடையிரட்டத்—தங்கிய

பைந்நாகம் எட்டுஞ் சுடரெடுப்பப் பைந்தறுகட்
கைந்நாகம் எட்டுங் கழல்வணங்க—மெய்ந்நாக
மேகம் விதானமாய் மின்னெலாஞ் சூழ்கொடியாய்
மேகத் துருமு முரசறையப்—போகஞ்சேர்
தும்புரு நாரதர்கள் பாடத் தொடர்ந்தெங்குங்
கொம்புருவ நுண்ணிடையார் கூத்தாட—எம்பெருமான்
விண்ணோர் பணிய உயர்ந்த விளங்கொளிசேர்
வெண்ணார் மழவிடையை மேல்கொண்டாங்—கெண்ணார்
கருத்துடைய பாரிடங்கள் காப்பொத்துச் செய்யத்
திருக்கடைக ளேழ்கழிந்த போதிற்—செருக்குடைய
சேனா பதிமயில்மேல் முன்செல்ல *யானைமேல்*
ஆனாப்போர் இந்திரன் பின்படர—ஆனாத
அன்னத்தே ஏறிஅயன் வலப்பால் கைபோதக்
கன்னவிலுந் திண்டோள் கருடன்மேல்—மன்னிய
மால்இடப்பாற் செல்ல *மலரார் கணைஐந்து*
மேலிடப்பான் மென்கருப்பு வில்லிடப்பால்—ஏல்வுடைய
சங்கணையும் முன்கைத் தடமுலையார் மேலெய்வான்
கொங்கணையும் பூவாளி கோத்தமைத்த—ஐங்கணையான்
காமன் கொடிப்படைமுன் போதக் கதக்காரி
வாமன் புரவிமேல் வந்தணைய—நாமஞ்சேர்
வேழ முகத்து விநாயகனை உள்ளுறுத்துத் [*—தாழ்கூந்தல்*
சூழ்வளைக்கைத் தொண்டைவாய்க் கெண்டையொண்கண்
மங்கை எழுவருஞ் சூழ மடநீலி
சிங்க அடலேற்றின் மேற்செல்லத்—தங்கிய
விச்சா தரர்இயக்கர் கின்னரர் கிம்புருடர்
அச்சா ரணர்அரக்க ரோடசுரர்—எச்சார்வும்
சல்லரி தாளந் தகுணிதந் தத்தளகங்
கல்லலகு கல்லவடம் மொந்தை—நல்லிலயத்
தட்டழி சங்கஞ் சலஞ்சலந் தண்ணுமை
கட்டழியாப் பேரி கரதாளங்—கொட்டுங்
குடமுழவங் கொக்கரை வீணை குழல்யாழ்
இடமாந் தடாரி படகம்—இடவிய
மத்தளந் துந்துபி வாய்ந்த முருடிவற்றால்
எத்திசை தோறும் எழுந்தியம்ப—ஒத்துடனே

மங்கலம் பாடுவார் வந்திறைஞ்ச மல்லருங்
கிங்கரரும் எங்குங் கிலுகிலுப்பத்—தங்கிய
ஆறும் இருதுவும் யோகும் அருந்தவமும்
மாறாத முத்திரையும் மந்திரமும்—ஈறார்ந்த
காலங்கள் மூன்றுங் கணமுங் குணங்களும்
வால கிலியரும் வந்தீண்டி—மேலை
இமையோர் பெருமானே போற்றி எழில்சேர்
உமையாள் மணவாளா போற்றி—எமையாளுந்
தீயாடி போற்றி சிவனே யடிபோற்றி
ஈசனே எந்தாய் இறைபோற்றி—தூயசீர்ச்
சங்கரனே போற்றி சடாமகுடத் தாய்போற்றி
பொங்கரவா பொன்னங் கழல்போற்றி—அங்கொருநாள்
ஆய விழுப்போர் அருச்சுனன் ஆற்றற்குப்
பாசுபத மீந்த பதம்போற்றி—தூய
மலைமேலாய் போற்றி மயானத்தாய் வானோர்
தலைமேலாய் போற்றிதாள் போற்றி—நிலைபோற்றி
போற்றியெனப் பூமாரி பெய்து புலன்கலங்க
நாற்றிசையும் எங்கும் நலம்பெருக—ஏற்றுக்
கொடியும் பதாகையுங் கொற்றக் குடையும்
வடிவுடைய தொங்கலுஞ் சூழக்—கடிகமழும்
பூமாண் கருங்குழலார் உள்ளம் புதிதுண்பான்
வாமான ஈசன் வரும்போழ்திற்—சேமேலே

குழாங்கள்

வாமான ஈசன் மறுவில்சீர் வானவர்தங்
கோமான் படைமுழக்கங் கேட்டலுமே—தூமாண்பில்
வானநீர் தாங்கி மறையோம்பி வான்பிறையோ
டூனமில் சூலம் உடையவாய்—ஈனமிலா
வெள்ளை யணிதலால் வேழத் துரிபோர்த்த
வள்ளலே போலும் வடிவுடைய—ஒள்ளிய
மாட நடுவின் மலரார் அமளியே
கூடிய போர்க்கள மாக்குறித்துக்—கேடில்
சிலம்பு பறையாகச் சேயரிக்கண் அம்பா
விலங்கு கொடும்புருவம் வில்லா—நலந்திகழுங்

கூழைபின் தாழ வளையார்ப்பக் கைபோந்து
கேழ்கிளரும் அல்குலாந் தேருந்திச்—சூழொளிய
கொங்கைமாப் பொங்கக் கொழுநர் மனங்கவர
அங்கம் பொருதசைந்த ஆயிழையார்—செங்கேழற்
பொற்கலசத் துள்ளால் மணிநீர் முகஞ்சேர்த்தி
நற்பெருங் கோலம் மிகப்புனைந்து—பொற்புடைய
பேதை முதலாகப் பேரிளம்பெண் ஈறாக
மாதிவருஞ் சொல்லார் மகிழ்ந்தீண்டிச்—சோதிசேர்
சூளிகையுஞ் சூட்டுஞ் சுளிகையுஞ் சுட்டிகையும்
வாளிகையும் பொற்றோடும் மின்விலக—மாளிகையின்
மேலேறி நின்று தொழுவார் துயர்கொண்டு
மாலேறி நின்று மயங்குவார்—நாலேறு
தாமமே தந்து சடாதாரி நல்கானேல்
யாமமேல் எம்மை அடுமென்பார்—காமவேள்
ஆம்என்பார் அன்றென்பார் ஐயுறுவார் கையெறிவார்
தாமுன்னை நாணோடு சங்கிழப்பார்—பூமன்னும்
பொன்னரி மாலையைப் பூண்பார்அப் பூண்கொண்டு
துன்னரி மாலையாச் சூடுவார்—முன்னம்
ஒருகண் எழுதிவிட் டொன்றெழுதா தோடித்
தெருவம் புகுவார் திகைப்பார்—அருகிருந்த
கண்ணாடி மேற்பஞ்சு பெய்வார் கிளியென்று [மேற்
பண்ணாடிச் சொற்பந்துக் குற்றுரைப்பார்—அண்ணல்
கண்ணென்னும் மாசாலங் கோலிக் கருங்குழலார்
திண்ண நிறைந்தார் திகைத்திட்டார்—ஒண்ணிறத்த

பேதை

பேதைப் பருவம் பிழையாதாள் வெண்மணலால்
தூதைச் சிறுசோ றடுதொழிலாள்—தீதில்
இடையாலும் எக்கழுத்த மாட்டாள் நலஞ்சேர்
உடையாலும் உள்ளுருக்க கில்லாள்—நடையாலுங்
கௌவைநோய் காளையரைச் செய்யாள் கதிர்முலைகள்
வெவ்வநோய் செய்யுந் தொழில்பூணாள்—செவ்வனோர்
நோக்கிலும் நோய்நோக்க நோக்காள்தன் செவ்வாயின்
வாக்கிற் பிறர்மனத்தும் வஞ்சியாள்—பூக்குழலும்

பாடவந் தோன்ற முடியாள் இளவேய்த்தோள்
ஆடவர் தம்மை அயர்வுசெய்யாள்—நாள்தோறும் [கட்
ஒன்றுரைத் தொன்றுன்னி யொன்றுசெய் தொன்றின்
சென்ற மனத்தளாஞ் சேயிழையாள்—நன்றாகத்
தாலி கழுத்தணிந்து சந்தனத்தால் மெய்பூசி
நீல அறுவை விரித்துடுத்துக்—கோலஞ்சேர்
பந்தரிற் பாவைகொண் டாடும்இப் பாவைக்குத்
தந்தையார் என்றொருத்தி தான்வினவ—அந்தமில்சீர்
ஈசன் எரியாடி என்ன அவளையோர் [ன்ன
காய்சின மால்விடைமேற் கண்ணுற்றுத்—தாய்சொ
இக்கணக்கு நோக்காள் இவள்போல்வாள் காமநூல் [ய
நற்கணக்கின் மேற்சிறிதே நாட்செய்தாள்—பொற்புடை

பெதும்பை

பேரொளிசேர் காட்சிப் பெதும்பைப் பிராயத்தாள்
காரொளிசேர் மஞ்ஞைக் கவினியலாள்—சீரொளிய
தாமரை யொன்றி னிரண்டு குழையிரண்டு
காமருவு கெண்டையோர் செந்தொண்டை—தூமருவு
முத்த முரிவெஞ் சிலைசுட்டி செம்பவளம்
வைத்தது போலும் மதிமுகத்தாள்—ஒத்தமைந்த
கங்கணஞ் சேர்ந்திலங்கு கையாள் கதிர்மணியின்
கிங்கிணி சேர்ந்த திருந்தடியாள்—ஒண்கேழல்
அந்துகில் சூழ்ந்தசைந்த அல்குலா ளாய்பொதியிற்
சந்தனந் தோய்ந்த தடந்தோளாள்—வந்து
திடரிட்ட திண்வரைக்கண் செய்த முலையாள்
கடல்பட்ட இன்னமுதம் அன்னாள்—மடல்பட்ட
மாலை வளாய குழலாள் மணநாறு
சோலை இளங்கிளிபோல் தூமொழியாள்—சாலவும்
வஞ்சனை செய்து மனங்கவரும் வாட்கண்ணுக்
கஞ்சனத்தை யிட்டங் கழகாக்கி—எஞ்சா
மணியாரம் பூண்டாழி மெல்விரலிற் சேர்த்தி
அணியார் வளைதோள்மேல் மின்ன—மணியார்ந்த
தூவெண் மணற்கொண்டு தோழியருந் தானுமாய்க்
காமன் உருவம் வரஎழுதிக்—காமன்

கருப்புச் சிலையும் மலரம்புந் தேரும்
ஒருப்பட் டுடனெழுதும் போழ்தில்—விருப்பூருந்
தேனமருங் கொன்றையந்தார்த் தீர்த்தன் சிவலோகன்
வானமா லேற்றின்மேல் வந்தணைய—தானமா
நன்றறிவார் சொன்ன நலந்தோற்றும் நாண்தோற்றும்
நின்றறிவு தோற்றும் நிறைதோற்றும்—நன்றாகக்
கைவண்டுங் கண்வண்டும் ஓடக் கலையோட
நெய்விண்ட பூங்குழலாள் நின்றொழிந்தாள்—மொய்கொண்ட

மங்கை

மங்கை இடங்கடவா மாண்பினாள் வானிழிந்த
கங்கைச் சுழியனைய உந்தியாள்—தங்கிய
அங்கை கமலம் அடிகமல மானோக்கி
கொங்கை கமல முகங்கமலம்—பொங்கெழிலார்
இட்டிடையும் வஞ்சி யிரும்பணைத்தோள் வேயெழிலார்
பட்டுடைய அல்குலுந் தேர்த்தட்டும்—மட்டுவிரி
கூந்த லறல்பவளஞ் செய்யவாய் அவ்வாயில்
ஏய்ந்த மணிமுறுவல் இன்முத்தம்—வாய்ந்தசீர்
வண்டு வளாய வளர்வா சிகைசூட்டிக்
கண்டி கழுத்திற் கவின்சேர்த்திக்—குண்டலங்கள்
காதுக் கணிந்து கனமே கலைதிருத்தித்
தீதில் செழுங்கோலஞ் சித்திரித்து—மாதராள்
பொற்கூட்டிற் பூவையை வாங்கி யதனோடுஞ்
சொற்கோட்டிக் கொண்டிருந்த எல்லைக்கண்—நற்கோட்டு
வெள்ளி விலங்கன்மேல் வீற்றிருந்த ஞாயிறுபோல்
ஒள்ளிய மால்விடையின் மேல்கொண்டு—தெள்ளியநீர்
தாழுஞ் சடையான் சடாமகுடந் தோன்றுதலும்
வாழுமே மம்மர் மனத்தளாய்ச்—சூழொளியான்
தார்நோக்குந் தன்தாரும் நோக்கும் அவனுடைய
ஏர்நோக்குந் தன்ன தெழில்நோக்கும்—பேரருளான்
தோணோக்குந் தன்தோளும் நோக்கும் அவன்மார்பில்
நீணோக்கம் வைத்து நெடிதுயிர்த்து—நாணோக்கா
துள்ளம் உருக ஒழியாத வேட்கையாம்
வெள்ளத் திடையழுந்தி வெய்துயிர்த்தாள்—ஒள்ளிய

மடந்தை

தீந்தமிழின் தெய்வ வடிவாள் திருந்தியசீர்
வாய்ந்த மடந்தைப் பிராயத்தாள்—ஏய்ந்தசீர்
ஈசன் சிலையும் எழில்வான் பவளமுஞ்
சேய்வலங்கை வேலுந் திரள்முத்தும்—பாசிலைய
வஞ்சியும் வேயும் வளர்தா மரைமொட்டும்
மஞ்சில்வரும் மாமதிபோல் மண்டலமும்—எஞ்சாப்
புருவமுஞ் செவ்வாயுங் கண்ணும் எயிறும்
உருவ நுசுப்பும் மென்தோளும்—மருவினிய
கொங்கையும் வாண்முகமு மாக்கொண்டாள் கோலஞ்சேர்
பங்கயப் போதனைய சேவடியாள்—ஒண்கேழல்
வாழைத்தண் டன்ன குறங்கினாள் வாய்ந்தசீர்
ஆழித்தேர்த் தட்டனைய அல்குலாள்—ஊழித்
திருமதிய மற்றொன்று மென்று முகத்தை
உருவுடைய நாண்மீன்சூழ்ந் தாற்போற்—பெருகொளிய
முத்தாரங் கண்டத் தணிந்தாள் அணிகலங்கள்
மொய்த்தார வாரம் மிகப்பெருகி—வித்தகத்தால்
கள்ளுங் கடாமுங் கலவையுங் கைபோந்திட்
டுள்ளும் புறமுஞ் செறிவமைத்துத்—தெள்ளொளிய
காளிங்கஞ் சோதி கிடப்பத் தொடுத்தமைத்த
தாளிம்பத் தாம நுதல்சேர்த்தித்—தோளெங்கும்
தண்ணுறுஞ் சந்தனங் கொண்டப்பிச் சதிர்சாந்தை
வண்ணம் பெறமிசையே மட்டித்தாங்—கொண்ணுதலாள்
தன்னமர் தோழியர்கள் சூழத் தவிசேறிப்
பின்னுமோர் காமரம் யாழமைத்து—மன்னும்
விடவண்ணக் கண்டத்து வேதியன்மே லிட்ட
மடல்வண்ணம் பாடும் பொழுதீண்—டடல்வல்ல
வேல்வல்லான் வில்வல்லான் மெல்லியலார்க் கெஞ்ஞான்று
மால்வல்லான் ஊர்கின்ற மால்விடையின்—கோல
மணியேறு கேட்டாங்கு நோக்குவாள் சால
அணியேறு தோளானைக் கண்டாங்—கணியார்ந்த
கோட்டி ஒழிய எழுந்து குழைமுகத்தைக்
காட்டி நுதல்சிவப்ப வாய்துலக்கி—நாட்டார்கள்

எல்லாருங் கண்டார் எனக்கடவுள் இங்காயம்
நல்லாய் படுமேற் படுமென்று—மெல்லவே
செல்ல லுறுஞ்சரணங் கம்பிக்குந் தன்னுறுநோய்
சொல்ல லுறுஞ்சொல்லு முடைசெறிக்கும்—நல்லாகங்
காண லுறுங்கண்கள் நீர்மல்குங் காண்பார்முன்
நாண லுறும்நெஞ்சம் ஒட்டாது—பூணாகம்
புல்லலுறும் அண்ணல்கை வாரானென் றிவ்வகையே
அல்ல லுறும்அழுந்தும் ஆழ்துயரால்—மெல்லியலாள்
தன்னுருவம் பூங்கொன்றைத் தார்கொள்ளத் தான்கொன்றைப்
பொன்னுருவங் கொண்டு புலம்புற்றாள்—பின்னொருத்தி

அரிவை

செங்கேழல் தாமரைபோல் சீறடியாள் தீதிலா
அங்கே யரிவைப் பிராயத்தாள்—ஒண்கேழல்
திங்களுந் தாரகையும் வில்லுஞ் செழும்புயலுந்
தங்கொளிசேர் செவ்வாயும் உண்மையாற்—பொங்கொளிசேர்
மின்னார்வான் காட்டு முகவொளியாள் மெய்ம்மையே
தன்னொவா ரில்லாத் தகைமையாள்—எந்நாளும்
இல்லாரை எல்லாரும் எள்குவர் செல்வரை
எல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பென்னுஞ்—சொல்லாலே
அல்குற்கு மேகலையைச் சூழ்ந்தாள் அணிமுலைமேல்
மல்கிய சாந்தொடு பூண்புனைந்து—நல்கூர்
இடையிடையே உள்ளுருகக் கண்டாள் எழிலார்
நடைபெடை அன்னத்தை வென்றாள்—அடியிணைமேற்
பாடகங் கொண்டு பரிசமைத்தாள் பன்மணிசேர்
சூடக முன்கை தொடர்வித்தாள்—கேடில்சீர்ப்
பொன்னரி மாலை தலைக்கணிந்து பூண்கொண்டு
மன்னுங் கழுத்தை மகிழ்வித்தாள்—பொன்னனாள்
இன்னிசை வீணையை வாங்கி இமையவர்தம்
அண்ணல்மேற் றானிட்ட ஆசையால் முன்னமே
பாடல் தொடங்கும் பொழுதிற் பரஞ்சோதி
கேடிலா மால்விடைமேல் தோன்றுதலுங்—கூடிய
இன்னிசையும் இப்பிறப்பும் பேணும் இருந்தமிழும்
மன்னிய வீணையையுங் கைவிட்டுப்—பொன்னனையீர்

இன்றன்றே காண்ப தெழில்நலங் கொள்ளேனேல்
நன்றன்றே பெண்மை நமக்கென்று—சென்றவன்றன்
ஒண்களபம் ஆடும் ஒளிவாள் முகத்திரண்டு
கண்களபம் ஆடுவபோற் கட்டுரைத்தும்—ஒண்கேழற்
கூந்தல் அவிழ்க்கும் முடிக்குங் கலைதிருத்துஞ்
சாந்தந் திமிரு முலையார்க்கும்—பூந்துகிலைச்
சூழும் அவிழ்க்குந் தொழுமழுஞ் சோர்துயருற்
றூழும் அழுந்தும் அயர்வுயிர்க்குஞ்—சூழொளிய
அங்கை வளைதொழுது காத்தாள் கலைகாவாள்
நங்கை யிவளும் நலந்தோற்றாள்—அங்கொருத்தி

தெரிவை

ஆரா அமுதம் அவயவம் பெற்றனைய
சீரார் தெரிவைப் பிராயத்தாள்—ஓரா
மருளோசை யின்மழலை வாய்ச்சொலால் என்றும்
இருள்தீர் புலரியே ஒப்பாள்—அருளாலே
வெப்பம் இளையவர்கட் காக்குதலால் உச்சியோ
டொப்பமையக் கொள்ளும் உருவத்தாள்—வெப்பந்தீர்ந்
தந்தளிர்போற் சேவடியும் அங்கையுஞ் செம்மையால்
அந்திவான் காட்டும் அழகினாள்—அந்தமில்
சீரார் முகமதிய மாதலாற் சேயிழையாள்
ஏரார் இரவின் எழில்கொண்டாள்—சீராருங்
கண்ணார் பயோதரமும் நுண்ணிடையும் உண்மையால்
தண்ணிளங் காரின் சவிகொண்டாள்—வண்ணஞ்சேர்
மாந்தளிர் மேனி முருக்கிதழ்வாய் ஆதலால்
வாய்ந்த இளவேனில் வண்மையாள்—மாந்தர்
அறிவுடையீர் நின்மின்கள் அல்லார்போம் என்று
பறையறைவ போலுஞ் சிலம்பு—முறைமையாற்
சீரார் திருந்தடிமேற் சேர்த்தினாள் தேரல்குல்
ஓரா தகல வுறுதென்று—சீராலே
அந்துகிலும் மேகலையுஞ் சூழ்ந்தாள் அணிமுலைகள்
மைந்தர் மனங்கவரும் என்பதனால்—முந்துறவே
பூங்கச்சி னால்அடையப் பூட்டுறீஇப் பொற்றொடியாற்
காம்பொத்த தோளிணையைக் காப்பேவி—வாய்ந்தசீர்

நற்கழுத்தை நல்லாரத் தான்மறைத்துக் காதுக்கு
விற்பகருங் குண்டலங்கள் மேவுவித்து—மைப்பகரும்
காவியங் கண்ணைக் கதந்தணிப்பாள் போலத்தன்
தாவிய அஞ்சனத்தை முன்னாட்டி—யாவரையும்
ஆகுலம் ஆக்கும் அழகினாள் அன்னமுங்
கோகிலமும் போலுங் குணத்தினா—ளாகிப்
பலகருதிக் கட்டிக் கரியவாய்க் கோதி
அலர்சுமந்து கூழைய வாகிக்—கலைகரந்
துள்யாது மின்றிப் புறங்கமழ்ந்து கீழ்தாழ்ந்து
கள்ளாவி நாறுங் கருங்குழலாள்—தெள்ளொளிய
செங்கழுநீர்ப் பட்டுடுத்துச் செங்குங் குமமெழுதி
அங்கழுநீர்த் தாமம் நுதல்சேர்த்திப்—பொங்கெழிலார்
பொற்கவற்றின் வெள்ளிப் பலகை மணிச்சூது
நற்கமைய நாட்டிப் பொரும்பொழுதில்—விற்பகிருந்
தோளான் நிலைபெறு தோற்றங்கே டாய்நின்ற
தாளான் சடாமகுடந் தோன்றுதலுங்—கேளாய
நாணார் நடக்க நலத்தார்க் கிடையில்லை
ஏணார் ஒழிக எழில்ஒழிக—பேணுங்
குலத்தார் அகன்றிடுக குற்றத்தார் வம்மின்
அலந்தீர் நினைமின்நீர் என்று—சொலற்கரிய
தேவாதி தேவன் சிவனாயில் தேன்கொன்றைப்
பூவார் அலங்கல் அருளாது—போவானேற்
கண்டால் அறிவ னெனச்சொல்லிக் கைசோர்ந்து
வண்டார்பூங் கோதை வளர்ந்தோற்றாள்—ஒண்டாங்கு

பேரிளம்பெண்

பெண்ணரசாய்த் தோன்றிய பேரிளம் பெண்மையாள்
பண்ணமரும் இன்சொற் பணிமொழியாள்—மண்ணின்
கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும் [*மேல்*
ஒண்டொடி கண்ணே யுளஎன்று—பண்டையோர்
கட்டுரையை மேம்படுத்தாள் *கண்ணாடி மண்டலம்போல்*
விட்டிலங்கு நல்லுகிர்சேர் மெல்விரலாள் கட்டரவம்
அஞ்சப் பரந்தகன்ற அல்குலா ளாய்நலத்த
வஞ்சிக் கொடிநுடங்கு நுண்ணிடையாள்—எஞ்சாத

பொற்செப் பிரண்டு முகடு மணியழுத்தி
வைத்தன போல வளர்ந்தேந்தி—ஒத்துச்
சுணங்குந் திதலையுஞ் சூழ்போந்து கண்டார்க்
கணங்கும் அமுதமுமாய்த் தோன்றி—இணங்கொத்த
கொங்கையாள் கோலங்கட் கெல்லாமோர் கோலமா
நங்கையாள் நாகிளவேய்த் தோளினாள்—அங்கையாற்
காந்தட் குலம்பழித்தாள் காமவேள் காதலாள்
சாந்தம் இலங்கும் அகலத்தாள்— வாய்ந்துடனே
ஏய்ந்து குவிந்து திரண்டு மறிந்திருபால்
தேய்ந்து துடித்த செழும்பவளங்—காய்ந்திலங்கி
முத்தமுந் தேனும் பொதிந்து முனிவரையுஞ்
சித்தந் திறைகொள்ளுஞ் செவ்வாயாள்—ஒத்து
வரிகிடந் தஞ்சன மாடி மணிகள்
உருவம் நடுவுடைய வாகிப்—பெருகிய
தண்ணங் கயலுஞ் சலஞ்சலமுந் தோன்றுதலால்
வண்ணங் கடலனைய வாட்கண்ணாள்—ஒண்ணிறத்த
குண்டலஞ்சேர் காதினாள் கோலக் குளிர்மதிய
மண்டலமே போலும் மதிமுகத்தாள்—வண்டலம்ப
யோசனை நாறுங் குழலாள் ஒளிநுதல்மேல்
வாசிகை கொண்டு வடிவமைத்தாள்—மாசில்சீர்ப்
பாதாதி கேசம் பழிப்பிலாள் பாங்கமைந்த
சீதாரி கொண்டுதன் மெய்புகைத்தாள்—மாதார்ந்த
பண்கவருஞ் சொல்லார்பல் லாண்டேத்தப் பாயொளிசேர்
வெண்கவரி வெள்ளத் திடையிருந்து—ஒண்கேழற்
கண்ணவனை யல்லாது காணா செவிஅவன
தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகேளா—அண்ணல்
கழலடி யல்லது கைதொழா வஃதான்
றழலங்கைக் கோண்டான்மாட் டன்பேன்—றெழிலுடைய
வெண்பா விரித்துரைக்கும் போழ்தில் விளங்கொளிசேர்
கண்பாவு நெற்றிக் கறைக்கண்டன்—விண்பால்
அரியரணஞ் செற்றுங் கலைபுனலும் பாம்பும்
புரிசடைமேல் வைத்த புராணன்—எரியிரவில்
ஆடும் இறைவன் அமரர்குழாம் தற்சூழ
மாட மறுகில் வரக்கண்டு—கேடில்சீர்

வண்ணச் சிலம்படி மாதரார் தாமுண்ட
கண்ணெச்சில் எம்மையே யூட்டுவான்—அண்ணலே
வந்தாய் வளைகவர்ந்தாய் மாலும் அருந்துயருந்
தந்தாய் இதுவோ தகவென்று—நொந்தாள்போற்
கட்டுரைத்துக் கைசோர்ந் தகமுருகி மெய்வெளுத்து
மட்டிவரும் பூங்கோதை மால்கொண்டாள்—கொட்டிமைசேர்
பண்ணாரும் இன்சொற் பணைப்பெருந்தோட் செந்துவர்வாய்ப்
பெண்ணார வாரம் பெரிதன்றே—விண்ணோங்கி
மஞ்சடையும் நீள்குடுமி வாள்நிலா வீற்றிருந்த
செஞ்சடையான் போந்த தெரு.

*பெண்ணீர்மை காமின் பெருந்தோ ளிணைகாமின்
உண்ணீர்மை மேகலையும் உள்படுமின்—தெண்ணீரக்
காரேறு கொன்றையந்தார்க் காவாலி கட்டங்கன்
ஊரேறு போந்த துலா.

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய

9. கயிலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரியும் நெய்யுமா
நல்லிடிஞ்சில் என்னுடைய நாவாகச்—சொல்லரிய
வெண்பா விளக்கா வியன்கயிலை மேலிருந்த
பெண்பாகர்க் கேற்றினேன் பெற்று. க

பெற்ற பயனிதுவே யன்றே பிறந்தியான்
கற்றவர்கள் ஏத்துஞ்சீர்க் காளத்திக்—கொற்றவர்க்குத்
தோளாகத் தாடரவஞ் சூழ்ந்தணிந்த அம்மானுக்
காளாகப் பெற்றேன் அடைந்து. உ

* இவ்வெண்பா பிற்காலத் தான்றோராற் செய்யப்பட்டது.

அடைந்துய்ம்மின் அம்மானை உம்ஆவி தன்னைக்
குடைந்துண்ண எண்ணிய வெங்கூற்றம்—கடைந்துநுங்
கண்ணுளே பார்க்கும் பொழுது கயிலாயத்
தண்ணலே கண்டீர் அரண். ரு

அரணம் ஒருமூன்றும் ஆரழலாய் வீழ
முரணம்பு கோத்த முதல்வன்—சரணமே
காணுமா றுற்றவன்றன் காளத்தி கைதொழுது
பேணுமால் உள்ளம் பெரிது. சு

பெரியவர்கா ணீரென் உள்ளத்தின் பெற்றி
தெரிவரிய தேவாதி தேவன்—பெரிதுந்
திருத்தக்கோ ரேத்துந் திருக்கயிலைக் கோனை
இருத்தத்தான் போந்த திடம். எ

இடப்பாகம் நீள்கோட் டிமவான் பயந்த
மடப்பாவை தன்வடிவே யாறுல்—விடப்பாற்
கருவடிசேர் கண்டத்தெங் காளத்தி யாள்வார்க்
கொருவடிவே யன்றால் உரு. அ

உருவு பலகொண் டுணர்வரிதாய் நிற்கும்
ஒருவ னொருபால் இருக்கை—மருவினிய [சும்
பூக்கையிற்கொண் டெப்பொழுதும் புத்தேளிர் வந்திறைஞ்
மாக்கயிலை என்னும் மலை.

மலைவரும்போல் வானவருந் தானவரும் எல்லாம்
அலைகடல்வாய் நஞ்செழல்கண் டஞ்சி—நிலைதளரக்
கண்டமையால் தண்சாரற் காளத்தி யாள்வார்நஞ்
சுண்டமையால் உண்டிவ் வுலகு. அ

உலக மனைத்தினுக்கும் ஒண்ணுதன்மே விட்ட
திலக மெனப்பெறினுஞ் சீசீ—இலகியசீர்
ஈசா திருக்கயிலை எம்பெருமான் என்றென்றே
பேசா திருப்பார் பிறப்பு. க

பிறப்புடையர் கற்றோர் பெருஞ்செல்வர் மற்றுஞ்
சிறப்புடைய ராறுலுஞ் சீசீ—இறப்பில்

கடியார் நறுஞ்சோலைக் காளத்தி யாள்வார்
அடியாரைப் பேணு தவர். ௧௦

அவரும் பிறந்தாராய்ப் போவார்கொல் ஆவி
எவருந் தொழுதேத்தும் எந்தை—சிவமன்னு
தேக்குவார் சோலைத் திருக்கயிலை ஏத்தாதே
போக்குவார் வாளா பொழுது. ௧௧

வாளா பொழுது கழிக்கின்ருர் மானுடவர்
கேளார்கொல் அந்தோ கிறிபட்டார்—கீளாடை
அண்ணற் கணுக்கராய்க் காளத்தி யுள்நின்ற
கண்ணப்ப ராவார் கதை. ௧௨

கதையிலே கேளீர் கயிலாய நோக்கிப்
புதையிருட்கண் மாலோடும் போழைச்—சிதையாச்சீர்த்
தீர்த்தன்பாற் பாசுபதம் பெற்றுச் செருக்களத்திற்
பார்த்தன்போர் வென்றிலனே பண்டு. ௧௩

பண்டு தொடங்கியும் பாவித்தும் நின்கழற்கே
தொண்டு படுவான் தொடர்வேனைக்—கண்டுகொண்
டாளத் தயாவுண்டோ இல்லையோ சொல்லாயே
காளத்தி யாய்உன் கருத்து. ௧௪

கருத்துக்குச் சேயையாய்க் காண்டக்கோர் காண
விருத்தி திருக்கயிலை என்ருல்—ஒருத்தர்
அறிவா னுறுவார்க் கறியுமா றுண்டோ
நெறிவார் சடையாய் நிலை. ௧௫

நிலையில் பிறவி நெடுஞ்சுழியிற் பட்டுத்
தலைவ தடுமாறு கின்றேன்—தொலைவின்றிப்
போந்தேறக் கைதாராய் காளத்திப் புத்தேளிர்
வேந்தேயிப் பாசத்தை விட்டு. ௧௬

பாசத்தை விட்டுநின் பாதத்தின் கீழேயென்
நேசத்தை வைக்க நினைகண்டாய்—பாசத்தை
நீக்குமா வல்ல கயிலாயா நீயென்னைக்
காக்குமா றித்தனையே காண். ௧௭

காணு தலக்கின்றார் வானோர்கள் காளத்திப்
பூணார மார்பன்தன் பொற்பாதம்—நாணாதே
கண்டிடுவான் யானிருந்தேன் காணீர் கடல்நஞ்சை
உண்டிடுவான் தன்னை ஒருங்கு. கஅ

ஒருங்கா துடனேநின் றோர்ஐவர் எம்மை
நெருங்கா மல்நித்தம் ஒருகால்—நெருங்கிக்
கருங்கலோங் கும்பற் கயிலாய மேயான்
வருங்கொலோ நம்பால் மதித்து. கக

நம்பால் மதித்துறையுங் காளத்தி நண்ணாதே
வம்பார் மலர்தூய் வணங்காதே—நம்பாநின்
சீலங்கள் ஏத்தாதே தீவினையேன் யானிருந்தேன்
காலங்கள் போன கழிந்து. உ0

கழிந்த கழிகிலாய் நெஞ்சே கழியா
தொழிந்தநாள் மேற்பட் டுயர்ந்தோர்—மொழிந்தசீர்க்
கண்ணுதலான் எந்தை கயிலாய மால்வரையை
நண்ணுதலாம் நன்மை நமக்கு. உக

நமக்கிசைந்த வாநாமும் ஏத்தினல் நம்பர்
தமக்கழகு தாமே அறிவர்—அமைப்போதும்பிற்
கல்லவா நீடருவிக் காளத்தி யாள்வாரை
வல்லவா நேஞ்சமே வாழ்த்து. உஉ

வாழ்த்துவாய் வாழ்த்தா தொழிவாய் மறுசுழியிட்
டாழ்த்துவாய் அஃதறிவாய் நீயன்றே—யாழ்த்தகைய
வண்டார் பொழிற்கயிலை வாழ்கென் றிருப்பதே
கண்டாய் அடியேன் கடன். உங.

கடநாக மூடாடுங் காளத்திக் கோனைக்
கடனாகக் கைதொழுவார்க் கில்லை—இடம்நாடி
இந்நாட்டிற் கேவந்திங் கீண்டிற்றுக் கொண்டுபோய்
அந்நாட்டில் உண்டுழலு மாறு. உச

மாறிப் பிறந்து வழியிடை யாற்றிடை
ஏறி இழியும் இதுவல்லால்—தேறித்

திருக்கயிலை ஏத்தீரேற் சேமத்தால் யார்க்கும்
இருக்கையிலை கண்டீர் இனிது. உரு

இனிதே பிறவி யினமரங்க ளேறிக்
கனிதேர் கடுவன்கள் தம்மின்—முனிவாய்ப்
பிணங்கிவருந் தண்சாரற் காளத்தி பேணி
வணங்கவல்ல ராயின் மகிழ்ந்து. உசு

மகிழ்ந்தலரும் வண்கொன்றை மேலே மனமாய்
நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்துள்ளே நெக்குத்—திகழ்ந்திலங்கும்
விண்ணிறங்கா வோங்கும் வியன்கயிலை மேயாயென்
பெண்ணுறங்காள் என்செய்கேன் பேசு. உஎ

பேசும் பரிசறியாள் பேதை பிறர்க்கெல்லாம்
ஏசும் பரிசானு ளேபாவ—மாசுனைநீர்க்
காம்பையலைத் தாலிக்குங் காளத்தி யென்றென்று
பூம்பசலை மெய்ம்முழுதும் போர்த்து. உஅ

போர்த்த களிற்றுரியும் பூண்ட பொறியரவுந்
தீர்த்த மகளிருந்த செஞ்சடையும்—மூர்த்தி
குயிலாய மென்மொழியாள் கூறுய வாறுங்
கயிலாயா யான்காணக் காட்டு. உகூ

காட்டில் நடமாடிக் கங்காள ராகிப்போய்
நாட்டில் பலிதிரிந்து நாள்தோறும்—ஓட்டுண்பார்
ஆனுலும் என்கொலோ காளத்தி யாள்வாரை
வானோர் வணங்குமா வந்து. ௩0

வந்தமரர் ஏத்தும் மடைக்கூழும் வார்சடைமேல்
கோந்தவிழும் மாலை கொடுத்தார்கோல்—வந்தித்து
வாலுகுத்த வண்கயிலைக் கோமான் மணிமுடிமேல்
பாலுகுத்த மாணிக்குப் பண்டு. ௩க

பண்டிதுவே யன்றுகிற் கேளீர்கோல் பல்சருகு
கோண்டிலிங்கத் தும்பி ஞற்கூட்டிழைப்பக்—கண்டு
நலந்திக் கெலாமேத்துங் காளத்தி நாதர்
சிலந்திக்குச் செய்த சிறப்பு. ௩உ

செய்த சிறப்பெண்ணில் எங்குலக்குஞ் சென்றடைந்து
கைதொழுவார்க் கெந்தை கயிலாயர்—நொய்தளவிற்
காலற்காய்ந் தாரன்றே காணீர் கழல்தொழுத
பாலற்கா யன்று பரிந்து. ௩௩

பரிந்துரைப்பார் சொற்கேளாள் எம்பெருமான் பாதம்
பிரிந்திருக்க கில்லாமை பேசும்—புரிந்தமரர்
நாதாவா காளத்தி நம்பாவா என்றென்று
மாதாவா வுற்ற மயல். ௩௪

மயலைத் தவிர்க்கநீ வாரா யொருமூன்
றெயிலைப் பொடியாக எய்தாய்—கயிலைப்
பருப்பதவா நின்னுடைய பாதத்தின் கீழே
இருப்பதவா வுற்றாள் இவள். ௩௫

இவளுக்கு நல்லவா றெண்ணுதிரேல் இன்றே
தவளப் பொடியிவள்மேல் சாத்தி—இவளுக்குக்
காட்டுமின்கள் காளத்தி காட்டிக் கமழ்கொன்றை
சூட்டுமின்கள் தீருந் துயர்.

துயர்க்கெலாங் கூடாய தோற்குரம்பை புக்கு
மயக்கில் வழிகாண மாட்டேன்—வியற்கொடும்போர்
ஏற்றானே வண்கயிலை எம்மானே என்கொலோ
மேற்றான் இதற்கு விளைவு. ௩௭

விளையும் வினையரவின் வெய்ய விடத்தைக்
களைமின்னோ காளத்தி யாள்வார்—வளைவில்
திருந்தியசீர் ஈசன் திருநாமம் என்னும்
மருந்தினைநீர் வாயிலே வைத்து. ௩௮

வாயிலே வைக்கு மளவின் மருந்தாகித்
தீய பிறவிநோய் தீர்க்குமே—தூயவே
கம்பெருமா தேவியோடு மன்னு கயிலாயத்
தெம்பெருமான் ஓரஞ் செழுத்து. ௩௯

அஞ்செழுத்துங் கண்டீர் அருமறைக ளாவனவும்
அஞ்செழுத்துங் கற்க அணித்தாகும்—நஞ்சவித்த

காளத்தி யார்க்குங் காண்டற் கரிதாய்ப்போய்
நீளத்தே நின்ற நெறி. ௪0

நெறிவார் சடையாய் நிலையின்மை நீயோன்
றறியாய்கொல் அந்தோ அயர்ந்தாள்—நெறியிற்
கனைத்தருவி தூங்குங் கயிலாயா நின்னை
நினைத்தருவி கண்சோர நின்று. ௪௧

நின்றும் இருந்துங் கிடந்தும் நடந்தும்யாம்
என்றும் நினைந்தாலும் என்கொலோ—சென்றுதன்
தாள்வா னவர்இறைஞ்சுந் தண்சாரற் காளத்தி
ஆள்வான் அருளாத வாறு. ௪௨

அருளாத வாறுண்டே யார்க்கேனு மாக
இருளார் கறைமிடற்றெம் ஈசன்—பொருளாய்ந்து
மெய்ம்மையே யுன்னில் வியன்கயிலை மேயான்வந்
திம்மையே தீர்க்கும் இடர். ௪௩

இடரீர் உமக்கோர் இடநாடிக் கொண்டு
நடவீரோ காலத்தால் நாங்கள்—கடல்வாய்க்
கருப்பட்டோங் கொண்முகில்சேர் காளத்தி காண
ஒருப்பட்டோங் கண்டீர் உணர்ந்து. ௪௪

உணருங்கால் ஒன்றை உருத்தெரியக் காட்டாய்
புணருங்கால் ஆரமுதே போலும்—இணரிற்
கனியவாஞ் சோலைக் கயிலாய மேயாய்
இனியவா காண்நின் இயல்பு. ௪௫

நின்னியல்பை யாரே யறிவார் நினையுங்கால்
மன்னியசீர்க் காளத்தி மன்னவனே—நின்னில்
வெளிப்படுவ தேழுலகும் மீண்டே யொருகால்
ஒளிப்பதுவு மானல் உரை. ௪௬

உரையும் பொருளும் உடலும் உயிரும்
விரையும் மலரும்போல் விம்மிப்—புரையின்றிச்
சென்றவா றோங்குந் திருக்கயிலை எம்பெருமான்
நின்றவா றெங்கு நிறைந்து. ௪௭

நிறைந்தெங்கும் நீயேயாய் நின்றாலும் ஒன்றின்
மறைந்தைம் புலன்காண வாராய்—சிறந்த
கணியாருந் தண்சாரற் காளத்தி யாள்வாய்
பணியாயால் என்முன் பரிசு. ௪அ

பரிசறியேன் பற்றிலேன் கற்றிலேன் முற்றுங்
கரியுரியாய் பாதமே கண்டாய்—திரியும்
புரமாளச் செற்றவனே பொற்கயிலை மன்னும்
பரமா அடியேற்குப் பற்று. ௪௯

பற்றுவான் எவ்வுயிர்க்கும் எந்தை பசுபதியே
முற்றுவெண் திங்கள் முளைசூடி—வற்றுவாங்
கங்கைசேர் செஞ்சடையான் காளத்தி யுள்நின்ற
மங்கைசேர் பாகத்து மன். ௫0

மன்னு கயிலாயா மாமுத்த மாணிக்கம்
பொன்னார மாக்கொண்டு பூணாதே—எந்நாளும்
மின்செய்வார் செஞ்சடையாய் வெள்ளெலும்பு பூண்கின்ற
தென்செய்வான் எந்தாய் இயம்பு. ௫௧

இயம்பாய் மடநெஞ்சே ஏனோர்பால் என்ன
பயம்பார்த்துப் பற்றுவான் உற்றாய்—புயம்பாம்பால்
ஆர்த்தானே காளத்தி அம்மானே என்றென்றே
ஏத்தாதே வாளா இருந்து. ௫௨

இருந்தவா காணீர் இதுவென்ன மாயம்
அருந்தண் கயிலாயத் தண்ணல்—வருந்திப்போய்த்
தானாளும் பிச்சை புகும்போதுந் தன்னடியார்
வானாள மண்ணாள வைத்து. ௫௩

வைத்த இருநிதியே என்னுடைய வாழ்முதலே
நித்திலமே காளத்தி நீள்சுடரே—மொய்த்தொளிசேர்
அக்காலத் தாசை யடிநாயேன் காணுங்கால்
எக்காலத் தெப்பிறவி யான். ௫௪

யானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை என்பதனை
யானென்றுங் கொண்டிருப்பன் ஆனாலுந்—தேனுண்

டளிகள்தாம் பாடும் அகன்கயிலை மேயான்
தெளிகொடான் மாயங்கள் செய்து. ருரு

மாயங்கள் செய்தைவர் சொன்ன வழிநின்று
காயங்கொண் டாடல் கணக்கன்று—காயமே
நிற்பதன் முதலாற் காளத்தி நின்மலன்சீர்
கற்பதே கண்டீர் கணக்கு. ருசு

கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்து காலனார் நம்மை
வணக்கி வலைப்படா முன்னம்—பிணக்கின்றிக்
காலத்தால் நெஞ்சே கயிலாயம் மேவியநற்
சூலத்தான் பாதந் தொழு. ருஎ

தொழுவாள் பெருளேதன் தோள்வளையுந் தோற்றாள்
மழுவாளன் காளத்தி வாழ்த்தி—எழுவாள்
நறுமா மலர்க்கொன்றை நம்முன்னே நாளைப்
பெறுமாறு காணீர்என் பெண். ருஅ

பெண்ணின் றயலார்முன் பேதை பிறைசூடி
கண்ணின்ற நெற்றிக் கயிலைக்கோன்—உள்நின்ற
காமந்தான் மீதூர நைவாட்கு உன் கார்க்கொன்றைத்
தாமந்தா மற்றிவளைச் சார்ந்து. ருகூ

சார்ந்தாரை எவ்விடத்துங் காப்பனவுஞ் சார்ந்தன்பு
கூர்ந்தார்க்கு முத்தி கொடுப்பனவுங்—கூர்ந்துள்ளே
மூளத் தியானிப்பார் முன்வந்து நிற்பனவுங்
காளத்தி யார்தங் கழல். கூ0

தங்கழல்க ளார்ப்ப விளக்குச் சலன்சலனென்
றங்கழல்க ளார்ப்ப அனலேந்திப்—பொங்ககலத்
தார்த்தா டரவம் அகன்கயிலை மேயாய்நீ
கூத்தாடல் மேவியவா கூறு. கூக

கூறாய்நின் பொன்வாயாற் கோலச் சிறுகிளியே
வேறாக வந்திருந்து மெல்லெனவே—நீல்தாவு
மஞ்சடையும் நீள்குடுமி வாளருவிக் காளத்திச்
செஞ்சடைஎம் ஈசன் திறம். கூ2

ஈசன் திறமே நினைந்துருகும் எம்மைப்போல்
மாசில் நிறத்த மடக்குருகே—கூசி
இருத்தியாய் நீயும் இருங்கயிலை மேயாற்
கருத்தியாய்க் காமுற்று யாம். ௬௩

காமுற்று யாமன்றே காளத்தி யான்கழற்கே
யாமுற்ற துற்று யிருங்கடலே—யாமத்து
ஞாலத் துயிரெல்லாங் கண்துஞ்சு நள்ளிருள்கூர்
காலத்துந் துஞ்சாதுன் கண். ௬௪

கண்ணுங் கருத்துங் கயிலாய ரேஎமக்கென்
றெண்ணி யிருப்பன்யான் எப்பொழுதும்—நண்ணும்
பொறியா டரவசைத்த பூதப் படையார்
அறியார்கொல் நெஞ்சே யவர். ௬௫

நெஞ்சே யவர்கண்டாய் நேரே நினைவாரை
அஞ்சேலென் றாட்கொண் டருள்செய்வார்—நஞ்சேயுங்
கண்டத்தார் காளத்தி யாள்வார் கழல்கண்டீர்
அண்டத்தார் சூடு மலர். ௬௬

அலரோன் நெடுமால் அமரர்கோன் மற்றும்
பலராய்ப் படைத்துக்காத் தாண்டு—புலர்காலத்
தோன்றாகி மீண்டு பலவாகி நிற்கின்றான்
குன்றாத சீர்க்கயிலைக் கோ. ௬௭

கோத்த மலர்வாளி கொண்டநங்கன் காளத்திக்
கூத்தன்மேல் அன்று குறித்தெய்யப்—பார்த்தலுமே
பண்பொழியாக் கோபத்தீச் சுற்றுதலும் பற்றற்று
வெண்பொடியாய் வீழ்ந்திலனே வெந்து. ௬௮

வெந்திறல்வேற் பார்த்தற் கருள்செய்வான் வேண்டியோர்
செந்தறுகட் கேழல் திறம்புரிந்து—வந்தருளுங்
கானவனுங் கோலமியான் காணக் கயிலாய
வானவர்தங் கோமானே வா. ௬௯

வாமான்தேர் வல்ல வயப்போர் விசயனைப்போல்
தாமா றுலகில் தவமுடையார்—தாமியார்க்குந்

காண்டற் கரியராய்க் காளத்தி யாள்வாரைத்
தீண்டத்தாம் பெற்றமையாற் சென்று. ௭0

சென்றிறைஞ்சும் வானோர்தஞ் சிந்தைக்குஞ் சேயராய்
என்றும் அடியார்க்கு முன்னிற்பர்—நன்று
கனியவாஞ் சோலைக் கயிலாய மேயார்
இனியவா பத்தர்க் கிவர். ௭௧

இவரே முதற்றேவர் எல்லார்க்கும் மிக்கார்
இவரல்ல ரென்றிருக்க வேண்டாங்—கவராதே
காதலித்தின் றேத்துதிரேல் காளத்தி யாள்வார்நீர்
ஆதரித்த தெய்வமே யாம். ௭௨

ஆமென்று நாளை யுளவென்று வாழ்விலே
தாமின்று வீழ்கை தவமன்று—யாமென்றும்
இம்மாய வாழ்வினையே பேணா திருங்கயிலை
அம்மானைச் சேர்வ தறிவு. ௭௩

அறியாம லேனும் அறிந்தேனுஞ் செய்து
செறிகின்ற தீவினைகள் எல்லாம்—நெறிநின்று
நன்முகில்சேர் காளத்தி நாதன் அடிபணிந்து
பொன்முகலி யாடுதலும் போம். ௭௪

போகின்ற மாமுகிலே பொற்கயிலை வெற்பளவும்
ஏகின் றெமக்காக எம்பெருமான்—ஏகினால்
உண்ணப் படாநஞ்சம் உண்டாற்கென் உள்ளுறுநோய்
விண்ணப்பஞ் செய்கண்டாய் வேறு. ௭௫

வேறேயுங் காக்கத் தகுவேனை மெல்லியலாள்
கூறேயுங் காளத்திக் கொற்றவனே—ஏறேறும்
அன்பா அடியேற் கருளா தொழிகின்ற
தென்பாவ மேஅன்றே இன்று. ௭௬

இன்று தொடங்கிப் பணிசெய்வேன் யானுனக்
கென்றும் இளமதியே எம்பெருமான்—என்றும்என்
உட்காதல் உண்மை உயர்கயிலை மேயாற்குத்
திட்காதே விண்ணப்பஞ் செய். ௭௭

செய்ய சடைமுடியென் செல்வனையான் கண்டெனது
கையறவும் உள்மெலிவும் யான்காட்டப்—பையவே
காரேறு பூஞ்சோலைக் காளத்தி யாள்வார்தம்
போரேறே இத்தெருவே போது. ௭௮

போது நெறியனவே பேசினின் பொன்வாயால்
ஊதத் தருவன் ஒளிவண்டே—காதலாற்
கண்டார் வணங்குங் கயிலாயத் தெம்பெருமான்
வண்டார்மோந் தென்குழற்கே வா. ௭௯

வாவா மணிவாயான் மாவின் தளிர்கோதிக்
கூவா திருந்த குயிற்பிள்ளாய்—ஓவாதே
பூமாம் பொழிலுடுத்த பொன்மதில்சூழ் காளத்திக்
கோமான் வரவொருகாற் கூவு. ௮௦

கூவுதலும் பாற்கடலே சென்றவனைக் கூடுகஎன்
றேவினான் பொற்கயிலை எம்பெருமான்— மேவியசீர்
அன்பாற் புலிக்காலன் பாலன்பால் ஆசையினால்
தன்பாற்பால் வேண்டுதலுந் தான். ௮௧

தானே உலகாள்வான் தான்கண்ட வாவழக்கம்
ஆனான்மற் றார்இதனை அன்றென்பார்—வானோர்
களைகண்டா னாய்நின்ற காளத்தி யாள்வார்
வளைகொண்டார் மால்தந்தார் வந்து. ௮௨

வந்தோர் அரக்கனார் வண்கயிலை மால்வரையைத்
தந்தோள் வலியினையே தாங்கருதி—அந்தோ
இடந்தார் இடந்திட் டிடார்க்கீழ் எலிபோற்
கிடந்தார் வலியெலாங் கெட்டு. ௮௩

கெட்ட அரக்கரே வேதியரே கேளீர்கொல்
பட்டதுவும் ஓராது பண்டொருநாள்—ஒட்டக்
கலந்தரனார் காளத்தி யாள்வார்மேற் சென்று
சலந்தரனார் பட்டதுவுந் தாம். ௮௪

தாம்பட்ட தொன்றும் அறியார்கொல் சார்வரே
காம்புற்ற செந்நெற் கயிலைக்கோன்—பாம்புற்ற

ஆரத்தார் பத்தர்க் கருகணையார் காலனார்
தூரத்தே போவார் தொழுது. அரு

தொழுது நமனுந்தன் தூதுவர்க்குச் சொல்லும்
வழுவில்சீர்க் காளத்தி மன்னன்—பழுதிலாப்
பத்தர்களைக் கண்டாற் பணிந்தகலப் போமின்கள்
எத்தனையுஞ் செய்த்தாக வென்று. அசு

வென்றைந்துங் காமாதி வேரறுத்து மெல்லவே
ஒன்ற நினைதிரேல் ஒன்றலாஞ்—சென்றங்கை
மானுடையான் என்னை யுடையான் வடகயிலை
தானுடையான் தன்னுடைய தாள். அஎ

தாளொன்றாற் பாதாள மூடுருவத் தண்விசும்பில்
தாளொன்றால் அண்டங் கடந்துருவித்—தோளொன்றால்
திக்கனைத்தும் போர்க்குந் திறற்காளி காளத்தி
நக்கனைத்தான் கண்ட நடம். அஅ

நடமாடுஞ் சங்கரன்தாள் நான்முகனுங் காணான்
படமாடு பாம்பணையான் காணான்—விடமேவுங்
காரேறு கண்டன் கயிலாயன் தன்னுருவை
யாரே அறிவார் இசைந்து அகூ

இசையுந்தன் கோலத்தை யான்காண வேண்டி
வசையில்சீர்க் காளத்தி மன்னன்—அசைவின்றிக்
காட்டுமேற் காட்டிக் கலந்தென்னைத் தன்னோடுங்
கூட்டுமேற் கூடலே கூடு. கூ0

கூடி யிருந்து பிறர்செய்யுங் குற்றங்கள்
நாடித்தங் குற்றங்கள் நாடாதே—வாடி
வடகயிலை ஏத்தாதே வாழ்ந்திடுவான் வேண்டில்
அடகயில ஆரமுதை விட்டு. கூக

விட்டாவி போக உடல்கிடந்து வெந்தீயில்
பட்டாங்கு வேமாறு பார்த்திருந்தும்—ஒட்டாவாங்
கள்ளலைக்கும் பூஞ்சோலைக் காளத்தி யுள்நின்ற
வள்ளலைச்சென் றேத்த மனம். கூஉ

மனமுற்று மையலாய் மாதரார் தங்கள்
கனமுற்றுங் காமத்தே வீழ்வர்—புனமுற்
றினக்குறவர் ஏத்தும் இருங்கயிலை மேயான்
தனக்குறவு செய்கலார் தாழ்ந்து. ௬௩

தாழ்ந்த சடையுந் தவளத் திருநீறுஞ்
சூழ்ந்த புலியதளுஞ் சூழரவுஞ்—சேர்ந்து
நெருக்கிவா னோரிறைஞ்சுங் காளத்தி யாள்வார்க்
கிருக்குமா கோலங்கள் ஏற்று. ௬௪

ஏற்றின் மணியே யமையாதோ ஈர்ஞ்சடைமேல்
வீற்றிருந்த வெண்மதியும் வேண்டுமோ—வாற்றருவி
கன்மேற்பட் டார்க்குங் கயிலாயத் தெம்பெருமான்
என்மேற் படைவிடுப்பாற் கிங்கு. ௬௫

ஈங்கேவா என்றருளி என்மனத்தில் எப்பொழுதும்
நீங்காமல் நீவந்து நின்றாலுந்—தீங்கை
அடுகின்ற காளத்தி ஆள்வாய் நானல்ல
பணிகின்ற வண்ணம் பணி. ௬௬

பணியாது முன்னிவனைப் பாவியேன் வாளா
கணியாது காலங் கழித்தேன்—அணியுங்
கருமா மிடற்றெங் கயிலாயத் தெங்கள்
பெருமான தில்லை பிழை. ௬௭

பிழைப்புவாய்ப் பொன்றறியேன் பித்தேறி னாற்போல்
அழைப்பதே கண்டாய் அடியேன்—அழைத்தாலும்
என்னா தரவேகொண் டின்பொழில்சூழ் காளத்தி
மன்னா தருவாய் வரம். ௬௮

வரமாவ தேல்லாம் வடகயிலை மன்னும்
பரமாவுன் பாதார விந்தஞ்—சிரமார
ஏத்திடும்போ தாகவந் தேன்மனத்தில் எப்போழுதும்
வைத்திடுநீ வேண்டேன்யான் மற்று. ௬௯

மற்றும் பலபிதற்ற வேண்டாம் மடநெஞ்சே
கற்றைச் சடையண்ணல் காளத்தி—நெற்றிக்கண்
ஆரா அமுதின் திருநாமம் அஞ்செழுத்துஞ்
சோராமல் எப்பொழுதுஞ் சொல். க௦௦

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய

10. திருஈங்கோய்மலை எழுபது

திருச்சிற்றம்பலம்

அடியும் முடியும் அரியும் அயனும்
படியும் விசும்பும் பாய்ந்தேறி—நொடியுங்கால்
இன்ன தெனஅறியா ஈங்கோயே ஓங்கார
மன்னதென நின்றான் மலை. ௧

அந்தவிள மாக்குழவி யாயம் பிரிந்ததற்குக்
கொந்தவிழ்தேன் தோய்த்துக் குறமகளிர்—சந்தின்
இலைவளைக்கை யாற்கொடுக்கும் ஈங்கோயே மேரு
மலைவளைக்கை வில்லி மலை. ௨

அம்பவள வாய்மகளிர் அம்மனைக்குந் தம்மனையைச்
செம்பவளந் தாவென்னச் சீர்க்குறத்தி—கொம்பின்
இறுதலையி னற்கிளைக்கும் ஈங்கோயே நம்மேல்
மறுதலைநோய் தீர்ப்பான் மலை. ௩

அரிகரியைக் கண்டவிடத் தச்சலிப்பா யோடப்
பிரிவரிய தன்பிடியைப் பேணிக்—கரிபெரிதுங்
கையெடுத்து நீட்டிக் கதஞ்சிறக்கும் ஈங்கோயே
மையடுத்த கண்டன் மலை. ௪

அரியும் உழுவையும் ஆளியுமே ஈண்டிப்
பரியிட்டுப் பன்மலர்கொண் டேறிச்—சொரிய
எரியாடி கண்டுகக்கும் ஈங்கோயே கூற்றந்
திரியாமற் செற்றான் சிலம்பு. ௫

ஆளி தொடர அரிதொடர ஆங்குடனே
வாளி கொடுதொடரு மாக்குறவர்—கோளின்
இடுசிலையி னுற்புடைக்கும் ஈங்கோயே நம்மேற்
கொடுவினைகள் வீட்டுவிப்பான் குன்று. ௬

இடுதினைதின் வேழங் கடியக் குறவர்
வெடிபடு வெங்கவண்கல் ஊன்ற—நெடுநெடென
நீண்டகழை முத்துதிர்க்கும் ஈங்கோயே ஏங்குமணி
பூண்டகழை யேறி பொருப்பு. ௭

ஈன்ற குறமகளிர்க் கேழை முதுகுறத்தி
நான்றகறிக் கேறசலை நற்கிழங்—கூன்றவைத்
தென்னன்னை உண்ணென் றெடுத்துரைக்குமீங்கோயே
மின்னன்ன செஞ்சடையான் வெற்பு. ௮

ஈன்ற குழவிக்கு மந்தி யிருவரைமேல்
நான்ற நறவத்தைத் தானணுகித்—தோன்ற
விரலால்தேன் தோய்த்தூட்டும் ஈங்கோயே நம்மேல்
வரலாநோய் தீர்ப்பான் மலை. ௯

உண்டிருந்த தேனை அறுபதங்கள் ஊடிப்போய்ப்
பண்டிருந்த யாழ்முரலப் பைம்பொழில்வாய்க்—கண்டிருந்த
மாமயில்க ளாடி மருங்குவரும் ஈங்கோயே
பூமயிலி தாதை பொருப்பு. ௧௦

ஊடிப் பிடிஉறங்க ஒண்கதலி வண்கனிகள்
நாடிக் களிறு நயந்தெடுத்துக்—கூடிக்
குணமருட்டிக் கொண்டாடும் ஈங்கோயே வானோர்
குணமருட்டுங் கோளரவன் குன்று. ௧௧

எய்யத் தொடுத்தோன் குறத்திநோக் கேற்றதெனக்
கையிற் கணைகளைந்து கன்னிமான்—பையப்போ
என்கின்ற பாவனைசெய் ஈங்கோயே தூங்கெயில்கள்
சென்றன்று வென்றான் சிலம்பு. ௧௨

ஏழை இளமாதே என்னொடுநீ போதென்று
கூழை முதுவேடன் கொண்டுபோய்—வேழ

வினைக்குவால் வீட்டுவிக்கும் ஈங்கோயே நந்தம்
வினைக்குவால் வீட்டுவிப்பான் வெற்பு. ௧௩

ஏனம் உழுத புழுதி இனமணியைக்
கானவர்தம் மக்கள் கனலென்னக்—கூனல்
இறுக்கங் கதிர்வெதுப்பும் ஈங்கோயே நம்மேல்
மறுக்கங்கள் தீர்ப்பான் மலை. ௧௪

ஏனங் கிளைத்த இனபவள மாமணிகள்
கானல் எரிபரப்பக் கண்டஞ்சி—யானை
இனமிரிய முல்லைநகும் ஈங்கோயே நம்மேல்
வினையிரியச் செற்றுகந்தான் வெற்பு. ௧௫

ஒருகணையுங் கேழல் உயிர்செகுத்துக் கையில்
இருகணையும் ஆனைமேல் எய்ய—வருகணையும்
ஆளரிதா னோட அரிவெருவும் ஈங்கோயே
கோளரிக்குங் காண்பரியான் குன்று. ௧௬

ஓங்கிப் பரந்தெழுந்த ஒள்ளிலவத் தண்போதைத்
தூங்குவதோர் கொள்ளி யெனக்கடுவன்—மூங்கில்
தழையிறுத்துக் கொண்டோச்சும் ஈங்கோயே சங்கக்
குழையிறுத்த காதுடையான் குன்று. ௧௭

ஓடு முகிலை உகிரால் இறவூன்றி
மாடுபுக வான்கை மிகமடுத்து—நீடருவி
மாச்சீயம் உண்டு மனங்களிக்கும் ஈங்கோயே
கோச்சீயங் காண்பரியான் குன்று. ௧௮

கண்ட கனிநுகர்ந்த மந்தி கருஞ்சுனைநீர்
உண்டு குளிர்ந்திலவென் றாடிப்போய்க்—கொண்டல்
இறைக்கீறி வாய்மடுக்கும் ஈங்கோயே நான்கு
மறைக்கீறு கண்டான் மலை. ௧௯

கருங்களிற்றின் வெண்கொம்பாற் கல்லுரல்வாய் நல்லார்
பெருந்தினைவெண் பிண்டி யிடிப்ப—வருங்குறவன்
கைக்கொணருஞ் செந்தேன் கலந்துண்ணும் ஈங்கோயே
மைக்கொணருங் கண்டன் மலை. ௨௦

கனையப லாங்கனிகள் கல்விலையர் தொக்க
நனைய கலத்துரத்தி லேந்தி—மனைகள்
வரவிரும்பி ஆய்பார்க்கும் ஈங்கோயே பாங்கார்
குரவரும்பு செஞ்சடையான் குன்று. உகூ

கடக்களிறு கண்வளரக் கார்நிறவண் டார்ப்பச்
சுடர்க்குழையார் பாட்டெழுவு கேட்டு—மடக்கிளிகள்
கீதம் தெரிந்துரைக்கும் ஈங்கோயே ஆல்கீழ்நால்
வேதந் தெரிந்துரைப்பான் வெற்பு. உஉ

கறுத்தமுலைச் சூற்பிடிக்குக் கார்யானை சந்தம்
இறுத்துக்கை நீட்டுமீங் கோயே—செறுத்த
கடதடத்த தோலுரிவைக் காப்பமையப் போர்த்த
விடமிடற்றி னன்மருவும் வெற்பு. உந

கங்குல் இரைதேருங் காகோ தரங்கேழற்
கொம்பின் இடைக்கிடந்த கூர்மணியைப்—பொங்கி
உருமென்று புற்றடையும் ஈங்கோயே காமன்
வெருவொன்றக் கண்சிவந்தான் வெற்பு. உச

கலவிக் களிறசைந்த காற்றெறங்குங் காரு
திலைகைக்கொண் டேந்திக்கால் வீச—உலவிச்சென்
றெண்பிடிகாற் றேற்றுகக்கும் ஈங்கோயே பாங்காய
வெண்பொடிநீற் றன்மருவும் வெற்பு. உரு

கன்னிப் பிடிமுதுகிற் கப்பருவ முட்பருகி
அன்னைக் குடிவரலா றஞ்சிப்—பின்னரே
ஏன்தருக்கி மாதவஞ்செய் ஈங்கோயே நீங்காத
மான்தரித்த கையான் மலை. உகா

கள்ள முதுமறவர் காட்டகத்து மாவேட்டை
கொள்ளென் றழைத்தகுரல் கேட்டுத்—துள்ளி
இனக்கவலை பாய்ந்தோடும் ஈங்கோயே நந்தம்
மனக்கவலை தீர்ப்பான் மலை. உஎ

கல்லைப் புனமேய்ந்து கார்க்கொன்றைத் தார்போர்த்துக்
கொல்லை எழுந்த கொழும்புறவின்—முல்லையங்கள்

பல்லரும்பு மொய்த்தீனும் ஈங்கோயே பூவெயிலுங்
கொல்லரும்பக் கோல்கோத்தான் குன்று. உஅ

கல்லாக் குரங்கு பளிங்கிற் கனிகாட்ட
எல்லாக் குரங்கும் உடன்ஈண்டி—வல்லே
இருந்துகிராற் கற்கிளைக்கும் ஈங்கோயே மேனிப்
பொருந்தஅராப் பூண்டான் பொருப்பு. உகூ

கண்கொண் டவிர்மணியின் நாப்பண் கருங்கேழல்
வெண்கோடு வீழ்ந்த வியன்சாரல்—தண்கோ
டிளம்பிறைசேர் வான்கடுக்கும் ஈங்கோயே வேதம்
விளம்பிறைசேர் வான்கடுக்கும் வெற்பு. ௩0

காந்தள்அங் கைத்தலங்கள் காட்டக் களிமஞ்ஞை
கூந்தல் விரித்துடனே கூத்தாடச்—சாய்ந்திரங்கி
ஏர்க்கொன்றை பொன்கொடுக்கும் ஈங்கோயெசெஞ்சடைமேற்
கார்க்கொன்றை ஏன்றான் கடறு. ௩க

குறமகளிர் கூடிக் கொழுந்தினைகள் குத்தி
நறவமாக் கஞ்சகங்கள் நாடிச்—சிறுகுறவர்
கைந்நீட்டி உண்ணக் களித்துவக்கும் ஈங்கோயே
மைந்நீட்டுங் கண்டன் மலை. ௩உ

கூழை முதுமந்தி கோல்கொண்டு தேன்பாய
ஏழை இளமந்தி சென்றிருந்து—வாழை
இலையால்தே னுண்டுவக்கும் ஈங்கோயே இஞ்சி
சிலையாற்றான் செற்றான் சிலம்பு. ௩௩

கொல்லை இளவேங்கைக் கொத்திறுத்துக் கொண்டுசுனை
மல்லைநீர் மஞ்சனமா நாட்டிக்கொண்—டொல்லை
இருங்கைக் களிறேறும் ஈங்கோயே மேனோய்
வருங்கைக் களைவான் மலை. ௩௪

கொவ்வைக் கனிவாய்க் குறமகளிர் கூந்தல்சேர்
கவ்வைக் கடிபிடிக்குங் காதன்மையாற்—செவ்வை
எறித்தமலர் கொண்டுவிடும் ஈங்கோயே அன்பர்
குறித்தவரந் தான்கொடுப்பான் குன்று. ௩௫

கொடுவிற் சிலைவேடர் கொல்லை புகாமற்
படுகுழிகள் கல்லுதல்பார்த் தஞ்சி—நெடுநாகந்
தண்டூன்றிச் செல்லுஞ்சீர் ஈங்கோயே தாழ்சடைமேல்
வண்டூன்றுந் தாரான் மலை. ௩௬

கோங்கின் அரும்பழித்த கொங்கைக் குறமகளிர்
வேங்கை மணிநீழல் விளையாடி—வேங்கை
வரவதனைக் கண்டிரியும் ஈங்கோயே தீங்கு
வரவதனைக் காப்பான் மலை. ௩௭

சந்தனப்பூம் பைந்தழையைச் செந்தேனில் தோய்த்தியானை
மந்தண் மடப்பிடியின் வாய்க்கொடுப்ப—வந்ததன்
கண்களிக்கத் தான்கலிக்கும் ஈங்கோயே தேங்காதே
விண்களிக்க நஞ்சுண்டான் வெற்பு. ௩௮

சந்தின் இலையதனுள் தண்பிண்டி தேன்கலந்து
கொந்தி யினிதுண்ணக் குறமகளிர்—மந்தி
இளமகளிர் வாய்க்கொடுத்துண் ஈங்கோயே வெற்பின்
வளமகளிர் பாகன் மலை. ௩௯

சாரற் குறத்தியர்கள் தண்மருப்பால் வெண்பிண்டி
சேரத் தருக்கி மதுக்கலந்து—வீரத்
தமரினிதா உண்ணுஞ்சீர் ஈங்கோயே இன்பக்
குமரன்முது தாதையார் குன்று. ௪௦

தாயோங்கித் தாமடருந் தண்சாரல் ஒண்கானம்
வேயோங்கி முத்தம் எதிர்பிதுங்கித்—தீயோங்கிக்
கண்கன்றித் தீவிளைக்கும் ஈங்கோயே செஞ்சடைமேல்
வண்கொன்றைத் தாரான் வரை. ௪௧

செடிமுட்டச் சிங்கத்தின் சீற்றத்தீக் கஞ்சிப்
பிடியட்ட மாக்களிறு போந்து—கடம்முட்டி
என்னேசீ என்னுஞ்சீர் ஈங்கோயே ஏந்தழலிற்
பொன்னே ரனையான் பொருப்பு. ௪௨

சுனைநீடு தாமரையின் தாதளைந்து சோதிப்
புனைநீடு பொன்னிறத்த வண்டு—மனைநீடி

மன்னி மணம்புணரும் ஈங்கோயே மாமதியஞ்
சென்னி அணிந்தான் சிலம்பு. ௪௩

செந்தினையின் வெண்பிண்டி பச்சைத்தே னாற்குழைத்து
வந்த விருந்தூட்டும் மணிக்குறத்தி—பந்தியாத்
தேக்கிலைகள் இட்டுச் சிறப்புரைக்கும் ஈங்கோயே
மாக்கலைகள் வைத்தான் மலை. ௪௪

தடங்குடைந்த கொங்கைக் குறமகளிர் தங்கள்
இடம்புகுந்தங் கின்னறவம் மாந்தி—உடன்கலந்து
மாக்குரவை யாடி மகிழ்ந்துவரும் ஈங்கோயே
கோக்குரவை யாடிகொழுங் குன்று. ௪௫

தாமரையின் தாள்தகைத்த தாமரைகள் தாள்தகையத்
தாமரையிற் பாய்ந்துகளுந் தண்புறவில்—தாமரையின்
ஈட்டம் புலிசிதறும் ஈங்கோயே எவ்வுயிர்க்கும்
வாட்டங்கள் தீர்ப்பான் மலை. ௪௬

தெள்ளகட்ட பூஞ்சுனைய தாமரையின் தேமலர்வாய்
வள்ளவட்டப் பாழி மடலேறி—வெள்ளகட்ட
காராமை கண்படுக்கும் ஈங்கோயே வெங்கூற்றைச்
சேராமற் செற்றான் சிலம்பு. ௪௭

தேன்மருவும் பூஞ்சுனைக்கட் புக்குச்செழு ௪௮

௪௯—௫௧ - இவை எப்பிரதிகளிலும் கிடைத்தில.

* * * *

கலைகள் வருவனகள் கண்டு—சிலையை
இருந்தெடுத்துக் கோல்தெரியும் ஈங்கோயே மானைப்
புரிந்திடத்துக் கொண்டான் பொருப்பு. ௫௨

மத்தக் கரிமுகத்தை வாளரிகள் பீறவொளிர்
முத்தம் பனிநிகர்க்கும் மொய்ம்பிற்றால்—அத்தகைய
ஏனற் புனம்நீடும் ஈங்கோயே தேங்குபுனல்
கூனற் பிறையணிந்தான் குன்று. ௫௩

மந்தி இனங்கள் மணிவரையின் உச்சிமேல்
முந்தி யிருந்து முறைமுறையே—நந்தி
அளைந்தாடி ஆலிக்கும் ஈங்கோயே கூற்றம்
வளைந்தோடச் செற்றான் மலை. ௬௪

மந்தி மகவினங்கள் வண்பலவின் ஒண்சுளைக்கண்
முந்திப் பறித்த முறியதனுள்—சிந்திப்போய்த்
தேனாறு பாயுஞ்சீர் ஈங்கோயே செஞ்சடைமேல்
வானாறு வைத்தான் மலை. ௬௫

முள்ளார்ந்த வெள்ளிலவம் ஏறி வெறியாது
கள்ளார்ந்த பூப்படியுங் கார்மயில்தான்—ஒள்ளார்
எரிநடுவுட் பெண்கொடியார் ஏய்க்குமீங் கோயே
புரிநெடுநூல் மார்பன் பொருப்பு. ௬௬

வளர்ந்த இளங்கன்னி மாங்கொம்பின் கொங்கை
அளைந்து வடுப்படுப்பான் வேண்டி—இளந்தென்றல்
எல்லிப் புகநுழையும் ஈங்கோயே தீங்கருப்பு
வில்லிக்குக் கூற்றானான் வெற்பு. ௬௭

வான மதிதடவல் உற்ற இளமந்தி
கான முதுவேயின் கண்ணேறித்—தானங்
கிருந்துயரக் கைநீட்டும் ஈங்கோயே நம்மேல்
வருந்துயரந் தீர்ப்பான் மலை. ௬௮

வேய்வனத்துள் யானை தினைகவர வேறிருந்து
காய்வனத்தே வேடன் கணைவிசைப்ப—வேயணைத்து
மாப்பிடிமுன் னோட்டுமீங் கோயே மறைகலிக்கும்
பூப்பிடிபொற் றாளான் பொருப்பு. ௬௯

வழுகிதழ்க் காந்தள்மேல் வண்டிருப்ப ஒண்தீ
முழுகியதென் றஞ்சி முதுமந்தி—பழகி
எழுந்தெழுந்து கைநெரிக்கும் ஈங்கோயே திங்கட்
கொழுந்தெழுந்த செஞ்சடையான் குன்று. ௭௰

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய

11. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை*

திருச்சிற்றம்பலம்

வணங்குதும் வாழி நெஞ்சே புணர்ந்துடன்
பொருகடல் முகந்து கருமுகிற் கணம்நற்
படவர வொடுங்க மின்னிக் குடவரைப்
பொழிந்து கொழித்திழி அருவி குணகடல்
மடுக்கும் காவிரி மடந்தை வார்புனல்
உடுத்த மணிநீர் வலஞ்சுழி
அணிநீர்க் கொன்றை அண்ணல தடியே. க

அடிப்போது தந்தலைவைத் தவ்வடிகள் உன்னிக்
கடிப்போது கைக்கொண்டார் கண்டார்—முடிப்போதா
வாணாகஞ் சூடும் வலஞ்சுழியான் வானோருங்
காணாத செம்பொற் கழல். உ

கழல்வண்ண முஞ்சடைக் கற்றையும் மற்றவர் காணகில்லாத்
தழல்வண்ணங் கண்டே தளர்ந்தார் இருவரந் தாமரையின்
நிழல்வண்ணம்பொன்வண்ணம் நீர்நிற வண்ணம் நெடியவண்ணம்
அழல்வண்ணம் முந்நீர் வலஞ்சுழி யாள்கின்ற அண்ணலையே.

அண்ண லதுபெருமை கண்டனங் கண்ணுதற்
கடவுள் மன்னிய தடமல்கு வலஞ்சுழிப்
பணிப்பொருட் பயந்து பல்லவம் பழிக்குந்
திகழொளி முறுவல் தேமொழிச் செவ்வாய்த்
திருந்திருங் குழலியைக் கண்டு
வருந்தியென் உள்ளம் வந்த அப்போதே. ச

போதெலாம் பூங்கொன்றை கொண்டிருந்த பூங்கொன்றைத்
தாதெலாந் தன்மேனி தைவருமால்—தீதில்

---

* முறையே அகவல், வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறைப் பாக்களாலாகிய கோவை.

மறைக்கண்டன் வானோன் வலஞ்சுழியான் சென்னிப்
பிறைக்கண்டங் கண்டணைந்த பெண். ௫

பெண்கொண் டிருந்து வருந்துங்கொ லாம்பெரு மான்திருமால்
வண்கொண்ட சோலை வலஞ்சுழி யான்மதி சூடிநெற்றிக்
கண்கொண்டகோபங்கலந்தனபோல்மின்னிக்கார்ப்புனத்துப்
பண்கொண்டு வண்டினம் பாடநின் றார்த்தன பன்முகிலே. ௬

முகிற்கணம் முழங்க முனிந்த வேழம்
எயிற்றிடை யடக்கிய வெகுளி யாற்ற
அணிநடை மடப்பிடி யருகுவந் தணைதருஞ்
சாரல் தண்பொழில் அணைந்து சோருந்
தடமாசு தழீஇய தகலிடந் துடைத்த
தேனுகு தண்டலை தெய்வ நாறும்
சருவரி வாரல்எம் பெருமநீர் மல்கு
சடைமுடி ஒருவன் மருவிய வலஞ்சுழி
அணிதிகழ் தோற்றத் தங்கயத் தெழுந்த
மணிநீர்க் குவளை யன்ன
அணிநீர்க் கருங்கண் ஆயிழை பொருட்டே. ௭

பொருட்டக்கீர் சில்பலிக்கென் றில்புகுந்தீ ரேனும்
அருட்டக்கீர் யாதுமூ ரென்றேன்—மருட்டக்க
மாமறைய மென்றார் வலஞ்சுழிநம் வாழ்வென்றார்
தாமறைந்தார் காணேன்கைச் சங்கு. ௮

சங்கம் புரளத் திரைசுமந் தேறுங் கழியருகே
வங்கம் மலியுந் துறையிடைக் காண்டிர் வலஞ்சுழியா
றங்கம் புலனைந்து மாகிய நான்மறை முக்கணநக்கன்
பங்கன் றிருவர்க் கொருவடி வாகிய பாவையையே. ௯

பாவை யாடிய துறையும் பாவை
மருவொடு வளர்ந்த வன்னமு மருவித்
திருவடி யடியேன் தீண்டிய திறனுங்
கொடியேன், உளங்கொண்ட சூழலுங் கள்ளக்
கருங்கண் போன்ற காவியும் நெருங்கி
அவளே போன்ற தன்றே தவளச்

சாம்பலம் பொடிச்சாந் தெனத்தை வந்து
தேம்பல் வெண்பிறை சென்னிமிசை வைத்த
வெள்ளேற் றுழவன் வீங்குபுனல் வலஞ்சுழி
வண்டினம் பாடுஞ் சோலைக்
கண்ட அம்மஅக் கடிபொழில் தானே. கo

தானேறு மானேறு கைதொழேன் தண்சடைமேல்
தேனேறு கொன்றைத் திறம்பேசேன்—வானேறு
மையாருஞ் சோலை வலஞ்சுழியான் என்கொலென்
கையார் வளைகவர்ந்த வாறு. கக

ஆறுகற் றைச்சடைக் கொண்டோர்ஒற் றைப்பிறை சூடிமற்றைக்
கூறுபெண் ணாயவன் கண்ணார் வலஞ்சுழிக் கொங்குதங்கு
நாறுதண் கொம்பரன் னீர்களின் னேநடந் தேகடந்தார்
சிறுவென் றிச்சிலைக் கானவர் வாழ்கின்ற சேண்நெறியே. கஉ

நெறிதரு குழலி விறலியொடு புணர்ந்த
செறிதரு தமிழ்நூற் சீறியாழ்ப் பாண
பொய்கை யூரன் புதுமணம் புணர்தர
மூவோமூன்று பயன்பெற் றனமே நீயவன்
புனைதார் மாலை பொருந்தப் பாடி
இல்லதும் உள்ளதுஞ் சொல்லிக் கள்ள
வாசகம் வழாமற் பேச வண்மையில்
வானர மகளிர்வான் பொருள்பெற்றனை யவரேல்
எங்கையர் கொங்கைக் குங்குமந் தழீஇ
விழையா இன்பம் பெற்றனர் யானேல்
அரனமர்ந் துறைபு மணிநீர் வலஞ்சுழிச்
சுரும்பிவர் நறவயற் சூழ்ந்தெழு கரும்பில்
தீநீரன்ன வாய்நீர் சோருஞ்
சிலம்புகுரற் சிறுபறை பூண்ட
வலம்புகுரற் கிங்கிணிக் களிறுபெற் றனனே. கரு

தனமேறிப் பீர்பொங்கித் தன்னங்கம் வேறாய்
மனம்வேறு பட்டொழிந்தாள் மாதோ—இனமேறிப்
பாடாலம் வண்டலம்பும் பாய்நீர் வலஞ்சுழியான்
கோடாலங் கண்டணைந்த கொம்பு. கச

கொம்பார் குளிர்மறைக் காடனை வானவர் கூடிநின்று
நம்பா எனவணங் கப்பெறு வானை நகரெரிய
அம்பாய்ந் தவனை வலஞ்சுழி யானைஅண் ணாமலைமேல்
வம்பார் நறுங்கொன்றைத் தாருடை யானை வணங்குதுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய

12. திருவெழுகூற்றிருக்கை

திருச்சிற்றம்பலம்

ஓருடம் பிருரு வாயினை யொன்றுபுரிந்
தொன்றி னீரிதழ்க் கொன்றை சூடினை
மூவிலைச் சூலம் ஏந்தினை
சுடருஞ் சென்னி மீமிசை
இருகோட் டொருமதி எழில்பெற மிலைச்சினை
ஒருகணை யிருதோள் செவியுற வாங்கி
மூவெயில் நாற்றிசை முரண்அரண் செகுத்தனை
ஆற்ற முன்னெறி பயந்தனை
செறிய இரண்டு நீக்கி
ஒன்று நினைவோர்க் குறுதி யாயினை
அந்நெறி யொன்று
மனம்வைத் திரண்டு நினைவி லோர்க்கு
முன்னெறி யுலகங் காட்டினை அந்நெறி
நான்கென வூழி தோற்றினை
சொல்லும் ஐந்தலை அரவசைத் தசைந்தனை
நான்முகன் மேல்முகங் கபாலம் ஏந்தினை
நான்முக முப்புரி மார்பில்
இருவர் அங்கம் ஒருங்குடன் ஏந்திய
ஒருவநின் னாதி காணா திருவர்
மூவுல குழன்று நாற்றிசை உழிதர
ஐம்பெருங் குன்றத் தழலாய்த் தோன்றினை
ஆறுநின் சடையது ஐந்துநின் நிலையது

நான்குநின் வாய்மொழி மூன்றுநின் கண்ணே
இரண்டுநின் குழையே ஒன்றுநின் ஏறே
ஒன்றிய காட்சி உமையவள் நடுங்க
இருங்களிற் றுரிவை போர்த்தனை நெருங்கி
முத்தீ நான்மறை ஐம்புலன் அடக்கிய
அறுதொழி லாளர்க் குறுதி பயந்தனை
ஏழில் இன்னரம் பிசைத்தனை
ஆறில் அமுதம் பயந்தனை ஐந்தில்
விறலியர் கொட்டு மழுத்த வேந்தினை
ஆல நீழல் அன்றிருந் தறநெறி
நால்வர் கேட்க நன்கினி துரைத்தனை
நன்றி யில்லா மூந்நீர்ச் சூர்மாக்
கொன்றங் கிருவரை எறிந்த ஒருவன்
தாதை யொருமிடற் றிருவடி வாயினை
தரும மூவகை உலகம் உணரக்
கூறுவை நால்வகை
இலக்கண இலக்கியம் நலத்தக மொழிந்தனை
ஐங்கணை யவனொடு காலனை அடர்த்தனை
அறுவகைச் சமயமும் நெறிமையில் வகுத்தனை
ஏழின் ஓசை இராவணன் பாடத்
தாழ்வாய்க் கேட்டவன் தலையளி பொருத்தினை
ஆறிய சிந்தை யாகி ஐங்கதித்
தேரொடு திசைசெல விடுத்தோன்
நாற்றோள் நலனே நந்திபிங் கிருடியென்
றேற்ற பூதம் மூன்றுடன் பாட
இருகண் மொந்தை யொருகணங் கொட்ட
மட்டுவிரி யலங்கல் மலைமகள் காண
நட்ட மாடிய நம்ப அதனாற்
சிறியேன் சொன்ன அறிவில் வாசகம்
வறிதெனக் கொள்ளா யாக வேண்டும்
வெறிகமழ் கொன்றையொடு வெண்ணில வணிந்து
கீதம் பாடிய அண்ணல்
பாதஞ் சென்னியிற் பரவுவன் பணிந்தே.

பணிந்தேன் நின்பாதம் பரமேட்டி பால்நீ
றணிந்தால வாயில் அமர்ந்தாய்—தணிந்தென்மேல்
மெய்யெரிவு தீரப் பணித்தருளு வேதியனே
ஐயுறவொன் றின்றி அமர்ந்து. உ

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய

13. பெருந்தேவபாணி

திருச்சிற்றம்பலம்

சூல பாணியை சுடர்தரு வடிவனை
நீல கண்டனை நெற்றியோர் கண்ணனை
பால்வெண் ணீற்றனை பரம யோகியை
காலனைக் காய்ந்த கறைமிடற் றண்ணலை
நூலணி மார்பனை நுண்ணிய கேள்வியை
கோல மேனியை கொக்கரைப் பாடலை
வேலுடைக் கையனை விண்தோய் முடியனை
ஞாலத் தீயினை நாதனைக் காய்ந்தனை
தேவ தேவனை திருமறு மார்பனை
கால மாகிய கடிகமழ் தாரனை
வேத கீதனை வெண்தலை யேந்தியை
பாவ நாசனை பரமேச்சு வரனை
கீதம் பாடியை கிளர்பொறி அரவனை
போதணி கொன்றைஎம் புண்ணிய ஒருவனை
ஆதி மூர்த்தியை அமரர்கள் தலைவனை
சாதி வானவர் தம்பெரு மான்தனை
வேத விச்சையை விடையுடை அண்ணலை
ஓத வண்ணனை உலகத் தொருவனை
நாத னாகிய நன்னெறிப் பொருளினை
மாலை தானெரி மயானத் தாடியை
வேலை நஞ்சினை மிகஅமு தாக்கியை
வேத வேள்வியை விண்ணவர் தலைவனை

ஆதி மூர்த்தியை அருந்தவ முதல்வனை
ஆயிர நாறுக் கறிவரி யானை
பேயுருவு தந்த பிறையணி சடையனை
மாசறு சோதியை மலைமகள் கொழுநனை
கூரிய மழுவனை கொலற்கருங் காலனைச்
சீரிய அடியாற் செற்றருள் சிவனை
பூதிப் பையனை புண்ணிய மூர்த்தியை
பீடுடை யாற்றைப் பிராணி தலைவனை
நீடிய நிமலனை நிறைமறைப் பொருளினை
ஈசனை இறைவனை ஈறில் பெருமையை
நேசனை நினைப்பவர் நெஞ்சத் துள்ளானை
தாதணி மலரனை தருமனை பிரமனை
காதணி குழையனை களிற்றின் உரியனை
சூழ்சடைப் புனலனை சுந்தர விடங்கனை
தார்மலர்க் கொன்றை தயங்கு மார்பனை
வித்தக விதியனை
தீதமர் செய்கைத் திரிபுரம் எரித்தனை
பிரமன் பெருந்தலை நிறைய தாகக்
கருமன் செந்நீர் கபாலம் நிறைத்தனை
நிறைத்த கபாலச் செந்நீர் நின்று
முறைத்த வுருவார் ஐயனைத் தோற்றினை
தேவரும் அசுரருந் திறம்படக் கடைந்தவ
ராவமு ணஞ்சம் அமுத மாக்கினை
ஈரமில் நெஞ்சத் திராவணன் தன்னை
வீரம் அழித்து விறல்வாள் கொடுத்தனை
திக்கமர் தேவருந் திருந்தாச் செய்கைத்
தக்கன் வேள்வியைத் தளரச் சாடினை
வேதமும் நீயே வேள்வியும் நீயே
நீதியும் நீயே நிமலன் நீயே
புண்ணியன் நீயே புனிதன் நீயே
பண்ணியன் நீயே பழம்பொருள் நீயே
ஊழியும் நீயே உலகமும் நீயே
வாழியும் நீயே வரதனும் நீயே

தேவரும் நீயே தீர்த்தமும் நீயே
மூவரும் நீயே முன்னெறி நீயே
மால்வரை நீயே மறிகடல் நீயே
இன்பமும் நீயே துன்பமும் நீயே
தாயும் நீயே தந்தையும் நீயே
விண்முதற் பூதம் ஐந்தவை நீயே
புத்தியும் நீயே முத்தியும் நீயே
சொலற்கருந் தன்மைத் தொல்லோய் நீயே, அதனாற்
கூடல் ஆலவாய்க் குழக னவை
தறியா தருந்தமிழ் பழித்தனன் அடியேன்
ஈண்டிய சிறப்பின் இணையடிக் கீழ்நின்று
வேண்டு மதுவினி வேண்டுவன் விரைந்தே.

விரைந்தேன்மற் றெம்பெருமான் வேண்டியது வேண்டா
திகழ்ந்தேன் பிழைத்தேன் அடியேன்—விரைந்தென்மேல்
சீற்றத்தைத் தீர்த்தருளுந் தேவாதி தேவனே
ஆற்றவுநீ செய்யும் அருள். உ

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய

14. கோபப் பிரசாதம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தவறுபெரி துடைத்தே தவறுபெரி துடைத்தே
வெண்டிரைக் கருங்கடல் மேல்துயில் கொள்ளும்
அண்ட வாணனுக் காழியன் றருளியும்
உலகம் மூன்றும் ஒருங்குடன் படைத்த
மலரோன் தன்னை வான்சிரம் அரிந்துங்
கான வேடுவன் கண்பரிந் தப்ப
வான நாடு மற்றவற் கருளியுங்
கடிபடு பூங்கணைக் காம னுருடல்
பொடிபட விழித்தும் பூதலத் திசைந்த
மானுட னாகிய சண்டியை
வானவ னாக்கியும்

மறிகடல் உலகின் மன்னுயிர் கவருங்
கூற்றுவன் தனக்கோர் கூற்றுவ னுகியும்
கடல்படு நஞ்சங் கண்டத் தடக்கியும்
பருவரை சிலையாப் பாந்தள் நாணுத்
திரிபுரம் எரிய ஒருகணை துரந்துங்
கற்கோண் டெறிந்த சாக்கியன் அன்பு
தற்கோண் டின்னருள் தான்மிக அளித்தும்
கூற்றெனத் தோன்றியுங் கோளரி போன்றுந்
தோற்றிய வாரணத் திருரி போர்த்தும்
நெற்றிக் கண்ணும் நீள்புயம் நான்கும்
நற்று நந்தீச் சுவரற் கருளியும்
அறிவினை யோரா அரக்க னுருடல்
நெறநெற இறுதர ஒருவிரல் ஊன்றியுந்
திருவுரு வத்தொடு செங்கண் ஏறும்
அரியன திண்திறல் அசுரனுக் கருளியும்
பல்கதிர் உரவோன் பற்கெடப் பாய்ந்தும்
மல்குபிருங் கிருடிக்கு மாவரம் ஈந்துந்
தக்கன் வேள்வி தகைகெடச் சிதைத்து
மிக்க வரம்நந்தி மாகாளர்க் கருளியுஞ்
செந்தீக் கடவுள்தன் கரதலஞ் செற்றும்
பைந்தார் நெடும்படை பார்த்தற் கருளியுங்
கதிர்மதி தனையோர் காற்பயன் கெடுத்து
நிதிபயில் குபேரற்கு நீள்நகர் ஈந்துஞ்
சலந்தரன் உடலந் தான்மிகத் தடிந்தும்
மறைபயில் மார்க்கண் டேயனுக் கருளியுந்
தாருகற் கொல்லமுன் காளியைப் படைத்துஞ்
சீர்மலி சிலந்திக் கின்னர சளித்துங்
கார்மலி யுருவக் கருடனைக் காய்ந்தும்
ஆலின் கீழிருந் தறநெறி யருளியும்
இன்னவை பிறவும் எங்கள் ஈசன்
கோபப் பிரசாதங் கூறுங் காலைக்
கடிமல ரிருந்தோன் கார்க்கடற் கிடந்தோன்
புடமுறு சோலைப் பொன்னகர் காப்போன்

உரைப்போ ராகிலும் ஒண்கடல் மாநீர்
அங்கைகொண் டிறைக்கும் ஆதர் போன்றுளர்
ஒடுங்காப் பெருமை உம்பர் கோனை
அடங்கா ஐம்புலத் தறிவில் சிந்தைக்
கிருமிநா வாற்கிளத் தும் பரமே அதாஅன்று
ஒருவகைத் தேவரும் இருவகைத் திறமும்
மூவகைக் குணமும் நால்வகை வேதமும்
ஐவகைப் பூதமும் அறுவகை இரதமும்
எழுவகை ஓசையும் எண்வகை ஞானமும்
ஒன்பதின் வகையும் ஒண்மலர் சிறப்பும்
பத்தின் வகையும் ஆகிய பரமனை
இன்பனை நினைவோர்க் கென்னிடை அமுதினைச்
செம்பொனை மணியினைத் தேனினைப் பாலினைத்
தஞ்சமேன் றேழுகுந் தன்னடி யார்தம்
நெஞ்சம் பிரியா நிமலனை நீடுயர்
செந்தழல் பவளச் சேணுறு வரையனை
முக்கட் செல்வனை முதல்வனை மூர்த்தியைக்
கள்ளங் கைவிட் டுள்ளம துருகிக்
கலந்து கசிந்துதன் கழலிணை யவையே
நினைந்திட ஆங்கே தோன்றும் நிமலனைத்
தேவ தேவனைத் திகழ்சிவ லோகனைப்
பாவ நாசனைப் படரொளி உருவனை
வேயார் தோளி மெல்லியல் கூறனைத்
தாயாய் மன்னுயிர் தாங்குந் தந்தையைச்
சோல்லும் போருளு மாகிய சோதியைக்
கல்லுங் கடலு மாகிய கண்டனைத்
தோற்றம் நிலையீ றாகிய தொன்மையை
நீற்றிடைத் திகழும் நித்தனை முத்தனை
வாக்கும் மனமும் இறந்த மறையனைப்
பூக்கமழ் சடையனைப் புண்ணிய நாதனை
இனைய தன்மையன் என்றறி வரியவன்
தனைமுன் விட்டுத் தாமற்று நினைப்போர்
மாமுயல் விட்டுக்

காக்கை பின்போம் கலவர் போலவும்
விளக்கங் கிருப்ப மின்மினி கவரும்
அளப்பருஞ் சிறப்பில் ஆதர் போலவுங்
கச்சங் கொண்டு கடுந்தொழில் முடியாக்
கொச்சைத் தேவரைத் தேவரென் றெண்ணிப்
பிச்சரைப் போலவோர்
ஆரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்புற்று
வட்டணை பேசுவர் மானுடம் போன்று
பெட்டினை யுரைப்போர் பேதையர் நிலத்துன்
றலைமீன் றலையெண் பலமென் றுலதனை
அறுத்து நிறுப்போர் ஒருத்த ரின்மையின்
மத்திர மாகுவர் மாநெறி கிடப்பவோர்
சித்திரம் பேசுவர் தேவ ராகில்
இன்னோர்க் காய்ந்தனர் இன்னோர்க் கருளினர்
என்றறிய உலகின்
முன்னே யுரைப்ப தில்லை யாகிலும்
மாடு போலக் கூடிநின் றழைத்தும்
மாக்கள் போல வேட்கையீ டுண்டும்
இப்படி ஞானம் அப்படி யமைத்தும்
இன்ன தன்மையன் என்றிரு நிலத்து
முன்னே யறியா மூர்க்க மாக்களை
இன்னேகொண் டேகாக் கூற்றம்
தவறு பெரிதுடைத்தே தவறு பெரிதுடைத்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய

15. காரெட்டு

திருச்சிற்றம்பலம்

அரவம் அரைக்கசைத்த அண்ணல் சடைபோல்
விரவி எழுந்தெங்கும் மின்னி—அரவினங்கள்
அச்சங்கொண் டோடி அணைய அடைவுற்றே
கைச்சங்கம் போல்முழங்குங் கார்.

மையார் மணிமிடறு போற்கருகி மற்றவன்தன்
கையார் சிலைவிலகிக் காட்டிற்றே—ஐவாய்
அழலரவம் பூண்டான் அவிர்சடைபோல் மின்னிக்
கழலரவங் காண்புற்ற கார். உ

ஆலமர் கண்டத் தரன்தன் மணிமிடறுங்
கோலக் குழற்சடையுங் கொல்லேறும்—போல
இருண்டொன்று மின்தோன்றி யம்பொனவ் வானங்
கருண்டொன்று கூறுதலிற் கார். ௩

இருள்கொண்ட கண்டத் திறைவன்தன் சென்னிச்
சுருள்கொண்ட செஞ்சடைபோல் மின்னிச்—சுருள்கொண்டு
பாம்பினங்கள் அஞ்சிப் படமொடுங்க ஆர்த்ததே
காம்பினங்கள் தோளீயக் கார். ௪

கோடரவங் கோடல் அரும்பக் குருமணிகான்
றூடரவம் எல்லாம் அளையடைய—நீடரவப்
பொற்பகலம் பூண்டான் புரிசடைபோல் மின்னிற்றே
கற்பகலம் காண்புற்ற கார். ௫

பாரும் பனிவிசும்பும் பாசுபதன் பல்சடையும்
ஆரும் இருள்கீண்டு மின்விலகி—ஊரும்
அரவஞ் செலஅஞ்சும் அஞ்சொலார் காண்பார்
கரவிந்தம் என்பார்அக் கார். ௬

செழுந்தழல் வண்ணன் செழுஞ்சடைபோல் மின்னி
அழுந்தி அலர்போல் உயர—எழுந்தெங்கும்
ஆவிசேர் நெஞ்சினரை அன்பளக்க வுற்றதே
காவிசேர் கண்ணாய்அக் கார். ௭

காந்தள் மலரக் கமழ்கொன்றை பொன்சொரியப்
பூந்தளவ மாரப் புகுந்தின்றே—ஏந்தொளிசேர்
அண்டம்போல் மீதிருண்ட ஆதியா னாய்மணிசேர்
கண்டம்போல் மீதிருண்ட கார். ௮

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய

16. போற்றித் திருக்கலிவெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

திருத்தங்கு மார்பில் திருமால் வரைபோல்
எருத்தத் திலங்கிய வெண்கோட்டுப்—பருத்த
குறுத்தாள் நெடுமூக்கிற் குன்றிக்கண் நீல
நிறத்தாற் பொலிந்து நிலமேழ்—உறத்தாழ்ந்து
பன்றித் திருவுருவாய்க் காணாத பாதங்கள்
நின்றவா நின்ற நிலைபோற்றி—அன்றியும்
புண்டரிகத் துள்ளிருந்த புத்தேள் கழுகுருவாய்
அண்டரண்டம் ஊடுருவ ஆங்கோடிப்—பண்டொரு [நாள்
காணான் இழியக் கனக முடிகவித்துக்
கோணாது நின்ற குறிபோற்றி—நாணாளும்
பேணிக்கா லங்கள் பிரியாமைப் பூசித்த
மாணிக்கா அன்று மதிற்கடவூர்க்—காண
வரத்திற் பெரிய வலிதொலைத்த காலன்
உரத்தில் உதைத்த உதைபோற்றி—கரத்தாமே
வெற்பன் மடப்பாவை கொங்கைமேற் குங்குமத்தின்
கற்பழியும் வண்ணங் கசிவிப்பான்—பொற்புடைய
வாமன் மகனாய் மலர்க்கணையொன் றேட்டியஅக்
காமன் அழகழித்த கண்போற்றி—தூமப்
படமெடுத்த வாளரவம் பார்த்தடரப் பற்றி
விடமெடுத்த வேகத்தான் மிக்குச்—சடலம்
முடங்க வலிக்கு முயலகன்தன் மொய்ம்பை
அடங்க மிதித்த அடிபோற்றி—நடுங்கத்
திருமால் முதலாய தேவா சுரர்கள்
கருமால் கடல்நாகம் பற்றிக்—குருமாற
நீலமுண்ட நீள்முகில்போல் நெஞ்சழல வந்தெழுந்த
ஆலமுண்ட கண்டம் அதுபோற்றி—சாலமண்டிப்
போருகந்த வானவர்கள் புக்கொடுங்க மிக்கடர்க்குந்
தாருகன்தன் மார்பில் தனிச்சூலம்—வீரங்

கொடுத்தெறியு மாகாளி கோபந் தவிர
எடுத்த நடத்தியல்பு போற்றி—தடுத்து
வரையெடுத்த வாளரக்கன் வாயா றுதிர
நிரையெடுத்து நெக்குடலம் இற்றுப்—புரையெடுத்த
பத்தனைய பொன்முடியுந் தோளிருப துந்நெரிய
மெத்தெனவே வைத்த விரல்போற்றி—அத்தகைத்த
வானவர்கள் தாம்கூடி மந்திரித்த மந்திரத்தை
மேனவில வோடி விதிர்விதிர்த்துத்—தானவருக்
கொட்டிக் குறளை யுரைத்த அயன்சிரத்தை
வெட்டிச் சிரித்த விறல்போற்றி—மட்டித்து
வாலுகத்தான் நல்லிலிங்க மாவகுத்து மற்றதன்மேல்
பாலுகுப்பக் கண்டு பதைத்தோடி—மேலுகைத்தங்
கோட்டி யவன்தாதை யிருதாள் எறிந்துயிரை
வீட்டிய சண்டிக்கு வேறாக—நாட்டின்கட்
பொற்கோயில் உள்ளிருத்திப் பூமாலை போனகமும்
நற்கோலம் ஈந்த நலம்போற்றி—நிற்க
வலந்தருமால் நான்முகனும் வானவருங் கூடி
அலந்தருமால் கொள்ள அடர்க்குஞ் சலந்தரனைச்
சக்கரத்தால் ஈர்ந்தரிதன் தாமரைக்கண் சாத்துதலும்
மிக்கஅஃ தன்றீந்த விறல்போற்றி—அக்கணமே
நக்கிருந்த நாமகளை மூக்கரிந்து நால்வேதந்
தொக்கிருந்த வண்ணந் துதிசெய்ய—மிக்கிருந்த
அங்கைத் தலத்தே அணிமானை ஆங்கணிந்த
செங்கைத் திறத்த திறல்போற்றி—திங்களைத்
தேய்த்ததுவே செம்பொற் செழுஞ்சடைமேற் சேர்வித்து
வாய்த்திமையோர் தம்மையெலாம்வன்சிறையிற்—பாய்த்திப்
பிரமன் குறையிரப்பப் பின்னும் அவற்கு
வரமன் றளித்த வலிபோற்றி—புரம்எரித்த
அன்றுய்ந்த மூவர்க் கமர்ந்து வரமளித்து
நின்றுய்ந்த வண்ணம் நிகழ்வித்து—நன்று
நடைகாவன் மிக்க அருள்கொடுத்துக் கோயில்
கடைகாவல் கொண்டவா போற்றி—விடைகாவல்

தானவர்கட் காற்றாது தன்னடைந்த நன்மைவிறல்
வானவர்கள் வேண்ட மயிலூரும்—கோனவனைச்
சேனா பதியாகச் செம்பொன் முடிகவித்து
வானாள வைத்த வரம்போற்றி—மேனாள்
அதிர்த்தெழுந்த அந்தகனை அண்டரண்டம் உய்யக்
கொதித்தெழுந்த சூலத்தாற் கோத்துத்—துதித்தங்
கவனிருக்கும் வண்ணம் அருள்கொடுத்தங் கேழேழ்
பவமறுத்த பாவனைகள் போற்றி—கவைமுகத்த
பொற்பா கரைப்பிளந்து கூறிரண்டாப் போகட்டு
மெற்பா சறைப்போக மேல்விலகி—நிற்பால
மும்மதத்து வெண்கோட்டுக் கார்நிறத்துப் பைந்தறுகண்
வெம்மதத்த வேகத்தான் மிக்கோடி—விம்மி
அடர்த்திரைத்துப் பாயும் அடுகளிற்றைப் போக
எடுத்துரித்துப் போர்த்த இறைபோற்றி—தொடுத்தமைத்த
நாண்மாலை கொண்டணிந்த நால்வர்க்கன் றால்நிழற்கீழ்
வாண்மாலை யாகும் வகையருளித்—தோள்மாலை
விட்டிலங்கத் தக்கிணமே நோக்கி வியந்தருணம்
எட்டிலங்க வைத்த இறைபோற்றி—ஒட்டி
விசையன் விசையளப்பான் வேடுருவ மாகி
அசைய வுடல்திரியா நின்று—வசையினாற்
பேசுபதப் பான பிழைபொறுத்து மற்றவற்குப்
பாசுபதம் ஈந்த பதம்போற்றி—நேசத்தால்
வாயில்நீர் கொண்டு மகுடத் துமிழ்ந்திறைச்சி
ஆயசீர்ப் போனகமா அங்கமைத்துத்—தூயசீர்க்
கண்ணிடந்த கண்ணப்பர் தம்மைமிகக் காதலித்து
விண்ணுலகம் ஈந்த விறல்போற்றி—மண்ணின்மேல்
காளத்தி போற்றி கயிலைமலை போற்றியென
நீளத்தி னால்நினைந்து நிற்பார்கள்—தாளத்தோ
டெத்திசையும் பன்முரசம் ஆர்த்திமையோர் போற்றிசைப்ப
அத்தனடி சேர்வார்கள் ஆங்கு.

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய

17. திருமுருகாற்றுப்படை

திருச்சிற்றம்பலம்

க. திருப்பரங்குன்றம்

உலகம் உவப்ப வலன்ஏர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடல்கண் டாஅங்கு
ஓவற இமைக்கும் சேண்விளங்கு அவிர்ஒளி
உறுநர்த் தாங்கிய மதன்உடை நோன்தாள்
செறுநர்த் தேய்த்த செல்உறழ் தடக்கை
மறுஇல் கற்பின் வாள்நுதல் கணவன்
கார்கோள் முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை
வாள்போழ் விசும்பின் வள்உறை சிதறித்
தலைப்பெயல் தலைஇய தண்நறுங் கானத்து
இருள்படப் பொதுளிய பராரை மராஅத்து
உருள்பூந் தண்தார் புரளும் மார்பினன்
மால்வரை நிவந்த சேண்உயர் வெற்பில்
கிண்கிணி கவைஇய ஒண்செம் சீறடிக்
கணைக்கால் வாங்கிய நுசுப்பின் பணைத்தோள்
கோபத்து அன்ன தோயாப் பூந்துகில்
பல்காசு நிரைத்த சில்காழ் அல்குல்
கைபுனைந்து இயற்றாக் கவின்பெறு வனப்பின்
நாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை அவிர்இழைச்
சேண்இகந்து விளங்கும் செயிர்தீர் மேனித்
துணையோர் ஆய்ந்த இணைஈர் ஓதிச்
செங்கால் வெட்சிச் சீறிதழ் இடைஇடுபு
பைந்தாள் குவளைத் தூஇதழ் கிள்ளித்
தெய்வ உத்தியொடு வலம்புரி வயின் வைத்துத்
திலகம் தைஇய தேம்கமழ் திருநுதல்
மகரப் பகுவாய் தாழமண் ணுறுத்துத்
துவர முடித்த துகள்அறு முச்சிப்
பெருந்தண் சண்பகம் செரீஇக் கருந்தகட்டு

உளைப்பூ மருதின் ஒள்இணர் அட்டிக்
கிளைக்கவின்று எழுதரு கீழ்நீர்ச் செவ்வரும்பு
இணைப்புறு பிணையல் வளைஇத் துணைத்தக
வண்காது நிறைந்த பிண்டி ஒண்தளிர்
நுண்பூண் ஆகம் திளைப்பத் திண்காழ்
நறுங்குறடு உரிஞ்சிய பூங்கேழ்த் தேய்வை
தேம்கமழ் மருது இணர்கடுப்பக் கோங்கின்
குவிமுகிழ் இளமுலைக் கொட்டி விரிமலர்
வேங்கை நுண்தாது அப்பிக் காண்வர
வெள்ளிற் குறுமுறி கிள்ளுபு தெறியாக்
கோழி ஓங்கிய வென்றுஅடு விறற்கொடி
வாழிய பெரிது என்று ஏத்திப் பலருடன்
சீர்திகழ் சிலம்பகம் சிலம்பப் பாடிச்
சூர்அர மகளிர் ஆடும் சோலை
மந்தியும் அறியா மரன்பயில் அடுக்கத்துச்
சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள்
பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்
பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்கஉள் புக்குச்
சூர்முதல் தடிந்த சுடர்இலை நெடுவேல்
உலறிய கதுப்பின் பிறழ்பல் பேழ்வாய்ச்
சுழல்விழிப் பசுங்கண் சூர்த்த நோக்கின்
கழல்கண் கூகையொடு கடும்பாம்பு தூங்கப்
பெருமுலை அலைக்கும் காதின் பிணர்மோட்டு
உருகெழு செலவின் அஞ்சுவரு பேய்மகள்
குருதி ஆடிய கூர்உகிர்க் கொடுவிரல்
கண்தொட்டு உண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை
ஒண்தொடித் தடக்கையின் ஏந்தி வெருவர
வென்றுஅடு விறற்களம் பாடித் தோள்பெயரா
நிணம்தின் வாயள் துணங்கை தூங்க
இருபேர் உருவின் ஒருபேர் யாக்கை
அறுவேறு வகையின் அஞ்சுவர மண்டி
அவுணர் நல்வலம் அடங்கக் கவிழ்இணர்
மாமுதல் தடிந்த மறுஇல் கொற்றத்து

எய்யா நல்இசைச் செவ்வேல் சேஎய்
சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந்து உறையும்
செலவுநீ நயந்தனை ஆயின் பலவுடன்
நன்னர் நெஞ்சத்து இன்நசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே
செருப்புகன்று எடுத்த சேண்உயர் நெடுங்கொடி
வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்கப்
பொருநர்த் தேய்த்த போர்அரு வாயில்
திருவீற் றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து
மாடம்மலி மறுகில் கூடற் குடவயின்
இரும்சேற்று அகல்வயல் விரிந்துவாய் அவிழ்ந்த
முள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கள்கமழ் நெய்தல் ஊதி எல்படக்
கண்போல் மலர்ந்த காமர் சுனைமலர்
அம்சிறை வண்டின் அரிக்கணம் ஒலிக்கும்
குன்றுஅமர்ந்து உறைதலும் உரியன் ; அதாஅன்று,

உ. திருச்சீரலைவாய்

வைந்நுதி பொருத வடுஆழ் வரிநுதல்
வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வரப்
படுமணி இரட்டும் மருங்கின் கடுநடைக்
கூற்றத்து அன்ன மாற்றரும் மொய்ம்பின்
கால்கிளர்ந் துஅன்ன வேழம் மேல்கொண்டு
ஐவேறு உருவின் செய்வினை முற்றிய
முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி
மின்உறழ் இமைப்பில் சென்னிப் பொற்ப
நகைதாழ்பு துயல்வரூஉம் வகைஅமை பொலம்குழை
சேண் விளங்கு இயற்கை வாண்மதி கவைஇ
அகலா மீனின் அவிர்வன இமைப்பத்
தாவுஇல் கொள்கைத் தம்தொழில் முடிமார்
மனன்நேர்பு எழுதரு வாள்நிற முகனே
மாஇருள் ஞாலம் மறுஇன்றி விளங்கப்

பல்கதிர் விரிந்தன்று ஒருமுகம், ஒருமுகம்
ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்துஇனிது ஒழுகிக்
காதலின் உவந்து வரங்கொடுத் தன்றே,ஒருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே, ஒருமுகம்
எஞ்சிய பொருள்களை ஏம்உற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக்கும்மே, ஒருமுகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே, ஒருமுகம்
குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகைஅமர்ந் தன்றே, ஆங்குஅம்
மூவிரு முகனும் முறைநவின் று ஒழுகலின்
ஆரம் தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பில்
செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பில் சுடர்விடுபு
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்
விண்செலல் மரபின் ஐயர்க்கு ஏந்தியது
ஒருகை ; உக்கம் சேர்த்தியது ஒருகை ; [ஒரு கை;
நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை அசைஇயது
அங்குசம் கடாவ ஒருகை ; இருகை
ஐயிரு வட்டமொடு எஃகுவலம் திரிப்ப ; ஒரு கை
மார்பொடு விளங்க ; ஒருகை
தாரொடு பொலிய ; ஒருகை
கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக்கொட்ப ; ஒருகை
பாடுஇன் படுமணி இரட்ட ; ஒருகை
நீல்நிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய ; ஒருகை
வான்அர மகளிர்க்கு வதுவைசூட்ட ; ஆங்குஅப்
பன்னிரு கையும் பாற்பட இயற்றி
அந்தரப் பல்லியம் கறங்கத் திண்காழ்
வயிர்எழுந்து இசைப்ப வால்வளை ஞரல
உரம்தலைக் கொண்ட உரும்இடி முரசமொடு
பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி அகவ
விசும்பு ஆறாக விரைசெலல் முன்னி

உலகம் புகழ்ந்த ஓங்குஉயர் விழுச்சீர்
அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே; அதாஅன்று,

௩. திரு ஆவினன்குடி

சீரை தைஇய உடுக்கையர் சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்
மாசுஅற இமைக்கும் உருவினர் மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
என்புஎழுந்து இயங்கும் யாக்கையர் நன்பகல்
பலஉடன் கழிந்த உண்டியர் இகலொடு
செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர் யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர் கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம்பு ஆகிய தலைமையர் காமமொடு
கடும்சினம் கடிந்த காட்சியர் இடும்பை
யாவதும் அறியா இயல்பினர் மேவரத்
துனிஇல் காட்சி முனிவர் முன்புகப்
புகைமுகந்து அன்ன மாசுஇல் தூஉடை
முகைவாய் அவிழ்ந்த தகைசூழ் ஆகத்துச்
செவிநேர்பு வைத்த செய்வுறு திவவின்
நல்லியாழ் நவின்ற நயன்உடை நெஞ்சின்
மென்மொழி மேவலர் இன்நரம்பு உளர
நோய்இன்று இயன்ற யாக்கையர் மாவின்
அவிர்தளிர் புரையும் மேனியர் அவிர்தொறும்
பொன்உரை கடுக்கும் திதலையர் இன்நகைப்
பருமம் தாங்கிய பணிந்துஏந்து அல்குல்
மாசுஇல் மகளிரொடு மறுஇன்றி விளங்கக்
கடுவொடு ஒடுங்கிய தூம்புஉடை வால்எயிற்று
அழல்என உயிர்க்கும் அஞ்சுவரு கடுந்திறல்
பாம்புபடப் புடைக்கும் பல்வரிக் கொடுஞ்சிறைப்
புள்அணி நீள்கொடிச் செல்வனும் வெள்ஏறு
வலவயின் உயரிய பலர்புகழ் திணிதோள்
உமைஅமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண்
மூஎயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்

நாற்றுப்பத்து அடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல்
வேள்வி முற்றிய வென்றுஅடு கொற்றத்து
ஈர்இரண்டு ஏந்திய மருப்பின் எழில்நடைத்
தாழ்பெருந் தடக்கை உயர்த்த யானை
எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும்
நாற்பெருந் தெய்வத்து நல்நகர் நிலைஇய
உலகம் காக்கும் ஒன்றுபுரி கொள்கைப்
பலர்புகழ் மூவரும் தலைவர் ஆக
ஏமுறும் ஞாலம் தன்னில் தோன்றித்
தாமரை பயந்த தாவுஇல் ஊழி
நான்முக ஒருவற் சுட்டிக் காண்வரப்
பகலில் தோன்றும் இகல்இல் காட்சி
நால்வேறு இயற்கைப் பதினொரு மூவரொடு
ஒன்பதிற்று இரட்டி உயர்நிலை பெறீஇயர்
மீன்பூத்து அன்ன தோன்றலர் மீன்சேர்பு
வளிகிளர்ந்து அன்ன செலவினர் வளிஇடைத்
தீஎழுந்து அன்ன திறலினர் தீப்பட
உரும்இடித்து அன்ன குரலினர் விழுமிய
உறுகுறை மருங்கில் தம்பெறு முறைகொண்மார்
அந்தரக் கொட்பினர் வந்துஉடன் காணத்
தாவுஇல் கொள்கை மடந்தையொடு சில்நாள்
ஆவினன்குடி அசைதலும் உரியன்; அதாஅன்று,

ச. திருவேரகம்

இருமூன்று எய்திய இயல்பினின் வழாஅது
இருவர்ச் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி
அறுநான்கு இரட்டி இளமைநல் யாண்டு
ஆறினிற் கழிப்பிய அறன்நவில் கொள்கை
மூன்றுவகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்து
இருபிறப்பாளர் பொழுது அறிந்து நுவல
ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ஞாண்
புலராக் காழகம் புலர உடீஇ
உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்து

ஆறெழுத்து அடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
நாஇயல் மருங்கில் நவிலப் பாடி
விரைஉறு நறுமலர் ஏந்திப் பெரிதுஉவந்து
ஏரகத்து உறைதலும் உரியன், அதாஅன்று;

௫. குன்றுதோறாடல்

பைங்கொடி நறைக்காய் இடைஇடுபு வேலன்
அம்பொதிப் புட்டில் விரைஇக் குளவியொடு
வெண்கூ தாளம் தொடுத்த கண்ணியன்
நறும்சாந்து அணிந்த கேழ்கிளர் மார்பின்
கொடுந்தொழில் வல்வில் கொலைஇய கானவர்
நீடுஅமை விளைந்த தேக்கள் தேறல்
குன்றகச் சிறுகுடிக் கிளையுடன் மகிழ்ந்து
தொண்டகச் சிறுபறைக் குரவை அயர
விரல்உளர்ப்ப அவிழ்ந்த வேறுபடு நறுங்கால்
குண்டுசுனை பூத்த வண்டுபடு கண்ணி
இணைத்த கோதை அணைத்த கூந்தல்
முடித்த குல்லை இலைஉடை நறும்பூச்
செங்கால் மராஅத்த வால்இணர் இடைஇடுபு
சுரும்புஉணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை
திருந்துகாழ் அல்குல் திளைப்ப உடீஇ
மயில்கண்டு அன்ன மடநடை மகளிரொடு
செய்யன் சிவந்த ஆடையன் செவ்வரைச்
செயலைத் தண்தளிர் துயல்வரும் காதினன்
கச்சினன் கழலினன் செச்சைக் கண்ணியன்
குழலன் கோட்டன் குறும்பல் இயத்தன்
தகரன் மஞ்ஞையன் புகர்இல் சேவல்அம்
கொடியன் நெடியன் தொடிஅணி தோளன்
நரம்புஆர்த்து அன்ன இன்குரல் தொகுதியொடு
குறும்பொறிக் கொண்ட நறும்தண் சாயல்
மருங்கில் கட்டிய நிலன்நேர்பு துகிலினன்
முழவுஉறழ் தடக்கையின் இயல ஏந்தி

மென்தோள் பல்பிணை தழீஇத் தலைத்தந்து
குன்றுதோ றாடலும் நின்றதன் பண்பே; அதாஅன்று

௬. பழமுதிர் சோலை

சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறிஅறுத்து
வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ
ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்
ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் தைஇய வெறிஅயர் களனும்
காடும் காவும் கவின்பெறு துருத்தியும்
யாறும் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்
சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூம் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலும் கந்துஉடை நிலையினு
மாண்டலைக் கொடியொடும் மண்ணி அமைவர
நெய்யோடு ஐயவி அப்பி ஐதுஉரைத்துக்
குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி
முரண்கொள் உருவின் இரண்டுஉடன் உடீஇச்
செந்நூல் யாத்து வெண்பொரி சிதறி
மதவலி நிலைஇய மாத்தாள் கொழுவிடைக்
குருதியொடு விரைஇத் தூவெள் அரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப்பு இரீஇச்
சிறுபசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்துப்
பெரும்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை
துணைஅற அறுத்துத் தூங்க நாற்றி
நளிமலைச் சிலம்பின் நல்நகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை யெடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி
இமிழ்இசை அருவியொடு இன்இயம் கறங்க
உருவப் பல்பூத் தூஉய் வெருவரக்
குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகள்
முருகுஇயம் நிறுத்து முரணினர் உட்க
முருகுஆற்றுப் படுத்த உருகெழு வியன்நகர்
ஆடுகளம் சிலம்பப் பாடிப் பலஉடன்
கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி இயக்கி

ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி
வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட
ஆண்டுஆண்டு உறைதலும் அறிந்த ஆறே
ஆண்டுஆண்டு ஆயினும் ஆகக் காண்தக
முந்துநீ கண்டுழி முகன்அமர்ந்து ஏத்திக்
கைதொழூஉப் பரவிக் கால்உற வணங்கி
நெடும்பெரும் சிமையத்து நீலப் பைஞ்சுனை
ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப
அறுவர் பயந்த ஆறுஅமர் செல்வ
ஆல்கெழு கடவுள் புதல்வ மால்வரை
மலைமகள் மகனே மாற்றோர் கூற்றே
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ
இழைஅணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி
வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ
மாலை மார்ப நூல்அறி புலவ
செருவில் ஒருவ பொருவிறல் மள்ள
அந்தணர் வெறுக்கை அறிந்தோர் சொல்மலை
மங்கையர் கணவ மைந்தர் ஏறே
வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெரும் செல்வ
குன்றம் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ
பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே
அரும்பெறல் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக
நசையுநர்க்கு ஆர்த்தும் இசைபேர் ஆள
அலந்தோர்க்கு அளிக்கும் பொலம்பூண் சேஎய்
மண்டுஅமர் கடந்தநின் வென்றுஆடு அகலத்துப்
பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவேஎள்
பெரியோர் ஏத்தும் பெரும்பெயர் இயவுள்
சூர்மருங்கு அறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி
போர்மிகு பொருந குரிசில் எனப்பல
யான்அறி அளவையின் ஏத்தி ஆனாது
நின்அளந்து அறிதல் மன்உயிர்க்கு அருமையின்
நின்அடி உள்ளி வந்தனன் நின்னொடு

புரையுநர் இல்லாப் புலமை யோய்எனக்
குறித்தது மொழியா அளவையில் குறித்துஉடன்
வேறுபல் உருவிற் குறும்பல் கூளியர்
சாறுஅயர் களத்து வீறுபெறத் தோன்றி
அளியன் தானே முதுவாய் இரவலன்
வந்தோன் பெருமநின் வண்புகழ் நயந்துஎன
இனியவும் நல்லவும் நனிபல ஏத்தித்
தெய்வம் சான்ற திறல்விளங்கு உருவின்
வான்தோய் நிவப்பின் தான்வந்து எய்தி
அணங்குசால் உயர்நிலை தழீஇப் பண்டைத்தன்
மணங்கமழ் தெய்வத்து இளநலம் காட்டி
அஞ்சல் ஓம்புமதி அறிவல்நின் வரவுஎன
அன்புஉடை நன்மொழி அளைஇ விளிவுஇன்று
இருள்நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத்து
ஒருநீ ஆகித் தோன்ற விழுமிய
பெறல்அரும் பரிசில் நல்கும்மதி பலவுடன்
வேறுபல் துகிலின் நுடங்கி அகில்சுமந்து
ஆரம் முழுமுதல் உருட்டி வேரல்
பூஉடை அலங்கு சினைபுலம்ப வேர்கீண்டு
விண்பொரு நெடுவரைப் பரிதியில் தொடுத்த
தண்கமழ் அலர்இறால் சிதைய நன்பல
ஆசினி முதுசுளை கலாவ மீமிசை
நாக நறுமலர் உதிர யூகமொடு
மாமுக முசுக்கலை பனிப்பப் பூநுதல்
இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று
முத்துஉடை வான்கோடு தழீஇத் தத்துற்று
நன்பொன் மணிநிறம் கிளரப் பொன்கொழியா
வாழை முழுமுதல் துமியத் தாழை
இளநீர் விழுக்குலை உதிரத் தாக்கிக்
கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாயப் பொறிப்புற
மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇக்
கோழி வயப்பெடை இரியக் கேழலொடு
இரும்பனை வெளிற்றின் புன்சாய் அன்ன

குரூஉமயிர் யாக்கைக் குடாஅடி உளியம்
பெருங்கல் விடர்அளைச் செறியக் கருங்கோட்டு
ஆமா நல்ஏறு சிலைப்பச் சேண்நின்று
இழுமென இழிதரும் அருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே.

தனி வெண்பாக்கள்*

குன்றம் எறிந்தாய் குரைகடலில் சூர்தடிந்தாய்
புன்தலைய பூதப் பொருபடையாய்—என்றும்
இளையாய் அழகியாய் ஏறூர்ந்தான் ஏறே
உளையாய்என் உள்ளத் துறை. க

குன்றம் எறிந்ததுவும் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
அன்றங்கு அமரிடர் தீர்த்ததுவும்—இன்றென்னைக்
கைவிடா நின்றதுவும் கற்பொதும்பில் காத்ததுவும்
மெய்விடா வீரன்கை வேல். உ

வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல்—வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை. ங

இன்னம் ஒருகால் எனதிடும்பைக் குன்றுக்குக்
கொன்னவில்வேல் சூர்தடிந்த கொற்றவா—முன்னம்
பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட
தனிவேலை வாங்கத் தரும். ச

உன்னை ஒழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை ஒருவரையான் பின்செல்லேன்—பன்னிருகைக்
கோலப்பா வானோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செந்தி வாழ்வே. ரு

* இவ்வெண்பாக்களின் மோனை எதுகை செய்யுட்போக்கு பொருட்போக்கு முதலியவற்றை ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியாளர் இவை நக்கீரர் வாக்கல்ல வென்கின்றனர்.

அஞ்சுமுகம் தோன்றில் ஆறுமுகம் தோன்றும்
வெஞ்சமரில் அஞ்சலென வேல்தோன்றும்—நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலும் தோன்றும்
முருகாஎன் றோதுவார் முன். ௬

முருகனே செந்தி முதல்வனே மாயோன்
மருகனே ஈசன் மகனே—ஒருகைமுகன்
தம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்கால் எப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவேன் நான். ௭

காக்கக் கடவியநீ காவா திருந்தக்கால்
ஆர்க்குப் பரமாம் அறுமுகவா—பூக்கும்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
இடங்காண் இரங்காய் இனி. ௮

பரங்குன்றிற் பன்னிருகைக் கோமான்தன் பாதம்
கரங்கூப்பிக் கண்குளிரக் கண்டு—சுருங்காமல்
ஆசையால் நெஞ்சே அணிமுருகாற் றுப்படையைப்
பூசையாக் கொண்டே புகல். ௯

நக்கீரர் தாமுரைத்த நன்முருகாற் றுப்படையைத்
தற்கோல நாடோறும் சாற்றினல்—முற்கோல
மாமுருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருளி
தான்நினைத்த எல்லாம் தரும். ௧0

நக்கீரதேவ நாயனர் அருளிய

18. திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கண் ணப்பன் செய்தவத் திறத்து
விருப்புடைத் தம்ம விரிகடல் உலகே பிறந்தது
தேனழித் தூனுண் கானவர் குலத்தே திரிவது
பொருபுலி குமுறும் பொருப்பிடைக் காடே வளர்ப்ப,

செங்கண் நாயொடு தீவகம் பலவே பயில்வது
வெந்திறற் சிலையொடு வேல்வாள் முதலிய
அந்தமில் படைக்கலம் அவையே யுறைவது
குறைதசை பயின்று குடம்பல நிறைத்துக்
கறைமலி படைக்கலங் கலந்த புல்லொடு
பீலி மேய்ந்தவை பிரிந்த வெள்ளிடை
வாலிய புலித்தோல் மறைப்ப வெள்வார்
இரவும் பகலும் இகழா முயற்சியொடு
மடைத்த தேனும் வன்னாய் விட்டுஞ்
சிலைவிடு கணையிலுந் திண்சுரி கையிலும்
பலகிளை யவையொடும் பதைப்பப் படுத்துத்
தொல்லுயிர் கொல்லுந் தொழிலே வடிவே
மறப்புலி கடித்த வன்திரள் முன்கைத்
திறற்படை கிழித்த திண்வரை அகலம்
எயிற்றெண்கு கவர்ந்த இருந்தண் நெற்றி
அயிற்கோட் டென்ன பெடுத்தெழு குறங்கு
செடித்தெழு குஞ்சி செந்நிறத் துறுகண்
கடுத்தெழும் வெவ்வுரை யவ்வாய்க் கருநிறத்
தடுபடை பிரியாக் கொடுவிற லதுவே மனமே
மிகக்கொலை புரியுங் வேட்டையில் உயிர்கள்
அகப்படு துயருக் ககனமர்ந் ததுவே யிதுவக்
கானத் தலைவன் தன்மை கண்ணுதல்
வானத் தலைவன் மலைமகள் பங்கன்
எண்ணரும் பெருமை இமையவர் இறைஞ்சும்
புண்ணிய பாதப் பொற்பார் மலரிணை
தாய்க்கட் கன்றெனச் சென்றுகண் டல்லது
வாய்க்கிடும் உண்டி வழக்கறி யானே அதாஅன்று
கட்டறல் விரித்த கனற்கதிர் உச்சியிற்
சுட்டடி யிடுந்தொறுஞ் சுறுக்கொளுஞ் சுரத்து
முதுமர நிரந்தம் உட்பயில் வளாகத்
தெதிரினங் கடவிய வேட்டையில் விரும்பி
எழுப்பிய விருகத் தினங்களை மறுக்குறத்
தன்னாய் கடித்திரித் திடவடிக் கணைதொடுத்

தெய்து துணித்திடுந் துணித்த விடக்கினை
விறகினிற் கடைந்த வெங்கனற் காய்ச்சி
நறுவிய இறைச்சி நல்லது சுவைகண்
டண்ணற் கமிர்தேன் றதுவே றமைத்துத்
தண்ணறுஞ் சுனைநீர் தன்வாய்க் குடத்தான்
மஞ்சன மாக முகந்து மலரெனக்
குஞ்சியில் துவர்க்குலை செருகிக் குனிசிலைக்
கடுங்கணை யதனோடும் ஏந்திக் கனல்விழிக்
கருங்குரல் நாய்பின் தொடர யாவரும்
வெருக்கோ ளுற்ற வெங்கடும் பகலில்
திருக்கா ளத்தி எய்திய சிவற்கு
வழிபடக் கடவ மறையோன் முன்னந்
துகிலிடைச் சுற்றித் தூநீ ராட்டி
நல்லன விரைமலர் நறும்புகை விளக்கவி
சொல்லின பரிசிற் சுருங்கலன் பூவும்
பட்ட மாலையுந் தூக்கமும் அலங்கரித்
தர்ச்சனை செய்தாங் கவனடி இறைஞ்சித்
திருந்த முத்திரை சிறப்பொடுங் காட்டி
மந்திரம் எண்ணி வலம்இடம் வந்து
விடைகொண் டேகின பின்தொழிற்
பூசனை தன்னைப் புக்கோரு காலில்
தொடுசெருப் படியால் நீக்கி வாயின்
இன்புனல் மேனியி லாட்டித் தன்தலை
தங்கிய துவர்ப்பூ ஏற்றி இறைச்சியில்
பெரிதும் போனகம் படைத்துப் பிரானைக்
கண்டுகண் டுள்ளங் கசிந்து காதலில்
கொண்டதோர் கூத்துமுன் னாடிக் குரைகழல்
அன்போடும் இறுக இறைஞ்சி யாரா
அன்போடு கானகம் அடையும் அடைந்த
அற்றை அயலினிற் கழித்தாங் கிரவியும்
உதித்த போழ்தத் துள்நீர் மூழ்கி
ஆத ரிக்கும் அந்தணன் வந்து
சீரார் சிவற்குத் தான்முன் செய்வதோர்

பொற்புடைப் பூசனை காணான் முடிமிசை
ஏற்றிய துவர்க்கண் டொழியான் மறித்தும்
இவ்வா றர்ச்சனை செய்பவர் யாவர்கொல் என்று
கரந்திருந் தவண்அக் கானவன் வரவினைப்
பரந்த காட்டிடைப் பார்த்து நடுக்குற்று
வந்தவன் செய்து போயின வண்ணஞ்
சிந்தையிற் பொறாது சேர்விடம் புக்கு
மற்றை நாளும்அவ் வழிபட் டிறைவ
உற்றது கேட்டருள் உன்றனக் கழகா
நாள்தொறும் நான்செய் பூசனை தன்னை
ஈங்கொரு வேடுவன்
நாயொடும் புகுந்து மிதித்து ழக்கித்
தொடுசெருப் படியால் நீக்கி வாயில்
இடுபுனல் மேனியில் ஆட்டித் தன்தலை
தங்கிய சருகிலை யுதிர்த்தோர் இறைச்சியை
நின்திருக் கோயிலில் இட்டுப் போமது
என்றும் உன்றனக் கினிதே எனையுருக்
காணிற் கொன்றிடும் யாவ ராலும்
விலக்குறுங் குணத்தன் அல்லன் என்னுந்
திருக்குறிப் பென்றவன் சென்ற அல்லிடைக்
கனவில் ஆதரிக்கும் அந்தணன் தனக்குச்
சீரார் திருக்கா ளத்தியுள் அப்பன்
பிறையணி யிலங்கு பின்னுபுன் சடைமுடிக்
கறையணி மிடற்றுக் கனல்மழுத் தடக்கை
நெற்றி நாட்டத்து நிறைநீற் றாக
ஒற்றை மால்விடை உமையொடு மருங்கில்
திருவுருக் காட்டி யருளிப் புரிவொடு
பூசனை செய்யுங் குனிசிலை வேடன்
குணமவை யாவன உரிமையிற் சிறந்தநன்
மாதவன் என்றுணர் அவனுகந்
தியங்கிய இடம்முனி வனம்அது வேஅவன்
செருப்படி யாவன விருப்புறு துவலே
எழிலவன் வாயது தூய பொற்குடமே

அதனில் தங்குநீர் கங்கையின் புனலே
புனற்கிடு மாமணி யவனிரைப் பல்லே
அதற்கிடு தூமலர் அவனது நாவே
உப்புனல் விடும்பொழு தூரிஞ்சிய மீசைப்
புன்மயிர் குசையினும் நம்மடிக் கினிதே
அவன்தலை தங்கிய சருகிலை தருப்பையில்
பொதிந்த அங்குலி கற்பகத் தலரே
அவனுகந் திட்ட இறைச்சி எனக்குநன்
மாதவர் இட்ட நெய்பால் அவியே
இதுவெனக் குனக்கவன்
கலந்ததோர் அன்பு காட்டுவன் நாளை
நலந்திகழ் அருச்சனை செய்தாங் கிருளென்
றிறையவன் எழுந் தருளினன்
அருளலும் மறையவன் அறிவுற் றெழுந்து
மனமிகக் கூசி வைகறைக் குளித்துத்
தான்முன் செய்வதோர்
பொற்புடைப் பூசனை புகழ்தரச் செய்து
தோன்றா வண்ணம் இருந்தன னாக இரவியும்
வான்தனி முகட்டில் வந்தழல் சிந்தக்
கடும்பகல் வேட்டையிற் காதலில் தடிந்த
உடும்பொடு சிலைகணை யுடைத்தோல் செருப்புத்
தொடர்ந்த நாயொடு தோன்றினன் தோன்றலுஞ்
செல்வன் திருக்கா ளத்தியுள் அப்பன்
திருமேனியின் மூன்று கண்ணாய்
ஆங்கொரு கண்ணிலும் உதிரம்
ஒழியா தொழுக இருந்தன னாகப்
பார்த்து நடுக்குற்றுப் பதைத்து மனஞ்சுழன்று
வாய்ப்புனல் சிந்தக் கண்ணீர் அருவக்
கையில் ஊனொடு கணைசிலை சிந்த
நிலம்படப் புரண்டு நெடிதினில் தேறிச்
சிலைக்கொடும் படைகடி தெடுத்துப் படுத்தவர்
அடுத்தவிவ் வனத்துளர் எனத்திரிந் தாஅங்
கின்மை கண்டு நன்மையில்

தக்கன மருந்துகள் பிழியவும் பிழிதொறும்
நெக்கு நெக்கிழி குருதியைக் கண்டு
நிலைதளர்ந் தென் அத்தனுக் கடுத்ததென் அத்தனுக்
கடுத்த தென்என் றன்பொடுங் கனற்றி
இத்தனை தரிக்கிலன் இதுதனைக் கண்டஎன்
கண்தனை யிடந்து கடவுள்தன் கண்ணுறும்
புண்ணில் அப்பியுங் காண்பன்என் றொரு கண்ணிடைக்
கணையது மடுத்துக் கையில் வாங்கி
அணைதர அப்பினன் அப்பலுங் குருதி
நிற்பதொத் துருப்பெறக் கண்டுநெஞ் சுகந்துகந்து
மற்றைக் கண்ணிலும் வடிக்கணை மடுத்தனன் மடுத்தலும்
நில்லு கண்ணப்ப நில்லுகண் ணப்பஎன்
அன்புடைத் தோன்றல் நில்லுகண் ணப்பஎன்
றின்னுரை யதனொடும் எழிற்சிவ லிங்கந்
தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையால்
அன்னவன் தன்கை யம்பொடும் அகப்படப்
பிடித் தருளினன் அருளலும்
விண்மிசை வானவர்
மலர்மழை பொழிந்தனர் வளையொலி படகந்
துந்துபி கறங்கின தொல்சீர் முனிவரும்
ஏத்தினர் இன்னிசை வல்லே
சிவகதி பெற்றனன் திருக்கண் ணப்பனே.

தத்தையாந் தாய்தந்தை நாகனாந் தன்பிறப்புப்
போத்தப்பி நாட்டுடுப்பூர் வேடுவனாந்—தித்திக்குந்
திண்ணப்ப னாஞ்சிறுபேர் செய்தவத்தாற் காளத்திக்
கண்ணப்ப னாய்நின்றான் காண். உ

திருச்சிற்றம்பலம்

கல்லாடதேவ நாயனார் அருளிய

19. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பரிவின் தன்மை யுருவுகொண் டனையவன்
போழ்வார் போர்த்த தாழகச் செருப்பினன்
குருதி புலராச் சுரிகை யெஃகம்
அரையிற் கட்டிய வுடைதோற் கச்சையன்
தோல்நெடும் பையிற் குறுமயிர் திணித்து
வாரில் வீக்கிய வரிக்கை கட்டியன்
உழுவைக் கூனுகிர் கேழல்வெண் மருப்பு
மாறுபடத் தொடுத்த மாலையுத் தரியன்
நீலப் பீலி நெற்றி சூழ்ந்த
கானக் குஞ்சிக் கவடி புல்லினன்
முடுகு நாறு குடிலை யாக்கையன்
வேங்கை வென்று வாகை சூடிய
சங்கரன் தன்னினத் தலைவன் ஓங்கிய
வில்லும் அம்பும் நல்லன தாங்கி
ஏற்றுக் கல்வனங் காற்றினில் இயங்கிக்
கணையில் வீழ்த்துக் கருமா வறுத்துக்
கோலின் ஏற்றிக் கொழுந்தீக் காய்ச்சி
நாவில் வைத்த நாட்போ னகமுந்
தன்றலைச் செருகிய தண்பளித் தாமமும்
வாய்க்கல சத்து மஞ்சன நீருங்
கொண்டு கானப் பேருறை கண்ணுதல்
முடியிற் பூசை யடியால் நீக்கி
நீங்காக் குணத்துக்
கோசரிக் கன்றவன் நேசங் காட்ட
முக்கண் அப்பனுக் கொருகணில் உதிரந்
தக்கி ணத்திடை யிழிதர அக்கணம்
அழுது விழுந்து தொழுதெழுந் தரற்றிப்
புன்மருந் தாற்றப் போகா தென்று
தன்னை மருந்தென்று மலர்க்கண் அப்ப

ஒழிந்தது மற்றை யொண்திரு நயனம்
பொழிந்த கண்ணீர்க் கலுழி பொங்க
அற்ற தென்று மற்றைக் கண்ணையும்
பகழித் தலையால் அகழ ஆண்டகை
ஒருகை யாலும் இருகை பிடித்து
ஒல்லை நம்புண் ணொழிந்தது பாராய்
நல்லை நல்லை எனப்பெறுந்
திருவேட் டுவர்தந் திருவடி கைதொழக்
கருவேட் டுழல்வினைக் காரியங் கெடுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

கபிலதேவ நாயனார் அருளிய

20. மூத்த நாயனார் திருஇரட்டை மணிமாலை*

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாக்கும் செய்கருமம் கைகூட்டும் செஞ்சொல்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்—உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனைமுகத் தானைக்
காதலால் கூப்புவர்தங் கை. க

கைக்கும் பிணியொடு காலன் தலைப்படு மேல்வையினில்
எய்க்குங் கவலைக் கிடைந்தடைந் தேன்வெம்மை நாவளைக்கும்
பைக்கும் அரவரை யான்தந்த பாய்மத யானைபத்துத்
திக்கும் பணிநுதற் கண்திரு வாளன் திருவடியே. உ

அடியமர்ந்து கொள்வாயே நெஞ்சமே அப்பம்
இடியவலோ டெள்ளுண்டை கன்னல்—வடிசுவையில்
தாழ்வானை யாழ்வானைத் தன்னடியார் உள்ளத்தே
வாழ்வானை வாழ்த்தியே வாழ். ௩

வாழைக் கனிபல வின்கனி மாங்கனி தாஞ்சிறந்த
கூழைச் சுருள்குழை யப்பமெள் ளுண்டையெல் லாந்துறுத்தும்

* வெண்பாவும் கலித்துறையும் மாறி மாறி வருவது.

பேழைப் பெருவயிற் றேடும் புகுந்தென் உளம்பிரியான்
வேழத் திருமுகத் துச்செக்கர் மேனி விநாயகனே. ௬

விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான்—விநாயகனே
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாந் தன்மையினுற்
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து. ௭

கனிய நினைவொடு நாடோறுங் காதற் படுமடியார்க்
கினியன் இனியொரு வின்னுங் கிலமெவ ரும்வணங்கும்
பனிவெண் பிறைநறுங் கொன்றைச் சடைப்பலி தேரியற்கை
முனிவன் சிறுவன் பெருவெங்கொல் யானை முகத்தவனே.

யானை முகத்தான் பொருவிடையான் சேயழகார்
மான மணிவண்ணன் மாமருகன்—மேல்நிகழும்
வெள்ளக் குமிழி மதத்து விநாயகனென்
உள்ளக் கருத்தின் உளன். ௮

உளதள வில்லதோர் காதலென் நெஞ்சில்வன் நஞ்சமுண்ட
வளரிள மாமணி கண்டன்வண் டாடுவண் கோதைபங்கத்
திளவளர் மாமதிக் கண்ணியெம் மான்மகன் கைம்முகத்துக்
களகள மாமதஞ் சேர்களி யானைக் கணபதியே. ௯

கணங்கொண்ட வல்வினைகள் கண்கொண்ட நெற்றிப்
பணங்கொண்ட பாந்தட் சடைமேல்—மணங்கொண்ட
தாதகத்த தேன்முரலுங் கொன்றையான் தந்தளித்த
போதகத்தின் தாள்பணியப் போம். ௧௦

போகபந் தத்தந்த மின்றிநிற் பீர்புனை தார்முடிமேல்
நாகபந் தத்தந்த நாளம் பிறையிறை யான்பயந்த
மாகபந் தத்தந்த மாமழை போன்மதத் துக்கதப்போர்
ஏகதந் தத்தெந்தை செந்தா ளிணைபணிந் தேத்துமினே. ௧௦

ஏத்தியே என்னுள்ளம் நிற்குமால் எப்பொழுதும்
மாத்தனி வெண்கோட்டு மதமுகத்துத்—தூத்தழல்போல்
செக்கர்த் திருமேனிச் செம்பொற் கழலங்கை
முக்கட் கடாயானை முன். ௧௧

முன்னிளங் காலத்தி லேபற்றி னேன்வெற்றி மீனுயர்த்த
மன்னிளங் காமன்தன் மைத்துன னேமணி நீலகண்டத்
தென்னிளங் காய்களி றேஇமை யோர்சிங்க மேஉமையாள்
தன்னிளங் காதல னேசர ணுவுன் சரணங்களே. கஉ

சரணுடை யேன்என்று தலைதொட் டிருக்க
முரணுடையேன் அல்லேன்நான் முன்னந்—திரள்நெடுங்கோட்
டண்டத்தான் அப்புறத்தான் ஆனைமுகத் தான்அமரர்
பண்டத்தான் தாள்பணியாப் பண்டு. கங

பண்டந்த மாதரத் தானென் றினியன வேபலவுங்
கொண்டந்த நாள்குறு காமைக் குறுகுவர் கூருணர்வில்
கண்டந்த நீள்முடிக் கார்மத வார்சடைக் கற்றையொற்றை
வெண்தந்த வேழ முகத்தெம் பிரானடி வேட்கையரே. கச

வேட்கை வினைமுடித்து மெய்யடியார்க் கின்பஞ்செய்
தாட்கொண் டருளும் அரன்சேயை—வாட்கதிர்கொள்
காந்தார மார்பிற் கமழ்தார்க் கணபதியை
வேந்தா வுடைத்தமரர் விண். கரு

விண்ணுதல் நுங்கிய விண்ணுமண் ணுஞ்செய் வினைப்பயனும்
பண்ணுதல் நுங்கடன் என்பர்மெய் அன்பர்கள் பாய்மதமா
கண்ணுதல் நுங்கிய நஞ்சமுண் டார்கரு மாமிடற்றுப்
பெண்ணுதல் நும்பிரி யாவொரு பாகன் பெருமகனே. கசு

பெருங்காதல் என்னோடு பொன்னோடை நெற்றி
மருங்கார வார்செவிகள் வீசி—ஒருங்கே
திருவார்ந்த செம்முகத்துக் கார்மதங்கள் சோர
வருவான்தன் நாமம் வரும். கஎ

வருகோட் டருபெருந் தீமையுங் காலன் தமரவர்கள்
அருகோட் டருமவ ராண்மையுங் காப்பவன் கூர்ந்தஅன்பு
தருகோட் டுமர பிற்பத்தர் சித்தத் தறியணையும்
ஒருகோட் டிருசெவி முக்கட்செம் மேனிய ஒண்களிறே. கஅ

களியானைக் கன்றைக் கணபதியைச் செம்பொன்
ஒளியானைப் பாரோர்க் குதவும்—அளியானைக்

கண்ணுவதுங் கைத்தலங்கள் கூப்புவதும் மற்றவன்தாள்
நண்ணுவதும் நல்லார் கடன். ௧௯

நல்லார் பழிப்பில் எழிற்செம் பவளத்தை நாணநின்ற
பொல்லா முகத்தெங்கள் போதக மேபுர மூன்றெரித்த
வில்லான் அளித்த விநாயக னேஎன்று மெய்ம்மகிழ
வல்லார் மனத்தன்றி மாட்டாள் இருக்க மலர்த்திருவே. ௨0

திருச்சிற்றம்பலம்

கபிலதேவ நாயனுர் அருளிய

21. சிவபெருமான் திருஇரட்டை மணிமாலை

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தி மதிமுகிழான் அந்தியஞ் செந்நிறத்தான்
அந்தியே போலும் அவிர்சடையான்—அந்தியில்
தூங்கிருள்சேர் யாமமே போலுஞ் சுடுநீற்றான்
வீங்கிருள்சேர் நீல மிடறு.

மிடற்றாழ் கடல்நஞ்சம் வைக்கின்ற ஞான்றுமெல் லோதிநல்லாள்
மடற்றா மரைக்கைகள் காத்தில வேமழு வாளதனல்
அடற்றா தையையன்று தாளெறிந் தாற்கருள் செய்தகொள்கைக்
கடற்றாழ் வயற்செந்நெல் ஏறும்வெண் காட்டெங் கரும்பினையே.

கருப்புச் சிலையநங்கன் கட்டழகு சுட்ட
நெருப்புத் திருநெற்றி நாட்டந்—திருச்சடையில்
திங்கள் புரையுந் திரள்பொற் றிருமேனி
எங்கள் இமையோர் இறைக்கு. ௩

இறைக்கோ குறைவில்லை யுண்டிறை யேயெழி லார்எருக்கு
நறைக்கோ மளக்கொன்றை துன்றுஞ் சடைமுடி நக்கர்சென்னிப்
பிறைக்கோர் பிளவும் பெறுவிளிக் கொண்டெம் பிரானுடுக்குங்
குறைக்கோ வணமொழிந் தாற்பின்னை யேதுங் குறைவில்லையே.

இல்லை பிறவிக் கடலேற இன்புறவின்
முல்லை கமழும் முதுகுன்றில்—கொல்லை

விடையானை வேதியனை வெண்மதிசேர் செம்பொற்
சடையானைச் சாரா தார் தாம். ரு

தாமரைக் கோவும்நன் மாலும் வணங்கத் தலையிடத்துத்
தாமரைக் கோவணத் தோடிரந் துண்ணினுஞ் சார்ந்தவர்க்குத்
தாமரைக் கோமளத் தோடுல காளத் தருவர்கண்டீர்
தாமரைக் கோமளக் கைத்தவ ளப்பொடிச் சங்கரரே. சு

சங்குகோள் எண்ணுவரே பாவையரைத் தம்மங்கம்
பங்குபோய் நின்றாலும் பாய்கலுழிக்—கங்கை
வரியராப் போதும் வளர்சடையாய் நின்போற்
பெரியரா வாரோ பிறர். எ

பிறப்பாழ் குழியிடை வீழ்ந்துநை வேற்குநின் பேரருளின்
சிறப்பார் திருக்கை தரக்கிற்றி யேதிரி யும்புரமூன்
றறப்பா யெரியுற வான்வரை வில்வளைத் தாயிரவாய்
மறப்பா வரியர நாணிடைக் கோத்தகை வானவனே. அ

வானம் மணிமுகடா மால்வரையே தூணாக
ஆன பெரும்பார் அரங்காகக்—கானகத்தில்
அம்மா முழவதிர ஆடும் பொழுதாரூர்
எம்மானுக் கெய்தா திடம். சு

இடப்பா கமும்உடை யாள்வரை யீனிள வஞ்சியன்ன
மடப்பான் மொழிஎன்பர் நின்வலப் பாகத்து மான்மழுவும்
விடப்பா சனக்கச்சு மிச்சைப் படநீ றணிந்துமிக்க
கடப்பார் களிற்றுரி கொண்டெங்கும் மூடும்எங் கண்ணுதலே.

கண்ணி இளம்பிறையுங் காய்சினத்த மாசுணமும்
நண்ணி யிருந்தால் நலமில்லை—தண்ணலங்கல்
பூங்கொன்றை யின்தேன் பொதியுஞ் சடைப்புனிதா
வாங்கொன்றை யின்றே மதித்து. கக

மதிமயங் கப்பொங்கு கோழிருட் கண்டவ விண்டவர்தம்
பதிமயங் கச்செற்ற கொற்றவில் வானவ நற்றவர்சூழ்
அதிகைமங் கைத்திரு வீரட்ட வாரிட்ட தேனும்உண்டு
கதிமயங் கச்செல்வ தேசெல்வ மாகக் கருதுவதே. கஉ

கருதுங் கருத்துடையேன் கையுடையேன் கூப்பப்
பெரிதும் பிறதிறத்துப் பேசேன்—அரிதன்றே
யாகப் பிறையான் இனியென் அகம்புகுந்து
போகப் பெறுமோ புறம். கங.

புறமறை யப்புரி புன்சடை விட்டெரி பொன்திகழும்
நிறமறை யத்திரு நீறு துதைந்தது நீள்கடல்நஞ்
சுறமறை யக்கொண்ட கண்டமுஞ் சால வுறப்புடைத்தால்
அறமறை யச்சொல்லி வைத்தையம் வேண்டும் அடிகளுக்கே.

அடியோமைத் தாங்கியோ ஆடை யுடுத்தோ
குடியோம்ப மாநிதியங் கோண்டோ—பொடியாடும்
நெற்றியூர் வாளரவ நீள்சடையாய் நின்னுரை
ஒற்றியூ ராக்கிற் றுரை. கரு

உரைவந் துறும்பதத் தேயுரை மின்கள்அன் றுயின்இப்பான்
நரைவந் துறும்பின்னை வந்துறுங் காலன்நன் மூத்திடறித்
திரைவந் துறுங்கரைக் கேகலம் வந்துறத் திண்கைவன்றுள்
வரைவந் துறுங்கடல் மாமறைக் காட்டெம் மணியினையே. கசு

மணியமரும் மாமாட வாய்மூரான் தன்னை
அணியமர ரோடயனும் மாலும்—துணிசினத்த
செஞ்சூட்ட சேவற் கொடியானு மாய்நின்று
நஞ்சூட்ட எண்ணியவா நன்று. கஎ

நன்றைக் குறும்இரு மல்பெரு மூச்சுநண் ணுதமுன்னங்
குன்றைக் குறுவது கொண்டழி யாதறி வீர்செறிமின்
கொன்றைக் குறுநறுங் கண்ணியி னன்றன்கொய் பூங்கயிலைக்
குன்றைக் குறுகரி தேனுமுள் ளத்திடைக் கொள்மின்களே.

கொண்ட பலிநுமக்குங் கொய்தார்க் குமரர்க்கும்
புண்டரிக மாதினுக்கும் போதுமே—மண்டி
உயிரிழந்தார் சேர்புறங்காட் டோரிவா யீர்ப்ப
மயிரிழந்த வெண்டலைவாய் வந்து. கசு

வந்தா றலைக்கும் வலஞ்சுழி வானவ வானவர்தம்
அந்தார் மகுடத் தடுத்தபைம் போதிலந் தேனுழக்கிச்

செந்தா மரைச்செவ்வி காட்டுந் திருவடிக் குஞ்செல்லுமே
எந்தா யடித்தொண்ட ரோடிப் பிடித்திட்ட இன்மலரே. ௨0

மலர்ந்த மலர்தூவி மாமனத்தைக் கூப்பிப்
புலர்ந்தும் புலராத போதுங்—கலந்திருந்து
கண்ணீர் அரும்பக் கசிவார்க்குக் காண்பெளியன்
தெண்ணீர் சடைக்கரந்த தே. ௨௧

தேவனைப் பூதப் படையனைக் கோதைத் திருஇதழிப்
பூவனைக் காய்சினப் போர்விடை தன்னொடும் போற்றநின்ற
மூவனை யீருரு வாயமுக் கண்ணனை முன்னுமறை
நாவனை நான்மற வேன்இவை நான்வல்ல ஞானங்களே. ௨௨

நானும்என் நல்குரவும் நல்காதார் பல்கடையிற்
கானிமிர்த்து நின்றிரப்பக் கண்டிருக்கும்—வானவர்கள்
தம்பெருமான் மூவெயிலும் வேவச் சரந்துரற்ற
எம்பெருமான் என்னு இயல்பு. ௨௩

இயலிசை நாடக மாயெழு வேலைக ளாய்வழுவாப்
புயலியல் விண்ணொடு மண்முழு தாய்ப்பொழு தாகிநின்ற
மயிலியன் மாமறைக் காடர்வெண் காடர்வண் தில்லைமல்கு
கயலியல் கண்ணிபங் காரன்பர் சித்தத் தடங்குவரே. ௨௪

அடங்காதா ரரொருவர் அங்கொன்றை துன்று
மடங்காத லென்வளைகொள் வார்த்தை—நுடங்கிடையீர்
ஊரூரன் சென்றக்கால் உண்பலிக்கென் றங்ஙனே
ஆரூரன் செல்லுமா றங்கு. ௨௫

அங்கை மறித்தவ ரால்அவி யுண்ணும்அவ் வானவர்கள்
தங்கை மறித்தறி யார்தொழு தேநிற்பர் தாழ்சடையின்
கங்கை மறித்தண வப்பண மாசுணக் கங்கணத்தின்
செங்கை மறித்திர விற்சிவ னாடுந் திருநட்டமே. ௨௬

நட்டநீ யாடும் பொழுதத்து நல்லிலயங்
கொட்டக் குழித்தொழிந்த வாகொல்லோ—வட்டுக்
கடுங்குன்ற மால்யானைக் காருரிவை போர்த்த
கொடுங்குன்ற பேயின் கொடிறு. ௨௭

கொடிறு முரித்தனன் கூறுளன் நல்லன் குருகினஞ்சென்
றிடறுங் கழனிப் பழனத் தரசை எழில்இமையோர்
படிறு மொழிந்து பருகக் கொடுத்துப் பரவைநஞ்சம்
மிடறு தடுத்தது வும்மடி யோங்கள் விதிவசமே. உ௮

விதிகரந்த செய்வினையேன் மென்குழற்கே வாளா
மதுகரமே எத்துக்கு வந்தாய்—நதிகரந்த
கொட்டுக்காட் டான்சடைமேற் கொன்றைக் குறுந்தெரியல்
தொட்டுக்காட் டாய்சுழல்வாய் தொக்கு. உ௯

தொக்கு வருங்கணம் பாடத்தொல் நீறணிந் தேநிலவும்
நக்கு வருங்கண்ணி சூடிவந் தார்நறும் புன்னைமுன்ன
மக்கு வருங்கழிக் கானலை யாறரைக் காணஅன்பு
மிக்கு வருமரும் போதரைக் காண்டலும் வெள்குவனே. ௩௦

வெள்காதே உண்பலிக்கு வெண்டலைகொண் டூர்திரிந்தால்
எள்காரே வானவர்கள் எம்பெருமான்—வள்கூர்
வடதிருவீ ரட்டானத் தென்னதிகை மங்கைக்
குடதிருவீ ரட்டானங் கூறு. ௩௧

கூறு பெறுங்கண்ணி சேர்கருங் கூந்தல்சுண் ணந்துதைந்து
நீறு பெறுந்திரு மேனி நெருப்புப் புரைபொருப்பொத்
தாறு பெருஞ்சடை யங்கொன்றை யந்தேன் திவலைசிந்த
வீறு பெறுஞ்சென்று சென்றெம் பிரானுக்கு வெண்ணிறமே.

நிறம்பிறி தாயுள் மெலிந்துநெஞ் சுருகிவாளா
புறம்புறமே நாள்போக்கு வாளோ—நறுந்தேன்
படுமுடியாப் பாய்நீர் பரந்தொழுகு பாண்டிக்
கொடுமுடியாய் என்றன் கொடி. ௩௩

கொடிக்குல வும்மதிற் கோவலூர் வீரட்ட கோளரவம்
பிடிக்கில வம்முடிப் பூணலை யத்தொடு மால்விடையின்
இடிக்குரல் கேட்டிடி யென்றிறு கக்கடி வாளெயிற்றுற்
கடிக்க லுறுமஞ்சி நஞ்ச மிருந்தநின் கண்டத்தையே. ௩௪

கண்ட நிறங்கறுப்பக் கவ்வைக் கருங்கடல்நஞ்
சுண்டல் புரிந்துகந்த உத்தமற்குத்— தொண்டடைந்தார்

கூசுவரே கூற்றைக் குறுகுவரே தீக்கொடுமை
பேசுவரே மற்றொருவர் பேச்சு. ௩௫

பேய்ச்சுற்றம் வந்திசை பாடப் பிணமிடு காட்டயலே
தீச்சுற்ற வந்துநின் றாடலென் ஞஞ்செப்பு மப்பொழுதுங்
கோச்சுற்ற மாக்குடை வானவர் கோன்அயன் மால்முதலா
மாச்சுற்றம் வந்திறைஞ் சுந்திருப் பொற்சடை மன்னவனே.

மன்னும் பிறப்பறுக்கும் மாமருந்து வாளரக்கன்
துன்னுஞ் சுடர்முடிகள் தோள்நெரியத்—தன்னைத்
திருச்சத்தி முற்றத்தான் சித்தத்துள் வைத்தான்
திருச்சத்தி முற்றத்தான் தேசு. ௩௭

திருச்சிற்றம்பலம்

கபிலதேவ நாயனார் அருளிய

22. சிவபெருமான் திருவந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒன்று முதலாக நூறளவும் ஆண்டுகள்வாழ்ந்
தொன்று மனிதர் உயிரையுண்—டொன்றும்
மதியாத கூற்றுதைத்த சேவடியான் வாய்ந்த
மதியான் இடப்பக்க மால். க

மாலை யொருபால் மகிழ்ந்தானை வண்கொன்றை
மாலை யொருபால் முடியானை—மாலை
ஒளியானை உத்தமனை உண்ணாநஞ் சுண்டற்
கொளியானை ஏத்தி உளம். உ

உளம்மால்கொண் டோடி ஒழியாது யாமும்
உளமாகி லேத்தாவா றுண்டே—உளம்மாசற்
றங்க மலமில்லா அடல்வெள்ளே றூர்ந்துழலும்
அங்கமல வண்ணன் அடி. ௩

அடியார்தம் ஆருயிரை அட்டழிக்குங் கூற்றை
அடியால் அருவாகச் செற்ருன்—அடியார்தம்
மந்திரத்தால் ஏத்தி அகங்குழைந்து மெய்யரும்பி
அந்தரத்தார் சூடும் அலர். ச

அலராருங் கொன்றை அணியலா ரூரற்
கலராகி யானும் அணிவன்—அலராகி
ஓதத்தான் ஒட்டினேன் ஓதுவன்யான் ஓங்கொலிநீர்
ஓதத்தான் நஞ்சுண்டான் ஊர். ரு

ஊரும தொற்றியூர் உண்கலனும் வெண்தலையே
ஊரும் விடையொன் றுடைதோலே—ஊரும்
படநாக மட்டார் பணமாலை யீதோ
படநாக மட்டார் பரிசு. சு

பரியானை ஊராது பைங்கண் ஏறூரும்
பரியானைப் பாவிக்க லாகா—பரியானைக்
கட்டங்கம் ஏந்தியாக் கண்டுவாழ் நன்னெஞ்சே
கட்டங்கம் ஏந்தியாக் கண்டு. எ

கண்டங் கரியன் உமைபாலுந் தன்பாலுங்
கண்டங் கரியன் கரிகாடன்—கண்டங்கள்
பாடியாட் டாடும் பரஞ்சோதிக் கென்னுள்ளம்
பாடியாக் கொண்ட பதி. அ

பதியார் பழிதீராப் பைங்கொன்றை தாவென்
பதியான் பலநாள் இரக்கப்—பதியாய
அம்மானுர் கையார் வளைகவர்ந்தார் அஃதேகொல்
அம்மானுர் கையார் அறம். கூ

அறமான நோக்கா தநங்கனையுஞ் செற்றங்
கறமா நஞ்சுண்ட அமுதன்—அறமான
ஓதியாள் பாகம் அமர்ந்தான் உயர்புகழே
ஓதியான் தோற்றேன் ஒளி. க௦

ஒளியார் சுடர்மூன்றுங் கண்மூன்ருக் கோடற்
கொளியான் உலகெல்லாம் ஏத்தற்—கொளியாய

கள்ளேற்றான் கொன்றையான் காப்பிகந்தான் நன்னெஞ்சே
கள்ளேற்றான் கொன்றை கடிது. ௧௧

கடியரவர் அக்கர் இனிதாடு கோயில்
கடியரவர் கையதுமோர் சூலங்—கடியரவர்
ஆனேற்றார்க் காட்பட்ட நெஞ்சமே அஞ்சல்நீ
ஆனேற்றார்க் காட்பட்டோம் யாம். ௧௨

யாமான நோக்கா தலர்கொன்றைத் தார்வேண்ட
யாமானங் கொண்டங் கலர்தந்தார்—யாமாவா
ஆரூரா ரூரும் அழகா அனலாடி
ஆரூரார்க் கென்னுரைக்கோம் யாம். ௧௩

யானென்றங் கண்ணு மலையான் அகம்புகுந்து
யானென்றங் கையறிவுங் குன்றுவித்து—யானென்றங்
கார்த்தானே யாயிடினும் அம்பரன்மேல் அங்கொன்றை
யார்த்தானேல் உய்வ தரிது. ௧௪

அரியாரும் பூம்பொழில்சூழ் ஆமாத்தூர் அம்மான்
அரியாரும் பாகத் தமுதன்—அரியாரும்
வேங்கடத்து மேயானை மேவா வுயிரெல்லாம்
வேங்கடத்து நோயால் வியந்து. ௧௫

வியந்தாழி நன்னெஞ்சே மெல்லியலார்க் காளாய்
வியந்தாசை யுள்மெலிய வேண்டா—வியந்தாய
கண்ணுதலான் எந்தைகா பாலி கழலடிப்பூக்
கண்ணுதலா நம்பாற் கடன். ௧௬

கடனாகம் ஊராத காரணமுங் கங்கை
கடனாக நீகவர்ந்த வாறுங்—கடனாகப்
பாரிடந்தான் மேவிப் பயிலும் பரஞ்சோதி
பாரிடந்தான் மேயாய் பணி. ௧௭

பணியாய் மடநெஞ்சே பல்சடையான் பாதம்
பணியாத பத்தர்க்குஞ் சேயன்—பணியாய
ஆகத்தான் செய்துமேல் நம்மை அமரர்கோ
னாகத்தான் செய்யும் அரன். ௧௮

அரன்காய நைவேற் கநங்கவேள் அம்பும்
அரன்காயு மந்திய மற்றங்தோ—அரங்காய
வெள்ளில்சேர் காட்டாடி வேண்டான் களிறுண்ட
வெள்ளில்போன் றுள்ளம் வெறிது. கக

வெறியானை யூர்வேந்தர் பின்செல்லும் வேட்கை
வெறியார்பூந் தாரான் விமலன்—வெறியார்தம்
அல்லல்நோய் தீர்க்கும் அருமருந்தாம் ஆரூர்க்கோன்
அல்லனோ நெஞ்சே அயன். உ0

அயமாலூண் ஆடரவ நாணதள தாடை
அயமாவ தானேறார் ஆரூர்—அயமாய
என்னக்கன் தாழ்சடையன் நீற்றன் எரியாடி
என்னக்கன் றாழு மிவள். உக

ஆழு மிவளையுங் கையலவாற் றேனென்
றாழு மிவளை அயராதே—ஆழுஞ்
சலமுடியாய் சங்கரனே சங்கக் குழையாய்
சலமுடியா தின்றருள்வாய் தார். உஉ

தாராய தண்கொன்றை யானிரப்பத் தானிதனைத்
தாராதே சங்குஞ் சரிவித்தான்—தாராவல்
லானைமேல் வைகு மணிவயலா ரூர்க்கோன்நல்
லானையும் வானோர்க் கரசு. உங

அரசுமாய் ஆள்விக்கும் ஆட்பட்டார்க் கம்மான்
அரசுமா மங்கொன்று மாலுக்—கரசுமான்
ஊர்தி யெரித்தான் உணருஞ் செவிக்கின்பன்
ஊர்தி எரித்தான் உரு. உச

உருவேஎன் சொற்கள் ஒளிவளைநின் உள்ளத்
துருவேதீ யுற்றனக ளெல்லாம்—உருவேபோய்க்
காவாலி தார்நினைந்து கைசோர்ந்து மெய்மறந்தாள்
காவாலி தாநின் கலை. உரு

கலைகாமி னோர்காமின் கைவளைகள் காமின்
கலைசேர் நுதலிர்காண் காமின்—கலையாய

பான்மதியன் பண்டரங்கன் பாரோம்பு நான்மறையன்
பான்மதியன் போந்தான் பலிக்கு. உசு

பலிக்குத் தலையேந்திப் பாரிடங்கள் சூழப்
பலிக்கு மனைப்புகுந்து பாவாய்—பலிக்குநீ
ஐயம்பெய் என்றானுக் கையம்பெய் கின்றேன்மேல்
ஐயம்பெய் தான்அநங்கன் ஆய்ந்து. உஎ

ஆய மழியவலர் கொன்றைத்தார் வேண்டி
ஆய மழிய அயர்வேன்மேல்—ஆயன்வாய்த்
தீங்குழலுந் தென்றலுந் தேய்கோட் டிளம்பிறையுந்
தீங்குழலும் என்னையே தேர்ந்து. உஅ

தேரோன் கதிரென்னுஞ் செந்தழலால் வெந்தெழுபேய்த்
தேரோன் கதிரென்னுஞ் செய்பொருள்நீ—தேராதே
கூடற்கா வாலி குரைகழற்கா நன்னெஞ்சே
கூடற்கா வாலிதரக் கூர். உகூ

கூரால மேயாக் குருகோடு நைவேற்குக்
கூரார்வேற் கையார்க்காய்க் கொல்லாமே—கூரார்
பனிச்சங்காட் டார்சடைமேல் பான்மதியைப் பாம்பே
பனிச்சங்காட் டாய்கடிக்கப் பாய்ந்து. ௩௦

பாயும் விடையூர்தி பாசுபதன் வந்தெனது
பாயில் புகுதப் பணைமுலைமேல்—பாயிலனற்
கொன்றாய் குளிர்சடையாற் கென்னிலைமை கூறாதே
கொன்றாய் இதுவோ குணம். ௩க

குணக்கோடி கோடாக் குளிர்சடையான் வில்லின்
குணக்கோடிக் குன்றஞ்சூழ் போகிக்—குணக்கோடித்
தேரிரவில் வாரான் சிவற்காளாஞ் சிந்தனையே
தேரிரவில் வாழுந் திறம். ௩உ

திறங்காட்டுஞ் சேயாள் சிறுகிளியைத் தான்றன்
திறங்காட்டுந் தீவண்ணன் என்னுந்—திறங்காட்டின்
ஊரரவ மார்த்தானே டென்னை யுடன்கூட்டின்
ஊரரவஞ் சால வுடைத்து. ௩௩

உடையோடு காடாடி ஊரையம் உண்ணி
உடையாடை தோல்பொடிசந் தென்னை—உடையானை
உன்மத் தகமுடிமேல் உய்த்தானை நன்னெஞ்சே
உன்மத் தகமுடிமேல் உய். ௫௪

உய்யா தென்னாவி ஒளிவளையும் மேகலையும்
உய்யா துடம்பழிக்கும் ஒண்திதலை—உய்யா
மிறையானே ஈசனே எம்மானே நின்னை
இறையானுங் காண்கிடாய் இன்று. ௫௫

இன்றியாம் உற்ற இடரும் இருந்துயரும்
இன்றியாந் தீர்தும் எழில்நெஞ்சே—இன்றியாங்
காட்டாநஞ் சேற்றான் காமருவெண் காட்டான்
காட்டான்அஞ் சேற்றான் கலந்து. ௫௬

கலம்பெரியார்க் காஞ்சிரங்காய் வின்மேரு வென்னுங்
கலம்பெரிய ஆற்கீழ் இருக்கை—கலம்பிரியா
மாக்கடல் நஞ்சுண்டார் கழல்தொழார்க் குண்டாமோ
மாக்கடனஞ் சேரும் வகை. ௫௭

கையாற வாவெகுளி அச்சங் கழிகாமங்
கையாறு செஞ்சடையான் காப்பென்னுங்—கையாறு
மற்றிரண்ட தோளானைச் சேர்நெஞ்சே சேரப்போய்
மற்றிரண்ட தோளான் மனை. ௫௮

மனையாய் பலிக்கென்று வந்தான்வண் காமன்
மனையா சறச்செற்ற வானோன்—மனையாய
என்பாவாய் என்றேனுக் கியானல்லேன் நீதிருவே
என்பாவாய் என்றான் இறை. ௫௯

இறையாய வெண்சங் கிவைதருவேன் என்னும்
இறையாகம் இன்றருளாய் என்னும்—இறையாய்
மறைக்காட்டாய் மாதவனே நின்னுருவம் இங்கே
மறைக்காட்டாய் என்னும்இம் மாது. ௬௦

மாதரங்கத் தன்னரங்கஞ் சேர்த்தி வளர்சடைமேல்
மாதரங்கக் கங்கைநீர் மன்னுவித்து—மாதரங்கத்

தேரானை யூரான் சிவற்காளாஞ் சிந்தனையே
தேரானை யூரானைத் தேர். ௪௧

தெருளிலா ரென்னுவார் காவிரி வந்தேறும்
அருகிற் சிராமலை யெங்கோமான்—விரியுலகில்
செல்லுமதில் மூன்றெரித்தான் சேவடியே யாம்பரவிச்
செல்லும்வழில் நெஞ்சே தெளி. ௪௨

தெளியாய் மடநெஞ்சே செஞ்சடையான் பாதந்
தெளியாதார் தீநெறிக்கட் செல்வர்—தெளியாய
பூவார் சடைமுடியான் பொன்னடிக்கே ஏத்துவன்நற்
பூவாய வாசம் புனைந்து. ௪௩

புனைகடற்குப் பொன்கொடுக்கும் பூம்புகார் மேயான்
புனைகடுக்கை மாலைப் புராணன்—புனைகடத்து
நட்டங்கம் ஆட்டயரும் நம்பன் திருநாமம்
நட்டங்க மாட்டினேன் நக்கு. ௪௪

நக்கரை சாரு நடுநாளை நாரையூர்
நக்கரை வக்கரையோ நாமென்ன—நக்குரையாம்
வண்டாழங் கொன்றையான் மால்பணித்தான் மற்றவர்க்காய்
வண்டாழங் கொண்டான் மதி. ௪௫

மதியால் அடுகின்ற தென்னுமால் கூரும்
மதியாதே வைதுரப்பர் என்னும்—மதியாதே
மாதெய்வம் ஏத்தும் மறைக்காடா ஈதேகொல்
மாதெய்வங் கொண்ட வனப்பு. ௪௬

வனப்பார் நிறமும் வரிவளையும் நாணும்
வனப்பார் வளர்சடையான் கொள்ள—வனப்பாற்
கடற்றிரைய மீருமிக் கங்குல்வா யான்கட்
கடற்றிரைய மீருங் கனன்று. ௪௭

கனன்றாழி நன்னெஞ்சே கண்ணுதலார்க் காளாய்க்
கனன்றார் களிற்றுரிமால் காட்டக்—கனன்றோர்
உடம்பட்ட நாட்டத்தள் என்னையுந் தன்னுளா
உடம்பட்ட நாட்டன் உரு. ௪௮

உருவியலுஞ் செம்பவளம் ஒன்னார் உடம்பில்
உருவியலுஞ் சூலம் உடையன்—உருவியலும்
மாலேற்றான் நான்முகனும் மண்ணோடு விண்ணும்போய்
மாலேற்றாற் கீதோ வடிவு. ௪௯

வடிவார் அறப்பொங்கி வண்ணக்கச் சுந்தி
வடிவார் வடம்புனைந்தும் பொல்லா—வடிவார்வேல்
முக்கூடல் அம்மா முருகமருங் கொன்றையந்தார்
முற்கூட மாட்டா முலை. ௫௦

முலைநலஞ்சேர் கானப்பேர் முக்கணான் என்னும்
முலைநலஞ்சேர் மொய்சடையான் என்னும்—முலைநலஞ்சேர்
மாதேவா என்று வளர்கொன்றை வாய்சோர
மாதேவா சோரல் வளை. ௫௧

வளையாழி யோடகல மால்தந்தான் என்னும்
வளையாழி நன்னெஞ்சே காணில்—வளையாழி
வன்னஞ்சைக் கண்டமரர் வாய்சோர வந்தெதிர்ந்த
வன்னஞ்சக் கண்டன் வரில். ௫௨

வரிநீல வண்டலம்பு மாமறைக்காட் டங்கேழ்
வரிநீர் வலம்புரிகள் உந்தி—வரிநீர்
இடுமணல்மேல் அந்நலங்கொண் டின்னாநோய் செய்தான்
இடுமணல்மேல் ஈசன் எமக்கு. ௫௩

அக்காரம் ஆடரவம் நாணறுவை தோல்பொடிசாந்
தக்காரந் தீர்ந்தேன் அடியேனுக்—கக்காரம்
பண்டரங்கன் எந்தை படுபிணஞ்சேர் வெங்காட்டுப்
பண்டரங்கன் எங்கள் பவன். ௫௪

பவனடிபார் விண்ணீர் பகலோன் மதிதீப்
பவனஞ்சேர் ஆரமுதம் பெண்ஆண்—பவனஞ்சேர்
காலங்கள் ஊழி யவனே கரிகாட்டிற்
காலங்கை ஏந்தினான் காண். ௫௫

காணங்கை யின்மை கருதிக் கவலாதே
காணங்கை யால்தொழுது நன்னெஞ்சே—காணங்கை

பாவனையாய் நின்றான் பயிலும் பரஞ்சோதி
பாவனையாய் நின்ற பதம். ௫௬

பதங்க வரையுயர்ந்தான் பான்மகிழ்ந்தான் பண்டு
பதங்கன் எயிறு பறித்தான்—பதங்கையால்
அஞ்சலிகள் அன்பாலும் ஆக்குதிகாண் நெஞ்சேகூர்ந்
தஞ்சலிகள் என்பாலும் ஆக்கு. ௫௭

ஆக்கூர் பனிவாடா வாவிசோர்ந் தாழ்கின்றேன்
ஆக்கூர் அலர்தான் அழகிதா—ஆக்கூர்
மறையோம்பு மாடத்து மாமறையோ நான்கு
மறையோம்பும் மாதவர்க்காய் வந்து. ௫௮

வந்தியான் சீறினும் ஆழி மடநெஞ்சே
வந்தியா உள்ளத்து வைத்திராய்—வந்தியாய்
நம்ப ரனையாடு நளிர்புன் சடையானை
நம்பரனை நாள்தோறும் நட்டு. ௫௯

நட்டமா கின்றன வொண்சங்க நான்அவன்பால்
நட்டமா நன்னீர்மை வாடினேன்—நட்டமா
டீயான் எரியாடி எம்மான் இருங்கொன்றை
ஈயானேல் உய்வ திலம். ௬௦

இலமலர்அஞ் சேவடியார் ஏகப் பெறுரே
இலமலரே யாயினும் ஆக—இலமலரும்
ஆம்பல்சேர் செவ்வாயார்க் காடாதே ஆடினேன்
ஆம்பல்சேர் வெண்தலையார்க் காள். ௬௧

ஆளானஞ் சேர்களிறுந் தேரும் அடல்மாவும்
ஆளானார் ஊரத்தான் ஏறாருந்—தாளான்போய்
நாடகங்க ளாட்டயரும் நம்பன் திருநாமம்
நாடகங்க ளாடி நயந்து. ௬௨

நயந்தநாள் யானிரப்ப நற்சடையான் கொன்றை
நயந்தநாள் நன்னீர்மை வாட—நயந்தநாள்
அம்பகலஞ் செற்றான் அருளான் அநங்கவேள்
அம்பகலம் பாயும் அலர்ந்து. ௬௩

அலங்காரம் ஆடரவம் என்புதோல் ஆடை
அலங்கார வண்ணற் கழகார்—அலங்கார
மெய்காட்டு வார்குழலார் என்னுவார் வெள்ளேற்றுன்
மெய்காட்டும் வீடாம் விரைந்து. ௬௪

விரையார் புனற்கங்கை சேர்சடையான் பொன்னுர்
விரையார் பொழிலுறந்தை மேயான்—விரையாநீ
றென்பணிந்தான் ஈசன் இறையான் எரியாடி
என்பணிந்தான் ஈசன் எனக்கு. ௬௫

எனக்குவளை நில்லா எழில்இழந்தேன் என்னும்
எனக்குவளை நில்லாநோய் செய்தான்—இனக்குவளைக்
கண்டத்தான் நால்வேதன் காரோணத் தெம்மானைக்
கண்டத்தான் நெஞ்சேகாக் கை. ௬௬

காக்கைவளை யென்பார்ப்பார்க் கன்பாப்பா னையாதே
காக்கைவளை யென்பார்ப்பான் ஊர்குரக்குக்—காக்கைவளை
ஆடானை யீருரியன் ஆண்பெண் அவிர்சடையன்
ஆடானை யான தமைவு. ௬௭

அமையாமென் தோள்மெலிவித் தம்மாமை கொண்டிங்
கமையாநோய் செய்தாள் அணங்கே—எமையாளுஞ்
சாமத்த கண்டன் சடைசேர் இளம்பிறையன்
சாமத்தன் இந்நோய்செய் தான். ௬௮

தானக் கனக்க பிறையன் பிறைக்கோட்டுத்
தானக் களிற்றுரியன் தண்பழனன்—தானத்
தரையன் அரவரையன் ஆயிழைக்கும் மாற்கும்
அரையன் உடையான் அருள். ௬௯

அருள்நம்பாற் செஞ்சடையன் ஆமாத்தூர் அம்மான்
அருள்நம்பால் நல்கும் அமுதன்—அருள்நம்பால்
ஓராழித் தேரான் எயிறட்ட உத்தமனை
ஓராழி நெஞ்சே உவ. எ0

உவவா நறுமலர்கொண் டுத்தமனை யுள்கி
உவவா மனமகிழும் வேட்கை—உவவா

றெழுமதிபோல் வாள்முகத் தீசனார்க் கென்னே
எழுமதிபோல் ஈசன் இடம். ௭௧

இடமால் வலமாலை வண்ணமே தம்பம்
இடமால் வலமானஞ் சேர்த்தி—இடமாய
மூவா மதிபுரையும் முன்னிலங்கு மொய்சடையான்
மூவா மதியான் முனி. ௭௨

முனிவன்மால் செஞ்சடையான் முக்கணான் என்னும்
முனிவன்மால் செய்துமுன் நிற்கும்—முனிவன்மால்
போற்றார் புரம்எரித்த புண்ணியன்தன் பொன்னடிகள்
போற்றாநாள் இன்று புலர்ந்து. ௭௩

புலர்ந்தால்யான் ஆற்றேன் புறனுரையும் அஃதே
புலர்ந்தானார் புன்கூரான் என்னும்—புலர்ந்தாய
மண்டளியன் அம்மான் அவர்தம் அடியார்தம்
மண்டளியன் பின்போம் மனம். ௭௪

மனமாய நோய்செய்தான் வண்கொன்றை தாரான்
மனமாய வள்ளார வாரான்—மனமாயப்
பொன்மாலை சேரப் புனைந்தான் புனைதருப்பைப்
பொன்மாலை சேர்சடையான் போந்து. ௭௫

போந்தார் புகஅணைந்தார் பொன்னேர்ந்தார் பொன்னுமை
போந்தார் ஒழியார் புரம்எரித்தார்—போந்தார்
இலங்கோல வாள்முகத் தீசனாற் கெல்லே
இலங்கோலந் தோற்ப தினி. ௭௬

இனியாரும் ஆளாக எண்ணுவர்கொல் எண்ணார்
இனியானஞ் சூண்இருக்கைக் குள்ளான்—இனியானைத்
தாளங்கை யாற்பாடித் தாழ்சடையான் தானுடைய
தாளங்கை யால்தொழுவார் தாம். ௭௭

தாமரைசேர் நான்முகற்கும் மாற்கும் அறிவரியார்
தாமரைசேர் பாம்பர் சடாமகுடர்—தாமரைசேர்
பாணியார் தீர்த்தளிப்பர் பாரோம்பு நான்மறையார்
பாணியார் தீர்த்தளிப்பர் பார். ௭௮

பார்கால்வான் நீர்தீப் பகலோன் பனிமதியன்
பார்கோல மேனிப் பரனடிக்கே—பார்கோலக்
கோகரணத் தான்அறியக் கூறுதியே நன்னெஞ்சே
கோகரணத் தானய கோ. எகூ

கோப்பாடி யோடாதே நெஞ்ச மொழிகூத்தன்
கோப்பாடிக் கோகரணங் குற்ருலங்—கோப்பாடிப்
பின்னைக்காய் நின்ருர்க் கிடங்கொடுக்கும் பேரருளான்
பின்னைக்காம் எம்பெருமான் பேர். அ௦

பேரானை ஈருரிவை போர்த்தானை ஆயிரத்தெண்
பேரானை ஈருருவம் பெற்ருனைப்—பேராநஞ்
சுண்டானை உத்தமனை உள்காதார்க் கெஞ்ஞான்றும்
உண்டாநா ளல்ல உயிர். அக

உயிராய மூன்ருெடுக்கி ஐந்தடக்கி உள்ளத்
துயிராய ஒண்மலர்த்தாள் ஊடே—உயிரான்
பகர்மனத்தான் பாசுபதன் பாதம் பணியப்
பகர்மனமே ஆசைக்கட் பட்டு. அஉ

பட்டாரண் பட்டரங்கன் அம்மான் பரஞ்சோதி
பட்டார் எலும்பணியும் பாசுபதன்—பட்டார்ந்த
கோவணத்தான் கொல்லேற்றன் என்றென்று நெஞ்சமே
கோவணத்து நம்பனையே கூறு. அங

கூற்றும் பொருளும்போற் காட்டியென் கோல்வளையைக்
கூற்றின் பொருள்முயன்ற குற்ருலன்—கூற்றின்
செருக்கழியச் செற்ற சிவற்கடிமை நெஞ்சே
செருக்கழியா முன்னமே செய். அச

செய்யான் கருமிடற்ருன் செஞ்சடையான் தேன்பொழில்சூழ்
செய்யான் பழனத்தான் மூவுலகுஞ்—செய்யாமுன்
நாட்டுணைய் நின்ருனை நாடுதும்போய் நன்னெஞ்சே
நாட்டுணைய் நின்ருனை நாம். அரு

நாவாய் அகத்துளதே நாமுளமே நம்மீசன்
நாவாய்போல் நன்னெறிக்கண் உய்க்குமே—நாவாயால்

துய்க்கப் படும்பொருளைக் கூட்டுதும் மற்றவர்க்காட்
டுய்க்கப் படுவதாஞ் சூது. அசு

சூதுதான் றுனக்கறியச் சொல்லினேன் நன்னெஞ்சே
சூதன் சொலற்கரிய சோதியான்—சூதின்
கொழுந்தேன் கமழ்சோலைக் குற்றாலம் பாடிக்
கொழுந்தே இழந்தேன் குருகு. அஎ

குருகிளவேய்த் தோள்மெலியக் கொங்கைமார் புல்கிக்
குருகிளையார் கோடு கொடாமே —குருகிளரும்
போதார் கழனிப் புகலூர் அமர்ந்துறையும்
போதாநின் பொன்முடிக்கட் போது. அஅ

போதரங்க வார்குழலார் என்னுவார் நன்னெஞ்சே
போதரங்க நீர்கரந்த புண்ணியனைப்—போதரங்கக்
கானகஞ்சேர் சோதியே கைவிளக்கா நின்றுடுங்
கானகஞ்சேர் வாற்கடிமை கல். அகூ

கற்றனஞ் சாடு காவாலி களந்தைக்கோன்
கற்றனைக் கல்லாத நாளெல்லாங்—கற்றன்
அமரர்க் கமரர் அரர்க்கடிமை பூண்டார்
அமரர்க் கமரரா வார். கூ0

ஆவா மனிதர் அறிவிலரே யாதொன்றும்
ஆவார்போற் காட்டி அழிகின்றார்—ஆ ! ஆ !
பகனடிப் பாடிப் படர்சடைக்குப் பல்பூப்
பகனடி ஏத்தார் பகர்ந்து. கூக

பகனட்டம் பாட்டயரும் பாட்டோடாட் டெல்லி
பகனட்டம் பாழ்படுக்கும் உச்சி—பகனட்டந்
தாங்கா தெழுதெழுவார் தாழ்சடையார் தம்முடைய
தாங்கா தெழுதல் தலை. கூஉ

தலையாலங் காட்டிற் பலிதிரிவர் என்னுந்
தலையாலங் காடர்தாம் என்னுந்—தலையாய
பாகீ ரதிவளரும் பல்சடையீர் வல்விடையீர்
பாகீ ரதிவளரும் பண்பு. கூங

பண்பாய நான்மறையான் சென்னிப் பலிதேர்ந்தான்
பண்பாய பைங்கொன்றைத் தார்அருளான்—பண்பால்
திருமாலு மங்கைச் சிவற்கடிமை செய்வான்
திருமாலு மங்கைச் சிவன். கூ௪

சிவன்மாட் டுகவெழுதும் நாணும் நகுமென்னுஞ்
சிவன்மேய செங்குன்றார் என்னுஞ்—சிவன்மாட்டங்
காலிங் கனநினையும் ஆயிழையீர் அங்கொன்றை
ஆலிங் கனநினையும் ஆறு. கூ௫

ஆறுவெங் கூற்றுதைத் தானைத்தோல் போர்த்துகந்தங்
காறார் சடையீர்க் கமையாதே—ஆறாத
வானினத்தார் தாந்தம் அணியிழையி னார்க்கடிமை
ஆனினத்தார் தாந்தவிர்ந்த தாட்டு. கூ௬

ஆட்டும் அரவர் அழிந்தார் எலும்பணிவார்
ஆட்டும் இடுபலிகொண் டார்அமரர்—ஆட்டுமோர்
போரேற்றான் கொன்றையான் போந்தான் பலிக்கென்று
போரேற்றான் போந்தான் புறம். கூ௭

புறந்தாழ் குழலார் புறனுரைஅஞ் சாதே
புறந்தாழ் புலிப்பொதுவு ளாடி—புறந்தாழ்பொன்
மேற்றளிக்கோன் வெண்பிறையான் வெண்சுடர்போல் மேனியான்
மேற்றளிக்கோன் என்றுரையான் மெய். கூ௮

மெய்யன் பகலாத வேதியன் வெண்புரிநூல்
மெய்யன் விரும்புவார்க் கெஞ்ஞான்றும்—வெய்ய
துணையகலா நோக்ககலா போற்றி கலாநெஞ்சே
துணையிகலா கூறுவான் நூறு. கூ௯

நூறான் பயனாட்டி நூறு மலர்சோரிந்து
நூறு நொடிவதனின் மிக்கதே—நூறு
உடையான் பரித்தவேரி யுத்தமனை வெள்ளே
றுடையானைப் பாடலால் ஒன்று. ௧௦௦

திருச்சிற்றம்பலம்

பரணதேவ நாயனர் அருளிய

23. சிவபெருமான் திருவந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒன்றுரைப்பீர் போலப் பலவுரைத்திட் டோயாதே
ஒன்றுரைப்பீ ராயின் உறுதுணையாம்—ஒன்றுரைத்துப்
பேரரவம் பூண்டு பெருந்தலையில் உண்டுழலும்
பேரரவம் பூணும் பிரான். க

பிரானிடப மால்பெரிய மந்தாரம் வில்லுப்
பிரானிடபம் பேரொலிநா ளுகம்—பிரானிடபம்
பேணும் உமைபெரிய புன்சடையின் மேல்அமர்ந்து
பேணும் உமையிடவம் பெற்று. உ

பெற்றும் பிறவி பிறந்திட் டொழியாதே
பெற்றும் பிறவி பிறங்தொழிமின்—பெற்றுங்
குழையணிந்த கோளரவக் கூற்றுதைத்தான் தன்னைக்
குழையணிந்த கோளரவ நீ. ங

நீயேயா ளாவாயும் நின்மலற்கு நன்னெஞ்சே
நீயேயா ளாவாயும் நீள்வாளின்—நீயே
ஏறார் புனற்சடையா எங்கள் இடைமருதா
ஏறார் புனற்சடையா என்று. ச

என்றும் மலர்தூவி யீசன் திருநாமம்
என்றும் அலர்தூற்றி யேயிருந்தும்—என்றும்
* * *

புகலூரா புண்ணியனே என். ரு

என்னே இவள்உற்ற மாலென்கொல் இன்கொன்றை
என்னே யிவள்ஒற்றி யூரென்னும்—என்னே
தவளப் பொடியணிந்த சங்கரனே என்னுந்
தவளப் பொடியானைச் சார்ந்து. சு

சார்ந்துரைப்ப தொன்றுண்டு சாவாமூ வாப்பெருமை
சார்ந்துரைத்ததத்துவத்தின்உட்பொருளைச்—சார்ந்துரைத்த

ஆதியே அம்பலவா அண்டத்தை ஆட்கொள்ளும்
ஆதியேன் றென்பால் அருள். எ

அருள்சேரா தாரூர்தீ யாருமல் எய்தாய்
அருள்சேரா தாரூர்தியாடி—அருள்சேரப்
பிச்சையேற் றுண்டு பிறர்கடையிற் கால்நிமிர்த்துப்
பிச்சையேற் றுண்டுழல்வாய் பேச்சு. அ

பேச்சுப் பெருகுவதென் பெண்ணுண் அலியென்று
பேச்சுக் கடந்த பெருவெளியைப்—பேச்சுக்
குரையானை யூனுக் குயிரானை ஒன்றற்
குரியானை நன்னெஞ்சே உற்று. க

உற்றுரையாய் நன்னெஞ்சே யோதக் கடல்வண்ணன்
உற்றுரையா வண்ணம்ஒன் றுணனை—உற்றுரையா
யானை உரித்தானை அப்பனை எப்பொழுது
மானை உரித்தானை அடைந்து. க௦

அடைந்துன்பால் அன்பாய் அணிமணிகொண் டர்ச்சித்
தடைந்துன்பால் மேலுகுத்த மாணிக்—கடைந்துன்பால்
அவ்வமுதம் ஊட்டி அணிமலருஞ் சூழ்ந்தன்
றவ்வமுத மாக்கினுய் காண். கக

காணுய் கபாலி கதிர்முடிமேற் கங்கைதனைக்
காணுயக் காருருவிற் சேருமையைக்—காணு
உடைதலைகொண் டூரூர் திரிவானை நச்சி
உடைதலைகொண் டூரூர் திரி. க௨

திரியும் புரமெரித்த சேவகனர் செவ்வே
திரியும் புரமெரியச் செய்தார்—திரியு
மரியான் திருக்கயிலை என்னுதார் மேனி
அரியான் திருக்கயிலை யாம். க௩

* * *

ஆம்பரிசே செய்தங் கழியாக்கை—ஆம்பரிசே
ஏத்தித் திரிந்தானை எம்மானை அம்மானை
ஏத்தித் திரிந்தானை ஏத்து. க௪

ஏத்துற்றுப் பார்த்தன் எழில்வான் அடைவான்போல்
ஏத்துற்றுப் பார்த்தன் இறைஞ்சுதலும்—ஏத்துற்றுப்
பாசுபதம் அன்றளித்த பாசூரான் பால்நீற்றான்
பாசுபதம் இன்றளியென் பால். கரு

பாலார் புனல்பாய் சடையானுக் கன்பாகிப்
பாலார் புனல்பாய் சடையானுள்—பாலாடி
ஆடுவான் பைங்கண் அரவூர்வான் மேனிதீ
ஆடுவான் என்றென்றே ஆங்கு. கசு

ஆங்குரைக்க லாம்பொன் மலர்ப்பாதம் அஃதன்றே
ஆங்குரைக்க லாம்பொன் அணிதில்லை—ஆங்குரைத்த
அம்பலத்தும் அண்டத்தும் அப்பாலு மாய்நின்ற
அம்பரத்தும் அண்டத்து மாம். கஎ

மாயனையோர் பாகம் அமர்ந்தானை வானவரும்
மாயவரு மால்கடல்நஞ் சுண்டானை—மாய
வருவானை மாலை யொளியானை வானின்
உருவானை ஏத்தி உணர். கஅ

உணரா வளைகழலா உற்றான்பாற் சங்கம்
உணரா வளைகழல வொட்டி—உணரா
வளைந்தான மேனி அணியாரு ரேசென்
றளைந்தானை யாமாறு கண்டு. கக

கண்டிறந்து காயெரியின் வீழ்ந்து கடிதோடிக்
கண்டிறந்து காமன் பொடியாகக்—கண்டிறந்து
கானின் உகந்தாடுங் கருத்தர்க்குக் காட்டினான்
கானின் உகந்தாடுங் கருத்து. உ௦

கருத்துடைய ஆதி கறைமிடற்றெம் மீசன்
கருத்துடைய கங்காள வேடன்—கருத்துடைய
வானேற்றான் நீற்றான் அனலாடி ஆமாத்தூர்
ஆனேற்றான் ஏற்றான் எரி. உக

எரியாடி ஏகம்பம் என்னுதார் மேனி
எரியாடி ஏகம்ப மாகும்—எரியாடி

ஈமத் திடுங்காடு சேரும் இறைபணிப்ப
வீமத் திடுங்காடு தான். ௨௨

தானயன் மாலாகி நின்றான் தனித்துலகில்
தானயன் மாலாய தன்மையான்—தானக்
கரைப்படுத்தான் நான்மறையைக் காய்புலித்தோல் ஆடைக்
கரைப்படுத்தான் தன்பாதஞ் சார். ௨௩

சாராவார் தாமுளரேல் சங்கரன்தன் மேனிமேல்
சாராவார் கங்கை உமைநங்கை—சார்வாய்
அரவமது செஞ்சடைமேல் அக்கொன்றை யொற்றி
அரவமது செஞ்சடையின் மேல். ௨௪

மேலாய தேவர் வெருவ எழுநஞ்சம்
மேலாய மின்றிவே றுண்பொழுதின்—மேலாய
மங்கை உமைவந் தடுத்திலளே வானாரு
மங்கை உமைவந் தடுத்து. ௨௫

அடுத்தபொன் னம்பலமே சார்வு மதனுள்
அடுத்த திருநட்டம் அஃதே—அடுத்ததிரு
வானைக்கா வாடுவதும் மேலென்பு பூண்பதுவும்
ஆனைக்கா வான்தன் அமைவு. ௨௬

அமையும் பிறப்பும் இறப்புமாம் மற்றுங்
கமையும் பரமான ஆதி—அமையுந்
திருவால வாய்சென்று சேராது மாக்கள்
திருவால வாய்சென்று சேர். ௨௭

சென்று செருப்புக்கா லாற்செல்ல மலர்நீக்கிச்
சென்று திருமுடிவாய் நீர்வார்த்துச்—சென்றுதன்
கண்ணிடந்தன் றப்புங் கருத்தற்குக் காட்டினான்
கண்ணிடந்தன் றப்பாமைப் பார்த்து. ௨௮

பார்த்துப் பரியாதே பால்நீறு பூசாதே
பார்த்துப் பரிந்தங்கம் பூணாதே—பார்த்திட்
டுடையான்அஞ் சோதாதே ஊனாரைக் கைவிட்
டுடையான்அஞ் சோதாதார் ஊண். ௨௯

ஊனொன்று மில்லை யுறக்கில்லை யுன்மாலின்
ஊனொன்று பேசவோர் சங்கிழந்தாள்—ஊனொன்றும்
விட்டானே வேள்வி துரந்தானே வெள்ளநீர்
விட்டானே புன்சடைமேல் வேறு. ௩0

வேறுரைப்பன் கேட்டருளும் வேதநான் காறங்கம்
வேறுரைத்த மேனி விரிசடையான்—வேறுரைத்த
பாதத்தாய் பைங்கண் அரவூர்வாய் பாருரும்
பாதத்தாய் என்னும் மலர். ௩க

மலரணைந்து கொண்டு மகிழ்வாயுன் பாதம்
மலரணைந்து மானயன மாகும்—மலரணைந்து
மன்சக் கரம்வேண்ட வாளா அளித்தனையால்
வன்சக் கரம்பரனே வாய்த்து. ௩௨

வாய்த்த அடியார் வணங்க மலரோன்மால்
வாய்த்த அடிமுடி யுங்காணார்—வாய்த்த
சலந்தரனைக் கொன்றிட்டுச் சங்கரனார் என்றே
சலந்தரனாய் நின்றவா தாம். ௩௩

தாமென்ன நாமென்ன வேறில்லை தத்துறவில்
தாமென்னை வேறாத் தனித்திருந்து—தாமென்
கழிப்பாலை சேருங் கறைமிடற்றார் என்றே
கழிப்பாலை சேருங் கடன். ௩௪

கடனாகக் கைதொழுமின் கைதொழவல் லீரேல்
கடல்நாகைக் காரோணம் மேயார்—கடநாகம்
மாளவுரித் தாடுவார் நம்மேலை வல்வினைநோய்
மாளவிரித் தாடுமால் வந்து. ௩௫

வந்தார் வளைகழல்வார் வாடித் துகில்சோர்வார்
வந்தார் முலைமெலிவார் வார்குழல்கள்—வந்தார்
சுரிதருவார் ஐங்கொன்றைத்-தாராரைக் கண்டு
சுரிதருவார் ஐங்கொன்றைத் தார். ௩௬

தாரான் எனினுஞ் சடைமுடியான் சங்கரனந்
தாரான் தசமுகனைத் தோள்நெரித்துத்—தாராய

நாளுங் கொடுத்தந்த வானவர்கள் தம்முன்னே
வாளுங் கொடுத்தான் மதித்து. ௩௭

மதியாருஞ் செஞ்சடையான் வண்கொன்றைத் தாரான்
மதியாரும் மாதுடைய பாகன்—மதியாரும்
அண்ணா மலைசேரார் ஆரோடுங் கூடாகி
அண்ணா மலைசேர்வ ரால். ௩௮

ஆல நிழற்கீழ் இருப்பதுவும் ஆய்வதறம்
ஆலம் அமுதுசெய்வ தாடுவதீ—ஆலந்
துறையுடையான் ஆனை உரியுடையான் சோற்றுத்
துறையுடையான் சோராத சொல்லு. ௩௯

சொல்லாய மின்றித் தொலைவின்றித் தூநெறிக்கட்
சொல்லாய்ப் பெருத்த சுடரொளியாய்ச்—சொல்லாய
வீரட்டத் தானை விரவார் புரம்அட்ட
வீரட்டத் தானை விரை. ௪௦

விரையாரும் மத்தம் விரகாகச் சூடி
விரையாரும் வெள்ளெலும்பு பூண்டு—விரையாரும்
நஞ்சுண்ட ஆதி நலங்கழல்கள் சேராதார்
நஞ்சுண்ட ஆதி நலம். ௪௧

நலம்பாயு மாக்க நலங்கொண்டல் என்றல்
நலம்பாயு மானன் குருவ—நலம்பாய்செய்
தார்த்தார்க்கும் அண்ணா மலையாணிடங் * *
தார்த்தார்க்கும் அண்ணா மலை. ௪௨

மலையார் கலையோட வாரோடக் கொங்கை
மலையார் கலைபோய் மாலானாள்—மலையார்
கலையுடையான் வானின் மதியுடையான் காவாத்
தலையுடையான் என்றுதொழு தாள். ௪௩

தாளார் கமல மலரோடு தண்மலருந்
தாளார வேசொரிந்து தாமிருந்து—தாளார்
சிராமலையாய் சேமத் துணையேயென் றேத்துஞ்
சிராமலையார் சேமத்து ளார். ௪௪

ஆர்துணையா ஆங்கிருப்ப தம்பலவா அஞ்சலுமை
யார்துணையா ஆனையுரி மூடி—யார்துணையாம்
பூவணத்தாய் பூதப் படையாளி பொங்கொளியாய்
பூவணத்தாய் என்னின் புகல். ௪௫

புகலூர் உடையாய் பொறியரவம் பூணி
புகலூர்ப் புனற்சடையெம் பொன்னே—புகலூராய்
வெண்காடா வேலை விடமுண்டாய் வெள்ளேற்றாய்
வெண்காடா என்பேனோ நான். ௪௬

நானுடைய மாடேயென் ஞானச் சுடர்விளக்கே
நானுடைய குன்றமே நான்மறையாய்—நானுடைய
காடுடையாய் காலங்க ளானாய் கனலாடுங்
காடுடையாய் காலமா னாய். ௪௭

ஆயன் றமரர் அழியா வகைசெய்தாய்
ஆயன் றமரர் அழியாமை—யாயன்
றிருத்தினான் செங்கண் விடையூர்வான் மேனி
திருத்தினான் சேதுக் கரை. ௪௮

கரையேனு மாதர் கருவான சேருக்
கரையேனு மாது கரையாங்—கரையேனுங்
கோளிலியெம் மாதி குறிபரவ வல்லையே
கோளிலியெம் மாதி குறி. ௪௯

குறியார் மணிமிடற்றுக் கோலஞ்சேர் ஞானக்
குறியாகி நின்ற குணமே—குறியாகும்
ஆலங்கா டெய்தா அடைவேன்மேல் ஆடரவம்
ஆலங்கா டெய்தா அடை. ௫௦

அடையும் படைமழுவுஞ் சூலமிலம் பங்கி
அடையும் இறப்பறுப்ப தானால்—அடைய
மறைக்காடு சேரும் மணாளரென் பாற்சேரா
மறைக்காடு சேர்மக்கள் தாம். ௫௧

தாமேய வாறு சமய முதற்பரமுந்
தாமேய வாறு தழைக்கின்றார்—தாமேற்

றழலுருவர் சங்கரவர் பொங்கரவம் பூண்ட
தழலுருவர் சங்கரர்என் பார். ௫௨

பார்மேவு கின்ற பலருருவர் பண்டரங்கர்
பார்மேவு கின்ற படுதலையர்—பார்மேல்
வலஞ்சுழியைச் சேர்வர் மலரடிகள் சேர்வார்
வலஞ்சுழியைச் சேர்வாரு வார். ௫௩

வாரணிந்த கொங்கை உமையாள் மணவாளா
வாரணிந்த கொன்றை மலர்சூட—வாரணிந்த
செஞ்சடையாய் சீர்கொள் சிவலோகா சேயொளியாய்
செஞ்சடையாய் செல்ல நினை. ௫௪

நினைமால்கொண் டோடி நெறியான தேடி
நினைமாலே நெஞ்ச நினைய—நினைமால்கொண்
டூர்தேடி யும்பரால் அம்பர்மா காளாவென்
றூர்தேடி யென்றுரைப்பான் ஊர். ௫௫

ஊர்வதுவும் ஆனே றுடைதலையில் உண்பதுவும்
ஊர்வதுவு மெல்லுரக மூடிவர்கொல்—ஊர்வதுவும்
ஏகம்ப மென்று மிடைமருதை நேசத்தார்க்
கேகம்ப மாய்நின்ற ஏறு. ௫௬

ஏறேய வாண்முதலே ஏகம்பா எம்பெருமான்
ஏறேறி யூரும் எரியாடி—ஏறேய
ஆதிவிடங் காகாறை அண்டத்தாய் அம்மானே
ஆதிவிடங் காவுமைநன் மாட்டு. ௫௭

மாட்டும் பொருளை யுருவை வருகாலம்
வாட்டும் பொருளாய் மறையானை—வாட்டும்
உருவானைச் சோதி உமைபங்கா பங்கா
உருவான சோதி உரை. ௫௮

உரையா இருப்பதுவும் உன்னையே ஊனின்
உரையாய் உயிராய்ப் பொலிந்தாய்—உரையாய
அம்பொனே சோதி அணியாரூர் சேர்கின்ற
அம்பொனே சோதியே ஆய்ந்து. ௫௯

ஆய்ந்துன்றன் பாதம் அடையவரும் என்மேல்
ஆய்ந்தேன்றன் பாச மலம்அறுத்—தாய்ந்துன்றன்
பாலணையச் செய்த பரமா பரமேட்டி
பாலணையச் செய்த பரம். ௯௦

பரமாய பைங்கட் சிரமேயப் பூண்ட
பரமாய பைங்கட் சிரமே—பரமாய
வாறடைந்த செஞ்சடையாய் ஐந்தடைந்த மேனியாய்
ஆறடைந்த செஞ்சடையாய் அன்பு. ௯௧

அன்பே யுடைய அரனே யணையாத
அன்பே யுடைய அனலாடி—அன்பே
கழுமலத்து ளாடுங் கரியுரிபோர்த் தானே
கழுமலத்து ளாடுங் கரி. ௯௨

கரியார்தாஞ் சேருங் கலைமறிகைக் கொண்டே
கரியார்தாஞ் சேருங் கவாலி—கரியாகி
நின்ற கழிப்பாலை சேரும் பிரான்நாமம்
நின்ற கழிப்பாலை சேர். ௯௩

சேரும் பிரான்நாமஞ் சிந்திக்க வல்லீரேல்
சேரும் பிரான்நாமஞ் சிந்திக்கச்—சேரும்
மலையான் மகளை மகிழ்ந்தாரூர் நின்றான்
மலையான் மகளை மகிழ்ந்து. ௯௪

மகிழ்ந்தன்பர் மாகாளஞ் செய்யும் மகளிர்
மகிழ்ந்தம் பரமாகி நின்றார்—மகிழ்ந்தங்கம்
ஒன்றாகி நின்ற உமைபங்கன் ஒற்றியூர்
ஒன்றாகி நின்ற உமை. ௯௫

உமைகங்கை என்றிருவர் உற்ற உணர்வும்
உமைகங்கை என்றிருவர் காணார்—உமைகங்கை
கார்மிடற்றம் மேனிக் கதிர்முடியான் கண்மூன்று
கார்மிடற்றம் மேனிக் கினி. ௯௬

இனியவா காணீர்கள் இப்பிறவி எல்லாம்
இனியவா ஆகாமை யற்றம்—இனியவா

ருக்கை பலசெய்த ஆமாத்தூர் அம்மானை
ஆக்கை பலசெய்த அன்று. ௬௭

அன்றமரர் உய்ய அமிர்தம் அவர்க்கருளி
அன்றவுணர் வீட அருள்செய்தோன்—அன்றவுணர்
சேராமல் நின்ற அடிகள் அடியார்க்குச்
சேராமல் நின்ற சிவம். ௬௮

சிவனந்தஞ் செல்கதிக்கோர் கண்சேர்வ தாக்குஞ்
சிவனந்தஞ் செல்கதிக்கோர் கண்ணுஞ்—சிவனந்தஞ்
சேரும் உருவுடையீர் செங்காட்டாங் குடிமேற்
சேரும் உருவுடையீர் செல். ௬௯

செல்லு மளவுஞ் சிதையாமற் சிந்திமின்
செல்லு மளவுஞ் சிவனும்மைச்—செல்லுந்
திருமீச்சூர்க் கேறவே செங்கண் ஏறூருந்
திருமீச்சூர் ஈசன் திறம். ௭௦

திறமென்னுஞ் சிந்தை தெரிந்தும்மைக் காணுந்
திறமென்னுஞ் சிந்தைக்கு மாமே—திறமென்னுஞ்
சித்தத்தீர் செல்வத் திருக்கடவூர் சேர்கின்ற
சித்தத்தீ ரேசெல்லும் நீர். ௭௧

நீரே எருதேறு நின்மலனா ராவீரும்
நீரே நெடுவானில் நின்றீரும்—நீரே
நெருப்பாய தோற்றத்து நீளாறும் பூண்டு
நெருப்பாய தோற்ற நிலைத்து. ௭௨

நிலைத்திவ் வுலகனைத்தும் நீரேயாய் நின்றீர்
நிலைத்திவ் வுலகனைத்தும் நீரே—நிலைத்தீரக்
கானப்பே ரீர்கங்கை சூடினீர் கங்காளீர்
கானப்பே ரீர்கங்கை யீர். ௭௩

ஈரம் உடைய இளமதியஞ் சூடினீர்
ஈரம் உடைய சடையினீர்—ஈர
வருங்கால மாயினீர் இவ்வுலகம் எல்லாம்
வருங்கால மாயினீர் வாழ்வு. ௭௪

வாழ்வார் மலரணைவார் வந்த வருநாகம்
வாழ்வார் மலரணைவார் வண்கங்கை—வாழ்வாய
தீயாட வாணாள்வான் வான்கழல்கள் சேராதார்
தீயாட வாணாளு மாறு. எ௫

மாறாத ஆனையின்தோல் போர்த்து வளர்சடைமேல்
மாறாத நீருடைய மாகாளர்—மாறா
விடுங்கையர் சேரும் எழிலவாய் முன்னே
இடுங்கையர் சேர்வாக ஈ. எ௬

ஈயும் பொருளே எமக்குச் சிவலோகம்
ஈயும் பொருளே இடுகாட்டில்—நீயும்
படநாகம் பூணும் பரலோகீர் என்னீர்
படநாகம் பூணும் படி. எஎ

படியேறும் பார்த்துப் பரத்தோடுங் கூட்டிப்
படியேறும் பார்த்துப் பரனைப்—படியேனைப்
பாருடையாய் பைங்கண் புலியதளாய் பால்நீற்றாய்
பாருடையாய் யானுன் பரம். எஅ

பரமாய விட்டுநின் பாதம் பணிந்தேன்
பரமாய ஆதிப் பரனே—பரமாய
நீதியே நின்மலனே நேரார் புரமூன்றும்
நீதியே செய்தாய் நினை. எ௯

நினையடைந்தேன் சித்த நிலையாகும் வண்ணம்
நினையடைந்தேன் சித்த நிமலா—நினையடைந்தேன்
கண்டத்தாய் காளத்தி யானே கனலாரும்
கண்டத்தாய் காவாலி கா. அ0

காவார் பொழிற்கயிலை யாதி கருவேயெங்
காவாய்ப் பொலிந்த கடுவெளியே—காவாய
ஏறுடையாய் என்னை இடைமருதி லேயென்றும்
வேறுடையாய் நீயே கரி. அ௧

கரியானும் நான்முகனு மாய்நின்ற கண்ணன்
கரியாருங் கூற்றங் கனியே—கரியாருங்

காடுடையாய் காலங்க ளானாய் கனலாடுங்
காடுடையாய் காலமா னாய். ௮௨

ஆனாயன் ஆய அடலேறே ஆரூர்க்கோன்
ஆனாய னமுத மேயானாய்—ஆனாய்
கவரெலும்போ டேந்தி கதநாகம் பூணி
கவரெலும்பு தார்கை வளை. ௮௩

வளைகொண்டாய் என்னை மடவார்கள் முன்னே
வளைகொண்டாய் மாசற்ற சோதி—வளைகொண்டாய்
மாற்றார் கதுவ மதிலாரூர் சேர்கின்ற
மாற்றாரூர் கின்ற மயல். ௮௪

மயலான தீரும் மருந்தாகும் மற்றும்
மயலானார் ஆரூர் மயரார்—மயலான
கண்ணியர்தம் பாகா கனியே கடிக்கொன்றைக்
கண்ணியலான் பாதமே கல். ௮௫

கலைமான்கை யேனப்பூண் காண்கயிலை மானின்
கலைமான் கறைகாண் கவாலி—கலைமானே
ஆடுவதும் பாடுவதுங் காலனைப்பொன் அம்பலத்துள்
ஆடுவதும் ஆடான் அரன். ௮௬

அரனே அணியாரூர் மூலட்டத் தானே
அரனே அடைந்தார்தம் பாவம்—அரனே
அயனார்தம் அங்கம் அடையாகக் கொண்டாய்
அயனாக மாக அடை. ௮௭

அடையுந் திசையீசன் திண்டோள் ஆகாசம்
அடையுந் திருமேனி அண்டம்—அடையுந்
திருமுடிகால் பாதாளம் ஆடை கடல்அங்கி
திருமுடிநீர் கண்கள்சுடர் மூன்று. ௮௮

மூன்றரணம் எய்தானே மூலத் தனிச்சுடரே
மூன்றரண மாய்நின்ற முக்கணனே—மூன்றரண
மாய்நின்ற சோதி அணியாரூர் சேர்கின்ற
வாய்நின்ற சோதி அறம். ௮௯

அறமாய்வ ரேனும் அடுகாடு சேர
அறமானார் அங்கம் அணிவர் —அறமாய
வல்வினைகள் வாரா வெனுமருக லாரென்ன
வல்வினைகள் வாராத வாறு. ௯0

ஆறுடையர் நஞ்சுடைய ராடும் அரவுடையர்
ஆறுடையர் காலம் அமைவுடையர்—ஆறுடைய
சித்தத்தீர் செல்வத் திருக்கயிலை சேர்கின்ற
சித்தத்தீர் எல்லார்க்குஞ் சேர்வு. ௯௧

சேர்வு முடையர் செழுங்கொன்றைத் தாரார்நஞ்
சேர்வு முடையர் அரவுடையர்—சேருந்
திருச்சாய்க்காட் டாடுவரேல் செய்தக்க என்றுந்
திருச்சாக்காட் டேகின் னுருவு. ௯௨

உருவு பலகொண் டொருவராய் நின்றார்
உருவு பலவா மொருவர்—உருவு
பலவல்ல வொன்றல்ல பைஞ்ஞீலி மேயார்
பலவல்ல ஒன்றாப் பகர். ௯௩

பகரப் பரியானை மேலூரா தானைப்
பகரப் பரிசடைமேல் வைத்த—பகரப்
பரியானைச் சேருலகம் பல்லுயிர்கள் எல்லாம்
பரியானைச் சேருலகம் பண். ௯௪

பண்ணுகப் பாடிப் பலிகொண்டாய் பாரேழும்
பண்ணுகச் செய்த பரஞ்சோதீ—பண்ணு
எருதேறி யூர்வாய் எழில்வஞ்சி எங்கள்
எருதேறி யூர்வாய் இடம். ௯௫

இடமாய எவ்வுயிர்க்கும் ஏகம்பம் மேயார்
இடமானார்க் கீந்த இறைவர்—இடமாய
ஈங்கோய் மலையார் எழிலார் சிராமலையார்
ஈங்கோய் மலையார் எமை. ௯௬

எமையாள வந்தார் இடரான தீர
எமையாளும் எம்மை இமையோர்—*எமையாளும்*

வீதிவிடங்கர் விடமதுண்ட கண்டர் விடையூர்
வீதிவிடங் கர்விடை யூர்தி. ௯௭

தீயான மேனியனே செம்பவளக் குன்றமே
தீயான சேராமற் செய்வானே—தீயான
செம்பொற் புரிசைத் திருவாரூ ராயென்னைச்
செம்பொற் சிவலோகஞ் சேர். ௯௮

சேர்கின்ற சிந்தை சிதையாமற் செய்வானே
சேர்கின்ற சிந்தை சிதையாமற்—சேர்கின்றேம்
ஒற்றியூ ரானே யுறவாரும் இல்லையினி
ஒற்றியூ ரானே யுறும். ௯௯

உறுமுந்த முன்னே யுடையாமல் இன்னம்
உறுமுந்த முன்னே யுடையாமல்—உறுமுந்தம்
ஓரைந் துரைத்துற் றுணர்வோ டிருந்தொன்றை
ஓரைந் துரைக்கவல்லார்க் கொன்று. ௧௦௦

ஒன்றைப் பரணர் உரைத்தஅந் தாதிபல
ஒன்றைப் பகரில் ஒருகோடி—ஒன்றைத்
தவிரா துரைப்பார் தளரார் உலகில்
தவிரார் சிவலோகந் தான். ௧௦௧

திருச்சிற்றம்பலம்

இளம்பெருமானடிகள் அருளிய

24. சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை*

திருச்சிற்றம்பலம்

முதல்வன் வகுத்த மதலை மாடத்
திடவரை யூன்றிய கடவுட் பாண்டிற்
பள்ளிச் செம்புய லுள்விழு துறீஇப்
புத்தேள் நிவந்த முத்த மாச்சுடர்

---

* மும்மணிகள் : அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை.

எறிவளி எடுப்பினுஞ் சிறுநடுக் குறுநின்
அடிநிழல் அளியவோ வைத்த முடிமிசை
இலங்கு வளைத்தனிப் போது விரித்த
அலங்குகதி ரொலியல்நீ யணிந்ததென் மாறே. க

மாறு தடுத்த மணிக்கங்கை திங்களின்
கீறு தடுப்பக் கிடக்குமே—நீறடுத்த
செந்தாழ் வரையின் திரள்போல் திருமேனி
எந்தாய்நின் சென்னி இடை. உ

இடைதரில் யாமொன் றுணர்த்துவ துண்டிமை யோர்சிமையத்
தடைதரு மூரிமந் தாரம் விராய்நதி வெண்ணிலவின்
துடைதரு துண்டங் கிடத்தினுந் தொண்டர் ஒதுக்கியிட்ட
புடைதரு புல்லெருக் குஞ்செல்லு மோநின் புரிசடைக்கே.

சடையே, நீரகந் ததும்பி நெருப்புக் கலிக்குமே
மிடறே, நஞ்சகந் துவன்றி யமிர்து பிலிற்றுமே
வடிவே, முளியெரி கவைஇத் தளிர்தயங் கும்மே
அடியே, மடங்கன் மதஞ்சீறி மலர்பழிக் கும்மே
அஃதான்று, இனையவென் றறிகிலம் யாமே முனைதவத்
தலைமூன்று வகுத்த தனித்தாட்
கொலையூன்று குடுமி நெடுவே லோயே. ௪

வேலை முகடும் விசும்பகடுங் கைகலந்த
காலைநீர் எங்கே கரந்தனையான்—மாலைப்
பிறைக்கீறு கண்ணுதலா பெண்பாகா ஐயோ
இறைக்கூறாய் எங்கட் கிது. ௫

இதுநீ ரொழிமின் இடைதந் துமையிமை யத்தரசி
புதுநீர் மணத்தும் புலியத ளேயுடை பொங்குகங்கை
முதுநீர் கொழித்தஇள மணல் முன்றின்மென் றூட்ட திங்கள்
செதுநீர் ததும்பத் திவளுஞ்செய் செஞ்சடைத் தீவண்ணரே.

வண்ண, மைஞ்சுதலை கவைஇப் பவள மால்வரை
மஞ்சுமி விலகிப் பகல்செகுக் கும்மே
என்னைப், பழமுடைச் சிறுகலத் திடுபலி பெய்வோள்
நெஞ்சகம் பிணிக்கும் வஞ்சமோ வுடைத்தே

அஃதான்று, முளையெயிற் றுக்குருளை யின்துயில் எடுப்ப
நடுங்குதலைச் சிறுநிலா விதிர்க்குங் கொடும்பிறைத்
தேமுறு முதிர்ச்சடை இறைவ
மாமுறு கொள்கை மாயமோ உடைத்தே. ௭

உடைதலையின் கோவை ஒருவடமோ கொங்கை
புடைமலிந்த வெள்ளெருக்கம் போதோ—சடைமுடிமேல்
முன்னநாள் பூத்த முகிழ்நிலவோ முக்கணு
இன்னநாள் கண்ட திவள். ௮

இவளைப் பனிமால் இமையத் தணங்குகற் றைச்சடைமேல்
அவளைப்புத் தேளி ருலகிற் கரசி யதுகொண்டென்னை
எவளுக்கு நீநல்ல தியாரைமுன் னெய்திற்றெற் றேயிதுகா
தவளப் பொடிச்செக்கர் மேனிமுக் கண்ணுடைச் சங்கரனே.

கரதலம் நுழைத்த மரகதக் கபாடத்
தயில்வழங்கு குடுமிக் கயிலை நாடநின்
அணங்குதுயி லெடுப்பிற் பிணங்குநிலாப் பிணையல்
யாமே கண்டது மிலமே தாமா
மூவா வெஃகமு முரணும்
ஓவாது பயிற்றும் உலகமால் உளதே. ௧௦

உளரொளிய கங்கை யொலிதிரைகள் மோத
வளரொளிதேய்ந் துள்வளைந்த தொக்குங்—கிளரொளிய
பேதைக் கருங்கட் பிணாவின் மணாளனார்
கோதைப் பிறையின் கொழுந்து. ௧௧

கொழுந்திரட் டெண்ணில வஞ்சிநின் கூரிருள் வார்பளிங்கின்
செழுந்திரட் குன்றகஞ் சென்றடைந் தாலொக்குந் தெவ்வர்நெஞ்சத்
தழுந்திரட் கண்டத் தவளப் பொடிச்செக்கர் மேனிநின்றோர்
எழுந்திரட் சோதிப் பிழம்புமென் னுள்ளத் திடங்கொண்டவே.

கொண்டற் காரெயிற்றுச் செம்மருப் பிருவின்
புண்படு சிமையத்துப் புலவுநாறு குடுமி
வரையோன் மருக புனலாள் கொழுந
இளையோன் தாதை முதுகாட்டுப் பொருநநின்

நீறுடு பொலங்கழல் பரவ
வேறுங்கு கவர்க்குமோ வீடுதரு நெறியே. க௩

நெறிவிரவு கொன்றை நெடும்படற்கீழ்க் கங்கை
எறிதிரைகள் ஈர்த்தெற்ற ஏறிப்—பொறிபிதிர
வீற்றராக் கண்படுக்கும் இண்டைச் சடைச்செங்கண்
ஏற்றரால் தீரும் இடர். க௪

இடர்தரு தீவினைக் கொள்கை வார்க்குநின் னீரடியின்
புடைதரு தாமரைப் போதுகொ லாஞ்சரண் போழுருவிப்
படர்தரு கொம்பைப் பவளவண் ணைபரு மாமுதையங்
கடைதரு செஞ்சுடர்க் கற்றையொக் குஞ்சடை யந்தணனே.

அந்த ணாளர் செந்தொடை ஒழுக்கமும்
மடலோர் பயிற்றுநின் சுடர்மொழி யாண்மையும்
அவுணர் நன்னாட் டிறைவ னாகிக்
குறுநெடுந் தானை பரப்பித் தறுகண்
மால்விடை யடரத் தாள்நிமிர்ந் துக்க
காய்சின அரவுநாண் பற்றி நீயோர்
நெடுவரை நெளிய வாங்கிச்
சுடுகணை எரிநிமிர்த்துத் துரந்த ஞான்றே. க௬

ஞான்ற புனமாலை தோளலைப்ப நாண்மதியம்
ஈன்ற நிலவோடும் இவ்வருவான்—மூன்றியங்கு
மூதூர் வியன்மாடம் முன்னொருகால் துன்னருந்தீ
மீதூரக் கண்சிவந்த வேந்து. க௭

வேந்துக்க மாக்கடற் சூரன்முன் னாள்பட வென்றிகொண்ட
சேந்தற்குத் தாதையிவ் வையம் அளந்ததெய் வத்திகிரி
ஏந்தற்கு மைத்துனத் தோழனின் தேன்மொழி வள்ளியென்னுங்
கூந்தற் கொடிச்சிதன் மாமன்வெம் மால்விடைக் கொற்றவனே.

கொற்றத் துப்பில் ஒற்றை யீன்ற
சுணங்கையஞ் செல்வத் தணங்குதரு முதுகாட்டுப்
பேய்முதி ராயத்துப் பிணவின் கொழுநின்
தேர்கழல் கவைஇ யிலங்கிதழ்த் தாமம்

துவழ்தரு புனல்தலைப் படுநர்
அவல மாக்கடல் அழுந்தலோ இலரே. கக

இலர்கொலாம் என்றிளைஞர் ஏசப் பலிக்கென்
றுலகெலாஞ் சென்றுழல்வ ரேனும்—மலர்குலாந்
திங்கட் குறுங்கெரியல் தேவர்க்காட் செய்வதே
எங்கட் குறுங்கெரியின் ஈண்டு. உ0

ஈண்டுமுற் றத்தொற்றை மால்விடை யேறியை யம்முனைநாள்
வேண்டிமுற் றத்திரிந் தெங்கும் பெருது வெறுங்கைவந்தார்
பூண்டவொற் றைச்செங்க ணுரமுங் கற்றைச் சடைப்புனலும்
நீண்டவொற் றைப்பிறைக் கீளுமெப் போதும்என் நெஞ்சத்தவே.

நெஞ்சிற் கொண்ட வஞ்சமோ வுடைத்தே
மடவோர் விரும்புநின் விளையாட் டியல்போ
மருள்புரி கொள்கைநின் றெருளா மையோ
யாதா கியதோ எந்தை நீதியென்
றுடைதலை நெடுநிலா வெறியல்
கடைதலென் றருளிச் சூடிய பொருளே. உஉ

பொருளாக யானிரந்தாற் புல்லெருக்கின் போது
மருளான்மற் றல்லாதார் வேண்டில்—தெருளாத
பான்மறு மான்மறிக்கைப் பைங்கட் பகடுரியான்
தான்மறுன் பைங்கொன்றைத் தார். உந

தாரிளங் கொன்றைநல் லேறு கடாவித் தலைமைமிக்க
வேரிள மென்முலைப் பொன்மலை யாட்டிக்கெற் றேயிவனோர்
பேரிளங் கொங்கைப் பிணுவொடுங் கூடிப்பிறைக்கொழுந்தின்
ஓரிளந் துண்டஞ் சுமந்தையம் வேண்டி யுழிதருமே. உச

உழிதரன் மடிந்து கழுதுகண் படுக்கும்
மிடருறு முதுகாட் டுச்சி ரியல்பெரும்
புகர்முகத் துளைக்கை யுரவோன் தாதை
நெடியோன் பாகநின் சுடர்மொழி யாண்மை
பயிற்று நாவலர்க்
கிடர்தரு தீவினை கெடுத்தலோ எளிதே. உரு

எளியமென் றெள்கி யிகழாது நாளும்
அளியமாட் செய்தாலும் ஐயோ—தெளிவரிய
வள்கயிலை நீள்பொருப்ப வான்தோய் மதிச்சடையாய்
கொள்கையிலை எம்மாற் குறை. உ௬

குறையாப் பலியிவை கொள்கவென் கோல்வளை யுங்கலையுந்
திறையாக்கொண் டாயினிச் செய்வதென் தெய்வக்கங் கைப்புனலிற்
பொறைபா யொருகடல் நஞ்சுண்ட கண்டா பொடியணிந்த
விறையா இடுபிணக் காடசெம் மேனிஎம் வேதியனே. உ௭

வேதியர் பெரும விண்ணோர் தலைவ
ஆதி நான்முகத் தண்ட வாண
செக்கர் நான்மறைப் புத்தேள் நாட
காய்சின மழவிடைப் பாகநின்
மூவிலை நெடுவேல் பாடுதும்
நாவலம் பெருமை நல்குவோய் எனவே. உ௮

எனவே யுலகெலாம் என்றிளைஞர் ஏச
நனவே பலிதிரிதி நாளுஞ்—சினவேங்கைக்
கார்க்கயிலை நாட களிற்றீர் உரியலாற்
போர்க்கயிலை பேசல்நீ பொய். உ௯

பொய்நீ ருரைசெய்தீர் பொய்யோம் பலியெனப் போனபின்னை
இந்நீள் கடைக்கென்று வந்தறி யீரினிச் செய்வதென்னே
செந்நீர் வளர்சடைத் திங்கட் பிளவொடு கங்கைவைத்த
முந்நீர்ப் பவளத் திரட்செக்கர் ஒக்கு முதலவனே. ௩௦

திருச்சிற்றம்பலம்

அதிராவடிகள் அருளிய

25. மூத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒருநெடுங் கங்கை யிருங்குறும் பைம்புகர்
மும்முகச் செந்துதி நாலினர் வெள்நிணக்
குடற்புலவு கமழும் அடற்கழுப் படையவன்
மதலை மாமதந் துவன்றிய கதனுடைக்
கடதடக் கபோலத் தோரிட மருப்பிற்
கரண்டக வுதரத்து முரண்டரு குழவிதன்
சேவடி யுகள மல்லது
யாவையும் இலமினி யிருநிலத் திடையே. ௧

நிலந்துளங்க மேருத் துளங்க நெடுவான்
தலந்துளங்கச் சப்பாணி கொட்டுங்—களந்துளங்கொள்
காமாரி யீன்ற கருங்கைக் கடதடத்து
மாமாரி யீன்ற மணி. ௨

மணிசிந்து கங்கைதன் மானக் குருளையை வாளரக்கர்
அணிசிந்த வென்றனம் மையர்க் கிளங்கன்றை யங்கரும்பின்
துணிசிந்த வாய்ப்பெய்த போதகத் தைத்தொடர்ந் தோர்பிறவிப்
பிணிசிந்து கான்முளை யைப்பிடித் தோர்க்கில்லை பேதுறலே.

பேதுறு தகைய மல்லது நீதுறச்
செக்கர்க் குஞ்சிக் கருநிறத் தொக்க னப்பன்
புக்கவ ணிரும்பொறித் தடக்கையும்
முரணிய பெருந்தோட்
கொட்ட நாவி தேவிதன்
மட்டுகு தெரியல் அடிமணந் தனமே. ௪

மேய வுருமிடற்றர் வெள்ளெயிற்றர் திண்சேனை
ஓய மணியூச லாடின்றே—பாய
மழைசெவிக்காற் றுந்திய வாளமர்க்கண் எந்தை
தழைசெவிக்காற் றுந்தத் தளர்ந்து. ௫

உந்தத் தளரா வளைத்தன முன்னமின் னோடைநெற்றிச்
சந்தத் தளரா வொருதனித் தெவ்வர்தந் தாளிரியூர்
விந்தத் தளரா மருங்கிற் கிளிபெற்ற வேழக்கன்றின்
மந்தத் தளரா மலர்ச்சர ணங்கள் வழுத்துமின்னே. ௬

மின்னெடுங் கொண்டல் அந்நெடு முழக்கத்
தோவற விளங்கிய துளைக்கைக் கடவுளை
யாம்மிக வழுத்துவ தெவனோ அவனேற்
பிறந்ததிவ் வுலகின் பெருமூ தாதை
உரந்தரு சிரமரிந் தவற்கே வரைந்தது
மேருச் சிமையத்து மீமிசை
வாரிச் செல்வன் மகள்மகன் மொழியே. ௭

மொழியின் மறைமுதலே முன்னயனத் தேறே
கழிய வருபொருளே கண்ணே—தெழிய
கலாலயனே எங்கள் கணபதியே நின்னை
அலாதையனே சூழாதேன் அன்பு. ௮

அன்புதவச் சுற்ற காரழல் கொண்டெயின் மூன்றெரிய
வன்பு தவந்துந்தை மாட்டுநின் றுன்மதஞ் சூழ்மருப்பிற்
கன்பு தவக்கரத் தாளமிட் டோடிக் கடுநடையிட்
டின்புத வச்சென்று நீயன்று காத்த தியம்புகவே. ௯

கவவுமணிக் கேடகக் கங்கணக்க வைவளு
அறைகழல் அவுணரொடு பொருத ஞான்றுநீர்
புழைக்கரம் உயிர்த்த அழற்பே ரூதை
விரைநனி கீறி மூரி
அஞ்சேறு புலர்த்தும் என்பர்
மஞ்சேறு கயிலை மலைகிழ வோயே. ௧0

மலைசூழ்ந் திழிகின்ற மாசுணப் பொற்பாறை
தலைசூழ்ந்து தானினைப்ப தொக்கும்—கலைசூழ்
திரண்டகங்கொள் பேரறிவன் திண்வயிற்றின் உம்பர்க்
கரண்டகங்கொள் காலுயிர்க்குங் கை. ௧௧

காலது கையது கண்ணது தீயது கார்மதநீர்
மேலது கீழது நாலது வெற்பது பொற்பமைநீம்

பாலது தேனது தானது மென்மொழிப் பாவைமுப்பூண்
வேலது வாளது நான்மறைக் கின்ற விடுசுடர்க்கே. கஉ

சுடர்ப்பிழம்பு தழைத்த அழற்றணி நெடுவேல்
சேய்மூ வுலகம் வலம்வர வேயக்
கொன்றையம் படலை துன்றுசடைக் கடந்த
ஓங்கிருந் தாதை யைவளாய் மாங்கனி
அள்ளல் தீஞ்சுவை அருந்திய
வள்ளற் கிங்கென் மனங்கனிந் திடுமே. கங

இக்கயங்கொண் மூவலயஞ் சூழேழ் தடவரைகள்
திக்கயங்கள் பேர்ந்தாடச் செங்கீரை—புக்கியங்கு
தேனுட வண்டாடச் செங்கீரை யாடின்றே
வானுடன் பெற்ற வரை. கச

பெற்றமெல் லோதி சிலம்பின் மகள்பெறப் பிச்சுகந்த
மற்றவள் பிச்சன் மயங்கன்முன் னோன்பின் னிணைமைமிகக்
கற்றவன் ஐயன் புறங்காட் டிடைநட மாட்டுகந்தோ
செற்றவெண் தந்தத் தவன்நம்மை யாட்கொண்டு செய்தனவே.

செய்தரு பொலம்படை மொய்தரு பருஉக்குருளை
வெள்ளெயிறு பொதிந்த வள்ளுகிர்த் திரள்வாய்ப்
பெருந்திரட் புழைக்கை
மண்முழை வழங்குந் திண்முரண் ஏற்றின்
பணையடர்ப் பாகன் தனதிணையடி
நெடும்பொற் சரணம் ஏத்த
இடும்பைப் பௌவம் இனிநீங் கலமே. கசு

அலங்கன் மணிகனக முந்தி யருவி
விலங்கன் மிசையிழிவ தொக்கும்—பலன்கனிகள்
உண்டளைந்த கோன்மகுடத் தொண்கடுக்கைத் தாதளைந்து
வண்டணைந்து சோரும் மதம். கஎ

மதந்தந்த மென்மொழி மாமலை யாட்டி மடங்கல்கொன்ற
மதந்தந்த முக்கண் ணரற்குமுன் னீன்றவம் மாமலைபோல்
மதந்தந்த கும்பக் குழவிமந் தாரப்பொன் னூட்டிருந்து
மதந்தந்த செம்மலன் றேவையம் உய்ய வளர்கின்றதே. கஅ

வளர்தரு கவட்டின் இளரொளிக் கற்பகப்
பொதும்பர்த் தும்பி யொழிகின் றேச்சும்
பாரிடைக் குறுநடைத் தோடி ஞாங்கர்
இட்ட மாங்கனி
முழுவதும் விழுங்கிய முளைப்பனைத் தடக்கை
எந்தை யல்லது மற்று யாவுள
சிந்தை செய்யுந் தேவதை நமக்கே. ௧௯

கேளுற்றி யான்தளர வொட்டுமே கிம்புரிப்பூண்
வாளுற்ற கேயூர வாளரக்கர்—தோளுற்
றறித்தெறிந்து கொன்றழித்த அங்கயங்கண் மீண்டே
இறுத்தெறிந்து கொன்றழித்த ஏறு. ௨௦

ஏறு தழீஇயவெம் புத்தேள் மருகவெங் குந்தவள
நீறு தழீஇயவெண் தோளவன் செல்வவண் டுண்ணநெக்க
வாறு தழீஇய கரதலத் தையநின் தன்னையல்லால்
வேறு தழீஇத் தொழுமோ வணங்காத வியன்சிரமே. ௨௧

சிரமே, விசும்பு போத வுயரி யிரண்டசும்பு பொழியும்மே
கரமே, வரைத்திரண் முரணிய விரைத்து விழும்மே
புயமே, திசைவிளிம்பு கிழியச் சென்று செறிக்கும்மே
அடியே, இடுந்தொறும் இவ்வுலகம் பெயரும்மே
ஆயினும், அஞ்சுடர்ப் பிழம்பு தழீஇ
நெஞ்சகத் தொடுங்குமோ நெடும்பணைச் சூரே. ௨௨

சூர்தந்த பொற்குவட்டின் சூளிகையின் வானயிர்த்து
வார்தந் தெழுமதியம் மன்னுமே—சீர்தந்த
மாமதலை வான்மதியங் கொம்பு வயிறுதித்த
கோமதலை வாண்மதியங் கொம்பு. ௨௩

(௨௪ முதல் ௩௦ வரையுள்ள பாக்கள் கிடைத்தில)

திருச்சிற்றம்பலம்

பாலது தேனது தானது மென்மொழிப் பாவைமுப்பூண்
வேலது வாளது நான்மறைக் கின்ற விடுசுடர்க்கே. கஉ

சுடர்ப்பிழம்பு தழைத்த அழற்றணி நெடுவேல்
சேய்மூ வுலகம் வலம்வர வேயக்
கொன்றையம் படலை துன்றுசடைக் கடந்த
ஓங்கிருந் தாதை யையவளாய் மாங்கனி
அள்ளல் தீஞ்சுவை அருந்திய
வள்ளற் கிங்கென் மனங்கனிந் திடுமே. கங

இக்கயங்கொண் மூவலயஞ் சூழேழ் தடவரைகள்
திக்கயங்கள் போர்ந்தாடச் செங்கீரை—புக்கியங்கு
தேனுடை வண்டாடச் செங்கீரை யாடின்றே
வானுடன் பெற்ற வரை. கச

பெற்றமெல் லோதி சிலம்பின் மகள்பெறப் பிச்சுகந்த
மற்றவள் பிச்சன் மயங்கன்முன் னோன்பின் னிணைமைமிகக்
கற்றவன் ஐயன் புறங்காட் டிடைநட மாட்டுகந்தோ
செற்றவெண் தந்தத் தவனம்மை யாட்கொண்டு செய்தனவே.

செய்தரு பொலம்படை மொய்தரு பரூஉக்குருளை
வெள்ளெயிறு பொதிந்த வள்ளுகிர்த் திரள்வாய்ப்
பெருந்திரட் புழைக்கை
மண்முழை வழங்குந் திண்முரண் ஏற்றின்
பணையடர்ப் பாகன் தனதிணையடி
நெடும்பொற் சரணம் ஏத்த
இடும்பைப் பௌவம் இனிநீங் கலமே. கசா

அலங்கன் மணிகனக முந்தி யருவி
விலங்கன் மிசையிழிவ தொக்கும்—பலன்கனிகள்
உண்டளைந்த கோன்மகுடத் தொண்கடுக்கைத் தாதளைந்து
வண்டணைந்து சோரும் மதம். கஎ

மதந்தந்த மென்மொழி மாமலை யாட்டி மடங்கல்கொன்ற
மதந்தந்த முக்கண் ணரற்குமுன் னீன்றவம் மாமலைபோல்
மதந்தந்த கும்பக் குழவிமந் தாரப்பொன் னூட்டிருந்து
மதந்தந்த செம்மலன் றேவையம் உய்ய வளர்கின்றதே. கஅ

வளர்தரு கவட்டின் இளரொளிக் கற்பகப்
பொதும்பர்த் தும்பி யொழிகின் றேச்சும்
பாரிடைக் குறுநடைத் தோடி ஞாங்கர்
இட்ட மாங்கனி
முழுவதும் விழுங்கிய முளைப்பனைத் தடக்கை
எந்தை யல்லது மற்று யாவுள
சிந்தை செய்யுந் தேவதை நமக்கே. கசு

கேளுற்றி யான்தளர வொட்டுமே கிம்புரிப்பூண்
வாளுற்ற கேயூர வாளரக்கர்—தோளுற்
றறித்தெறிந்து கொன்றழித்த அங்கயங்கண் மீண்டே
இறுத்தெறிந்து கொன்றழித்த ஏறு. உ0

ஏறு தழீஇயவெம் புத்தேள் மருகவெங் குந்தவள
நீறு தழீஇயவெண் தோளவன் செல்வவண் டுண்ணநெக்க
வாறு தழீஇய கரதலத் தையநின் தன்னையல்லால்
வேறு தழீஇத் தொழுமோ வணங்காத வியன்சிரமே. உக

சிரமே, விசும்பு போத வுயரி யிரண்டசும்பு பொழியும்மே
கரமே, வரைத்திரண் முரணிய விரைத்து விழும்மே
புயமே, திசைவிளிம்பு கிழியச் சென்று செறிக்கும்மே
அடியே, இடுந்தொறும் இவ்வுலகம் பெயரும்மே
ஆயினும், அஞ்சுடர்ப் பிழம்பு தழீஇ
நெஞ்சகத் தொடுங்குமோ நெடும்பணைச் சூரே. உஉ

சூர்தந்த பொற்குவட்டின் சூளிகையின் வானயிர்த்து
வார்தந் தெழுமதியம் மன்னுமே—சீர்தந்த
மாமதலை வான்மதியங் கொம்பு வயிறுதித்த
கோமதலை வாண்மதியங் கொம்பு. உரு

(உச முதல் ரு0 வரையுள்ள பாக்கள் கிடைத்தில)

திருச்சிற்றம்பலம்

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் அருளிய

26. கோயில் நான்மணிமாலை*

திருச்சிற்றம்பலம்

பூமேல் அயன்அறியா மோலிப் புறத்ததே
நாமே புகழ்ந்தளவை நாட்டுவோம்—பாமேவும்
ஏத்துகந்தான் தில்லை இடத்துகந்தான் அம்பலத்தே
கூத்துகந்தான் கொற்றக் குடை. க

குடைகொண்டிவ் வையமெ லாங்குளிர்
வித்தெரி பொற்றிகிரிப்
படைகொண் டிகல்தெறும் பார்த்திவ
ராவதிற் பைம்பொற்கொன்றைத்
தொடைகொண்ட வார்சடை அம்பலத்
தான்தொண்டர்க் கேவல்செய்து
கடைகொண்ட பிச்சைகொண் டுண்டிங்கு
வாழ்தல் களிப்புடைத்தே. உ

களிவந் தமுதூறிக் கல்மனத்தை எல்லாங்
கசியும் படிசெய்து கண்டறிவார் இல்லா
வெளிவந் தடியேன் மனம்புகுந்த தென்றால்
விரிசடையும் வெண்ணீறுஞ் செவ்வானம் என்ன
ஒளிவந்த பொன்னிறமுந் தொல்நடமுங் காட்டும்
உடையான் உயர்தில்லை அம்பலமொன் றல்லால்
எளிவந் தினிப்பிறர்பாற் சென்றவர்க்குப் பொய்கொண்
டிடைமிடைந்த புன்மொழியால் இச்சையுரை யோமே.

உரையின் வரையும் பொருளின் அளவும்
இருவகைப் பட்ட எல்லையுங் கடந்து
தம்மை மறந்து நின்னை நினைப்பவர்
செம்மை மனத்தினுந் தில்லைமன் றினும்நடம்

* நான்மணிமாலை : வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, ஆசிரிய விருத்தம், ஆசிரியப்பா நான்கும் முறையே விரவிவரும் மாலை.

ஆடும் அம்பல வாண நீடு
*குன்றக் கோமான் றன்திருப் பாவையை
நீல மேனி மால்திருத் தங்கையைத்
திருமணம் புணர்ந்த ஞான்று பெருமநின்
தாதவிழ் கொன்றைத் தாரும் ஏதமில்
வீர வெள்விடைக் கொடியும் போரில்
தழங்குந் தமருகப் பறையும் முழங்கொலித்
தெய்வக் கங்கை யாறும் பொய்தீர்
விரையாக் கலியெனும் ஆணையும் நிரைநிரை
ஆயிரம் வகுத்த மாயிரு மருப்பின்
வெண்ணிறச் செங்கண் வேழமும் பண்ணியல்
வைதிகப் புரவியும் வான நாடும்
மையறு கனக மேருமால் வரையுஞ்
செய்வயல் தில்லை யாகிய தொல்பெரும் பதியுமென்
றொருபதி னாயிரந் திருநெடு நாமமும்
உரிமையிற் பாடித் திருமணப் பந்தருள்*
அமரர் முன்புகுந் தறுகு சாத்திநின்
தமர்பெயர் எழுதிய வரிநெடும் புத்தகத்
தென்னையும் எழுத வேண்டுவன் நின்னருள்
*ஆணை வைப்பிற் காணொணா அணுவும்
வானுற நிமிர்ந்து காட்டுங்
கானில்வால் நுளம்புங் கருடனா தலினே.*

*ஆதரித்த மாலும் அறிந்திலனென் றஃதறிந்தே
காதலித்த நாயேற்குங் காட்டுமே—போதகத்தோல்
கம்பலத்தான் நீள்நாக கங்கணத்தான் தென்புலியூர்
அம்பலத்தான் செம்பொன் அடி.* ௫

*அடியொன்று பாதலம் ஏழிற்கும் அப்புறம் பட்டதிப்பால்
முடியொன்றிவ் வண்டங்கள் எல்லாங் கடந்தது முற்றும்வெள்ளைப்
பொடியொன்று தோளெட்டுத் திக்கின் புறத்தன பூங்கரும்பின்
செடியொன்று தில்லைச்சிற் றம்பலத் தான்தன் திருநடமே.* ௬

நடமாடி ஏழுலகும் உய்யக் கொண்ட
நாயகரே நான்மறையோர் தங்களோடுந்
திடமாட மதில்தில்லைக் கோயில் கொண்ட
செல்வரே உமதருமை தேரா விட்டீர்
இடமாடி இருந்தவளும் விலக்கா விட்டால்
என்போல்வார்க் குடன்நிற்க இயல்வ தன்று
தடமாலை முடிசாய்த்துப் பணிந்த வானோர்
தஞ்சுண்டா யம்கருதி நஞ்சுண் டீரே. ௭

நஞ்சுமிழ் பகுவாய் வெஞ்சின மாசுணந்
தன்முதன் முருக்க நென்முதற் சூழ்ந்த
நீர்ச்சிறு பாம்புதன் வாய்க்கெதிர் வந்த
தேரையை வவ்வி யாங்கி யான்முன்
கருவிடை வந்த வொருநாள் தொடங்கி
மறவா மறலி முறைபிறழ் பேழ்வாய்
அயிற்றலை யன்ன வெயிற்றிடைக் கிடந்தாங்
கருள்நனி யின்றி யொருவயி றோம்பற்குப்
பல்லுயிர் செகுத்து வல்லிதின் அருந்தி
அயர்த்தனன் இருந்தும் போலும் பெயர்த்துநின்
றெண்டோள் வீசிக் கண்டோர் உருகத்
தொல்லெயில் உடுத்த தில்லை மூதூர்
ஆடும் அம்பலக் கூத்தனைப்
பாடுதல் பரவுதல் பணிதலோ இலமே. ௮

இலவிதழ்வாய் வீழ்வார் இகழ்வார் அவர்தங்
கலவி கடைக்கணித்துங் காணேன்—இலகுமொளி
ஆடகஞ்சேர் அம்பலத்தே ஆளுடையார் நின்றாடும்
நாடகங்கண் டின்பான நான். ௯

நானே பிறந்த பயன்படைத் தேன்அயன் நாரணன்எங்
கோனே எனத்தில்லை அம்பலத்தே நின்று கூத்துகந்த
தேனே திருவுள்ள மாகியென் தீமைஎல் லாமறுத்துத்
தானே புகுந்தடி யேன்மனத் தேவந்து சந்திக்கவே. ௧௦

சந்து புனைய வெதும்பி மலரணை
தங்க வெருவி இலங்கு கலையொடு
சங்கு கழல நிறைந்த அயலவர்
தஞ்சொல் நலிய மெலிந்து கிளியொடு
பந்து கழல்கள் மறந்து தளிர்புரை
பண்டை நிறமும் இழந்து நிறையொடு
பண்பு தவிர அனங்க னவனொடு
நண்பு பெருக விளைந்த வினையன
நந்தி முழவு தழங்க மலைபெறு
நங்கை மகிழ அணிந்த அரவுகள்
நஞ்சு பிழிய முரன்று முயலகன்
நைந்து நரல அலைந்த பகிரதி
அந்தி மதியொ டணிந்து தி(ல்)லைநகர்
அம்பொன் அணியும் அரங்கில் நடநவில்
அங்கண் அரசை யடைந்து தொழுதிவள்
அன்று முதலெதிர் இன்று வரையுமே. கக

வரையொன்று நிறுவி அரவொன்று பிணித்துக்
கடல்தட வாக மிடலொடும் வாங்கித்
திண்தோள் ஆண்ட தண்டா அமரர்க்
கமிர்துணு அளித்த முதுபெருங் கடவுள்
கடையுகஞ் சென்ற காலத்து நெடுநிலம்
ஆழிப் பரப்பில் ஆழ்வது பொறாஅ
தஞ்சேல் என்று செஞ்சே லாகித்தன்
தெய்வ உதரத்துச் சிறுசெலுப் புரையிற்
பௌவம் ஏழே பட்டது பௌவத்தோ
டுலகு குழைத் தொருநாள் உண்டதும்
உலக மூன்றும் அளந்துழி ஆங்கவன்
ஈரடி நிரம்பிற்று மிலவே தேரில்
உரைப்போர்க் கல்ல தவன்குறை வின்றே
இனைய னாகிய தனிமுதல் வானவன்
கேழல் திருவுரு வாகி யாழத்
தடுக்கிய ஏழும் எடுத்தனன் எடுத்தெடுத்
தாழி யூழி கீழுறக் கிளைந்துங்

காண்பதற் கரியநின் கழலும் வேண்டுபு
நிகில லோகமும் நெடுமறைத் தொகுதியும்
அகில சராசரம் அனைத்தும் உதவிய
பொன்னிறக் கடவுள் அன்ன மாகிக்
காண்டி லாதநின் கதிர்நெடு முடியும்
ஈங்கிவை கொண்டு நீங்காது விரும்பிச்
சிறிய பொதுவின் மறுவின்றி விளங்கி
ஏவரும் காண ஆடுதி அதுவெனக்
கதிசயம் விளைக்கும் அன்றே அதிசயம்
விளையாது மொழிந்த தெந்தை வளையாது
கல்லினும் வலிதது நல்லிதிற் செல்லாது
தான்சிறி தாயினும் உள்ளிடை நிரம்ப
வான்பொய் அச்ச மாயா வாசை
மிடைந்தன கிடப்ப இடம்பெறல் அருமையில்
ஐவர் கள்வர் வல்லிதிற் புகுந்து
மண்மகன் திகிரியில் எண்மடங்கு சுழற்ற
ஆடுபு கிடந்த பீடில் நெஞ்சத்து
நுழைந்தனை புகுந்து தழைந்தநின் சடையுஞ்
செய்ய வாயும் மையமர் கண்டமும்
நெற்றியில் திகழ்ந்த ஒற்றை நாட்டமும்
எடுத்த பாதமுந் தடுத்தசெங் கையும்
புள்ளி யாடையும் ஒள்ளிதின் விளங்க
நாடகம் ஆடுதி நம்ப கூடும்
வேத நான்கும் விழுப்பெரு முனிவரும்
ஆதி நின்திற மாதலின் மொழிவது
பெரியதிற் பெரியை யென்றும் அன்றே
சிறியதிற் சிறியை யென்றும் அன்றே
நிறைபொருள் மறைகள் நான்குநின் அறைகழல்
இரண்டொடும் அறிவினில் ஆர்த்து வைத்த
மறையவர் தில்லை மன்றுகிழ வோனே. கஎ

கிழவருமாய் நோய்மூப்புக் கீழ்ப்பட்டுக் காமத்
துழவரும்போய் ஓயுமா கண்டோம்—மொழிதெரிய

வாயினால் இப்போதே மன்றில் நடமாடும்
நாயனா ரென்றுரைப்போம் நாம். ௧௩

நாமத்தி னால்என்றன் நாத்திருத் தேன்நறை மாமலர்சேர்
தாமத்தி னால்உன் சரண்பணி யேன்சார்வ தென்கொடுநான்
வாமத்தி லேயொரு மானைத் தரித்தொரு மானைவைத்தாய்
சேமத்தி னால்உன் திருத்தில்லை சேர்வதோர் செந்நெறியே.

நெறிதரு குழலை யறலென்பர்கள்
நிழலெழு மதியம் நுதலென்பர்கள்
நிலவினும் வெளிது நகையென்பர்கள்
நிறம்வரு கலசம் முலையென்பர்கள்
அறிகுவ தரிதிவ் விடையென்பர்கள்
அடியிணை கமல மலரென்பர்கள்
அவயவம் இனைய மடமங்கையர்
அழகியர் அமையும் அவரென்செய
மறிமழு வுடைய கரனென்கிலர்
மறலியை முனியும் அரனென்கிலர்
மதிபொதி சடில தரனென்கிலர்
மலைமகள் மருவு புயனென்கிலர்
செறிபொழில் நிலவு தி(ல்)லையென்கிலர்
திருநடம் நவிலும் இறையென்கிலர்
சிவகதி யருளும் அரசென்கிலர்
சிலர்நர் குறுவர் அறிவின்றியே. ௧௫

அறிவில் ஒழுக்கமும் பிறிதுபடு பொய்யுங்
கடும்பிணித் தொகையும் இடும்பை ஈட்டமும்
இனையன பலசரக் கேற்றி வினையெனுந்
தொன்மீ காமன் உய்ப்ப அந்நிலைக்
கருவெனும் நெடுநகர் ஒருதுறை நீத்தத்துப்
புலனெனுங் கோண்மீன் அலமந்து தொடரப்
பிறப்பெனும் பெருங்கடல் உறப்புகுந் தலைக்குந்
துயர்த்திரை யுவட்டிற் பெயர்ப்பிடம் அயர்த்துக்
குடும்பம் என்னும் நெடுங்கல் வீழ்த்து
நிறையெனுங் கூம்பு முரிந்து குறையா

உணர்வெனும் நெடும்பாய் கீறிப் புணரும்
மாயப் பெயர்ப்படு காயச் சிறைக்கலங்
கலங்குபு கவிழா முன்னம் அலங்கல்
மதியுடன் அணிந்த பொதியவிழ் சடிலத்துப்
பையர வணிந்த தெய்வ நாயக
தொல்லெயில் உடுத்த தில்லை காவல
வம்பலர் தும்பை அம்பல வாணநின்
அருளெனும் நலத்தார் பூட்டித்
திருவடி நெடுங்கரை சேர்த்துமா செய்யே. கசு

செய்ய திருமேனிச் சிற்றம் பலவருக்கென்
தையல் வளைகொடுத்தல் சாலுமே—ஐயன்தேர்
சேயே வருமளவிற் சிந்தாத மாத்திரமே
தாயே நமதுகையிற் சங்கு. கஎ

சங்கிடத் தான்இடத் தான்தன தாகச் சமைந்தொருத்தி
அங்கிடத் தாள்தில்லை அம்பலக் கூத்தற் கவிர்சடைமேல்
கொங்கிடத் தார்மலர்க் கொன்றையென் றுமெங்கை நீயும்ஒரு
பங்கிடத்தான் வல்லையேல் இல்லையேல்உன் பசப்பொழியே.

ஒழிந்த தெங்கள்உற வென்கொலோ எரியில்
ஒன்ன லார்கள்புரம் முன்னொர்நாள்
விழுந்தெ ரிந்துதுக ளாக வென்றிசெய்த
வில்லி தில்லைநகர் போலியார்
சுழிந்த வுந்தியில் அழுந்தி மேகலை
தொடக்க நின்றவர் நடக்கநோக்
தழிந்த சிந்தையினும் வந்த தாகிலுமோர்
சிந்தை யாயொழிவ தல்லவே. கஅ

அல்லல் வாழ்க்கை வல்லிதிற் செலுத்தற்குக்
கைத்தேர் உழந்து கார்வரும் என்று
வித்து விதைத்தும் விண்பார்த் திருந்துங்
கிளையுடன் தவிரப் பொருளுடன் கொண்டு
முளைமுதிர் பருவத்துப் பதியென வழங்கியும்
அருளா வயவ ரம்பிடை நடந்தும்

இருளூறு பவ்வத் தெந்திரங் கடாஅய்த்
துன்றுதிரைப் பரப்பிற் குன்றுபார்த் தியங்கியும்
ஆற்றல் வேந்தற்குச் சோற்றுக் கடன்பூண்டுந்
தாளுழந் தோடியும் வாளுழந் துண்டும்
அறியா வொருவனைச் செறிவந்து தெருட்டியுஞ்
சொற்பல புனைந்துங் கற்றன கழறியுங்
குடும்பப் பாசம் நெடுந்தொடர்ப் பூட்டி
ஐவர் ஐந்திடத் தீர்ப்ப நொய்திற்
பிறந்தாங் கிறந்தும் இறந்தாங்கு பிறந்துங்
கணத்திடைத் தோன்றிக் கணத்திடைக் கரக்குங்
கொப்புட் செய்கை ஒப்பின் மின்போல்
உலப்பில் யோனிக் கலக்கத்து மயங்கியும்
நெய்யெரி வளர்த்துப் பெய்முகிற் பெயல்தருந்
தெய்வ வேதியர் தில்லை மூதூர்
ஆடகப் பொதுவில் நாடகம் நவிற்றுங்
கடவுட் கண்ணுதல் நடமுயன் றெடுத்த
பாதப் போதும் பாய்புலிப் பட்டும்
மீதியாத் தசைத்த வெள்ளெயிற் றரவுஞ்
சேயுயர் அகலத் தாயிரங் குடுமி
மணிகிடந் திமைக்கும் ஒருபே ராரமும்
அருள்பொதிந் தலர்ந்த திருவாய் மலரும்
நெற்றியில் திகழ்ந்த ஒற்றை நாட்டமுங்
கங்கை வழங்குந் திங்கள் வேணியுங்
கண்ணிடைப் பொறித்து மனத்திடை யழுத்தியாங்
குள்மகிழ்ந் துரைக்க வுறுதவஞ் செய்தனன்
நான்முகன் பதத்தின் மேல்திகழ் பதந்தான்
உறுதற் கரியதும் உண்டோ
பெறுதற் கரியதோர் பேறுபெற் றேற்கே. ௨௦

பெற்றோர் பிடிக்கப் பிழைத்துச் செவிலியர்கள்
சுற்றோட வோடித் தொழாநிற்கும்—ஒற்றைக்கைம்
மாமறுகச் சீறியசிற் றம்பலத்தான் மான்றேர்போங்
கோமறுகிற் பேதைக் குழாம். ௨௧

பேதையெங் கேயினித் தேறியுய் வாள்பிர மன்றனக்குத்
தாதைதன் தாதையென் றேத்தும் பிரான்தண் புலிசைப்பிரான்
கோதையந் தாமத்தண் கொன்றைகொடானின்றுகொல்லவெண்ணி
ஊதையுங் காருந் துளியொடுங் கூடி உலாவியவே. உஉ

உலவு சலதி வாழ்விடம் அமரர் தொழவு ணவெண
றுகரு மொருவ ரூழியின் இறுதி யொருவ ராழிய
புலவு கமழ்க ரோடிகை யுடைய புனிதர் பூசுரர்
புலிசை யலர்செய் போதணி பொழிலின் நிழலின் வாழ்வதோர்
கலவ மயில ஞர்சுருள் கரிய குழலி ஞர்குயில்
கருது மொழியி ஞர்கடை நெடிய விழியி ஞரிதழ்
இலவில் அழகி யாரிடை கொடியின் வடிவி ஞர்வடி
வெழுது மருமை யாரென திதய முழுதும் ஆள்வரே. உங

ஆளெனப் புதின்வந் தடைந்திலம் அத்தநின்
தாளின் ஏவல் தலையின் இயற்றி
வழிவழி வந்த மரபினம் மொழிவதுன்
ஐந்தெழுத் தவையேஞ் சிந்தையிற் கிடத்தி
நனவே போல நாள்தோறும் பழகிக்
கனவிலும் நவிற்றுங் காதலேம் வினைகெடக்
கேட்பதும் நின்பெருங் கீர்த்தி மீட்பதும்
நின்னெறி யல்லாப் புன்னெறி படர்ந்த
மதியில் நெஞ்சத்தை வரைந்து நிதியென
வருத்தி செய்திடுவ துருத்திர சாதனங்
காலையும் மாலையுங் கால்பெயர்த் திடுவதுன்
ஆலயம் வலம்வரு தற்கே சால்பினிற்
கைகொடு குயிற்றுவ தைய நின்னது
கோயிற் பல்பணி குறித்தே ஓயா
துருகி நின்னினைந் தருவி சோரக்
கண்ணிற் காண்பதெவ் வுலகினுங் காண்பனவெல்லாம்
நீயே யாகி நின்றதோர் நிலையே நாயேன்
தலைகொடு சார்வதுன் சரண்வழி யல்லால்
அலைகடல் பிறழினும் அடாதே அதனாற்
பொய்த்தவ வேடர் கைத்தகப் படுத்தற்கு

வஞ்சச் சொல்லின் வார்வலை போக்கிச்
சமயப் படுகுழி சமைத்தாங் கமைவயின்
மானுட மாக்களை வலியப் புகுத்தும்
ஆறு விரதத் தகப்படுத் தாழ்த்து
வளைவுணர் வெனக்கு வருமோ வுளர்தரும்
நுரையுந் திரையும் நொப்புறு கொட்பும்
வரையில் சீகர வாரியுங் குரைகடற்
பெருத்துஞ் சிறுத்தும் பிறங்குவ தோன்றி
எண்ணில வாகி யிருங்கடல் அடங்குந்
தன்மை போலச் சராசரம் அனைத்தும்
நின்னிடைத் தோன்றி நின்னிடை யடங்கும்நீ
ஒன்றினுந் தோன்றாய் ஒன்றினும் அடங்காய்
வானோர்க் கரியாய் மறைகளுக் கெட்டாய்
நான்மறை யாளர் நடுவுள்புக் கடங்கிச்
செம்பொற் றில்லை மூதூர்
அம்பலத் தாடும் உம்பர்நா யகனே. உ௪

நாயனைய என்னைப் பொருட்படுத்தி நன்களித்துத்
தாயனைய னாயருளுந் தம்பிரான்—தூயவிரை
மென்துழாய் மாலோ டயன்தேட வியன்தில்லை
மன்றுளே யாடும் மணி. உ௫

மணிவாய் முகிழ்ப்பத் திருமுகம் வேர்ப்பஅம் மன்றுக்கெல்லாம்
அணியாய் அருள்நடம் ஆடும் பிரானை அடைந்துருகிப்
பணியாய் புலன்வழி போநெஞ்ச மேஇனிப் பையப்பையப்
பிணியாய்க் கடைவழி சாதியெல் லோரும் பிணமென்னவே.

என்னும் இனிமட வரலாய் செய்குவ
தினமாய் வண்டுகள் மலர்கிண்டித்
தென்னா வெனமுரல் பொழில்சூழ் தில்லையுள்
அரனார் திருமுடி யணிதாமந்
தன்னால் அல்லது தீரா தென்னிடர்
தகையா துயிர்கரு முகிலேறி
மின்னா நின்றது துனிவா டையும்வர
வீசா நின்றது பேசாயே. உ௭

பேசு வாழி பேசு வாழி
ஆசையொடு மயங்கி மாசுறு மனமே
பேசு வாழி பேசு வாழி
கண்டன மறையும் உண்டன மலமாம்
பூசின மாசாம் புணர்ந்தன பிரியும்
நிறைந்தன குறையும் உயர்ந்தன பணியும்
பிறந்தன இறக்கும் பெரியன சிறுக்கும்
ஒன்றொன் றொருவழி நில்லா அன்றியுஞ்
செல்வமொடு பிறந்தோர் தேசொடு திகழ்ந்தோர்
கல்வியிற் சிறந்தோர் கடுந்திறன் மிகுந்தோர்
கொடையிற் பொலிந்தோர் படையிற் பயின்றோர்
குலத்தின் உயர்ந்தோர் நலத்தினின் வந்தோர்
எனையர் எங்குலத்தினர் இறந்தோர் அனையவர்
பேரு நின்றில போலுந் தேரின்
நீயும் அஃதறிதி யன்றே மாயப்
பேய்த்தேர் போன்று நீப்பரும் உறக்கத்துக்
கனவே போன்று நனவு பெயர்பெற்ற
மாய வாழ்க்கையை மதித்துக் காயத்தைக்
கல்லினும் வலிதாக் கருதிப் பொல்லாத்
தன்மையர் இழிவு சார்ந்தனை நீயும்
நன்மையில் திரிந்த புன்மையை யாதலின்
அழுக்குடைப் புலன்வழி இழுக்கத்தின் ஒழுகி
வளைவாய்த் தூண்டிலின் உள்ளிரை விழுங்கும்
பன்மீன் போலவும்
மின்னுபு விளக்கத்து விட்டில் போலவும்
ஆசையாம் பரிசத் தியானை போலவும்
ஓசையின் விளிந்த புள்ளுப் போலவும்
வீசிய மணத்தின் வண்டு போலவும்
உறுவ துணராச் செறுவுழிச் சேர்ந்தனை
நுண்ணூல் நூற்றுத் தன்கைப் படுக்கும்
அறிவில் கீடத்து நூந்துழி போல
ஆசைச் சங்கிலிப் பாசத் தொடர்ப்பட்
டிடர்கெழு மனத்தினோ டியற்றுவ தறியாது

குடர்கெழு சிறையறைக் குறங்குபு கிடத்தி
கறவை நினைந்த கன்றென இரங்கி
மறவா மனத்து மாசறும் அடியார்க்
கருள்சுரந் தளிக்கும் அற்புதக் கூத்தனை
மறையவர் தில்லை மன்று ளாடும்
இறையவன் என்கிலை என்னினைந் தனையே. ௨௮

நினையார் மெலியார் நிறையழியார் வாளாப்
புனைவார்க்குக் கொன்றை பொதுவோ—அனைவீரும்
மெச்சியே காண வியன்தில்லை யானருளென்
பிச்சியே நாளைப் பெறும். ௨௯

பெறுகின்ற எண்ணிலி தாயரும் பேறுறும் யானும்என்னை
உறுகின்ற துன்பங்க ளாயிர கோடியும் ஒய்வொடுஞ்சென்
றிறுகின்ற நாள்களு மாகிக் கிடந்த இடுக்கண்எல்லாம்
அறுகின் றனதில்லை ஆளுடை யான்செம்பொன் அம்பலத்தே.

அம்பலவர் அங்கணர் அடைந்தவர் தமக்கே
அன்புடையர் என்னுமிதென் ஆனையை உரித்துக்
கம்பலம் உவந்தருளு வீர்மதனன் வேவக்
கண்டருளு வீர்பெரிய காதலறி யாதே
வம்பலர் நிறைந்துவசை பேசவொரு மாடே
வாடையுயி ரீரமணி மாமையும் இழந்தென்
கொம்பல மருந்தகைமை கண்டுதக வின்றிக்
கொன்றையரு ளீர்கொடியிர் என்றருளு வீரே. ௩௧

அருளு வாழி அருளு வாழி
புரிசடைக் கடவுள் அருளு வாழி
தோன்றுழித் தோன்றி நிலைதவக் கறங்கும்
புற்புதச் செவ்வியின் மக்கள் யாக்கைக்கு
நினைப்பினுங் கடிதே இளமை நீக்கம்
அதனினுங் கடிதே மூப்பின் தொடர்ச்சி
அதனினுங் கடிதே கதுமென மரணம்
வாணாள் பருகி யுடம்பை வறிதாக்கி
நாணாள் பயின்ற நல்காக் கூற்றம்

இனைய தன்மைய திதுவே இதனை
எனதெனக் கருதி இதற்கென்று தொடங்கிச்
செய்தன சிலவே செய்வன சிலவே
செய்யா நிற்பன சிலவே யவற்றிடை
நன்றென்ப சிலவே தீதென்ப சிலவே
ஒன்றினும் படாதன சிலவே என்றிவை
கணத்திடை நினைந்து களிப்பவுங் கலுழ்பவுங்
கணக்கில் கோடித் தொகுதி யவைதாம்
ஒன்றொன் றுணர்வுழி வருமோ அனைத்தும்
ஒன்று வுணர்வுழி வருமோஎன் றொன்று
தெளிவுழித் தேறல் செல்லேம் அளிய
மனத்தின் செய்கை மற்றிதுவே நீயே
அரியை சாலஎம் பெரும தெரிவுறில்
உண்டாய்த் தோன்றுவ யாவையும் நீயே
கண்டனை யவைநினைக் காணா அதுதான்
நின்வயின் மறைத்தோ யல்லை யுன்னை
மாயாய் மன்னினை நீயே வாழி
மன்னியுஞ் சிறுமையிற் கரந்தோ யல்லை
பெருமையிற் பெரியோய் பெயர்த்தும் நீயே
பெருகியுஞ் சேணிடை நின்றோ யல்லை
தேர்வோர்க்குத் தம்மினும் அணியை நீயே
நண்ணியும் இடையொன்றின் மறைந்தோ யல்லை
இடையிட்டு நின்னை மறைப்பது மில்லை
மறைப்பினும் அதுவும்
நீயே யாகி நின்றதோர் நிலையே, அஃதான்று
நினைப்பருங் காட்சி நின்நிலை யிதுவே
நினைப்புறுங் காட்சி என்நிலை யதுவே
இனிநனி யிரப்ப தொன்றுடையன் மனம்மருண்டு
புன்மையில் நினைத்துப் புலன்வழி படரினும்
நின்வயின் நினைந்தே ஞைகுதல் நின்வயின்
நினைக்குமா நினைக்கப் பெறுதல் அனைத்தொன்று
நீயே யருளல் வேண்டும் வேய்முதிர்
கயிலை புல்லென எறிவிசும்பு வறிதாக

இம்பர் உய்ய அம்பலம் பொலியத்
திருவளர் தில்லை மூதூர்
அருநடங் குயிற்றும் ஆதிவா னவனே. ௩௨

வானோர் பணிய மணியா சனத்திருக்கும்
ஆனாத செல்வத் தரசன்றே—மானாகம்
பந்திப்பார் நின்றாடும் பைம்பொன்னின் அம்பலத்தே
வந்திப்பார் வேண்டாத வாழ்வு. ௩௩

வாழ்வாக வுந்தங்கள் வைப்பா கவும்மறை யோர்வணங்க
ஆள்வாய் திருத்தில்லை யம்பலத் தாயுன்னை யன்றியொன்றைத்
தாழ்வார் அறியாச் சடிலநஞ் சுண்டிலை யாகிலன்றே
மாள்வார் சிலரையன் றோதெய்வ மாக வணங்குவதே. ௩௪

வணங்குமிடை யீர்வறிது வல்லியிடை யாள்மேல்
மாரசர மாரிபொழி யப்பெறு மனத்தோ
டுணங்கியிவள் தானுமெலி யப்பெறும் இடர்க்கே
ஊதைபெரி தூவியுல வப்பெறு மடுத்தே
பிணங்கியர வோடுசடை யாடநட மாடும்
பித்தரென வும்இதயம் இத்தனையும் ஓரீர்
அணங்குவெறி யாடுமறி யாடுமது வீரு
மையலையும் அல்லலையும் அல்லதறி யீரே. ௩௫

ஈரவே ரித்தார் வழங்கு சடிலத்துக்
குதிகொள் கங்கை மதியின்மீ தசைய
வண்டியங்கு வரைப்பின் எண்தோள் செல்வ
ஒருபால் தோடும் ஒருபால் குழையும்
இருபாற் பட்ட மேனி எந்தை
ஒல்லொலிப் பழனத் தில்லை மூதூர்
ஆடகப் பொதுவில் நாடகம் நவிற்றும்
இமையா நாட்டத் தொருபெருங் கடவுள்
வானவர் வணங்குந் தாதை யானே
மதுமழை பொழியும் புதுமந் தாரத்துத்
தேனியங் கொருசிறைக் கானகத் தியற்றிய
தெய்வ மண்டபத் தைவகை யமளிச்

சிங்கஞ் சுமப்ப வேறி மங்கையர்
இமையா நாட்டத் தமையா நோக்கத்
தம்மார்பு பருகச் செம்மாந் திருக்கும்
ஆணைச் செல்வத்து வானோர் இன்பம்
அதுவே எய்தினும் எய்துக அதுமெனத்
தெறுசொ லாளர் உறுசினந் திருகி
எற்றியும் ஈர்த்துங் குற்றங் கொளீஇ
ஈர்ந்தும் போழ்ந்தும் எற்றுபு குடைந்தும்
வார்ந்துங் குறைத்தும் மதநாய்க் கீந்துஞ்
செக்குரற் பெய்துந் தீநீர் வாக்கியும்
புழுக்குடை யழுவத் தழுக்கியல் சேற்றுப்
பன்னெடுங் காலம் அழுத்தி யின்னா
வரையில் தண்டத்து மாறாக் கடுந்துயர்
நிரயஞ் சேரினுஞ் சேர்க வரையிடை
ஏனோ ரென்னை யாளுது விரும்பி
நல்லன் எனினும் என்க அவரே
அல்லன் எனினும் என்க நில்லாத்
திருவொடு திளைத்துப் பெருவளஞ் சிதையா
இன்பத் தழுந்தினும் அழுந்துக அல்லாத்
துன்பந் துதையினுந் துதைக முன்பில்
இளமையோடு பழகிக் கழிமூப்புக் குறுகா
தென்றும் இருக்கினும் இருக்க அன்றி
இன்றே இறக்கினும் இறக்க ஒன்றினும்
வேண்டலும் இலனே வெறுத்தலும் இலனே
ஆண்டகைக் குரிசில்நின் அடியரோடுங் குழுமித்
தெய்வக் கூத்துநின் செய்ய பாதமும்
அடையவும் அணுகவும் பெற்ற
கிடையாச் செல்வங் கிடைத்த லானே. ௩௬

ஆனேறே போந்தால் அழிவுண்டே அன்புடைய
நானேதான் வாழ்ந்திடினும் நன்றன்றே—வானோங்கு
வாமாண் பொழிற்றில்லை மன்றைப் பொலிவித்த
கோமானை இத்தெருவே கொண்டு. ௩௭

கொண்டல்வண் ணத்தவன் நான்முகன் இந்திர ......மகுடத்
தண்டர்மின் டித்தொழும் அம்பலக் கூத்தனுக் கன்புசெய்யா
மிண்டர்மின் டித்திரி வாரெனக் கென்னினி நானவன்றன்
தொண்டர்தொண் டர்க்குத் தொழும்பாய்த்திரியத்தொடங்கினனே.

தொடர நரைத்தங்க முன்புள வாயின
தொழில்கண் மறுத்தொன் றுமொன் றியிடாதொரு
சுளிவு தலைக்கொண்டு புன்புலை வாரிகள்
துளையொழு கக்கண்டு சிந்தனை யோய்வொடு
நடைகெட முற்கொண்ட பெண்டிர் பொறுவொரு
நடலை நமக்கென்று வந்தன பேசிட
நலியிரு மற்கஞ்சி யுண்டி வெறுவிழு
நரக வுடற்கன்பு கொண்டலை வேன்இனி
மிடலொடி யப்பண் டிலங்கையர் கோனொரு
விரலின முக்குண்டு பண்பல பாடிய
விரகு செவிக்கொண்டு முன்புள தாகிய
வெகுளி தவிர்த்தன் றுபொன் றியிடாவகை
திடமருள் வைக்குஞ் செழுஞ்சுடர் ஊறிய
தெளியமு தத்தின் கொழுஞ்சுவை நீடிய
திலைநக ரிற்செம்பொன் அம்பலம் மேவிய
சிவனை நினைக்குந் தவஞ்சது ராவதே. ௩௧

சதுர்முகன் தந்தைக்குக் கதிர்விடு கடவுள்
ஆழி கொடுத்த பேரருள் போற்றி
முயற்சியொடு பணிந்த இயக்கர் கோனுக்கு
மாநிதி இரண்டும் ஆளப் பெருவளத்
தளகை யொன்றுந் தளர்வின்றி நிறுவிய
செல்வங் கொடுத்த செல்வம் போற்றி
தாள்நிழல் அடைந்த மாணிக் காக
நாண்முறை பிறழாது கோண்முறை வலித்துப்
பதைத்துவருங் கூற்றைப் படிமிசைத் தெறிக்க
உதைத்துயிர் அளித்த உதவி போற்றி
குலைகுலை குலைந்த நிலையாத் தேவர்
படுபேர் அவலம் இடையின்றி விலக்கிக்

கடல்விடம் அருந்தின கருணை போற்றி
தவிராச் சீற்றத் தவுணர் மூவெயில்
ஒல்லனல் கொளுவி ஒருநொடி பொடிபட
வில்லொன்று வளைத்த வீரம் போற்றி
பூமென் கரும்பொடு பொடிபட நிலத்துக்
காமனைப் பார்த்த கண்ணுதல் போற்றி
தெய்வ யாளி கைமுயன் றுகிழித் தெனக்
கரியொன் றுரித்த பெருவிறல் போற்றி
பண்டு பெரும்போர்ப் பார்த்தனுக் காகக்
கொண்டு நடந்த கோலம் போற்றி
விரற்பதம் ஒன்றில் வெள்ளிமலை யெடுத்த
அரக்கனை நெரித்த ஆண்மை போற்றி
விலங்கல் விண்டு விழுந்தென முன்னாள்
சலந்தரற் றடிந்த தண்டம் போற்றி
தாதையை எறிந்த வேதியச் சிறுவற்குப்
பரிகலங் கொடுத்த திருவுளம் போற்றி
நின்முதல் வழிபடத் தன்மகற் றடிந்த
தொண்டர் மனையில் உண்டல் போற்றி
வெண்ணெ யுண்ண எண்ணுபு வந்து
நந்தா விளக்கை நுந்துபு பெயர்த்த
தாவுபுல் எலிக்கு மூவுல காள
நோய்தினில் அளித்த கைவளம் போற்றி
பொங்குளை யழல்வாய்ப் புகைவிழி யொருதனி
சிங்கங் கொன்ற சேவகம் போற்றி
வரிமிடற் றெறுழ்வலி மணியுகு பகுவாய்
உரகம் பூண்ட வொப்பனை போற்றி
கங்கையுங் கடுக்கையுங் கலந்துழி ஒருபால்
திங்கள் சூடிய செஞ்சடை போற்றி
கடவுள் இருவர் அடியும் முடியுங்
காண்டல் வேண்டக் கனற்பிழம் பாகி
நீண்டு நின்ற நீளம் போற்றி
ஆலம் பில்குநின் சூலம் போற்றி
கூறுதற் கரியநின் னேறு போற்றி

ஏக வெற்பன் மகிழு மகட்கிடப்
பாகங் கொடுத்த பண்பு போற்றி
தில்லை மாநகர் போற்றி தில்லையுட்
செம்பொன் அம்பலம் போற்றி அம்பலத்
தாடு நாடகம் போற்றி யென்றுங்
கென்றும் போற்றினும் என்றனக் கிறைவ
ஆற்றல் இல்லை யாயினும்
போற்றி போற்றிநின் பொலம்பூ அடிக்கே. ௪௦

திருச்சிற்றம்பலம்

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் அருளிய

27. திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை*

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவளர் பவளப் பெருவரை மணந்த
மரகத வல்லி போல வொருகூ
றிமையச் செல்வி பிரியாது விளங்கப்
பாய்திரைப் பரவை மீமிசை முகிழ்த்த
அலைகதிர்ப் பரிதி ஆயிரந் தொகுத்த
வரன்முறை திரியாது மலர்மிசை யிருந்தெனக்
கதிர்விடு நின்முகங் காண்டொறுங் காண்டொறும்
முதிரா இளமுலை முற்றாக் கொழுந்தின்
திருமுகத் தாமரை செவ்வியின் மலரநின்
தையல் வாணுதல் தெய்வச் சிறுபிறை
இளநிலாக் காண்டொறும் ஒளியொடும் புணர்ந்தநின்
செவ்வாய்க் குமுதஞ் செவ்வி செய்யநின்
செங்கைக் கமல மங்கை வனமுலை
அமிர்த கலசம் அமைவின் ஏந்த
மலைமகள் தனது நயனக் குவளைநின்

* மும்மணிக்கோவை: ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை முறையே விரவிவரும் கோவை.

பொலிவினொடு மலர மறையோர்
கழுமல நெறிநின்று பொலிய
நாகர் நாடு மீமிசை மிதந்து
மீமிசை யுலகங் கீழ்முதல் தாழ்ந்திங்
கொன்று வந்த குன்று வெள்ளத்
துலகமுன் றுக்குங் களைக ணாகி
முதலில் காலம் இனிதுவீற் றிருந்துழித்
தாதையோ டுவந்த வேதியச் சிறுவன்
தளர்நடைப் பருவத்து வளர்பசி வருத்த
அன்னா யோவென் றழைப்பமுன் நின்று
ஞான போனகத் தருளட்டிக் குழைத்த
ஆனாத் திரளை யவன்வயின் அருள
அந்தணன் முனிந்து தந்தார் யாரென
அவனைக் காட்டுவன் அப்ப வானார்
தோடுடைய செவியன் என்றும்
பீடுடைய பெம்மான் என்றுங்
கையிற் சுட்டிக் காட்ட
ஐயநீ வெளிப்பட் டருளினை ஆங்கே. க

அருளின் கடல்அடியேன் அன்பென்னு மாறு
பொருளின் திரள்புகலி நாதன்—இருள்புகுதுங்
கண்டத்தான் என்பாரைக் காதலித்துக் கைதொழுவார்க்
கண்டத்தார் தாமார் அதற்கு. உ

ஆரண நான்கிற்கும் அப்பாலவன் அறியத்துணிந்த
நாரணன் நான்முக னுக்கரி யான்நடு வாய்நிறைந்த
பூரணன் எந்தை புகலிப் பிரான்பொழில் அத்தனைக்குங்
காரணன் அந்தக் கரணங் கடந்த கருப்பொருளே. ங

கருமுதல் தொடங்கிப் பெருநாள் எல்லாங்
காமம் வெகுளி கழிபெரும் பொய்யெனுந்
தூய்மையில் குப்பை தொலைவின்றிக் கிடந்ததை
அரிதின் இகழ்ந்து போக்கிப் பொருதிறன்
மையிருள் நிறத்து மதனுடை யடுசினத்
தைவகைக் கடாவும் யாப்பவிழ்த் தகற்றி

அன்புகோடு மெழுகி யருள்விளக் கேற்றித்
துன்ப இருளைத் துரந்து முன்புற
மெய்யெனும் விதானம் விரித்து நொய்ய
கீழ்மையில் தொடர்ந்து கிடந்தஎன் சிந்தைப்
பாழறை உனக்குப் பள்ளியறை யாக்கிச்
சிந்தைத் தாமரைச் செழுமலர்ப் பூந்தவி(சு)
எந்தை நீயிருக்க விட்டனன் இந்த
நெடுநில வளாகமும் அடுகதிர் வானமும்
அடையப் பரந்த ஆதிவெள் ளத்து
நுரையெனச் சிதறி இருசுடர் மிதப்ப
வரைபறித் தியங்கும் மாருதங் கடுப்ப
மாலும் பிரமனும் முதலிய வானவர்
காலம் இதுவெனக் கலங்கா நின்றுழி
மற்றவர் உய்யப் பற்றிய புணையாய்
மிகநனி மிதந்த புகலி நாயக
அருள்நனி சுரக்கும் பிராய விடங்கநின்
செல்வச் சிலம்பு மெல்லென மிழற்ற
அமையாக் காட்சி இமையக்
கொழுந்தையும் உடனே கொண்டிங்
கெழுந்தரு ளத்தகும் எம்பெரு மானே. ௪

மானும் மழுவுந் திருமிடற்றில் வாழும்இருள்
தானும் பிறையுந் தரித்திருக்கும்—வானவர்க்கு
வெள்ளத்தே தோன்றிக் கழுமலத்தே வீற்றிருந்தென்
உள்ளத்தே நின்ற ஒளி. ௫

ஒளிவந்த வாபொய் மனத்திருள் நீங்கஎன் னுள்ளவெள்ளந்
தெளிவந்த வாவந்து தித்தித்த வாசிந்தி யாததொரு
களிவந்த வாஅன்பு கைவந்த வாகடை சாரமையத்
தெளிவந்த வாநங் கழுமல வாணர்தம் இன்னருளே. ௬

அருள்பழுத் தளிந்த கருணை வான்கனி
ஆரா இன்பத் தீராக் காதல்
அடியவர்க் கமிர்த வாரி நெடுநிலை
மாடக் கோபுரத் தாடகக் குடுமி

மழைவயிறு கிழிக்குங் கழுமல வாணநின்
வழுவாக் காட்சி முதிரா இளமுலைப்
பாவை யுடன்இருந்த பரம யோகி
யானொன் றுணர்த்துவன் எந்தை மேனாள்
அகில லோகமும் அனந்த யோனியும்
நிகிலமுந் தோன்றநீ நினைந்தநாள் தொடங்கி
எனைப்பல யோனியும் நினைப்பரும் பேதத்(து)
யாரும் யாவையும் எனக்குத் தனித்தனித்
தாய ராகியுந் தந்தைய ராகியும்
வந்தி லாதவர் இல்லை யான்அவர்
தந்தைய ராகியுந் தாய ராகியும்
வந்தி ராததும் இல்லை முந்து
பிறவா நிலனும் இல்லை அவ்வயின்
இறவா நிலனும் இல்லை பிறிதில்
என்னைத் தின்னா உயிர்களும் இல்லை யான்அவை
தம்மைத் தின்னா தொழிந்ததும் இல்லைஅனைத்தே
காலமுஞ் சென்றது யான்இதன் மேலினி
இளைக்குமா றிலனே நாயேன்
நந்தாச் சோதிநின் அஞ்செழுத்து நவிலுந்
தந்திரம் பயின்றதும் இலனே தந்திரம்
பயின்றவர்ப் பயின்றதும் இலனே யாயினும்
இயன்றதோர் பொழுதின் இட்டது மலராச்
சொன்னது மந்திர மாக என்னையும்
இடர்ப்பிறப் பிறப்பெனும் இரண்டின்
கடற்ப டாவகை காத்தல்நின் கடனே.

கடலான காமத்தே கால்தாழ்வர் துன்பம்
அடலாம் உபாயம் அறியார்—உடலாம்
முழுமலத்தை ஓர்கிலார் முக்கட் பெருமான்
கழுமலத்தைக் கைதொழா தார். அ

தொழுவாள் இவள்வளை தோற்பாள் இவளிடர்க்கேயலர்கொண்
டெழுவாள் எழுகின்ற தென்செய வோஎன் மனத்திருந்துங்

கழுவா மணியைக் கழுமல வாணனைக் கையிற்கொண்ட
மழுவா ளனைக்கண்டு வந்ததென் றூலோர் வசையில்லையே. ௯

வசையில் காட்சி இசைநனி விளங்க
முன்னாள் நிகழ்ந்த பன்னீ ருகத்து
வேறுவேறு பெயரின் ஊறின் றியன்ற
மையறு சிறப்பில் தெய்வத் தன்மைப்
புகலி நாயக இகல்விடைப் பாக
அமைநாண் மென்தோள் உமையாள் கொழுந
குன்று குனிவித்து வன்தோள் அவுணர்
மூவெயில் எரித்த சேவகத் தேவ
இளநிலா முகிழ்க்கும் வளர்சடைக் கடவுள்நின்
நெற்றியிற் சிறந்த வொற்றை நாட்டத்துக்
காமனை விழித்த மாமுது தலைவ
வானவர் அறியா ஆதி யானே
கல்லா உளத்திற் புல்லறிவு தொடர
மறந்து நோக்கும் வெறுந்தண் நாட்டத்துக்
காண்டொறுங் காண்டொறும் எல்லா மியாண்டை
யாயினும் பிறவும் என்னதும் பிறரதும்
ஆவன பலவும் அழிவன பலவும்
போவதும் வருவதும் நிகழ்வது மாகித்
தெண்ணீர் ஞாலத்துத் திரண்ட மணலினும்
எண்ணில் கோடி எனப்பல வாகி
இல்லன வுளவா யுள்ளன காணாப்
பன்னாள் இருள்வயிற் பட்டேன் அன்னதும்
அன்ன தாதலின் அடுக்கும தென்னெனிற்
கட்புலன் தெரியாது கொட்புறும் ஒருவற்குக்
குழிவழி யாகி வழிகுழி யாகி
ஒழிவின் றொன்றின் ஒன்று தடுமாற
வந்தாற் போல வந்த தெந்தைநின்
திருவருள் நாட்டங் கருணையிற் பெறலும்
யாவையும் எனக்குப் பொய்யெனத் தோன்றி
மேவரும் நீயே மெய்யெனத் தோன்றினை
ஓவியப் புலவன் சாயல்பெற எழுதிய

சிற்ப விகற்பம் எல்லாம் ஒன்றித்
தவிராது தடவினர் தமக்குச்
சுவராய்த் தோன்றுந் துணிவுபோன் றனவே. ௧௦

எனவே எழுந்திருந்தாள் என்செய்வாள் இன்னஞ்
சினவேறு காட்டுதிரேல் தீருங்—இனவேகப்
பாம்புகலி யாணிமிரும் பன்னுச் சடைமுடிநம்
பூம்புகலி யான்இதழிப் போது. ௧௧

போதும் பெறுவிடிற் பச்சிலை யுண்டு புனலுண்டெங்கும்
ஏதும் பெறுவிடில் நெஞ்சுண்டன் றேயிணை யாகச்செப்புஞ்
சூதும் பெறுமுலைப் பங்கர்தென் றோணிபு ரேசர்வண்டின்
தாதும் பெறுத அடித்தா மரைசென்று சார்வதற்கே.* ௧௨

திருச்சிற்றம்பலம்

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் அருளிய

28. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை

திருச்சிற்றப்பலம்

தெய்வத் தாமரைச் செவ்வியின் மலர்ந்து
வாடாப் புதுமலர்த் தோடெனச் சிவந்து
சிலம்புங் கழலும் அலம்பப் புனைந்து
கூற்றின் ஆற்றல் மாற்றிப் போற்றுறு
வலம்புரி நெடுமால் ஏனமாகி நிலம்புக்
காற்றலின் அகழத் தோற்றுது நிமிர்ந்து
பத்தி அடியவர் பச்சிலை இடினும்
முத்தி கொடுத்து முன்னின் றருளித்
திகழ்ந்துள தொருபால் திருவடி யகஞ்சேர்ந்து
மறுவில் கற்பகத் துறுதளிர் வாங்கி

---

*ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பிலும் சுப்பராய செட்டியார் பதிப்பிலும் இப்பன்னிரண்டு பாக்களே உள்ளன. ஆனூர் சிங்காரவேல் முதலியார் பதிப்பிலுள்ள 13–30 பாக்கள் பட்டினத்தார் வாக்கல்லவென்று தகுதியுடைய சைவப் பெரியார்கள் கூறுகின்றனர்.

நெய்யில் தோய்த்த செவ்வித் தாகி
நூபுரங் கிடப்பினும் நொந்து தேவர்
மடவரல் மகளிர் வணங்குபு வீழ்த்த
சின்னப் பன்மலர் தீண்டிடச் சிவந்து
பஞ்சியும் அனிச்சமும் எஞ்ச எஞ்சாத்
திருவொடும் பொலியும் ஒருபால் திருவடி
நீலப் புள்ளி வாள்உகிர் வேங்கைத்
தோலின் கலிங்கம் மேல்விரித் தசைத்து
நச்செயிற் றரவக் கச்சையாப் புறத்துப்
பொலிந்துள தொருபால் திருவிடை இலங்கொளி
அரத்த ஆடை விரித்துமீ துறீஇ
இரங்குமணி மேகலை ஒருங்குடன் சாத்திய
மருங்கிற் றாகும் ஒருபால் திருஇடை
செங்கண் அரவும் பைங்கண் ஆமையுங்
கேழற் கோடும் வீழ்திரள் அக்கும்
நுடங்கு நூலும் இடங்கொண்டு புனைந்து
தவளநீ றணிந்ததோர் பவளவெற் பென்ன
ஒளியுடன் திகழும் ஒருபால் ஆகம்
வாரும் வடமும் ஏர்பெறப் புனைந்து
செஞ்சாந் தணிந்து குங்குமம் எழுதிப்
பொற்றா மரையின் முற்றா முகிழென
உலகே ழீன்றும் நிலையில் தளரா
முலையுடன் பொலியும் ஒருபால் ஆகம்
அயில்வாய் அரவம் வயின்வயின் அணிந்து
மூவிலை வேலும் பூவாய் மழுவுந்
தமருகப் பறையும் அமர்தரத் தாங்கிச்
சிறந்துள தொருபால் திருக்கரஞ் செறிந்த
சூடகம் விளங்கிய ஆடகக் கழங்குடன்
ஒம்மென் பந்தும் அம்மென் கிள்ளையுந்
தரித்தே திகழும் ஒருபால் திருக்கரம்
இரவியும் எரியும் விரவிய வெம்மையின்
ஒருபால் விளங்குந் திருநெடு நாட்டம்
நவ்வி மானின் செவ்வித் தாகிப்

பாலிற் கிடந்த நீலம் போன்று
குண்டுநீர்க் குவளையிற் குளிர்ந்து நிறம்பயின்று
எம்மனோர்க் கடுத்த வெம்மைநோய்க் கிரங்கி
உலகேழ் புரக்கும் ஒருபால் நாட்டம்
*நொச்சிப் பூவும் பச்சை மத்தமுங்
கொன்றைப் போதும் மென்றுணர்த் தும்பையுங்
கங்கை யாறும் பைங்கண் தலையும்
அரவும் மதியமும் விரவித் தொடுத்த
சூடா மாலை சூடிப் பீடுகெழு
நெருப்பில் திரித்தனைய உருக்கிளர் சடிலமொடு
நான்முகங் கரந்த பால்நிற அன்னங்
காணா வண்ணங் கருத்தையுங் கடந்து
சேணிகந் துளதே ஒருபால் திருமுடி பேணிய
கடவுள் கற்பின் மடவரல் மகளிர்
கற்பக வனத்துப் பொற்பூ வாங்கிக்
கைவத்துப் புனைந்த தெய்வ மாலை
நீலக் குழல்மிசை வளைஇமேல் நிவந்து
வண்டுந் தேனுங் கிண்டுபு திளைப்பத்
திருவொடு பொலியும் ஒருபால் திருமுடி
இனைய வண்ணத்து நினைவருங் காட்சி
இருவயின் உருவும் ஒருவயிற் றாகி
வலப்பால் நாட்டம் இடப்பால் நோக்க
வாணுதல் பாகம் நாணுதல் செய்ய
வலப்பால் திருக்கரம் இடப்பால் வனமுலை
தைவந்து வருட மெய்ம்மயிர் பொடித்தாங்
குலகம் ஏழும் பன்முறை யீன்று*
மருதிடங் கொண்ட ஒருதனிக் கடவுள்நின்
திருவடி பரவுதும் யாமே நெடுநாள்
இறந்தும் பிறந்தும் இளைத்தனம் மறந்துஞ்
சிறைக்கருப் பாசயஞ் சேரா
மறித்தும் புகாஅ வாழ்வுபெறற் பொருட்டே.

பொருளுங் குலனும் புகழுந் திறனும்
அருளும் அறிவும் அனைத்தும்—ஒருவர்

கருதா என்பார்க்குங் கறைமிடற்றாய் தொல்லை
மருதாஎன் பார்க்கு வரும். உ

வருந்தேன் இறந்தும் பிறந்தும் மயக்கும் புலன்வழிபோய்ப்
பொருந்தேன் நரகிற் புகுகின்றி லேன்புகழ் மாமருதிற்
பெருந்தேன் முகந்துகொண் டுண்டு பிறிதொன்றில் ஆசையின்றி
இருந்தேன் இனிச்சென் றிரவேன் ஒருவரை யாதொன்றுமே.

ஒன்றினொ டொன்று சென்றுமுகில் தடவி
ஆடுகொடி நுடங்கும் பீடுகெழு மாளிகை
தெய்வக் கம்மியர் கைம்முயன்று வகுத்த
ஓவநூல் செம்மைப் பூவியல் வீதி
குயிலென மொழியும் மயிலியல் சாயல்
மான்மாற விழிக்கும் மாதர் செல்வத்(து)
இடைமரு திடங்கொண் டிருந்த எந்தை
சுடர்மழு வலங்கொண் டிருந்த தோன்றல்
ஆரணந் தொடராப் பூரண புராண
நாரணன் அறியாக் காரணக் கடவுள்
சோதிச் சுடரொளி ஆதித் தனிப்பொருள்
ஏக நாயக யோக நாயக
யானொன் றுணர்த்துவ துளதே யான்முன்
நனந்தலை யுலகத் தனந்த யோனியிற்
பிறந்துழிப் பிறவாது கறங்கெனச் சுழன்றுழி இத்
தோற்றும் பொழுதின் ஈற்றுத் துன்பத்
தாயுறு துயரமும் யானுறு துயரமும்
இறக்கும் பொழுதின் அறப்பெருந் துன்பமும்
நீயல தறிகுநர் யாரே அதனால்
யான்இனிப் பிறத்தல் ஆற்றேன் அஃதான்(று)
உற்பவம் துடைத்தல் நிற்பிடித் தல்லது
பிறிதொரு நெறியின் இல்லைஅந் நெறிக்கு
வேண்டலும் வெறுத்தலும் ஆண்டொன்றிற் படரா
உள்ளமொன் றுடைமை வேண்டும் *அஃதன்றி*
ஐம்புலன் ஏவல் *ஆணைவழி நின்று*
தானல தொன்றைத் தானென நினையும்

இதுவென துள்ளம் ஆதலின் இதுகொடு
நின்னை நினைப்ப தெங்ஙனம் முன்னங்
கற்புணை யாகக் கடல்நீர் நீந்தினர்
எற்பிற ருளரோ இறைவ கற்பங்
கடத்தல்யான் பெறவும் வேண்டுங் கடத்தற்கு
நினைத்தல்யான் பெறவும் வேண்டும் நினைத்தற்கு
நெஞ்சுநெறி நிற்கவும் வேண்டும் நஞ்சுபொதி
உறையெயிற் றரகம் பூண்ட
கறைகெழு மிடற்றெங் கண்ணுத லோயே. ௪

கண்ணொன்றும் நந்தமக்கோர் காப்பென்றுங் கற்றிருக்கும்
எண்ணொன்றும் மூல எழுத்தென்றும்—ஒண்ணை
மருதஅப்பா என்றும்உனை வாழ்த்தாரேல் மற்றுங்
கருதஅப்பால் உண்டோ கதி. ௫

கதியா வதுபிறி தியாதொன்றும் இல்லை களேபரத்தின்
பொதியா வதுசுமந் தால்விழப் போம்இது போனபின்னர்
விதியா மெனச்சிலர் நோவதல் லால்இதை வேண்டுநர்யார்
மதியா வதுமரு தன்கழ லேசென்று வாழ்த்துவதே. ௬

வாழ்ந்தனம் என்று தாழ்ந்தவர்க் குதவாது
தன்னுயிர்க் கிரங்கி மன்னுயிர்க் கிரங்கா
துண்டிப் பொருட்டாற் கண்டன வெஃகி
அவியடு நர்க்குச் சுவைபல பகர்ந்தே
ஆரா உண்டி அயின்றன ராகித்
தூராக் குழியைத் தூர்த்துப் பாரா
விழுப்பமுங் குலனும் ஒழுக்கமுங் கல்வியுந்
தன்னிற் சிறந்த நன்மூ தாளரைக்
கூஉய்முன் நின்றுதன் ஏவல் கேட்குஞ்
சிறுஅர்த் தொகுதியின் உறுஅப் பேசியும்
பொய்யொடு புன்மைதன் புல்லர்க்குப் புகன்றும்
மெய்யும் மானமும் மேன்மையும் ஒரீஇத்
தன்னைத் தேறி முன்னையோர் கொடுத்த
நன்மனைக் கிழத்தி யாகிய அந்நிலைச்
சாவுழிச் சாஅந் தகைமையள் ஆயினும்

மேவுழி மேவல் செல்லாது காவலொடு
கொண்டோள் ஒருத்தி யுண்டிவேட் டிருப்ப
எள்ளுக் கெண்ணெய் போலத் தள்ளாது
பொருளின் அளவைக்குப் போகம்விற் றுண்ணும்
அருளில் மடந்தையர் ஆகம் தோய்ந்தும்
ஆற்றல்செல் லாது வேற்றோர் மனைவயிற்
கற்புடை மடந்தையர் பொற்பு நணிகேட்டுப்
பிழைவழி பாராது நுழைவழி நோக்கியும்
நச்சி வந்த நல்கூர் மாந்தர்தம்
விச்சையிற் படைத்த வெவ்வேறு காட்சியின்
அகமலர்ந் தீவார் போல முகமலர்ந்
தினிது மொழிந்தாங் குதவுதல் இன்றி
நாளும் நாளும் நாள்பல குறித்தவர்
தாளின் ஆற்றலுந் தவிர்த்துக் கேளிகழ்ந்(து)
இகமும் பரமும் இல்லை என்று
பயமின் றொழுகிப் பட்டிமை பயிற்றி
மின்னின் அனையதன் செல்வத்தை விரும்பித்
தன்னையும் ஒருவ ராக உன்னும்
ஏனையோர் வாழும் வாழ்க்கையும் நனைமலர்ந்(து)
யோசனை கமழும் உற்பல வாவியில்
பாசடைப் பரப்பிற் பால்நிற அன்னம்
பார்ப்புடன் வெருவப் பகுவாய் வாளைகள்
போர்த்தொழில் புரியும் பொருகா விரியும்
மருதமுஞ் சூழ்ந்த மருத வாண
சுருதியுந் தொடராச் சுருதி நாயக
பத்தருக் கெய்ப்பினில் வைப்பென உதவும்
முத்தித் தாள மூவா முதல்வநின்
திருவடி பிடித்து வெருவரல் விட்டு
மக்களும் மனைவியும் ஒக்கலுந் திருவும்
பொருளென நினையாதுன் அருளினை நினைந்(து)
இந்திரச் செல்வமும் எட்டுச் சித்தியும்
வந்துழி வந்துழி மறுத்தனர் ஒதுங்கிச்
சின்னச் சீரை துன்னற் கோவணம்

அறுதற் கேளொடு பெறுவது புணர்ந்து
சிதவலோ டொன்(று) உதவுழி எடுத்தாங்
கிடுவோர் உளரெனில் நிலையில்நின் றயின்று
படுதரைப் பாயலிற் பள்ளிமேவி யோவாத்
தகவெனும் அரிவையைத் தழீஇ மகவெனப்
பல்லுயிர் அனைத்தையும் ஒக்கப் பார்க்கும்நின்
செல்வக் கடவுள் தொண்டர் வாழ்வும்
பற்றிப் பார்க்கின் உற்றநா யேற்குக்
குளப்படி நீரும் அளப்பருந் தன்மைப்
பிரளய சலதியும் இருவகைப் பொருளும்
ஒப்பினும் ஒவ்வாத் துப்பிற் றுதலின்
நின்சீ ரடியார் தஞ்சீ ரடியார்க்
கடிமை பூண்டு நெடுநாட் பழகி
முடலை யாக்கையொடு புடைபட் டொழுகியவர்
காற்றலை ஏவல்என் நாய்த்தலை ஏற்றுக்
கண்டது காணின் அல்லதொன்
றுண்டோ மற்றெனக் குள்ளது பிறிதே. எ

பிறிந்தேன் நரகம் பிறவாத வண்ணம்
அறிந்தேன் அநங்கவேள் அம்பிற்—செறிந்த
பொருதவட்ட விற்பிழைத்துப் போந்தேன் புராணன்
மருதவட்டந் தன்னுளே வந்து. அ

வந்திக்கண் டாய்அடி யாரைக்கண் டால்மற வாதுநெஞ்சே
சிந்திக்கண் டாய்அரன் செம்பொற் கழல்திரு மாமருதைச்
சந்திக்கண் டாய்இல்லை யாயின் நமன்தமர் தாங்கொடுபோய்
உந்திக்கண் டாய்நிர யத்துன்னை வீழ்த்தி உழக்குவரே. கூ

உழப்பின் வாரா உறுதிகள் உளவோ
கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ அதனல்
நெஞ்சப் புனத்து வஞ்சக் கட்டையை
வேரற அகழ்ந்து போக்கித் தூர்வைசெய்(து)
அன்பேன் பாத்தி கோலி முன்புற
மெய்யெனும் எருவை விரித்தாங் கையமில்

பத்தித் தனிவித் திட்டு நித்தலும்
ஆர்வத் தெண்ணீர் பாய்ச்சிநேர் நின்று
தடுக்குநர்க் கடங்கா திடுக்கண் செய்யும்
பட்டி அஞ்சினுக் கஞ்சியுட் சென்று
சாந்த வேலி கோலி வாய்ந்தபின்
ஞானப் பெருமுளை நந்தாது முளைத்துக்
கருணை இளந்தளிர் காட்ட அருகாக்
காமக் குரோதக் களையறக் களைந்து
சேமப் படுத்துழிச் செம்மையின் ஓங்கி
மெய்ம்மயிர்ப் புளகம் முகிழ்த்திட் டம்மெனக்
கண்ணீர் அரும்பிக் கடிமலர் மலர்ந்து புண்ணிய
அஞ்செழுத் தருங்காய் தோன்றி நஞ்சுபோதி
காள கண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந்
தோளொரு நான்குஞ் சுடர்முகம் ஐந்தும்
பவள நிறம்பெற்றுத் தவளநீறு பூசி
அறுசுவை அதனினும் உறுசுவை யுடைத்தாய்க்
காணினுங் கேட்பினுங் கருதினுங் களிதருஞ்
சேணுயர் மருத மாணிக்கத் தீங்கனி
பையப் பையப் பழுத்துக் கைவர
எம்மனோர்கள் இனிதினி தருந்திச்
செம்மாந் திருப்பச் சிலர்இதின் வாராது
மனமெனும் புனத்தை வறும்பா ழாக்கிக்
காமக் காடு மூடித் தீமைசெய்
ஐம்புல வேடர் ஆறலைத் தொழுக
இன்பப் பேய்த்தேர் எட்டா தோடக்
கல்லா வுணர்வெனும் புல்வாய் அலமர
விச்சைவித் துதிர்த்துழி யானெனப் பெயரிய
நச்சு மாமரம் நனிமிக முளைத்துப்
பொய்யென் கவடுகள் போக்கிச் செய்யும்
பாவப் பஃறழை பரப்பிப் பூவெனக்
கொடுமை யரும்பிக் கடுமை மலர்ந்து
துன்பப் பல்காய் தூக்கிப் பின்பு
மரணம் பழுத்து நரகிடை வீழ்ந்து

தமக்கும் பிறர்க்கும் உதவா(து)
இமைப்பிற் கழியும் இயற்கையோர் உடைத்தே. ௧௦

உடைமணியின் ஓசைக் கொதுங்கி அரவம்
படம்ஒடுங்கப் பையவே சென்றங்—கிடைமருதர்
ஐயம் புகுவ தணியிழையார் மேலனங்கன்
கையம் புகவேண்டிக் காண். ௧௧

காணீர் கதியொன்றுங் கல்லீர் எழுத்தஞ்சும் வல்லவண்ணம்
பேணீர் திருப்பணி பேசீர் அவன்புகழ் ஆசைப்பட்டுப்
பூணீர் உருத்திர சாதனம் நீறெங்கும் பூசுகிலீர்
வீணீர் எளிதோ மருதப் பிரான்கழல் மேவுதற்கே. ௧௨

மேவிய புன்மயிர்த் தொகையோ அம்மயிர்
பாவிய தோலின் பரப்போ தோலிடைப்
புகவிட்டுப் பொதிந்த புண்ணோ புண்ணிடை
ஊறும் உதிரப் புனலோ கூறுசெய்(து)
இடையிடை நிற்கும் எலும்போ எலும்பிடை
முடைகெழு மூளை விழுதோ வழுவழுத்
துள்ளிடை ஒழுகும் வழும்போ மெள்ளநின்(று)
ஊறும் புழுவின் ஒழுங்கோ நீரிடை
வைத்த மலத்தின் குவையோ வைத்துக்
கட்டிய நரம்பின் கயிறோ உடம்பிற்குள்
பிரியா தொறுக்கும் பிணியோ தெரியா
தின்ன தியானென் றறியேன் என்னை
ஏதினுந் தேடினன் யாதினுங் காணேன் முன்னம்
வரைத்தனி வில்லாற் புரத்தை அழல்ஊட்டிக்
கண்படை யாகக் காமனை யொருநாள்
நுண்பொடி யாக நோக்கியண் டத்து
வீயா அமரர் வீயவந் தெழுந்த
தீவாய் நஞ்சைத் திருஅமு தாக்கி
இருவர் தேடி வெருவர நிமிர்ந்து
பாலனுக் காகக் காலனைக் காய்ந்து
சந்தன சரள சண்பக வகுள
நந்தன வனத்திடை ஞாயிறு வழங்காது

நவமணி முகிழ்த்த புதுவெயில் எறிப்ப
எண்ணருங் கோடி இருடி கணங்கட்குப்
புண்ணியம் புரக்கும் பொன்னி சூழ்ந்த
திருவிடை மருத பொருவிடைப் பாக
மங்கை பங்க கங்கைநா யகநின்
தெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்தலின்
மாயப் படலங் கீறித் தூய
ஞான நாட்டம் பெற்றபின் யானும்
நின்பெருந் தன்மையுங் கண்டேன் காண்டலும்
என்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டேன்
நின்னிலை யனைத்தையுங் கண்டேன் என்னை
நின்னைக் காணா மாந்தர்
தன்னையுங் காணாத் தன்மை யோரே. கங

ஓராதே அஞ்செழுத்தும் உன்னாதே பச்சிலையும்
நேராதே நீரும் நிரப்பாதே—யாராயோ
எண்ணுவார் உள்ளத் திடைமருதர் பொற்பாதம்
நண்ணுவாம் என்னுமது நாம். கச

நாமே இடையுள்ள வாறறி வாம்இனி நாங்கள்சொல்லல்
ஆமே மருதன் மருத வனத்தன்ன மன்னவரைப்
பூமேல் அணிந்து பிழைக்கச்செய் தார்ஒரு பொட்டும்இட்டார்
தாமே தளர்பவ ரைப்பாரம் ஏற்றுதல் தக்கதன்றே. கரு

அன்றினர் புரங்கள் அழலிடை அவியக்
குன்று வளைத்தெய்த குன்றாக் கொற்றத்து
நுண்பொடி அணிந்த எண்தோள் செல்வ
கயிலை நடந்தனைய உயர்நிலை நோன்றாட்
பிறைசெறிந் தன்ன இருகோட் டொருதிமிற்
பால்நிறச் செங்கண் மால்விடைப் பாக
சிமையச் செங்கோட் டிமையச் செல்வன்
மணியெனப் பெற்ற அணியியல் அன்னம்
வெள்ளைச் சிறுநகைக் கிள்ளைப் பிள்ளை
குயிலெனப் பேசும் மயிலிளம் பேடை

கதிரொளி நீலங் கமலத்து மலர்ந்தன
மதரரி நெடுங்கண் மானின் கன்று
வருமுலை தாங்குந் திருமார்பு வல்லி
வையம் ஏழும் பன்முறை ஈன்ற
ஐய திருவயிற் றம்மைப் பிராட்டி
மறப்பருஞ் செய்கை அறப்பெருஞ் செல்வி
எமையாள் உடைய உமையாள் நங்கை
கடவுட் கற்பின் மடவரல் கொழுந
பவள மால்வரைப் பணைக்கைபோந் தனைய
தழைசெவி எண்டோள் தலைவன் தந்தை
பூவலர் குடுமிச் சேவலம் பதாகை
மலைதுளை படுத்த கொலைகெழு கூர்வேல்
அமரர்த் தாங்குங் குமரன் தாதை
பொருதிடம் பொன்னி புண்ணியம் புரக்கும்
மருதிடங் கொண்ட மருத வாண
நின்னது குற்றம் உளதோ நின்னினைந்
தெண்ணருங் கோடி இடர்ப்பகை களைந்து
கண்ணுறு சீற்றத்துக் காலனை வதையா
இறப்பையும் பிறப்பையும் இகந்து சிறப்பொடு
தேவ ராவின் கன்றெனத் திரியாப்
பாவிகள் தமதே பாவம் யாதெனின்
முறியாப் புழுக்கல் முப்பழங் கலந்த
அறுசுவை யடிசில் அட்டினி திருப்பப்
புசியா தொருவன் பசியால் வருந்துதல்
அயினியின் குற்றம் அன்று வெயிலின்வைத்
தாற்றிய தெண்ணீர் நாற்றமிட் டிருப்ப
மடாஅ தொருவன் விடாஅ வேட்கை
தெண்ணீர்க் குற்ற மன்றுகண் ணகன்று
தேன்துளி சிதறிப் பூந்துணர் துறுமி
வானுகங் கிடந்த சோலை கிடப்ப
வெள்ளிடை வெயிலிற் புள்ளிவெயர் பொடிப்ப
அடிபெயர்த் திடுவான் ஒருவன்
நெடிது வருந்துதல் நிழல்தீங் கன்றே. கசு

அன்றென்றும் ஆமென்றும் ஆறு சமயங்கள்
ஒன்றொன்றோ டொவ்வா துரைத்தாலும்—என்றும்
ஒருதனையே நோக்குவார் உள்ளத் திருக்கும்
மருதனையே நோக்கி வரும். கஎ

நோக்கிற்றுக் காமன் உடல்பொடி யாக நுதிவிரலால்
தாக்கிற் றரக்கன் தலைகீழ்ப் படத்தன் சுடர்வடிவாள்
ஓக்கிற்றுத் தக்கன் தலையுருண் டோடச் சலந்தரனைப்
போக்கிற் றுயிர்பொன்னி சூழ்மரு தானுடைப் புண்ணியமே.

புண்ணிய புராதன புதுப்பூங் கொன்றைக்
கண்ணி வேய்ந்த கைலை நாயக
காள கண்ட கந்தனைப் பயந்த
வாளரி நெடுங்கண் மலையாள் கொழுந
பூத நாத பொருவிடைப் பாக
வேத கீத விண்ணோர் தலைவ
முத்தி நாயக மூவா முதல்வ
பத்தி யாகிப் பணைத்தமெய் யன்போடு
நொச்சி யாயினுங் கரந்தை யாயினும்
பச்சிலை யிட்டுப் பரவுந் தொண்டர்
கருவிடைப் புகாமற் காத்தருள் புரியுந்
திருவிடை மருத திரிபு ராந்தக
மலர்தலை யுலகத்துப் பலபல மாக்கள்
மக்களை மனைவியை ஒக்கலை ஒரீஇ
மனையும் பிறவுந் துறந்து நினைவருங்
காடும் மலையும் புக்குக் கோடையிற்
கைம்மேல் நிமிர்த்துக் காலொன்று முடக்கி
ஐவகை நெருப்பின் அழுவத்து நின்று
மாரி நாளிலும் வார்பனி நாளிலும்
நீரிடை மூழ்கி நெடிது கிடந்துஞ்
சடையைப் புனைந்துந் தலையைப் பறித்தும்
உடையைத் துறந்தும் உண்ணா துழன்றுங்
காயுங் கிழங்குங் காற்றுதிர் சருகும்
வாயுவும் நீரும் வந்தன அருந்தியும்

களரினும் கல்லினுங் கண்படை கொண்டுந்
தளர்வுறும் யாக்கையைத் தளர்வித் தாங்கவர்
அம்மை முத்தி அடைவதற் காகத்
தம்மைத் தாமே சாலவும் ஒறுப்பர்
ஈங்கிவை செய்யாது யாங்கள் எல்லாம்
பழுதின் றுயர்ந்த எழுநிலை மாடத்துஞ்
செந்தா துதிர்ந்த நந்தன வனத்துந்
தென்றல் இயங்கும் முன்றில் அகத்துந்
தண்டாச் சித்திர மண்டப மருங்கிலும்
பூவிரி தரங்க வாவிக் கரையிலும்
மயிற்பெடை ஆலக் குயிற்றிய குன்றிலும்
வேண்டுழி வேண்டுழி ஆண்டாண் டிட்ட
மருப்பின் இயன்ற வாளரி சுமந்த
விருப்புறு கட்டில் மீமிசைப் படுத்த
ஐவகை அமளி அணைமேற் பொங்கத்
தண்மலர் கமழும் வெண்மடி விரித்துப்
பட்டினுட் பெய்த பதனுண் பஞ்சின்
நெட்டணை யருகாக் கொட்டைகள் பரப்பிப்
பாயல் மீமிசைப் பரிபுரம் மிழற்றச்
சாயல் அன்னத்தின் தளர்நடை பயிற்றிப்
பொற்றோ ரணத்தைச் சுற்றிய துகிலென
அம்மென் குறங்கின் ஒம்மென் கலிங்கங்
கண்ணும் மனமுங் கவற்றப் பண்வர
இரங்குமணி மேகலை மருங்கிற் கிடப்ப
ஆடர(வு) அல்குல் அரும்பெறல் நுசுப்பு
வாட வீங்கிய வனமுலை கதிர்ப்ப
அணியியல் கமுகை அலங்கரித் ததுபோல்
மணியிய லாரங் கதிர்விரித் தொளிர்தர
மணிவளை தாங்கும் அணிகெழு மென்தோள்
வரித்த சாந்தின் மிசைவிரித்து மீதிட்ட
உத்த ரியப்பட் டொருபால் ஒளிர்தர
வள்ளை வாட்டிய ஒள்ளிரு காதொடு
பவளத் தருகாத் தரளம் நிரைத்தாங்

கொழுகி நீண்ட குமிழொன்று பதித்துக்
காலன் வேலுங் காம பாணமும்
ஆல காலமும் அனைத்துமிட் டமைத்த
இரண்டு நாட்டமும் புரண்டுகடை மிளிர்தர
மதியென மாசறு வதனம் விளங்கப்
புதுவிரை யலங்கல் குழல்மிசைப் பொலியும்
அஞ்சொல் மடந்தையர் ஆகந் தோய்ந்துஞ்
சின்னம் பரப்பிய பொன்னின் கலத்து
அறுசுவை யடிசில் வறிதினி தருந்தா
தாடினர்க் கென்றும் பாடினர்க் கென்றும்
வாடினர்க் கென்றும் வரையாது கொடுத்தும்
பூசுவன பூசியும் புனைவன புனைந்துந்
தூசின் நல்லன தொடையிற் சேர்த்தியும்
ஐந்து புலன்களும் ஆர ஆர்ந்து
மைந்தரும் ஒக்கலும் மனமகிழ்ந் தோங்கி
இவ்வகை இருந்தோ மாயினும அவ்வகை
மந்திர எழுத்தைந்தும் வாயிடை மறவாது
சிந்தை நின்வழி செலுத்தலின் அந்த
முத்தியும் இழந்திலம் முதல்வ அத்திறம்
நின்னது பெருமை யன்றே என்னெனின்
வல்லான் ஒருவன் கைம்முயன் றெறியினும்
மாட்டா ஒருவன் வாளா எறியினும்
நிலத்தின் வழாஅக் கல்லேபோல்
நலத்தின் வழாஅர்நின் நாமநவின் றோரே. கக

நாமநவிற் றுய்மனனே நாரியர்கள் தோள்தோய்ந்து
காம நவிற்றிக் கழிந்தொழிய—லாமோ
பொருதவனத் தானையுரி போர்த்தருளும் எங்கள்
மருதவனத் தானை வளைந்து. உ0

வளையார் பசியின் வருந்தார் பிணியின் மதனன்அம்புக்
கிளையார் தனங்கண் டிரங்கிநில் லார்இப் பிறப்பினில்வந்
தளையார் நரகினுக் கென்கட வார்பொன் னலர்ந்தகொன்றைத்
தளையான் இடைமரு தன்னடி யாரடி சார்ந்தவரே. உக

அடிசார்ந் தவர்க்கு முடியா இன்பம்
நிறையக் கொடுப்பினுங் குறையாச் செல்வம்
மூலமும் நடுவும் முடிவும் இகந்து
காலம் மூன்றையுங் கடந்த கடவுள்
உளக்கணுக் கல்லா தூன்கணுக் கொளித்துத்
துளக்கற நிமிர்ந்த சோதித் தனிச்சுடர்
எறும்புத் துளையின் இருசெவிக் கெட்டா
துறப்பில்நின் றெழுதரும் உள்ளத் தோசை
வைத்த நாவின் வழிமறுத் தகத்தே
தித்தித் தூறுந் தெய்வத் தேறல்
துண்டத் துளையிற் பண்டை வழியன்றி
அறிவில் நாறும் நறிய நாற்றம்
ஏனைய தன்மையும் எய்தா தெவற்றையுந்
தானே யாகி நின்ற தத்துவ
தோற்றுவ தெல்லாந் தன்னிடைத் தோற்றித்
தோற்றம் பிறிதில் தோற்றாச் சுடர்முளை
விரிசடை மீமிசை வெண்மதி கிடப்பினும்
இருள்விரி கண்டத் தேக நாயக
சுருதியும் இருவருந் தொடர்ந்துநின் றலமர
மருதிடங் கொண்ட மருத மாணிக்க
உமையாள் கொழுந ஒருமூன் றாகிய
இமையா நாட்டத் தென்றனி நாயக
அடியேன் உறுகுறை முனியாது கேண்மதி
நின்னடி பணியாக் கன்மனக் கயவரொடு
நெடுநாள் பழகிய கொடுவினை ஈர்ப்பக்
கருப்பா சயமெனும் இருட்சிறை யறையிற்
குடரென் சங்கிலி பூண்டு தொடர்ப்பட்டுக்
கூட்டுச் சிறைப்புழுவின் ஈட்டுமலத் தழுந்தி
உடனே வருந்தி நெடுநாட் கிடந்து
பல்பிணிப் பெயர்பெற் றல்லல் படுத்துந்
தண்ட லாளர் மிண்டிவந் தலைப்ப
உதர நெருப்பிற் பதைபதை பதைத்தும்
வாதமத் திரையின் மோதமொத் துண்டுங்

கிடத்தல் நிற்றல் நடத்தல் செல்லா
திடங்குறை வாயிலின் முடங்கி இருந்துழிப்
பாவப் பகுதியில் இட்டுக் காவற்
கொடியோர் ஐவரை ஏவி நெடிய
ஆசைத் தளையில் என்னையும் உடலையும்
பாசப் படுத்திப் பையென விட்டபின்
யானும் போந்து தீதினுக் குழன்றும்
பெரியோர்ப் பிழைத்தும் பிறர்பொருள் வௌவியும்
பரியா தொழிந்தும் பல்லுயிர் செகுத்தும்
வேற்றோர் மனைவியர் தோற்றம் புகழ்ந்தும்
பொய்பல கூறியும் புல்லினம் புல்லியும்
ஐவருங் கடுப்ப அவாவது கூட்டி
ஈண்டின கொண்டு மீண்டு வந்துழி
இட்டுழி யிடாது பட்டுழிப் படாஅ
திந்நாள் இடுக்கண் எய்திப் பன்னாள்
வாடுபு கிடப்பேன் வீடுநெறி காணேன்
நின்னை யடைந்த அடியார் அடியார்க்
கென்னையும் அடிமை யாகக் கொண்டே
இட்ட பச்சிலைகொண் டோட்டி நன்கறிவித்
திச்சிறை பிழைப்பித் தினிச்சிறை புகாமற்
காத்தருள் செய்ய வேண்டுந்
தீத்திரண் டன்ன செஞ்சடை யோனே. உஉ

சடைமேல் ஒருத்தி சமைந்திருப்ப மேனிப்
புடைமேல் ஒருத்தி பொலிய—இடையேபோய்ச்
சங்கே கலையே மருதற்குத் தான்கொடுப்ப
தெங்கே யிருக்க இவள். உ௩

இருக்கும் மருதினுக் குள்ளிமை யோர்களும் நான்மறையும்
நெருக்கும் நெருக்கத்தும் நீளகத் துச்சென்று மீளவொட்டாத்
திருக்கும் அறுத்தைவர் தீமையுந் தீர்த்துச்செவ் வேமனத்தை
ஒருக்கும் ஒருக்கத்தின் உள்ளே முளைக்கின்ற ஒண்சுடரே.

சுடர்விடு சூல மேந்தினை என்றும்
விடையுகந் தேறிய விமல வென்றும்

உண்ணா நஞ்சம் உண்டனை என்றுங்
கண்ணாற் காமனைக் காய்ந்தனை என்றுந்
திரிபுரம் எரித்த சேவக என்றுங்
கரியுரி போர்த்த கடவுள் என்றும்
உரகம் பூண்ட உரவோய் என்றுஞ்
சிரகரஞ் செந்தழல் ஏந்தினை என்றும்
வலந்தரு காலனை வதைத்தனை என்றுஞ்
சலந்தரன் உடலந் தடிந்தனை என்றும்
அயன்சிரம் ஒருநாள் அரிந்தனை என்றும்
வியந்தவாள் அரக்கனை மிதித்தனை என்றுந்
தக்கன் வேள்வி தகர்த்தனை என்றும்
உக்கிரப் புலியுரி உடுத்தனை என்றும்
ஏனமும் அன்னமும் எட்டா தலமர
வானங் கீழ்ப்பட வளர்ந்தனை என்றுஞ்
செழுநீர் ஞாலஞ் செகுத்துயிர் உண்ணும்
அழல்விழிக் குறளினை அழுக்கினை என்றும்
இனையன இனையன எண்ணிலி கோடி
நினைவருங் கீர்த்தி நின்வயிற் புகழ்தல்
துளக்குறு சிந்தையேன் சொல்லள வாதலின்
அளப்பரும் பெருமைநின் அளவல தாயினும்
என்றன் வாயிற் புன்மொழி கொண்டு
நின்னை நோக்குவன் ஆதலின் என்னை
இடுக்கண் களையா அல்லற் படுத்தா
தெழுநிலை மாடத்துச் செழுமுகில் உறங்க
அடித்துத் தட்டி எழுப்புவ போல
நுண்துகிற் பதாகை கொண்டுகொண் டுகைப்பத்
துயிலின் நீங்கிப் பயிலும் வீதித்
திருமரு தமர்ந்த தெய்வச் செழுஞ்சுடர்
அருள்சுரந் தளிக்கும் அற்புதக் கூத்த
கல்லால் எறிந்த பொல்லாப் புத்தன்
நின்னினைந் தெறிந்த அதனால்
அன்னவன் தனக்கும் அருள்பிழைத் தின்றே. உரு

இன்றிருந்து நாளை இறக்குந் தொழிலுடைய
புன்றலைய மாக்கள் புகழ்வரோ—வென்றிமழு
வாளுடையான் தெய்வ மருதுடையான் நாயேனை
ஆளுடையான் செம்பொன் அடி. உசு

அடிஆ யிரங்தொழில் ஆயின ஆயிரம் ஆயிரம்பேர்
முடிஆ யிரங்கண்கள் மூவா யிரம்முற்று நீறணிந்த
தொடிஆ யிரங்கொண்ட தோளிரண் டாயிரம் என்றுநெஞ்சே
படியாய் இராப்பகல் தென்மரு தாளியைப் பற்றிக்கொண்டே.

கொண்டலின் இருண்ட கண்டத் தெண்தோள்
செவ்வான் உருவிற் பையர வார்த்துச்
சிறுபிறை கிடந்த நெறிதரு புன்சடை
மூவா முதல்வ முக்கட் செல்வ
தேவ தேவ திருவிடை மருத
மாசறு சிறப்பின் வானவ ராடும்
பூசத் தீர்த்தம் புரக்கும் பொன்னி
அயிரா வணத்துறை ஆடும் அப்ப
கைலாய வாண கௌரி நாயக
நின்னருள் சுரந்து பொன்னடி பணிந்து
பெரும்பதம் பிழையா வரம்பல பெற்றோர்
இமையா நெடுங்கண் உமையாள் நங்கையும்
மழைக்கட் கடத்துப் புழைக்கைப் பிள்ளையும்
அமரர்த் தாங்குங் குமர வேளுஞ்
சுரிசங் கேந்திய திருநெடு மாலும்
வான்முறை படைத்த நான்முகத் தொருவனுந்
தாருகற் செற்ற வீரக் கன்னியும்
நாவின் கிழத்தியும் பூவின் மடந்தையும்
பீடுயர் தோற்றத்துக் கோடி உருத்திரரும்
ஆனைப் பெருந்திறல் வானோர் தலைவனுஞ்
செயிர்தீர் நாற்கோட் டயிரா வதமும்
வாம்பரி அருக்கர் தாம்பன் னிருவருஞ்
சந்திரன் ஒருவனுஞ் செந்தீக் கடவுளும்
நிருதியு மியமனுஞ் சுருதிகள் நான்கும்

வருணனும் வாயுவும் இருநிதிக் கிழவனும்
எட்டு நாகமும் அட்ட வசுக்களும்
மூன்று கோடி ஆன்ற முனிவரும்
வசிட்டனுங் கபிலனும் அகத்தியன் தானுந்
தும்புரு நாரதர் என்றிரு திறத்தரும்
வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியரும்
திருந்திய அன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்
அத்தகு செல்வத் தவமதித் தருளிய
சித்த மார்சிவ வாக்கிய தேவரும்
வெள்ளை நீறு மெய்யிற் கண்டு
கள்ளன் கையிற் கட்டவிழ்ப் பித்தும்
ஓடும் பல்நரி ஊளைகேட் டரனைப்
பாடின என்று படாம்பல அளித்துங்
குவளைப் புனலில் தவளை அரற்ற
ஈசன் தன்னை ஏத்தின என்று
காசும் பொன்னும் கலந்து தூவியும்
வழிபடும் ஒருவன் மஞ்சனத் தியற்றிய
செழுவிதை எள்ளைத் தின்னக் கண்டு
பிடித்தலும் அவன்இப் பிறப்புக் கென்ன
இடித்துக் கொண்டவன் எச்சிலை நுகர்ந்தும்
மருத வட்டத் தொருதனிக் கிடந்த
தலையைக் கண்டு தலையுற வணங்கி
உம்மைப் போல எம்இத் தலையுங்
கிடத்தல் வேண்டுமென் றடுத்தடுத் திரந்துங்
கோயில் முற்றத்து மீமிசைக் கிடப்ப
வாய்த்த தென்று நாய்க்கட்டம் எடுத்துங்
காம்பவிழ்த் துதிர்ந்த கனியுருக் கண்டு
வேம்புகட் கெல்லாம் விதானம் அமைத்தும்
விரும்பின கொடுக்கை பரம்பரற் கென்று
புரிகுழல் தேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
பெரிய அன்பின் வரகுண தேவரும்
இனைய தன்மையர் எண்ணிறந் தோரே
அனையவர் நிற்க யானும் ஒருவன்

பத்தி என்பதோர் பாடும் இன்றிச்
சுத்த னாயினுந் தோன்றாக் கடையேன் நின்னை
இறைஞ்சில னாயினும் ஏத்தில னாயினும்
வருந்தில னாயினும் வாழ்த்தில னாயினுங்
கருதி யிருப்பன் கண்டாய் பெரும
நின்னுல கனைத்தும் நன்மை தீமை
யானவை நின்செய லாதலின்
நானே யமையும் நலமில் வழிக்கே. உஅ

வழிபிழைத்து நாமெல்லாம் வந்தவா செய்து
பழிபிழைத்த பாவங்கள் எல்லாம்—பொழில்சூழ்
மருதிடத்தான் என்றொருகால் வாயாரச் சொல்லிக்
கருதிடத்தான் நில்லா கரந்து. உகூ

கரத்தினில் மாலவன் கண்கொண்டு நின்கழல் போற்றநல்ல
வரத்தினை ஈயும் மருதஅப் பாமதி யொன்றுமில்லேன்
சிரத்தினு மாய்என்றன் சிந்தையு ளாகிவெண் காடன்என்னுந்
தரத்தினு மாயது நின்னடி யாந்தெய்வத் தாமரையே. ௩0

திருச்சிற்றம்பலம்

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் அருளிய

29. திருஏகம்பமுடையார் திருவந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்த்தொண்டர் செல்லும் நெறியறி யேன்மிக நற்பணிசெய்
கைத்தொண்டர் தம்மிலும் நற்றொண்டு வந்திலன் உண்பதற்கே
பொய்த்தொண்டு பேசிப் புறம்புற மேயுன்னைப் போற்றுகின்ற
இத்தொண்ட னேன்பணி கொள்ளுதி யோகச்சி ஏகம்பனே. க

ஏகம்ப னேஎன்னை ஆள்பவ னேஇமை யோர்க்கிரங்கிப்
போகம்பன் னாளுங் கொடுக்கின்ற நாயக பொங்கும்ஐவாய்
நாகம்பொன் ஆரம் எனப்பொலி வுற்றுநன் னீறணியும்
ஆகம்பொன் மாமலை ஒப்பவ னேஎன்பன் ஆதரித்தே. உ

தரித்தேன் மனத்துன் திகழ்தரு நாமந் தடம்பொழில்வாய்
வரித்தேன் முரல்கச்சி ஏகம்ப னேஎன்றன் வல்வினையை

அரித்தேன் உனைப்பணி யாதவர் ஏழைமை கண்டவரைச்
சிரித்தேன் உனக்கடி யாரடி பூணத் தெளிந்தனனே. ௩

தெளிதரு கின்றது சென்றென் மனம்நின் திருவடிவம்
அளிதரு நின்னருட் கையம் இனியில்லை அந்திச்செக்கர்
ஒளிதரு மேனிஎம் ஏகம்ப னேஎன் றுகந்தவர்தாள்
தளிதரு தூளிஎன் றன்தலை மேல்வைத்த தன்மைபெற்றே. ௪

பெற்றுகந் தேனென்றும் அர்ச்சனை செய்யப் பெருகுநின்சீர்
கற்றுகந் தேன்என் கருத்தினி தாக்கச்சி ஏகம்பத்தின்
பற்றுகந் தேறும் உகந்தவ னேபட நாகக்கச்சின்
சுற்றுகந் தேர்விடை மேல்வரு வாய்நின் துணையடியே. ௫

அடிநின்ற சூழல் அகோசரம் மாலுக் கயற்கலரின்
முடிநின்ற சூழ்முடி காண்பரி தாயிற்றுக் கார்முகிலின்
இடிநின்ற சூழ்குரல் ஏறுடை ஏகம்ப யாமெங்ஙனே
வடிநின்ற சூலப் படையுடை யாயை வணங்குவதே. ௬

வணக்கந் தலைநின் திருவடிக் கேசெய்யும் மையல்கொண்டோர்
இணக்கன்றி மற்றோர் இணக்கறி வோம்அல்லம் வல்லரவின்
குணக்குன்ற வில்லி குளிர்கச்சி ஏகம்பம் பாடின்அல்லாற்
கணக்கன்று மற்றொரு தேவரைப் பாடுங் கவிநலமே. ௭

நலந்தர நாஒன்று சொல்லுவன் கேண்மின்நல் லீர்கள்அன்பு
கலந்தர னூர்கச்சி ஏகம்பங் கண்டு கனல்திகிரி
சலந்தரன் ஆகம் ஒழிக்கவைத் தாய்தக்கன் வேள்வியெல்லாம்
நிரந்தர மாகச்செய் தாயென்று பூசித்து நின்மின்களே. ௮

மின்களென் றூர்சடை கொண்டலென் றூர்கண்ட மேனிவண்ணம்
பொன்களென் றூர்வெளிப் பாடுதம் பொன்னடி பூண்டுகொண்ட
வன்களென் றூலும் பிரிந்தறி யார்கச்சி ஏகம்பத்தான்
றன்களென் றுருல கெல்லாம் நிலைபெற்ற தன்மைகளே. ௯

தன்மையிற் குன்றாத் தவத்தோர் இமையவர் தாம்வணங்கும்
வன்மையிற் குன்றா மதிற்கச்சி ஏகம்பர் வண்கயிலைப்
பொன்மயிற் சாயலுஞ் சேயரிக் கண்ணும் புரிகுழலும்
மென்மயிற் சாயும் மருங்குலுங் காதல் விளைத்தனவே. ௧௦

தனமிட் டுமைதழு வத்தழும் புற்றவர் தம்அடியார்
மனம்விட் டகலா மதிற்கச்சி ஏகம்பர் வான்கயிலைச்
சினம்விட் டகலாக் களிறு வினவியொர் சேயனையார்
புனம்விட் டகலார் பகலாம் பொழுதுநம் பூங்கொடியே. ௧௧

பூங்கொத் திருந்தழை யார்பொழிற் கச்சிஏ கம்பர்பொற்பார்
கோங்கத் திருந்த குடுமிக் கயிலையெம் பொன்னொருத்தி
பாங்கொத் திருந்தனை ஆரணங் கேபடர் கல்அருவி
ஆங்கத் திருந்திழை யாடிவந் தாற்கண் டடிவருத்தே. ௧௨

வருத்தந் தரும்மெய்யுங் கையில் தழையும்வன் மாவினவுங்
கருத்தந் தரிக்கும் நடக்கஇன் றைய கழல்நினையத்
திருத்தந் தருளுந் திகழ்கச்சி ஏகம்பர் சீர்க்கயிலைத்
துருத்தந் திருப்பதன் றிப்புனங் காக்குந் தொழில்எமக்கே.

எம்மையும் எம்மைப் பணிகொள்ளுங் கம்பர் எழிற்கயிலை
உம்மையும் மானிடம் இப்புனத் தேவிட்டு வந்தமைந்தர்
தம்மையும் மானையுஞ் சிந்தையும் நோக்கங் கவர்வஎன்றே
அம்மையும் அம்மலர்க் கண்ணும் பெரியீர் அருளுமினே. ௧௪

அருளைத் தருகம் பரம்பொற் கயிலையுள் எம்ஐயர்அம்(பு)
இருளைக் கரிமறிக் கும்இவர் ஐயர் உறுத்திஎய்ய
வெருள்அக் கலைகனை தன்னொடும் போயின வில்லிமைக்கு
மருளைத் தருசொல்லி எங்கோ விலையுண்டிவ் வையகத்தே.

வையார் மழுப்படை ஏகம்பர் ஈங்கோய் மலைப்புனத்துள்
ஐயார் வருகலை ஏனங் கரிதொடர் வேட்டையெல்லாம்
பொய்யான ஐயர் மனத்தவெம் பூங்கொடி கொங்கைபொருப்
பையார் அரவிடை ஆயிற்று வந்து பரிணமித்தே. ௧௬

பருமுத் துதிர்த்திடுஞ் சீர்மத்த யானை நுதல்பகுந்திட்
டுருமொத்த திண்குரற் சீயந் திரிநெறி ஓங்கு வைவாய்ப்
பொருமுத் தலைவேற் படைக்கம்பர் பூங்கயி லைப்புனத்துள்
தருமுத் தனநகைத் தன்நசை யால்வெற்ப சார்வரிதே. ௧௭

அரிதன் றிருக்கண் ணிடநிரம் பாயிரம் போதணிய
அரிதன் திருவடிக் கர்ச்சித்த கண்ணுக் கருளுகம்பர்

அரிதன் திருக்கங் குலியால் அழிந்த கயிலைஅல்இங்
கரிதென் றிருப்பதெம் பால்வெற்ப எம்மையர்க் கஞ்சுதுமே.

அஞ்சரத் தான்பொடி யாய்விழத் தீவிழித் தன்புசெய்வோர்
நெஞ்சரத் தாழ்வுகந் தோர்கச்சி ஏகம்பர் நீள்கயிலைக்
குஞ்சரத் தாழ்வரை வீழநுங் கொம்புய்யக் கும்பம்மூழ்கும்
வெஞ்சரத் தார்அன வோஅல்ல வோஇவ் வியன்முரசே.

சேய்தந்த கைம்மை உமைகண வன்திரு ஏகம்பத்தான்
தாய்தந்தை யாய்உயிர் காப்போன் கயிலைத் தயங்கிருள்வாய்
வேய்தந்த தோளிநம் ஊசலொ டும்விரை வேங்கைதன்னைப்
பாய்தந்து பூசலுண் டாங்கொண்ட தோகைப் பகடுவந்தே. உ௦

வந்தும் மணம்பெறிற் பொன்அனை யீர்மன்னும் ஏகம்பர்தம்
முந்தும் அருவிக் கயிலை மலையுயர் தேன்இழிச்சித்
தந்தும் மலர்கொய்துந் தண்தினை மேயுங் கிளிகடிந்துஞ்
சிந்தும் புகர்மலைக் கைச்சும்இச் சாரல் திரிகுவனே. உக

திரியப் புரமெய்த ஏகம்ப னார்திக ழுங்கயிலைக்
கிரியக் குறவர் பருவத் திடுதா ளம்வினையோம்
விரியச் சுருள்முத லானும் அடைந்தோம் விரைவிரைந்து
பிரியக் கதிர்முத்தி னீர்பெற்ற தென்அங்குப் பேசுமினே. உஉ

பேசுக யாவ ருமைக்கணி யாரென்று பித்தர்எங்கும்
பூசுகை யார்திரு நீற்றெழில் ஏகம்பர் பொற்கயிலைத்
தேசுகை யார்சிலை வெற்பன் பிரியும் பரிசிலர்அக்
கூசுகை யாதுமில் லாக்குலை வேங்கைப் பெயர்நும்மையே. உங

பெயரா நலத்தெழில் ஏகம்ப னார்பிறை தோய்கயிலைப்
பெயரா திருக்கப் பெறுகிளி காள்புன மேபிரிவின்
துயரால் வருத்தி மனமும்இங் கோடித் தொழுதுசென்ற
தயரா துறையும் வெற்பற்கடி யேற்கும் விடைதமினே. உச

தம்மைப் பிறவிக் கடல்கடப் பிப்பவர் தாம்வணங்கும்
மும்மைத் திருக்கண் முகத்தெழில் ஏகம்பர் மொய்கயிலை
அம்மைக் கருங்கண்ணி தன்னொடின் பந்தருந் தன்புனமே
எம்மைக் கவலைசெ யச்சொல்லி யோவல்லி எய்தியதே. உரு

இயங்குந் திரிபுரம் எய்தஏ கம்பர் எழிற்கயிலைத்
தயங்கும் மலர்ப்பொழில் காள்ஐயல் ஆடரு வித்தடங்காள்
முயங்கு மணியறை காள்மொழி யீர்ஒழி யாதுநெஞ்சம்
மயங்கும் பரிசுபொன் னார்சென்ற சூழல் வகுத்தெமக்கே. ௨௬

வகுப்பார் இவர்போல் மணத்துக்கு நாள்மணந் தன்னொடின்பம்
மிகுப்பார்க ளாருயிர் ஒன்றும் இருவரை வெள்ளக்கள்வாய்
நெகுப்பால் மலர்கொண்டு நின்றார் கிடக்க நிலாவுகம்பர்
தொகுப்பால் மணிசிந் தருவிக் கயிலைஇச் சூழ்புனத்தே. ௨௭

புனங்குழை யாதென்று மெல்திணை கொய்ததும் போகலுற்ற
கனங்குழை யாள்தற் பிரிய நமக்குறுங் கையறவால்
மனங்குழை யாவருங் கண்கனி பண்பல பாடுந்தொண்டர்
இனங்குழை யாத்தொழும் ஏகம்பர் இக்கயி லாயத்துள்ளே.

உள்ளம் பெரியால் லாச்சிறு மானுடர் உற்றசெல்வங்
கள்ளம் பெரிய சிறுமனத் தார்க்கன்றிக் கங்கைஎன்னும்
வெள்ளம் பெரிய சடைத்திரு ஏகம்பர் விண்அரணம்
தள்ளம் பெரியகொண் டழைத்தார் அடியவர் சார்வதன்றே.

அன்றும் பகைஅடர்க் கும்பரி மாவும் மதஅருவிக்
குன்றும் பதாதியுந் தேருங் குலவிக் குடைநிழற்கீழ்
நின்றும் பொலியினுங் கம்பர்நன் னீறு நுதற்கிலரேல்
என்றும் அரசும் முரசும் பொலியா திருநிலத்தே. ௩௦

நிலத்திமை யோரில் தலையாய்ப் பிறந்து மறையொடங்கம்
வலத்திமைப் போதும் பிரியார் எரிவளர்த் தாலும்வெற்பன்
குலத்துமை யோர்பங்கர் கச்சியுள் ஏகம்பங் கூடித்தொழும்
நலத்தமை யாதவர் வேட்டுவர் தம்மின் நடுப்படையே. ௩௧

படையால் உயிர்கொன்று தின்று பசுக்களைப் போலச்செல்லும்
நடையால் அறிவின்றி நாண்சிறி தின்றி நகுங்குலத்திற்
கடையாய்ப் பிறக்கினுங் கச்சியுள் ஏகம்பத் தெங்களைஆள்
உடையான் கழற்கன்ப ரேல்அவர் யாவர்க்கும் உத்தமரே.

உத்துங்க யானை உரியார் விரலால் அரக்கன்சென்னி
பத்துங்கை யான இருபதுஞ் சோர்தர வைத்திலயம்

ஒத்துங்கை யால்அவன் பாடக் கயிலையின் ஊடுகைவாள்
எத்துங்கை யானென் றுகந்தளித் தார்கச்சி ஏகம்பரே. ௩௩

அம்பரங் கால்அனல் நீர்நிலந் திங்கள் அருக்கன்அணு
வம்பரங் கொள்வதோர் வேழத் துரியவன் தன்னுருவாம்
எம்பரன் கச்சியுள் ஏகம்பத் தான்இடை யாதடைவான்
நம்பரன் தன்னடி யார்அறி வார்க்கு நறுந்துணையே. ௩௪

துணைத்தா மரைஅடி யும்பவ ளத்திரள் நன்குறங்கும்
பணைத்தோள் அகலமுங் கண்டத்து நீலமும் அண்டத்துமின்
பிணைத்தா லனசடை யுந்திரு முக்கணும் பெண்ணொர்பக்கத்
தணைத்தார் எழிற்கம்பர் எங்கள் பிரானார்க் கழகியவே. ௩௫

அழகறி விற்பெரி தாகிய ஏகம்பர் அத்தர்கொற்றம்
பழகறி விற்பெரி யோர்தமைப் பற்றலர் பற்றும்அன்பின்
குழகறி வேற்பினுள் ஒன்றறி யார்அறி யாமைதெய்வங்
கிழகெறி யப்பட் டுலந்தார் உலகிற் கிடந்தனரே. ௩௬

கிடக்கும் ஒருபால் இரைக்கின்ற பாம்பொரு பால்மதியந்
தொடக்குண் டிலங்கும் அலங்கூர் திரைக்கங்கை சூடுங்கொன்றை
வடக்குண்டு கட்டத் தலைமாலை வாளால் மலைந்தவெம்போர்
கடக்கும் விடைத்திரு ஏகம்பர் கற்றைச் சடைமுடியே. ௩௭

கற்றைப் பவளச் சடைவலம் பூக்கமழ் கொன்றையந்தார்
முற்றுற் றிலாமதி யின்கொழுந் தேகம்பர் மொய்குழலாம்
மற்றைத் திசையின் மணிப்பொற் கொழுந்தத் தரங்கழுநீர்
தெற்றிப் பொலிகின்ற சூட்டழ காகித் திகழ்தருமே. ௩௮

தருமருட் டன்மை வலப்பாற் கமலக்கண் நெற்றியின்மேல்
திருமலர்க் கண்பிள வின்திக ழுந்தழல் செல்வக்கம்பர்
கருமலர்க் கண்ணிடப் பாலது நீலங் கனிமதத்து
வருநுதற் பொட்டணங் குக்குயர்ந் தோங்கு மலர்க்குழலே.

மலர்ந்த படத்துச்சி ஐந்தினுஞ் செஞ்சுடர் மாமணிவிட்
டலர்ந்த மணிக்குண் டலம்வலக் காதினில் ஆடிவரும்
நலந்திரு நீள்வயி ரம்வெயிற் பாய நகுமணிகள்
கலந்தசெம் பொன்மக ரக்குழை ஏகம்பர் காதிடமே. ௪௦

காதலைக் கும்வலத் தோள்பவ ளக்குன்றம் அங்குயர்ந்து
போதலைக் கும்பனிப் பொன்மலை நீற்றின் பொலியகலந்
தாதலைக் குங்குழல் சேர்பணைத் தோள்நறுஞ் சாந்தணிந்து
சூதலைக் கும்முலை மார்பிடம் ஏகம்பர் சுந்தரமே. ௪௧

தரம்பொற் பழியும் உலகட்டி எய்த்துத் தரந்தளரா
உரம்பொற் புடைய திருவயி றும்வலம் உம்பர்மும்மைப்
புரம்பொற் பழித்தகம் பர்க்குத் தரத்திடு பூண்முலையும்
நிரம்பப் பொறுது தளரிள வஞ்சியும் நேர்வுடைத்தே. ௪௨

உடைப்புலி யாடையின் மேல்உர கக்கச்சு வீக்கிமுஞ்சி
வடத்தொரு கோவணந் தோன்றும் அரைவலம் மற்றைஅல்குல்
தொடக்குறு காஞ்சித் தொடுத்த அரசிலை தூநுண் துகில்
அடல்பொலி ஏறுடை ஏகம்ப மேய அடிகளுக்கே. ௪௩

அடிவலப் பாலது செந்தா மரையொத் ததிர்கழல்சூழ்ந்
திடிகுரற் கூற்றின் எருத்திற வைத்த திளந்தளிரின்
அடியிடப் பாலது பஞ்சுற அஞ்சுஞ் சிலம்பணிந்த
வடிவுடைத் தார்கச்சி ஏகம்ப மேய வரதருக்கே. ௪௪

தருக்கவற் றொன்மிக்க முப்புரம் எய்தயன் றன்தலையை
நெருக்கவற் றேட மழுவாள் விசைத்தது நெற்கள்என்றும்
பருக்கவற் றுங்கச்சி ஏகம்பர் அத்தர்தம் பாம்புகளின்
திருக்கவற் றுலிட் டருளுங் கடகத் திருக்கரமே. ௪௫

கரத்தத் தமருகத் தோசை கடுத்தண்ட மீபிளப்ப
அரத்தத்த பாதம் நெரித்திட் டவனி தலநெரியத்
தரத்தத் திசைகளுக் கப்புறம் போர்ப்பச் சடைவிரித்து
வரத்தைத் தருகம்பர் ஆடுவர் எல்லியும் மாநடமே. ௪௬

நடனம்பிரான்உகந் துய்யக்கொண்டான் என்றும் நன்மறையோர்
உடன்வந்து மூவா யிரவர் இறைஞ்சி நிறைந்தஅன்பின்
கடனன்றி மற்றறி யாத்தில்லை அம்பலங் காளத்தியாம்
இடம்எம் பிரான்கச்சி ஏகம்ப மேயாற் கினியனவே. ௪௭

இனியவர் இன்னார் அவரையொப் பார்பிறர் என்னாஒண்ணாத்
தனியவர் தையல் உடனும் உருவர் அறம்பணித்த

முனியவர் ஏறும் உகந்தமுக் கண்ணவர் சண்டிஅன்புக்
கினியவர் காப்மழு வாட்படை யார்கச்சி ஏகம்பரே. ௪அ

பரவித் தனைநினை யக்கச்சி ஏகம்பர் பண்ணும்மையல்
வரவித் தனையுள்ள தெங்கறிந் தேன்முன் அவர்மகனார்
புரவித் தனையடிக் கக்கொடி தாய்விடி யாஇரவில்
அரவித் தனையுங்கொண் டார்மட வார்முன்றில் ஆட்டிடவே.

இடவம் சுறுக்கெனப் பாயுஞ்அஞ் சென்னி நகுதலைகண்
டிடஅஞ் சுவர்மட வார்இரி கின்றனர் ஏகம்பத்தீர்
படம்அஞ்சு வாயது நாகம் இரைக்கும் அதனுக்குமுற்
படஅஞ் சுவர்எங்ங னேபலி வந்திடும் பாங்குகளே. ௫௦

பாங்குடை கோள்புலி யின்அதள் கொண்டீர்நும் பாரிடங்கள்
தாங்குடை கொள்ளப் பலிகொள்ள வந்தீர் தடங்கமலம்
பூங்குடை கொள்ளப் புனற்கச்சி ஏகம்பங் கோயில்கொண்டீர்
ஈங்கிடை கொள்ளக் கலைகொள்ள வந்தீர் இடைக்குமின்றே.

இடைக்குமின் தோற்கும் இணைமுலை யாய்முதி யார்கள்தஞ்சொல்
கடைக்கண்நன் றுங்கச்சி ஏகம்பர் ஐயங் கொளக்கடவும்
விடைக்குமுன் தோற்றநில் லேநின் றிணிஇந்த மொய்குழலார்
கிடைக்குமுன் தோற்றநஞ் சங்கிது ஓதங் கிறித்துவமே.

கிறிபல பேசிச் சதிரால் நடந்து விடங்குபடக்
குறிபல பாடிக் குளிர்கச்சி ஏகம்பர் ஐயங்கொள்ள
நெறிபல வார்குழ லார்மெலி வுற்ற நெடுந்தெருவிற்
செறிபல வெள்வளை போயின தாயர்கள் தேடுவரே. ௫௩

தேடுற் றிலகள்ள நோக்கந் தெரிந்தில சொற்கள்முடி
கூடுற் றிலகுழல் கொங்கை பொடித்தில கூறும்இவள்
மாடுற் றிலமணி யின்மட அல்குலும் மற்றிவள்பால்
நாடுற் றிலஎழில் ஏகம்ப னார்க்குள்ளம் நல்கிடந்தே. ௫௪

நல்கும் புகழ்கட லூர்நன் மறையவன் உய்யநண்ணிக்
கொல்கின்ற கூற்றைக் குமைத்தவெங் கூற்றங் குளிர்திரைகள்
மல்குந் திருமறைக் காட்டமிர் தென்றும் மலைமகள்தான்
புல்கும் பொழிற்கச்சி ஏகம்பம் மேவிய பொன்மலையே. ௫௫

மலையத் தகத்தியன் அர்ச்சிக்க மன்னி வடகயிலை
நிலையத் தமரர் தொழஇருந் தான்நெடு மேருஎன்னுஞ்
சிலைஅத் தன் பைம்பொன் மதில்திரு ஏகம்பத் தான்திகழ்நீர்
அலையத் தடம்பொன்னி சூழ்திரு வையாற் றருமணியே.

மணியார் அருவித் தடவி மயங்குடக் கொல்லிகல்லின்
திணியார் அருவியின் ஆர்த்த சிராமலை ஐவனங்கள்
அணியார் அருவி கவர்கிளி ஓப்பும்இன் சாரல்விந்தம்
பணிவார் அருவினை தீர்க்கும் ஏகம்பர் பருப்பதமே. ௫எ

பருப்பதங் கார்தவழ் மந்தரம் இந்திர நீலம்வெள்ளை
மருப்பதங் கார்கருங் குன்றியங் கும்பரங் குன்றம்வில்லார்
நெருப்பதங் காகுதி நாறும்மகேந்திரம் என்றிவற்றில்
இருப்பதங் காஉகந் தான்கச்சி ஏகம்பத் தெம்இறையே. ௫அ

இறைத்தார் புரம்எய்த வில்இமை நல்இம வான்மகட்கு
மறைத்தார்கருங்குன்றம்வெண்குன்றஞ்செங்குன்றம்மன்னற்குன்றம்
நிறைத்தார் நெடுங்குன்றம் நீள்கழுக் குன்றம்என் தீவினைகள்
குறைத்தார் முதுகுன்றம் ஏகம்பர் குன்றென்று கூறுமினே.

கூறுமின் தொண்டர்குற் றாலம்நெய்த் தானந் துருத்திஅம்பேர்
தேறுமின் வேள்விக் குடிதிருத் தோணி புரம்பழனம்
ஆறுமின் போல்சடை வைத்தவன் ஆரூர் இடைமருதென்
றேறுமின் நீரெம் பிரான்கச்சி ஏகம்பம் முன்நினைந்தே. ௬௦

நினைவார்க் கருளும் பிரான்திருச் சோற்றுத் துறைநியமம்
புனைவார் சடையோன் புகலூர் புறம்பயம் பூவணம்நீர்
புனைவார் பொழில்திரு வெண்காடு பாச்சில் அதிகைஎன்று
நினைவார் தருநெஞ்சி னீர்கச்சி ஏகம்பம் நண்ணுமினே. ௬௧

நண்ணிப் பரவுந் திருவா வடுதுறை நல்லம்நல்லூர்
மண்ணிற் பொலிகடம் பூர்கடம் பந்துறை மன்னுபுன்கூர்
எண்ணற் கரிய பராய்த்துறை ஏர்கொள் எதிர்கொள்பாடி
கண்ணிப் பிறைச்சடை யோன்கச்சி ஏகம்பங் காண்மின்சென்றே.

சென்றேறி விண்ணுறும் அண்ணா மலைதிகழ் வல்லம்மென்பூ
வின்றேறல் பாய்திரு மாற்பேறு பாசூர் எழில்அழுந்தூர்

வன்தேர வன்திரு விற்பெரும் பேறு மதில்ஒற்றியூர்
நின்றோர் தருகச்சி ஏகம்பம் மேயார் நிலாவியவே. கூங

நிலாவு புகழ்த்திரு வோத்தூர் திருஆமாத் தூர்நிறைநீர்
சுலாவு சடையோன் புலிவலம் வில்வலங் கொச்சைதொண்டர்
குலாவுந் திருப்பனங் காடுநன் மாகறல் கூற்றம்வந்தால்
அலாயென் றடியார்க் கருள்புரி ஏகம்பர் ஆலயமே. கூச

ஆலயங் கார்கரு காவைகச் சூர்திருக் காரிகரை
வேலையங் கேறு திருவான்மி யூர்திரு ஊறல்மிக்க
சோலையங் கார்திருப் போந்தைமுக் கோணந் தொடர்கடுக்கை
மாலையன் வாழ்திரு ஆலங்கா டேகம்பம் வாழ்த்துமினே. கூரு

வாழப் பெரிதெமக் கின்னருள் செய்யும் மலர்க்கழலோர்
தாழச் சடைத்திரு ஏகம்பர் தம்மைத் தொழாதவர்போய்
வாழப் பரற்சுரம் ஆற்று தளிரடி பூங்குழல்எம்
ஏழைக் கிடையிறுக் குங்குய பாரம் இயக்குறினே. கூசு

உறுகின்ற வெவ்வழல் அக்கட்டம் இக்கொடிக் குன்பின்வரப்
பெறுகின்ற வண்மையி னால்ஐய பேரருள் ஏகம்பனார்
துறுகின்ற மென்மலர்த் தண்பொழிற் கச்சியைச் சூழ்ந்திளையோர்
குறுகின்ற பூங்குவ ளைக்குறுந் தண்பணை என்றுகொளே.

கொள்ளுங் கடுங்கதி ரிற்கள்ளி தீச்சில வேய்உலறி
விள்ளும் வெடிபடும் பாலைஎன் பாவை விடலைபின்னே
தெள்ளும் புனற்கச்சி யுள்திரு ஏகம்பர் சேவடியை
உள்ளும் அதுமறந் தாரெனப் போவ துரைப்பரிதே. கூஅ

பரிப்பருந் திண்மைப் படையது கான ரெணிற்சிறகு
விரிப்பருந் துக்கிரை யாக்கும்வெய் யேன்அஞ்சல் செஞ்சடைமேல்
தரிப்பருந் திண்கங்கை யார்திரு ஏகம்பம் அன்னபொன்னே
வரிப்பருந் திண்சிலை யேயுட ராயின் மறைகுவனே. கூகூ

வனவரித் திண்புலி யின்அதள் ஏகம்ப மன்அருளே
எனவரு பொன்னணங் கென்னணங் கிற்கென் எழிற்கழங்குந்
தனவரிப் பந்துங் கொடுத்தெனைப் புல்லியும் இல்பிரிந்தே
இனவரிக் கல்லதர் செல்வதெங் கேஒல்கும் ஏழைநெஞ்சே.

நெஞ்சார் தரஇன்பஞ் செய்கழல் ஏகம்பர் கச்சியன்னாள்
பஞ்சார் அடிவைத்த பாங்கிவை யாங்கவள் பெற்றெடுத்த
வெஞ்சார் வொழியத்தன் பின்செல முன்செல் வெடுவெடென்ற
அஞ்சா அடுதிறற் காளைதன் போக்கிவை அந்தத்திலே. எக

இலவவெங் கானனை அல்லால் தொழுஞ்சரண் ஏகம்பனார்
நிலவுஞ் சுடரொளி வெய்யவ னேதண் மலர்மிதித்துச்
செலவும் பருக்கை குளிரத் தளிரடி செல்சுரத்துன்
உலவுங் கதிர்தணி வித்தருள் செய்யுன் உறுதுணைக்கே. எஉ

துணையொத்த கோவையும் போலெழிற் பேதையுந் தோன்றலும்முன், இணையொத்த கொங்கையொ டேயொத்த காதலொ டேகினரே, அணையத்தர் ஏறொத்த காளையைக் கண்டனம் மற்றவரேற், பிணையொத்த நோக்குடைப் பெண்ணிவள் தன்னொடும் பேசுமினே. எங

மின்நலிக் கும்வணக் கத்திடை யாளையும் மீளியையும்
நென்னல்இப் பாக்கைவந் தெய்தின ரேல்எம் மனையிற்கண்டீர்
பின்னரிப் போக்கருங் குன்று கடந்தவர் இன்றுகம்பர்
மன்அரி தேர்ந்து தொழுங்கச்சி நாட்டிடை வைகுவரே. எச

உவரச்சொல் வேடுடைக் காடுகந் தாடிய ஏகம்பனார்
அவரக்கன் போன விமானத்தை ஆயிரம் உண்மைசுற்றுந்
துவரச் சிகரச்சி வாலயஞ் சூலந்து லங்குவிண்மேற்
கவரக் கொடிதிளைக் குங்கச்சி காணினுங் கார்மயிலே. எரு

கார்மிக்க கண்டத் தெழில்திரு ஏகம்பர் கச்சியின்வாய்
ஏர்மிக்க சேற்றெழில் நெல்நடு வோர்ஒலி பொன்மலைபோற்
போர்மிக்க செந்நெல் குவிப்போர் ஒலிகருப் பாலைஒலி
நீர்மிக்க மாக்கட லின்ஒலி யேஒக்கும் நேரிழையே. எசு

நேர்த்தமை யாமை விறற்கொடு வேடர் நெடுஞ்சுரத்தைப்
பார்த்தமை யால்இமை தீந்தகண் பொன்னே பகட்டுரிவை
போர்த்தமை யால்உமை நோக்கருங் கம்பர்கச் சிப்பொழிலுள்
சேர்த்தமை யால்இமைப் போதணி சீதஞ் சிறந்தனவே. எஎ

சிறைவண்டு பாடுங் கமலக் கிடங்கிவை செம்பழுக்காய்
நிறைகொண்ட பாளைக் கமுகின் பொழிலிவை தீங்கனியின்
பொறைகொண்ட வாழைப் பொதும்புவை புன்சடை ஏகம்பனார்
நறைகொண்ட பூங்கச்சி நாடெங்கும் இவ்வண்ணம் நன்னுதலே.

நன்னுத லார்கருங் கண்ணுஞ்செவ் வாயும்இவ் வாறெனப்போய்
மன்னித ழார்திரு நீலமும் ஆம்பலும் பூப்பவள்ளை
என்னவெ லாம்ஒப்புக் காதென்று வீறிடும் ஏகம்பனார்
பொன்னுத லார்விழி யார்கச்சி நாட்டுள்இப் பொய்கைபுளே.

உள்வார் குளிர நெருங்கிக் கருங்கிடங் கிட்டநன்னீர்
வள்வா ளைகளோடு செங்கயல் மேய்கின்ற எங்களையாட்
கோள்வார் பிறவி கோடாத ஏகம்பர் குளிர்குவளை
கள்வார் தருகச்சி நாட்டேழில் ஏரி களப்பரப்பே. அ௦

பரப்பார் விசும்பிற் படிந்த கருமுகி லன்னநன்னீர்
தரப்பா சிகள்மிகு பண்பொடு சேம்படர் தண்பணைவாய்ச்
சுரப்பார் எருமை மலர்தின்னத் துன்னுக ராஒருத்தல்
பொரப்பார் பொலிநுத லாய்செல்வக் கம்பர்தம் பூங்கச்சியே.

கச்சார் முலைமலை மங்கைகண் ணாரஎண் ணான்கறமும்
வைச்சார் மகிழ்திரு ஏகம்பர் தேவி மகிழவிண்ணோர்
விச்சா தரர்தொழு கின்ற விமானமுந் தன்மம்அறு
அச்சா லையும்பரப் பாங்கணி மாடங்கள் ஓங்கினவே. அ௨

ஓங்கின ஊரகம் உள்ளகம் உம்பர் உருகிடமாம்
பாங்கினில் நின்ற தரியுறை பாடகம் தெவ்இரிய
வாங்கின வாட்கண்ணி மற்றவர் மைத்துனி வான்கவிகள்
தாங்கின நாட்டிருந் தாளது தன்மனை ஆயிழையே. அ௩

இழையார் அரவணி ஏகம்பர் நெற்றி விழியின்வந்த
பிழையா அருள்நம் பிராட்டிய தின்ன பிறங்கல்உன்னும்
நுழையா வருதிரி சூலத்தள் நோக்கரும் பொன்கடுக்கைத்
தழையார் பொழில்உது பொன்னே நமக்குத் தளர்வில்லையே.

தளரா மிகுவெள்ளங் கண்டுமை யோடித் தழைத்தழுவக்
கிளையார் வளைக்கை வடுப்படும் ஈங்கோர் கிறிபடுத்தார்

வளமாப் பொழில்திரு ஏகம்பம் மற்றிது வந்திறைஞ்சி
உளரா வதுபடைத் தோம்பட வாய்இவ் வுலகத்துள்ளே.

உலவிய மின்வடம் வீசி உருமதிர் வுள்முழங்கி
வலவிய மாமதம் பாய்முகில் யானைகள் வானில்வந்தாற்
சுலவிய வார்குழல் பின்னரென் பாரி ரெனநினைந்து
நிலவிய ஏகம்பர் கோயிற் கொடியன்ன நீர்மையனே. அசு

நீரென்னி லும்அழுங் கண்முகில் காள்நெஞ்சம் அஞ்சலையென்
றூரென்னி லுந்தம ராயுரைப் பார்அம ராவதிக்கு
நேரென்னி லுந்தகுங் கச்சியுள் ஏகம்பர் நீள்மதில்வாய்ச்
சேரென்னி லுந்தங்கும் வாட்கண்ணி தானன்பர் தேர்வரவே.

வரங்கொண் டிமையோர் நலங்கொள்ளும் ஏகம்பர் கச்சி யன்றாய், பரங்கொங்கை தூவன்மின் நீர்முத்தம் அன்பர்தந் தேரின்முன்னே, தரங்கொண்டு பூக்கொண்டு கொன்றை பொன் னகத்தண் காந்தள்கொத்தின், கரங்கொண்டு பொற் சுண்ணம் ஏந்தவும் போந்தன கார்முகிலே. அஅ

கார்முகம் ஆரவண் கைக்கொண்ட கம்பர் கழல்தொழுது
போர்முக மாப்பகை வெல்லச்சென் றூர்நினை யார்புணரி
நீர்முக மாக இருண்டு சுரந்தது நேரிழைநாம்
ஆர்முக மாக வினைக்கடல் நீந்தும் அயர்வுயிர்ப்பே. அசு

உயிரா யினஅன்பர் தேர்வரக் கேட்டுமுன் வாட்டம்உற்ற
பயிரார் புயல்பெற்ற தென்னநம் பல்வளை பான்மைகளாந்
தயிரார்பால் நெய்யொடும் ஆடிய ஏகம்பர் தம்அருள்போல்
கையிரா வளையமுந் தக்கச் சிறுத்தன கார்மயிலே. கூ௦

கார்விடை வண்ணத்தன் அன்றேழ் தழுவினும் இன்று தனிப்
போர்விடை பெற்றெதிர் மாண்டா ரெனஅண்டர் போதவிட்டார்
தார்விடை ஏகம்பர் கச்சிப் புறவிடை தம்பொன்நன்பூண்
மார்விடை வைகல் பெறுவார் தழுவ மழவிடையே. கூக

விடைபாய் கொடுமைஎண் ணாதுமே லாங்கன்னி வேற்கருங்கட்
கடைபாய் மனத்தினங் காளையர் புல்கொலி கம்பர்கச்சி

மடையாய் வயல்இள முல்லையின் மான்கன்றெடான்கன் றினம்
கடையாய் தொறும்பதி மன்றிற் கடல்போற் கலங்தெழுமே.

எழுமலர்த் தண்பொழில் ஏகம்பர் கச்சி இருங்கடல்வாய்க்
கொழுமணப் புன்னைத் துணர்மணற் குன்றிற் பரதர்கொம்பே
செழுமலர்ச் சேலல்ல வாளல்ல வேலல்ல நீலமல்ல
முழுமலர்க் கூரம்பின் ஓரிரண் டாலும் முகத்தனவே. கூரு

முகம்பாகம் பண்டமும் பாகம்என் றேதிய மூதுரையை
உகம்பார்த் திரேல்என் நலம்உய ரேகம்பர் கச்சிமுன்நீர்
அகம்பாக ஆர்வின் அளவில்லை என்னின் பவளச்செவ்வாய்
நகம்பால் பொழில்பெற்ற நாமுற்ற வர்கொள்க நன்மயலே.

மயக்கத்த நல்லிருள் கொல்லுஞ் சுறவொ டெறிமகரம்
இயக்கத் திடுசுழி ஓதங் கழிகிளர் அக்கழித்தார்
துயக்கத் தவர்க்கரு ளாக்கம்பர் கச்சிக் கடலபொன்னூல்
முயக்கத் தகல்வு பொருள்கொண்க நீர்வரும் ஊர்க்கஞ்சுமே.

மேயிரை வைகக் குருகுணா ராமது உண்டுபுன்னை
மீயிரை வண்டோ தமர்பு கடிய விரிகடல்வாய்ப்
பாயிரை நாகங்கொண் டோன்தொழுங் கம்பர்கச் சிப்பவ்வநீர்
தூயிரை கானல்மற் றாரறி வார்நந் துறைவர்பொய்யே. கூகா

பொய்வரு நெஞ்சினர் வஞ்சனை யாரையும் போகவிடா
மெய்வரும் பேரருள் ஏகம்பர் கச்சி விரையினவாய்க்
கைவரும் புள்ளொடு சங்கினம் ஆர்ப்பநம் சேர்ப்பர்திண்டேர்
அவ்வரு தாமங் களினம்வந் தார்ப்ப அணைகின்றதே. கூஎ

இன்றுசெய் வோம்இத னில்திரு ஏகம்பர்க் கெத்தனையும்
நன்றுசெய் வோம்பணி நாளைஎன் றுள்ளிநெஞ் சேயுடலிற்
சென்றுசெ யாரை விடுந்துணை நாளும் விடாதடிமை
நின்றுசெய் வாரவர் தங்களின் நீள்நெறி காட்டுவரே. கூஅ

காட்டிவைத் தார்தம்மை யாம்கடிப் பூப்பெய்யக் காதல்வெள்ள
ஈட்டிவைத் தார்தொழும் ஏகம்பர் ஏதும்இ லாதஎம்மைப் [ம்
பூட்டிவைத் தார்தமக் கன்பது பெற்றுப் பதிற்றுப்பத்துப்
பாட்டிவைத் தார்பர வித்தொழு தாமவர் பாதங்களே. கூகூ

பாதம் பரவியோர் பித்துப் பிதற்றிலும் பல்பணியும்
ஏதம் புகுதா வகையருள் ஏகம்பர் ஏத்தேனவே
போதம் பொருளாற் பொலியாத புன்சொற் பனுவல்களும்
வேதம்பொலியும்பொருளாமெனக்கொள்வர்மெய்த்தொண்டரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் அருளிய

30. *திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபது*

திருச்சிற்றம்பலம்

இருநில மடந்தை இயல்பினின் உடுத்த
பொருகடல் மேகலை முகமெனப் பொலிந்த
ஒற்றி மாநகர் உடையோய் உருவின்
பெற்றியொன் றுகப் பெற்றோர் யாரே
மின்னின் பிறக்கந் துன்னுநின் சடையே
மன்னிய அண்டம்நின் சென்னியின் வடிவே
பாவகன் பரிதி பனிமதி தன்னொடும்
மூவகைச் சுடரும்நின் நுதல்நேர் நாட்டம்
தண்ணொளி ஆரந் தாரா கணமே
விண்ணவர் முதலா வேறோர் இடமாக்
கொண்டுறை விசும்பே கோலநின் ஆகம்
எண்டிசை திண்டோள் இருங்கடல் உடையே
அணியுடை அல்குல் அவனிமண் டலமே
மணிமுடிப் பாந்தள்நின் தாளிணை வழக்கே
ஒழியா தோடிய மாருதம் உயிர்ப்பே
வழுவா ஓசை முழுதுநின் வாய்மொழி
வானவர் முதலா மன்னுயிர் பரந்த
ஊனமில் ஞானத் தொகுதிநின் உணர்வே
நெருங்கிய உலகினில் நீர்மையும் நிற்றலுஞ்
சுருங்கலும் விரிதலுந் தோற்றநின தொழிலே
அமைத்தலும் அழித்தலும் ஆங்கதன் முயற்சியும்
இமைத்தலும் விழித்தலும் ஆகும்நின் இயல்பே

என் றிவை முதலா இயல்புடை வடிவினோ
டொன் றிய துப்புரு இருவகை யாகி
முத்திறக் குணத்து நால்வகைப் பிறவி
அத்திறத் தைம்பொறி அறுவகைச் சமயமோ
டேழுல காகி எண்வகை மூர்த்தியோ
டூழிதோ றூழி எண்ணிறந் தோங்கி
எவ்வகை யளவினிற் கூடிநின்
றவ்வகைப் பொருளுநீ யாகிய விடத்தே.

இடத்துறை மாதரோ டிருடம் பென்றும்
நடத்தினை நள்ளிருள் நவிற்றினை என்றும்
புலியதள் என்பொடு புனைந்தோய் என்றும்
பலிதிரி வாழ்க்கை பயின்றோய் என்றும்
அருவமும் உருவமும் ஆனாய் என்றுந்
திருஅமர் மாலொடு திசைமுகன் என்றும்
உளனே என்றும் இலனே என்றுந்
தளரான் என்றுந் தளர்வோன் என்றும்
ஆதி என்றும் அசோகினன் என்றும்
போதியிற் பொலிந்த புராணன் என்றும்
இன்னவை முதலாத் தாமறி அளவையின்
மன்னிய நூலின் பன்மையுள் மயங்கிப்
பிணங்கு மாந்தர் பெற்றிமை நோக்கி
அணங்கிய அவ்வவர்க் கவ்வவை யாகி
அடை பற்றிய பளிங்கு போலும்
ஒற்றி மாநகர் உடையோய் உருவே.

உருவாம் உலகுக் கொருவ னாகிய
பெரியோய் வடிவின் பிறிதிங் கின்மையின்
எப்பொரு ளாயினும் இங்குள தாமெனின்
அப்பொரு ளுனக்கே அவயவ மாதலின்
முன்னிய மூவெயில் முழங்கெரி யூட்டித்
தொன்னீர் வையகந் துயர்கெடச் சூழ்ந்ததும்
வேள்வி மூர்த்திதன் தலையினை விடுத்ததும்
நீள்விசும் பாளிதன் தோளினை நெரித்ததும்

ஓங்கிய மறையோற் கொருமுகம் ஒழித்ததும்
பூங்கணை வேளைப் பொடிபட விழித்ததுந்
திறல்கெட அரக்கனைத் திருவிரல் உறுத்ததுங்
குறைபடக் கூற்றினைக் குறிப்பினில் அடர்த்ததும்
என்றிவை முதலா ஆள்வினை எல்லாம்
நின்றுழிச் செறிந்தவை நின்செய லாதலின்
உலவாத் தொல்புகழ் ஒற்றியூர
பகர்வோர் நினக்கு வேறின்மை கண்டவர்
நிகழ்ச்சியின் நிகழின் அல்லது
புகழ்ச்சியிற் படுப்பரோ பொருளுணர்ந் தோரே. ௩

பொருளுணர்ந் தோங்கிய பூமகன் முதலா
இருள்துணை யாக்கையில் இயங்கு மன்னுயிர்
உருவினும் உணர்வினும் உயர்வினும் பணியினுந்
திருவினுந் திறலினுஞ் செய்தொழில் வகையினும்
வெவ்வே றாகி வினையொடும் பிரியா
தொவ்வாப் பன்மையுள் மற்றவர் ஒழுக்கம்
மன்னிய வேலையுள் வான்திரை போல
நின்னிடை எழுந்து நின்னிடை யாகியும்
பெருகியுஞ் சுருங்கியும் பெயர்ந்துந் தோன்றியும்
விரவியும் வேறாய் நின்றனை விளக்கம்
ஓவாத் தொல்புகழ் ஒற்றி யூர
மூவா மேனி முதல்வ நின்னருள்
பெற்றவர் அறியின் அல்லது
மற்றவர் அறிவரோ நின்னிடை மயக்கே. ௪

மயக்கம்இல் சொல்நீ யாயினும் மற்றவை
துயக்க நின்திறம் அறியாச் சூழலும்
உறைவிடம் உள்ளம் ஆயினும் மற்றது
கறைபட ஆங்கே கரந்த கள்ளமுஞ்
செய்வினை உலகினிற் செய்வோய் எனினும்
அவ்வினைப் பயன்நீ அணுகா அணிமையும்
இனத்திடை இன்பம் வேண்டி நிற்பணிவோர்
மனத்திடை வாரி யாகிய வனப்பும்

அன்பின் அடைந்தவர்க் கணிமையும் அல்லவர்ச்
சேய்மையும் நாள்தொறும்
என்பினை உருக்கும் இயற்கை ஆதலின்
கண்டவர் தமக்கே ஊனுடல் அழிதல்
உண்டென உணர்ந்தனம் ஒற்றி யூர
மன்னிய பெரும்புகழ் மாதவத்
துன்னிய செஞ்சடைத் தூமதி யோயே. ௫

தூமதி சடைமிசை சூடுதல் தூநெறி
யாமதி யானென அமைத்த வாறே
அறனுரு வாகிய ஆனே றேறுதல்
இறைவன் யானென இயற்று மாறே
அதுஅவள் அவன்என நின்றமை யார்க்கும்
போதுநிலை யான்என உணர்த்திய பொருளே
முக்கணன் என்பது முத்தீ வேள்வியில்
தொக்க தென்னிடை என்பதோர் சுருக்கே
வேத மான்மறி ஏந்துதல் மற்றதன்
நாதன் நான்என நவிற்று மாறே
மூவிலை ஒருதாள் சூலம் ஏந்துதல்
மூவரும் யான்என மொழிந்த வாறே
எண்வகை மூர்த்தி என்பதிவ் வுலகினில்
உண்மை யான்என உணர்த்திய வாறே
நிலநீர் தீவளி உயர்வான் என்றும்
உலவாத் தொல்புகழ் உடையோய் என்றும்
பொருளுநற் பூதப் படையோய் என்றுந்
தெருளநின் றுலகினில் தெருட்டு மாறே
ஈங்கிவை முதலாம் வண்ணமும் வடிவும்
ஓங்குநின் பெருமை உணர்த்தவும் உணராத்
தற்கொலி மாந்தர் தம்மிடைப் பிறந்த
சொற்பொருள் வன்மையிற் சுழலு மாந்தர்க்
காதி யாகிய அறுதொழி லாளர்
ஓதல் ஓவா ஒற்றி யூர
சிறுவர் தஞ்செய் கையிற் படுத்து
முறுவலித் திருத்திநீ முகப்படும் அளவே. ௬

அளவினில் இறந்த பெருமையை யாயினும்
எனதுளம் அகலா தொடுங்கிநின் றனையே
மெய்யினை இறந்த மெய்யினை யாயினும்
வையகம் முழுதும்நின் வடிவெனப் படுமே
கைவலத் திலைநீ எனினுங் காதல்
செய்வோர் வேண்டுஞ் சிறப்பொழி யாயே
சொல்லிய வகையால் துணையிலை யாயினும்
நல்லுயிர்க் கூட்ட நாயகன் நீயே
எங்கும் உள்ளோய் எனினும் வஞ்சனை
தங்கிய அவரைச் சாராய் நீயே, அஃதான்று
பிறவாப் பிறவியை பெருகாப் பெருமையை
துறவாத் துறவியை தொடராத் தொடர்ச்சியை
நுகரா நுகர்ச்சியை நுணுகா நுணுக்கினை
அகலா அகற்சியை அணுகா அணிமையை
செய்யாச் செய்கையை சிறவாச் சிறப்பினை
வெய்யை தணியை விழுமியை நொய்யை
செய்யை பசியை வெளியை கரியை
ஆக்குதி அழித்தி ஆன பல்பொருள்
நீக்குதி தொகுத்தி நீங்குதி அடைதி
ஏனைய வாகிய எண்ணில் பல்குணம்
நினைதொறும் மயக்கும் நீர்மைய ஆதலின்
ஓங்கு கடலுடுத்த ஒற்றி யூர
ஈங்கிது மொழிவார் யாஅர் தாஅஞ்
சொன்னிலை சுருங்கின் அல்லது
நின்இயல் அறிவோர் யார்இரு நிலத்தே. ௭

நிலத்திடைப் பொறையாய் அவாவினில் நீண்டு
சொலத்தகு பெருமைத் தூரா ஆக்கை
மெய்வளி ஐயொடு பித்தொன் றாக
ஐவகை நெடுங்காற் றுங்குடன் அடிப்ப
நரையெனும் நுரையே நாடொறும் வெளுப்ப
திரையுடைத் தோலே செழுந்திரை யாகக்
கூடிய குருதி நீரினுள் நிறைந்து
மூடிய இருமல் ஓசையின் முழங்கிச்

சுடுபசி வெகுளிச் சுறவினம் எறியக்
குடமெனும் அரவக் கூட்டம்வந் தொலிப்ப
ஊன்றடி எலும்பின் உள்திடல் அடைந்து
தோன்றிய பல்பிணிப் பின்னகஞ் சுழலக்
கால்கையின் நரம்பே கண்ட மாக
மேதகு நிணமே மெய்ச்சா லாக
முழக்குடைத் துளையே முகங்க ளாக
வழுக்குடை மூக்கா றேதம்வந் தொலிப்ப
இப்பரி சியற்றிய உடலிருங் கடலுள்
துப்புர வென்னுஞ் சுழித்தலைப் பட்டிங்
காவா என்றுநின் அருளினைப் பெற்றவர்
நாவா யாகிய நாதநின் பாதம்
முந்திச் சென்று முறைமையின் வணங்கிச்
சிந்தைக் கூம்பினைச் செவ்விதின் நிறுத்தி
உருகிய ஆர்வப் பாய்விரித் தார்த்துப்
பெருகிய நிறையெனுங் கயிற்றிடைப் பிணித்துத்
துன்னிய சுற்றத் தொடர்க்கயி றறுத்து
மன்னிய ஒருமைப் பொறியினை முறுக்கிக்
காமப் பாரெனுங் கடுவெளி அற்ற
தூமச் சோதிச் சுடர்க்குற நிறுத்திச்
சுருங்கா உணர்ச்சித் துடுப்பினைத் துழாவி
நெருங்கா அளவில் நீள்கரை ஏற்ற
வாங்க யாத்திரை போக்குதி போலும்
ஓங்கு கடலுடுத்த ஒற்றியூ ரோயே.

ஒற்றி யூர உலவா நின்குணம்
பற்றி யாரப் பரவுதல் பொருட்டா
என்னிடைப் பிறந்த இன்னாப் புன்மொழி
நின்னிடை அணுகா நீர்மைய ஆதலின்
ஆவலித் தழுதலில் அகன்ற அம்மனை
கேவலஞ் சேய்மையிற் கேளாள் ஆயினும்
பிறித்தற் கரிய பெற்றிய தாகிக்
குறைவினில் ஆர்த்துங் குழவிய தியல்பினை
அறியா தெண்ணில் ஊழிப் பிறவியின்

மயங்கிக் கண்ணிலர் கண்பெற் றாங்கே
தாய்தலைப் படநின் தாளிணை வணக்கம்
வாய்தலை அறியா மயக்குறும் வினையேன்
மல்கிய இன்பத் தோடுடன் கூடிய
எல்லையில் அவாவினில் இயற்றிய வாகக்
கட்டிய நீயே அவிழ்க்கின் அல்ல
தேட்டனை யாயினும் யான்அவிழ்க் கறியேன்
துன்னிடை இருளெனுந் தூற்றிடை ஒதுங்கி
வெள்ளிடை காண விருப்புறு வினையேன்
தந்தையுந் தாயுஞ் சாதியும் அறிவுநம்
சிந்தையுந் திருவுஞ் செல்கதித் திறனுந்
துன்பமுந் துறவுந் தூய்மையும் அறிவும்
இன்பமும் புகழும் இவைபல பிறவுஞ்
சுவையொளி ஊறோசை நாற்றந் தோற்றம்
என்றிவை முதலா விளங்குவ எல்லாம்
ஒன்றநின் அடிக்கே ஒருங்குடன் வைத்து
நின்றனன் தமியேன் நின்னடி அல்லது
சார்வுமற் றின்மையில் தளர்ந்தோர் காட்சிச்
சேர்விட மதனைத் திறப்பட நாடி
எய்துதற் கரியோய் யான்இனிச்
செய்வதும் அறிவனோ தெரியுங் காலே. கூ.

காலற் சீறிய கழலோய் போற்றி
மூலத் தொகுதி முதல்வ போற்றி
ஒற்றி மாநகர் உடையோய் போற்றி
முற்று மாகிய முதல்வ போற்றி
அணைதொறுஞ் சிறக்கும் அமிர்தே போற்றி
இணைபிறி தில்லா ஈச போற்றி
ஆர்வஞ் செய்பவர்க் கணியோய் போற்றி
தீர்வில் இன்சுவைத் தேனே போற்றி
வஞ்சனை மாந்தரை மறந்தோய் போற்றி
நஞ்சினை யமிர்தாய் நயந்தோய் போற்றி
விரிகடல் வையக வித்தே போற்றி
புரிவுடை வனமாய்ப் புணர்ந்தோய் போற்றி

காண முன்பொருள் கருத்துறை செம்மைக்
காணி யாகிய அரனே போற்றி
வெம்மை தண்மையென் றிவைகுணம் உடைமையிற்
பெண்ணொ டாண்எனும் பெயரோய் போற்றி
மேவிய அவர்தமை வீட்டினிற் படுக்குந்
தீப மாகிய சிவனே போற்றி
மாலோய் போற்றி மறையோய் போற்றி
மேலோய் போற்றி வேதிய போற்றி
சந்திர போற்றி தழலோய் போற்றி
இந்திர போற்றி இறைவ போற்றி
அமரா போற்றி அழகா போற்றி
குமரா போற்றி கூத்தா போற்றி
பொருளே போற்றி போற்றி என்றுனை
நாத்தழும் பிருக்க நவிற்றின் அல்ல
தேத்துதற் குரியோர் யார்இரு நிலத்தே. கo

திருச்சிற்றம்பலம்

நம்பியாண்டார்நம்பி அருளிய

திருநாரையூர்

31. விநாயகர் திருவிரட்டைமணிமாலை

திருச்சிற்றம்பலம்

என்னை நினைந்தடிமை கொண்டென் இடர்கெடுத்துத்
தன்னை நினையத் தருகின்றான்—புன்னை
விரசுமகிழ் சோலை வியன்நாரை யூர்முக்கண்
அரசுமகிழ் அத்திமுகத் தான். க

முகத்தாற் கரியனென் றாலுந் தனையே முயன்றவர்க்கு
மிகத்தான் வெளியனென் றேமெய்ம்மை உன்னும் விரும்படியார்
அகத்தான் திகழ்திரு நாரையூர் அம்மான் பயந்தஎம்மான்
உகத்தா னவன்றன் உடலம் பிளந்த ஒருகொம்பனே. உ

கொம்பனைய வள்ளி கொழுநன் குறுகாமே
வம்பனைய மாங்கனியை நாரையூர்—நம்பனையே
தன்னவலஞ் செய்துகொளுந் தாழ்தடக்கை யாய்என்றோய்
பின்னவலஞ் செய்வதெதோ பேசு. ௩

பேசத் தகாதெனப் பேயெரு தும்பெருச் சாளியும்என்
றேசத் தரும்படி ஏறுவ தேஇமை யாதமுக்கட்
கூசத் தருந்தொழில் நுங்கையும் நுந்தையும் நீயும்இந்தத்
தேசத் தவர்தொழு நாரைப் பதியுட் சிவக்களிறே. ௪

களிறு முகத்தவனைக் காயஞ்செந் தீயின்
ஒளிறும் உருக்கொண்ட தென்னே—அளறுதொறும்
பின்நாரை ஊர்ஆரல் ஆரும் பெரும்படுகர்
மன்நாரை யூரான் மகன். ௫

மகத்தினில் வானவர் பல்கண் சிரந்தோள் நெரித்தருளுஞ்
சுகத்தினில் நீள்பொழில் நாரைப் பதியுட் சுரன்மகற்கு
முகத்தது கையந்தக் கையது மூக்கந்த மூக்கதனின்
அகத்தது வாய்ந்த வாயது போலும் அடுமருப்பே. ௬

மருப்பையொரு கைக்கொண்டு நாரையூர் மன்னும்
பொருப்பையடி போற்றத் துணிந்தால்—நெருப்பை
அருந்தஎண்ணு கின்ற எறும்பன்றே அவரை
வருந்தஎண்ணு கின்ற மலம். ௭

மலஞ்செய்த வல்வினை நோக்கி உலகை வலம்வரும்அப்
புலஞ்செய்த காட்சிக் குமரற்கு முன்னே புரிசடைமேற்
சலஞ்செய்த நாரைப் பதியரன் தன்னைக் கனிதரவே
வலஞ்செய்து கொண்ட மதக்களி றேயுன்னை வாழ்த்துவனே.

வனஞ்சாய வல்வினை நோய்நீக்கி வனசத்
தனஞ்சா யலைத்தவரு வானன்றே—இனஞ்சாயத்
தேனையூர் நம்பர்மகன் திண்தோள் நெரித்தருளும்
நாரையூர் நம்பர்மக னும். ௯

நாரணன் முன்பணிந் தேத்தநின் றெல்லை நடாவியஅத்
தேரண வுந்திரு நாரையூர் மன்னு சிவன்மகனே

காரண னேஎங் கணபதி யேநற் கரிவதனு
ஆரணா நுண்பொரு ளேஎன்ப வர்க்கில்லை அல்லல்களே. ௧௦

அல்லல் களைந்தான்றன் அம்பொன் உலகத்தின்
எல்லை புகுவிப்பான் ஈண்டுழவர்—நெல்லல்களைச்
செங்கழுநீர் கட்குந் திருநாரை யூர்ச்சிவன்சேய்
கொங்கெழுதார் ஐங்கரத்த கோ. ௧௧

கோவிற் கொடிய நமன்தமர் கூடா வகைவிடுவன்
காவில் திகழ்திரு நாரைப் பதியிற் கரும்பனைக்கை
மேவற் கரிய இருமதத் தொற்றை மருப்பின்முக்கண்
ஏவிற் புருவத் திமையவள் தான்பெற்ற யானையையே. ௧௨

யானேத் தியவெண்பா என்னை நினைந்தடிமை
தானே சனுர்த்தனற்கு நல்கினுன்—தேனே
தொடுத்தபொழில் நாரையூர்ச் சூலம் வலனேந்தி
எடுத்த மதமுகத்த ஏறு. ௧௩

ஏறிய சீர்வீ ரணக்குடி ஏந்திழைக் கும்இருந்தேன்
நாறிய பூந்தார்க் குமரற்கு முன்னினை நண்ணலரைச்
சீறிய வெம்பணைச் சிங்கத்தி னுக்கிளை யானைவிண்ணோர்
வேறியல் பால்தொழு நாரைப் பதியுள் விநாயகனே. ௧௪

கனமதில்சூழ் நாரையூர் மேவிக் கசிந்தார்
மனமருவி னுன்பயந்த வாய்ந்த—சினமருவு
கூசாரம் பூண்டமுகக் குஞ்சரக்கன் றென்றூர்க்கு
மாசார மோசொல்லு வான். ௧௫

வானிற் பிறந்த மதிதவழ் பொழில் மாட்டளிசூழ்
தேனிற் பிறந்த மலர்த்திரு நாரைப் பதிதிகழுங்
கோனிற் பிறந்த கணபதி தன்னைக் குலமலைபின்
மானிற் பிறந்த களிறென் றுரைப்பர்இவ் வையகத்தே. ௧௬

வையகத்தார் ஏத்த மதில்நாரை யூர்மகிழ்ந்து
பொய்யகத்தார் உள்ளம் புகலொழிந்து—கையகத்தோர்
மாங்கனிதன் கொம்பண்டம் பாசமழு மல்குவித்தான்
ஆங்கனிநஞ் சிந்தைஅமர் வான். ௧௭

அமரா அமரர் தொழுஞ்சரண் நாரைப் பதியமர்ந்த
குமரா குமரற்கு முன்னவ னேகொடித் தேரவுணர்
தமரா சறுத்தவன் தன்னுழைத் தோன்றின னேஎனநின்
றமரா மனத்தவர் ஆழ்நர கத்தில் அழுந்துவரே. கஅ

அவமதியா துள்ளமே அல்லல் அறநல்ல
தவமதியால் ஏத்திச் சதுர்த்தோம்—நவமதியாங்
கொம்பன் விநாயகன்கொங் கார்பொழில்சூழ் நாரையூர்
நம்பன் சிறுவன்சீர் நாம். கசு

நாந்தன மாமனம் ஏத்துகண் டாய்என்று நாண்மலரால்
தாந்தன மாக இருந்தனன் நாரைப் பதிதன்னுளே
சேர்ந்தன னேஐந்து செங்கைய னேநின் திரள்மருப்பை
ஏந்தின னேஎன்னை ஆண்டவ னேஎனக் கென்னையனே. உ௦

திருச்சிற்றம்பலம்

நம்பியாண்டார்நம்பி அருளிய

32. கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நெஞ்சந் திருவடிக் கீழ்வைத்து நீள்மலர்க் கண்பனிப்ப
வஞ்சங் கடிந்துன்னை வந்தித்தி லேன்அன்று வானருய்ய
நஞ்சங் கருந்து பெருந்தகை யேநல்ல தில்லைநின்ற
அஞ்செம் பவளவண் ணாஅருட்(கு) யானினி யாரென்பரே. க

என்புந் தழுவிய ஊனும் நெகஅக மேஎழுந்த
அன்பின் வழிவந்த ஆரமிர் தேஅடி யேன்உரைத்த
வன்புன் மொழிகள் பொறுத்திகொ லாம்வளர் தில்லைதன்னுள்
மின்புன் மிளிர்சடை வீசிநின் றாடிய விண்ணவனே. உ

அவநெறிக் கேவிழப் புக்கவிந் நானழுந் தாமைவாங்கித்
தவநெறிக் கேயிட்ட தத்துவ னேஅத் தவப்பயனுஞ்
சிவநெறிக் கேஎன்னை உய்ப்பவ னேசென னந்தொறுஞ்செய்
பவமறுத் தாள்வதற் கோதில்லை நட்டம் பயில்கின்றதே. ௩

பயில்கின் றி லேன்நின் திறத்திரு நாமம் பணிமலர்த்தார்
முயல்கின் றி லேன்உன் திருவடிக் கேயப்ப முன்னு தில்லை
இயல்கின்ற நாடகச் சிற்றம் பலத்துள்ளஎந் தாய்இங்ஙனே
அயர்கின்ற நான்எங்ங னேபெறு மாறுநின் னாருளே. ௪

அருதிக்கு விம்மி நிவந்ததோ வெள்ளிக் குன்றமஞ்சு
பருதிக் குழவி உமிழ்கின்ற தேயொக்கும் பற்றுவிட்டோர்
கருதித் தொழுகழற் பாதமுங் கைத்தலம் நான்குமெய்த்த
சுருதிப் பதமுழங் குந்தில்லை மேய சுடரினுக்கே. ௫

சுடலைப் பொடியும் படுதலை மாலையுஞ் சூழ்ந்தஎன்பும்
மடலைப் பொலிமலர் மாலைமென் தோள்மேல் மயிர்க்கயிறும்
அடலைப் பொலிஅயின் மூவிலை வேலும் அணிகொள்தில்லை
விடலைக்கென் னெனக் கழகிது வேதவி னோதத்தையே. ௬

வேத முதல்வன் தலையுந் தலையாய வேள்விதன்னுள்
நாத னவன்எச்சன் நற்றலை யுந்தக்க னார்தலையுங்
காதிய தில்லைச்சிற் றம்பலத் தான்கழல் சூழ்ந்துநின்று
மாதவர் என்றே மறைமொழி யாலே வழுத்துவதே. ௭

வழுத்திய சீர்த்திரு மாலுல குண்டுவன் பாம்புதன்னின்
கழுத்தரு கேதுயின் றானுக்கப் பாந்தளைக் கங்கணமாச்
செழுத்திரள் நீர்த்திருச் சிற்றம் பலத்தான் திருக்கையிட
வழுத்திய கல்லொத் தனனுய னாகிய மாயவனே. ௮

மாயவன் முந்நீர்த் துயின்றவன் அன்று மருதிடையே
போயவன் காணாத பூங்கழல் நல்ல புலத்தினர்நெஞ்
சேயவன் சிற்றம் பலத்துள்நின் றாடுங் கழலெவர்க்குந்
தாயவன் தன்பொற் கழல்என் தலைமறை நன்னிழலே. ௯

நிழல்படு பூண்நெடு மாலயன் காணமை நீண்டவரே
தழல்படு பொன்னக லேந்தித் தமருகந் தாடித்தமைத்
தெழில்பட வீசிக் கரமெறி நீர்த்தில்லை யம்பலத்தே
குழல்படு சொல்வழி யாடுவர் யாவர்க்குங் கூத்தினையே. ௧௦

கூத்தனென் றுந்தில்லை வாணனென் றுங்குழு மிட்டிமையோர்
ஏத்தனென் றுஞ்செவி மாட்டிசை யாதே யிடுசுணங்கை

மூத்தவன் பெண்டீர் குணலையிட் டாலும் முகில்நிறத்த
சாத்தனென் றாலும் வருமோ இவளுக்குத் தண்ணெனவே.

தண்ணார் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலந்தன்னில் மன்னிநின்ற
விண்ணா ளனைக்கண்ட நாள்விருப் பாயென் உடல்முழுதுங்
கண்ணாங்கி லோதொழக் கையாங்கி லோதிரு நாமங்கள்கற்
றெண்ணும் பரிசெங்கும் வாயாங்கி லோஎனக் கிப்பிறப்பே.

பிறவியிற் பெற்ற பயனொன்று கண்டிலம் பேரொலிநீர்
நறவியல் பூம்பொழில் தில்லையுள் நாடகம் ஆடுகின்ற
துறவியல் சோதியைச் சுந்தரக் கூத்தனைத் தொண்டர்தொண்டர்
உறவியல் வாற்கண்கள் கண்டுகண் டின்பத்தை உண்டிடவே.

உண்டேன் அவரருள் ஆரமிர் தத்தினை உண்டலுமே
கண்டேன் எடுத்த கழலுங் கனலுங் கவித்தகையும்
ஒண்டேன் மொழியினை நோக்கிய நோக்கும் ஒளிநகையும்
வண்டேன் மலர்த்தில்லை அம்பலத் தாடும் மணியினையே. கச

மணியொப் பனதிரு மால்மகு டத்து மலர்க்கமலத்
தணியொப் பனவவன் றன்முடி மேலடி யேன்இடர்க்குத்
துணியச் சமைந்தநல் லீர்வாள் அனையன சூழ்பொழில்கள்
திணியத் திகழ்தில்லை அம்பலத் தான்றன் திருந்தடியே. கரு

அடியிட்ட கண்ணினுக் கோஅவன் அன்பினுக் கோஅவுணர்
செடியிட்ட வான்துயர் சேர்வதற் கோதில்லை அம்பலத்து
முடியிட்ட கொன்றைநன் முக்கட் பிரான்அன்று மூவுலகும்
அடியிட்ட கண்ணனுக் கீந்தது வாய்ந்த அரும்படையே. கசு

படைபடு கண்ணிதன் பங்கதென் தில்லைப் பரம்பரவல்
விடைபடு கேதுக விண்ணப்பங் கேளென் விதிவசத்தாற்
கடைபடு சாதி பிறக்கினும் நீவைத் தருளுகண்டாய்
புடைபடு கிங்கிணித் தாட்செய்ய பாதம்என் னுள்புகவே. கஎ

புகவுகிர் வாளெயிற் றால்நிலங் கீண்டு பொறிகலங்கி
மிகவுகு மாற்கரும் பாதத்த னேல்வியன் தில்லைதன்னுள்
நகவுகு லாமதிக் கண்ணியற் கங்கணன் என்றனன்றுந்
தகவுகொ லாந்தக வன்றுகொ லாம்என்று சங்கிப்பனே. கஅ

சங்கோர் கரத்தன் மகன்தக்கன் தானவர் நான்முகத்தோன்
செங்கோல இந்திரன் தோடலை யூர்வேள்வி சீருடலம்
அங்கோல வெவ்வழ லாயிட் டழிந்தெரிந் தற்றனவால்
எங்கோன் எழிற்றில்லைக் கூத்தன் கடைக்கண் சிவந்திடவே.

ஏவுசெய் மேருத் தடக்கை எழில்தில்லை அம்பலத்து
மேவுசெய் மேனிப் பிரான்அன்றி அங்கணர் மிக்குளரே
காவுசெய் காளத்திக் கண்ணுதல் வேண்டும் வரங்கொடுத்துத்
தேவுசெய் வான்வாய்ப் புனல்ஆட் டியதிறல் வேடுவனே. ௨௦

வேடனென் றாள்வில் விசயற்கு வெங்கணை யன்றளித்த
கோடனென் றாள்குழைக் காதனென் றாள்இடக் காதிலிட்ட
தோடனென் றாள்தொகு சீர்த்தில்லை அம்பலத் தாடுகின்ற
சேடனென் றாள்மங்கை அங்கைச் சரிவளை சிந்தினவே. ௨௧

சிந்திக் கவும்உரை யாடவுஞ் செம்மல ராற்கழல்கள்
வந்திக் கவும்மனம் வாய்கரம் என்னும் வழிகள்பெற்றுஞ்
சந்திக் கிலர்சிலர் தெண்ணர்தண் ணார்தில்லை அம்பலத்துள்
அந்திக் கமர்திரு மேனிஎம் மான்றன் அருள்பெறவே. ௨௨

அருள்தரு சீர்த்தில்லை அம்பலத் தான்றன் அருளின்அன்றிப்
பொருள்தரு வானத் தரசா தலிற்புழு வாதல்நன்றுஞ்
சுருள்தரு செஞ்சடை யோனரு ளேற்றுற விக்குநன்றாம்
இருள்தரு கீழேழ் நரகத்து வீழும் இருஞ்சிறையே. ௨௩

சிறைப்புள வாம்புனல் சூழ்வயல் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துப்
பிறைப்பிள வார்சடை யோன்திரு நாமங்க ளேபிதற்ற
மிறைப்புள வாகிவெண் ணீறணிந் தோடேந்தும் வித்தகர்தம்
முறைப்புள வோஅயன் மாலினொ டும்பர்தம் நாயகற்கே. ௨௪

அகழ்சூழ் மதில்தில்லை அம்பலக் கூத்த அடியம்இட்ட
முகிழ்சூழ் இலையும் முகைகளும் ஏயுங்கொல் கற்பகத்தின்
திகழ்சூழ் மலர்மழை தூவித் திறம்பயில் சிந்தையராய்ப்
புகழ்சூழ் இமையவர் போற்றித் தொழுநின் பூங்கழற்கே. ௨௫

பூந்தண் பொழில்சூழ் புலியூர்ப் பொலிசெம்பொன் அம்பலத்து
வேந்தன் தனக்கன்றி ஆட்செய்வ தென்னே விரிதுணிமேல்

ஆந்தண் பழைய அவிழையன் பாகிய பண்டைப்பறைச்
சேந்தன் கொடுக்க அதுவுந் திருஅமிர் தாகியதே. உசு

ஆகங் கனகனைக் கீறிய கோளரிக் கஞ்சிவிண்ணோர்
பாகங் கனங்குழை யாயரு ளாயெனத் தில்லைப்பிரான்
வேகந் தருஞ்சிம்புள் விட்டரி வெங்கதஞ் செற்றிலனேல்
மோகங் கலந்தன் றுலந்ததன் றேஇந்த மூவுலகே. உஎ

மூவுல கத்தவர் ஏத்தித் தொழுதில்லை முக்கட்பிராற்
கேவு தொழிற்செய்யப் பெற்றவர் யாரெனில் ஏர்விடையாய்த்
தாவு தொழிற்பட் டெடுத்தனன் மாலயன் சாரதியா
மேவிர தத்தொடு பூண்டதொன் மாமிக்க வேதங்களே. உஅ

வேதகச் சிந்தை விரும்பிய வன்தில்லை அம்பலத்து
மேதகக் கோயில்கொண் டோன்சே யவன்வீர ணக்குடிவாய்ப்
போதகப் போர்வைப் பொறிவாள் அரவரைப் பொங்குசினச்
சாதகப் பெண்பிள்ளை தன்னையன் றந்த தலைமகனே. உகூ

தலையவன் பின்னவன் தாய்தந்தை இந்தத் தராதலத்து
நிலையவன் நீக்கு தொழில்புரிந் தோன்நடு வாகிநின்ற
கொலையவன் சூலப் படையவன் ஆலத்தெழு கொழுந்தின்
இலையவன் காண்டற் கருந்தில்லை அம்பலத் துள்ளிறையே.

இறையுந் தெரிகிலர் கண்டும் எழில்தில்லை அம்பலத்துள்
அறையும் புனற்சென்னி யோன்அரு ளால்அன் றடுகரிமேல்
நிறையும் புகழ்த்திரு வாரூ ரனும்நிறை தார்ப்பரிமேல்
நறையுங் கமழ்தொங்கல் வில்லவ னும்புக்க நல்வழியே. நக

நல்வழி நின்றார் பகைநன் றுநொய்யர் உறவில்என்னுஞ்
சொல்வழி கண்டனம் யார்தொகு சீர்த்தில்லை அம்பலத்து
வில்வழி தானவர் ஊரெரித் தோன்வியன் சாக்கியனார்
கல்வழி நேர்நின் றளித்தனன் காண்க சிவகதியே. நஉ

கதியே அடியவர் எய்ப்பினில் வைப்பாக் கருதிவைத்த
நிதியே நிமிர்புன் சடைஅமிர் தேநின்னை என்னுள்வைத்த
மதியே வளர்தில்லை அம்பலத் தாய்மகிழ் மாமலையாள்
பதியே பொறுத்தரு ளாய்கொடி யேன்செய்த பல்பிழையே.

பிழையா யினவே பெருக்கிநின் பெய்கழற் கன்புதன்னில்
நுழையாத சிந்தையி னேனையும் மந்தா கினித்துவலை
முழையார் தருதலை மாலை முடித்த முழுமுதலே
புழையார் கரியுரித் தோய்தில்லை நாத பொறுத்தருளே. ருச

பொறுத்தில னேனும்பல் நஞ்சினைப் பொங்கெரி வெங்கதத்தைச்
செறுத்தில னேனும்நம் தில்லைப் பிரான்அத் திரிபுரங்கள்
கறுத்தில னேனும் கமலத் தயன்கதிர் மாமுடியை
அறுத்தில னேனும் அமரருக் கென்கொல் அடுப்பனவே. ருரு

அடுக்கிய சிலைய ராய்அகல் ஏந்தித் தசைஎலும்பில்
ஒடுக்கிய மேனியொ டுண்இரப் பார்ஒள் இரணியனை
நடுக்கிய மாநர சிங்கனைச் சிம்புள தாய்நரல
இடுக்கிய பாதன்றன் தில்லைதொ ழாவிட்ட ஏழையரே. ருசு

ஏழைஎன் புன்மை கருதா திடையறு அன்பெனக்கு
வாழிநின் பாத மலர்க்கே மருவ அருளுகண்டாய்
மாழைமென் நோக்கிதன் பங்க வளர்தில்லை அம்பலத்துப்
போழிளந் திங்கள் சடைமுடி மேல்வைத்த புண்ணியனே.

புண்ணிய னேஎன்று போற்றிசெ யாது புலன்வழியே
நண்ணிய னேற்கினி யாதுகொ லாம்புகல் என்னுள்வந்திட்
டண்ணிய னேதில்லை அம்பல வாஅலர் திங்கள்வைத்த
கண்ணிய னேசெய்ய காமன் வெளுப்பக் கறுத்தவனே. ருஅ

கறுத்தகண் டாஅண்ட வாணு வருபுனற் கங்கைசடை
செறுத்தசிந் தாமணி யேதில்லை யாய்என்னைத் தீவினைகள்
ஒறுத்தல்கண் டாற்சிரி யாரோ பிறர்என் உறுதுயரை
அறுத்தல்செய்யாவிடின் ஆர்க்கோவருஞ்சொல் அரும்பழியே.

பழித்தக் கவும்இக ழான்தில்லை யான்பண்டு வேட்டுவனும்
பழித்திட் டிறைச்சி கலையன் அளித்த விருக்குழங்கன்
மொழித்தக்க சீரதி பத்தன் படுத்திட்ட மீன்முழுதும்
இழித்தக்க என்று தமிர்துசெய் தான்என் றியம்புவரே. சo

வரந்தரு மாறிதன் மேலும்உண் டோவயல் தில்லைதன்னுள்
புரந்தரன் மால்தொழ நின்றபி ரான்புலைப் பொய்மையிலே

நிரந்தர மாய்நின்ற என்னையும் மெய்மையிற் றன்னடியார்
தரந்தரு வான்செல்வத் தாழ்த்தினன் பேசருந் தன்மையிதே.

தன்தாள் தரித்தார் யாவர்க்கும் மீளா வழிதருவான்
குன்று மதில்தில்லை மூதூர்க் கொடிமேல் விடையுடையோன்
மன்று டவும்பின்னும் மற்றவன் பாதம் வணங்கிஅங்கே
ஒன்றார் இரண்டில் விழுவர்அந் தோசில ஊமர்களே. சஉ

களைகணி லாமையுந் தன்பொற் கழல்துணை யாதன்மையுந்
துளைகணி லாமுகக் கைக்கரிப் போர்வைச் சுரம்நினையான்
தளைகணி லாமலர்க் கொன்றையன் தண்புலி யூரன்என்றேன்
வளைகணி லாமை வணங்கும் அநங்கன் வரிசிலையே. ச௩

வரித்தடந் திண்சிலை மன்மத னுதலும் ஆழிவட்டந்
தரித்தவன் தன்மகன் என்பதோர் பொற்புந் தவநெறிகள்
தெரித்தவன் தில்லையுட் சிற்றம் பலவன் திருப்புருவம்
நெரித்தலுங் கண்டது வெண்பொடி யேஅன்றி நின்றிலவே.

நின்றில வேவிச யன்னொடுஞ் சிந்தை களிப்புறநீள்
தென்தில்லை மாநடம் ஆடும் பிரான்றன் திருமலைமேல்
தன்தலை யால்நடந் தேறிச் சரங்கொண் டிழிந்ததென்பர்
கன்றினை யேவிள மேலெறிந் தார்த்த கரியவனே. சரு

கருப்புரு வத்திரு வார்த்தைகள் கேட்டலுங் கண்பனியேன்
விருப்புரு வத்தினொ டுள்ளம் உருகேன் விதிர்விதிரேன்
இருப்புரு வச்சிந்தை என்னைவந் தாண்டதும் எவ்வணமோ
பொருப்புரு வப்புரி சைத்தில்லை ஆடல் புரிந்தவனே. சசு

புரிந்தஅன் பின்றியும் பொய்மையில் ஏயுந் திசைவழியே
விரிந்தகங் கைம்மலர் சென்னியிற் கூப்பில் வியன்நமனார்
பரிந்தவ னார்புகல் இல்லை பதிமூன் றெரியஅம்பு
தெரிந்தஎங் கோன்றன் திரையார் புனல்வயற்சேண்தில்லையே.

சேண்தில்லை மாநகர்த் திப்பியக் கூத்தனைக் கண்டும் அன்பு
பூண்டிலை நின்னை மறந்திலை ஆங்கவன் பூங்கழற்கே
மாண்டிலை இன்னம் புலன்வழி யேவந்து வாழ்ந்திடுவான்
மீண்டனை என்னைஎன் செய்திட வோசிந்தை நீவிளம்பே.

விளைவைத் தளர்வித்த விண்டுவுந் தாமரை மேல்அயனும்
அளவிற் கறியா வகைநின்ற அன்றும் அடுக்கல்பெற்ற
தளர்வில் திருநகை யாளும்நின் பாகங்கொல் தண்புலியூர்க்
களவிற் கனிபுரை யுங்கள்ள வார்சடைக் கங்கையனே. சகூ

கங்கை வலமிடம் பூவலங் குண்டலந் தோடிடப்பால்
தங்குங் கரம்வலம் வெம்மழு வீயிடம் பாந்தள்வலஞ்
சங்கம் இடம்வலந் தோலிடம் ஆடை வலம்அக்கிடம்
அங்கஞ் சரிஅம் பலவன் வலங்காண் இடம்அணங்கே. ரு௦

அணங்கா டகக்குன்ற மாதற வாட்டிய வாலமர்ந்தாட்
கிணங்கா யவன்தில்லை எல்லை மிதித்தலும் என்புருகா
வணங்கா வழுத்தா விழாஎழும் பாவைத் தவாமதர்த்த
குணங்காண் இவள்என்ன என்றுகொ லாம்வந்து கூடுவதே.

கூடுவ தம்பலக் கூத்தன் அடியார் குழுவுதொறுந்
தேடுவ தாங்கவன் ஆக்கம்அச் செவ்வழி அவ்வழியே
ஓடுவ துள்ளத் திருத்துவ தொண்சுட ரைப்பிறவி
வீடுவ தாக நினையவல் லோர்செய்யும் வித்தகமே. ருஉ

வித்தகச் செஞ்சடை வெண்மதிக் கார்நிறக் கண்டத்தெண்தோள்
மத்தகக் கைம்மலைப் போர்வை மதில்தில்லை மன்னனைத்தஞ்
சித்தகக் கோயில் இருத்துந் திறத்தா கமிகர்க்கல்லாற்
புத்தகப் பேய்களுக் கெங்கித்ததோ அரன்பொன்னடியே. ருந

பொன்னம் பலத்துறை புண்ணியன் என்பர் புயன்மறந்த
கன்னன்மை தீரப் புனிற்றுக் கலிக்காமற் கன்றுபுன்கூர்
மன்னு மழைபொழிந் தீர்அறு வேலிகொண் டாங்கவற்கே
பின்னும் பிழைதவிர்த் தீர்அறு வேலிகொள் பிஞ்ஞகனே. ருச

நேசன்அல் லேன்நினை யேன்வினை தீர்க்குந் திருவடிக்கீழ்
வாசநன் மாமலர் இட்டிறைஞ் சேன்என் றன் வாயதனால்
தேசனென் றுனைபொன் னார்திருச் சிற்றம் பலம்நிலவும்
ஈசன்என் னேன்பிறப் பென்னுய்க் கழியுங்கொல் என்றனக்கே.

தனந்தலை சக்கரம் வானத் தலைமை குபேரன் தக்கன்
வனந்தலை யேறடர்த் தோன்வா சவன்உயிர் பல்லுடனூர்

சினந்தலை காலன் பகல்காமன் தானவர் தில்லைவிண்ணோர்
இனந்தலை வன்அரு ளான்முனி வாற்பெற் றிகந்தவரே. ருசு

அவமதித் தாழ்நர கத்தில் இடப்படும் ஆதர்களுந்
தவமதித் தொப்பில ரென்னவிண் ணோருந் தகைமையரும்
நவநிதித் தில்லையுட் சிற்றம் பலத்து நடம்பயிலுஞ்
சிவநிதிக் கேநினை யாரும் நினைந்திட்ட செல்வருமே. ருஎ

வருவா சகத்தினில் முற்றுணர்ந் தோன்வண் தில்லைமன்னைத்
திருவாத வூர்ச்சிவ பாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார் தருதிருக் கோவைகண் டேயுமற் றப்பொருளைத்
தெருளாத வுள்ளத் தவர்கவி பாடிச் சிரிப்பிப்பரே. ருஅ

சிரித்திட்ட செம்பவ ளத்தின் திரளுஞ் செழுஞ்சடைமேல்
விரித்திட்ட பைங்கதிர்த் திங்களும் வெங்கதப் பாந்தளுந்தீத்
தரித்திட்ட அங்கையுஞ் சங்கச் சுருளும்என் நெஞ்சினுள்ளே
தெரித்திட்ட வாதில்லைச் சிற்றம் பலத்துத் திருநடனே. ருகூ

நடஞ்செய்சிற் றம்பலத் தான்முனி வென்செய்யுங் காமன் அன்று
கொடுஞ்சினத் தீவிழித் தாற்குக் குளிர்ந்தனன் விற்கொடும்பூண்
விடுஞ்சினத் தானவர் வெந்திலர் வெய்தென வெங்கதத்தை
ஒடுங்கிய காலன்அந் நாணின் றுதையுண விட்டனனே. சுo

விட்டங் கொளிமணிப் பூண்திகழ் வன்மதன் மெய்யுரைக்கில்
இட்டங் கரியநல் லானல்லன் அம்பலத் தெம்பரன்மேற்
கட்டங் கியகணை எய்தலுந் தன்னைப்பொன் னார்முடிமேற்
புள்தங்கி னன்மக னும்என்று பார்க்கப் பொடிந்தனனே. சுக

பொடியேர் தருமே னியனுகிப் பூசல் புகவடிக்கே
கடிசேர் கணைகுளிப்பக் கண்டு கோயிற் கருவியில்லா
வடியே படஅமை யுங்கணை என்ற வரகுணன்தன்
முடியே தருகழல் அம்பலத் தாடிதன் மொய்கழலே. சுஉ

கழலும் பசுபாச ராம்இமை யோர்தங் கழல்பணிந்திட்
டழலும் இருக்குந் தருக்குடை யோர்இடப் பால்வலப்பால்
தழலுந் தமருக மும்பிடித் தாடிசிற் றம்பலத்தைச்
சுழலும் ஒருகால் இருகால் வரவல்ல தோன்றல்களே. சுங

தோன்றலை வெண்மதி தாங்கியைத் துள்ளிய மாலயற்குத்
தான்தலை பாதங்கள் சார்வரி யோன்தன்னைச் சார்ந்தவர்க்குத்
தேன்தலை ஆன்பா லதுகலந் தாலன்ன சீரனைச்சீர்
வான்தலை நாதனைக் காண்பதென் றோதில்லை மன்றிடையே.

மன்றங் கமர்திருச் சிற்றம் பலவ வடவனத்து
மின்றங் கிடைக்குந்தி நாடக மாடக்கொல் வெண்டரங்கந்
துன்றங் கிளர்கங்கை யானை சுடுசினத் தீயரவக்
கன்றங் கடைசடை மேலடை யாவிட்ட கைதவமே. ௬௫

தவனைத் தவத்தவர்க் கன்பனைத் தன்னடி எற்குதவுஞ்
சிவனைச் சிவக்கத் திரிபுரத் தைச்சிவந் தானைச்செய்ய
அவனைத் தவளத் திருநீ றனைப்பெரு நீர்கரந்த
பவனைப் பணியுமின் னும்பண்டை வல்வினை பற்றறவே. ௬௬

பற்றற முப்புரம் வெந்தது பைம்பொழில் தில்லைதன்னுள்
செற்றரு மாமணிக் கோயிலின் நின்றது தேவர்கணஞ்
சுற்றரு நின்புகழ் ஏத்தித் திரிவது சூழ்சடையோய்
புற்றர வாட்டித் திரியு மதுவொரு புல்லனவே. ௬௭

புல்லறி வின்மற்றைத் தேவரும் பூம்புலி யூருள்நின்ற
வல்லெறி மாமதிக் கண்ணிய னைப்போல் அருளுவரே
கல்லெறிந் தானுந்தன் வாய்நீர் கதிர்முடி மேலுகுத்த
நல்லறி வாளனும் மீளா வழிசென்று நண்ணினரே. ௬௮

நண்ணிய தீவினை நாசஞ் செனுத்தி நமனுலகத்
தெண்ணினை நீக்கி இமையோர் உலகத் திருக்கலுற்றீர்
பெண்ணினொர் பாகத்தன் சிற்றம் பலத்துப் பெருநடனைக்
கண்ணிணை யார்தரக் கண்டுகை யாரத் தொழுமின்களே. ௬௯

கைச்செல்வம் எய்திட லாம்என்று பின்சென்று கண்குழித்தல்
பொய்ச்செல்வர் செய்திடும் புன்மைகட் கேயென்றும் பொன்றல்இல்
அச்செல்வம் எய்திட வேண்டுதி யேதில்லை அம்பலத்துள் [லா
இச்செல்வன் பாதங் கருதிரந் தேன்உன்னை என்னெஞ்சமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

நம்பியாண்டார்நம்பி அருளிய

33. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

*பொன்னி வடகரை சேர்நாரை யூரிற் புழைக்கைமுக
மன்னன் அறுபத்து மூவர் பதிதே மரபுசெயல்
பன்னஅத் தொண்டத் தொகைவகை பல்கும்அந் தாதிதனைச்
சொன்ன மறைக்குல நம்பிபொற் பாதத் துணைதுணையே.

தில்லைவாழ் அந்தணர்

செப்பத் தருபுகழ்த் தில்லைப் பதியிற் செழுமறையோர்
ஒப்பப் புவனங்கள் மூன்றினும் உம்பரின் ஊர்எரித்த
அப்பர்க் கமுதத் திருநடர்க் கந்திப் பிறையணிந்த
துப்பர்க் குரிமைத் தொழில்புரி வோர்தமைச் சொல்லுதுமே.

திருநீலகண்ட நாயனார்

சொல்லச் சிவன்திரு ஆணைதன் தூமொழி தோள்நசையை
ஒல்லைத் துறந்துரு மூத்ததற் பின்உமை கோன்அருளால்
வில்லைப் புரைநுத லாளொடு இளமைபெற் றின்பமிக்கான்
தில்லைத் திருநீல கண்டக் குயவனுஞ் செய்தவனே. உ

இயற்பகை நாயனார்

செய்தவர் வேண்டிய தியாதுங் கொடுப்பச் சிவன்தவனாய்க்
கைதவம் பேசிநின் காதலி யைத்தரு கென்றலுமே
மைதிகழ் கண்ணியை ஈந்தவன் வாய்ந்த பெரும்புகழ்வந்
தெய்திய காவிரிப் பூம்பட் டினத்துள் இயற்பகையே. ௩

இளையான்குடிமாற நாயனார்

இயலா இடைச்சென்ற மாதவற் கின்னமு தாவிதைத்த
வயலார் முளைவித்து வாரி மனைஅலக் கால்வறுத்துச்

---

*இத்துதி பிற்காலத் தான்றோரால் பாடப்பட்டது.

செயலார் பயிர்விழுத் தீங்கறி யாக்கும் அவன்செழுநீர்க்
கயலார் இளையான் குடியுடை மாறனெங் கற்பகமே. ௬

மெய்ப்பொருள் நாயனார்

கற்றநன் மெய்த்தவன் போலொரு பொய்த்தவன் காய்சினத்தாற்
செற்றவன் தன்னை அவனைச் செறப்புக லுந்திருவாய்
மற்றவன் "தத்தா நமரே" எனச்சொல்லி வானுலகம்
பெற்றவன் சேதியன் மெய்ப்பொரு ளாமென்று பேசுவரே.

விறன்மிண்ட நாயனார்

பேசும் பெருமையவ் வாரூ ரனையும் பிரானவனும்
ஈசன் தனையும் புறகுதட் டென்றவன் ஈசனுக்கே
நேசன் எனக்கும் பிரான்மனைக் கேபுக நீடுதென்றல்
வீசும் பொழில்திருச் செங்குன்ற மேய விறன்மிண்டனே.

அமர்நீதி நாயனார்

மிண்டும் பொழிற்பழை யாறை அமர்நீதி வெண்பொடியின்
முண்டந் தரித்த பிராற்குநல் லூரின்முன் கோவணம்நேர்
கொண்டிங் கருளென்று தன்பெருஞ் செல்வமுந் தன்னையுந்தன்
துண்ட மதிநுத லாளையும் ஈந்த தொழிலினனே. ௭

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

தொழுதும் வணங்கியும் மாலயன் தேடருஞ் சோதிசென்றங்
கெழுதுந் தமிழ்ப்பழ ஆவணங் காட்டியெ னக்குன்குடி
முழுதும் அடிமைவந் தாட்செய் எனப்பெற் றவன்முரல்தேன்
ஒழுகும் மலரின்நற் றாரெம்பி ரானநம்பி யாரூரனே. ௮

எறிபத்த நாயனார்

ஊர்மதில் மூன்றட்ட உத்தமர்க் கென்றோர் உயர்தவத்தோன்
தார்மலர் கொய்யா வருபவன் தண்டின் மலர்பறித்த
ஊர்மலை மேற்கொளும் பாகர் உடல்துணி யாக்குமவன்
ஏர்மலி மாமதில் சூழ்கரு வூரில் எறிபத்தனே. ௯

ஏனாதிநாத நாயனார்

பத்தனை ஏனாதி நாதனைப் பார்நீ டெயினிதனில்
அத்தனைத் தன்னோ டமர்மலைந் தான்நெற்றி நீறுகண்டு
கைத்தனி வாள்வீ டொழிந்தவன் கண்டிப்ப நின்றருளும்
நித்தனை ஈழக் குலதீபன் என்பர்இந் நீள்நிலத்தே. கய

கண்ணப்ப நாயனார்

நிலத்தில் திகழ்திருக் காளத்தி யார்திரு நெற்றியின்மேல்
நலத்திற் பொழிதரு கண்ணிற் குருதிகண் டுள்நடுங்கி
வலத்திற் கடுங்கணை யால்தன் மலர்க்கண் இடந்தப்பினான்
குலத்திற் கிராதன்நங் கண்ணப்ப னாம்என்று கூறுவரே. கக

குங்குலியக்கலய நாயனார்

ஏய்ந்த கயிறுதன் கண்டத்திற் பூட்டி எழிற்பனந்தாள்
சாய்ந்த சிவன்நிலைத் தான்என்பர் காதலி தாலிகொடுத்
தாய்ந்தநற் குங்குலி யங்கொண் டனற்புகை காலனைமுன்
காய்ந்த அரற்கிட்ட தென்கட வூரிற் கலயனையே. கஉ

மானக்கஞ்சாற நாயனார்

கலச முலைக்கன்னி காதற் புதல்வி கமழ்குழலை
நலசெய் தவத்தவன் பஞ்ச வடிக்கிவை நல்கெனலும்
அலசு மெனக்கரு தாதவள் கூந்தல் அரிந்தளித்தான்
மலைசெய் மதிற்கஞ்சை மானக்கஞ் சாறன் எனும்வள்ளலே.

அரிவாட்டாய நாயனார்

வள்ளற் பிராற்கமு தேந்தி வருவோன் உகலும்இங்கே
வெள்ளச் சடையாய் அமுதுசெய் யாவிடில் என்தலையைத்
தள்ளத் தகுமென்று வாட்பூட் டியதடங் கையினன்காண்
அள்ளற் பழனக் கணமங் கலத்தரி வாட்டாயனே. கச

ஆனாய நாயனார்

தாயவன் யாவுக்குந் தாழ்சடை மேல்தனித் திங்கள்வைத்த
தூயவன் பாதந் தொடர்ந்துதொல் சீர்துளை யாற்பரவும்

வேயவன் மேல்மழ நாட்டு விரிபுனல் மங்கலக்கோன்
ஆயவன் ஆயன் என்னை உவந்தாண் டருளினனே. கரு

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

"அருட்டுறை அத்தற் கடிமைப்பட் டேன்இனி அல்லன்" என்னும்
பொருட்டுறை யாவதென் னேஎன்ன வல்லவன் பூங்குவளை
இருட்டுறை நீர்வய லுவற் பதிக்கும் பிரான்அடைந்தோர்
மருட்டுறை நீக்கிநல் வான்வழி காட்டிட வல்லவனே. கசு

மூர்த்தி நாயனார்

அவந்திரி குண்ட மணவதின் மாள்வன்என் றன்றாலவாய்ச்
சிவன்திரு மேனிக்குச் செஞ்சந் தனமாச் செழுமுழங்கை
உவந்தோளிர் பாறையில் தேய்த்துல காண்டஒண் மூர்த்திதன்னூர்
நிவந்தபொன் மாட மதுரா புரிஎன்னும் நீள்பதியே. கஎ

முருக நாயனார்

பதிகந் திகழ்தரு பஞ்சாக் கரம்பயில் நாவினன்சீர்
மதியஞ் சடையாற் கலர்தொட் டணிபவன் யான்மகிழ்ந்து
துதிஅங்கழற் சண்பைநாதற்குத்தோழன்வன்தொண்டன்அம்பொன்
அதிகம் பெறும்புக லூர்முரு கன்எனும் அந்தணனே. கஅ

உருத்திரபசுபதி நாயனார்

அந்தாழ் புனல்தன்னில் அல்லும் பகலும்நின் றாதரத்தால்
உந்தாத அன்பொ டுருத்திரஞ் சொல்லிக் கருத்தமைந்த
பைந்தார் உருத்திர பசுபதி தன்னற் பதிவயற்கே
நந்தார் திருத்தலை யூரென் றுரைப்பர்இந் நானிலத்தே. கசு

திருநாளைப்போவார் நாயனார்

நாவார் புகழ்த்தில்லை அம்பலத் தான்அருள் பெற்றுநாளைப்
போவா னவனும் புறத்திருத் தொண்டன்றன் புன்புலைபோய்
மூவா யிரவர்கை கூப்ப முனியா யவன்பதிதான்
மாவார் பொழில்திகழ் ஆதனூர் என்பர்இம் மண்டலத்தே.

திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார்

மண்டும் புனற்சடை யான்தமர் தூசெற்றி வாட்டும்வகை
விண்டு மழைமுகில் வீடா தொழியின்யான் வீவன்என்று
முண்டம் படர்பாறை முட்டும் எழிலார் திருக்குறிப்புத்
தொண்டன் குலங்கச்சி ஏகா லியர்தங்கள் தொல்குலமே. உக

சண்டேசுர நாயனார்

குலமே றியசெய்ஞ ஞாரிற் குரிசில் குரைகடல்சூழ்
தலமே றியவிறற் சண்டிகண் டீர்தந்தை தாள்இரண்டும்
வலமே றியமழு வால்எறிந் தீசன் மணிமுடிமேல்
நலமே றியபால் சொரிந்தலர் சூட்டிய நன்னிதியே. உஉ

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

"நிதியார் துருத்திதென் வேள்விக் குடியாய் நினைமறந்த
மதியேற் கறிகுறி வைத்துப் புகர்பின்னை மாற்றி"டென்று
துதியா அருள்சொன்ன வாறறி வாரிடைப் பெற்றவன்காண்
நதியார் புனல்வயல் நாவலர் கோன்என்னும் நற்றவனே. உ௩

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

நற்றவன் நல்லூர்ச் சிவன்திருப் பாதந்தன் சென்னிவைக்கப்
பெற்றவன் மற்றிப் பிறப்பற வீரட்டர் பெய்கழற்குள்
உற்றவன் உற்ற விடமடை யாரிட ஒள்ளமுதாத்
துற்றவன் ஆமூரின் நாவுக் கரசெனுந் தூமணியே. உ௪

மணியினை மாமறைக் காட்டு மருந்தினை வண்மொழியால்
திணியன நீள்கத வந்திறப் பித்தன தெண்கடலிற்
பிணியன கல்மிதப் பித்தன சைவப் பெருநெறிக்கே
அணியன நாவுக் கரையர்பி ரான்தன் அருந்தமிழே. உ௫

குலச்சிறை நாயனார்

அருந்தமி ழாகரன் வாதில் அமணைக் கழுநுதிமேல்
இருந்தமிழ் நாட்டிடை ஏற்றுவித் தோன்எழிற் சங்கம்வைத்த
பெருந்தமிழ் மீனவன் தன்னதி காரி பிரசம்மல்கு
குருந்தவிழ் சாரல் மணமேற் குடிமன் குலச்சிறையே. உ௬

பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனார்

சிறைநன் புனல்திரு நாவலூ ராளி செழுங்கயிலைக்
கிறைநன் கழல்நாளை எய்தும் இவனருள் போற்றஇன்றே
பிறைநன் முடியன் அடியடை வேனென் றுடல்பிரிந்தான்
நறைநன் மலர்த்தார் மிழலைக் குறும்பன் எனும்நம்பியே.

காரைக்காலம்மையார்

“நம்பன் திருமலை நான்மிதி யேன்”என்று தாளிரண்டும்
உம்பர் மிசைத்தலை யால்நடந் தேற உமைநகலுஞ்
செம்பொன் னுருவன்“என்அம்மை”எனப்பெற்றவள்செழுந்தேன்
கொம்பி னுகுகாரைக் காலினில் மேய குலதனமே. உஅ

அப்பூதியடிகள் நாயனார்

தனமா வதுதிரு நாவுக் கரசின் சரணமென்று [க்கே
மனமார் புனற்பந்தர் வாழ்த்திவைத் தாங்கவன் வண்தமிழ்
இனமாத் தனது பெயரிடப் பெற்றவன் எங்கள்பிரான்
அனமார் வயல்திங்கள் ஊரினில் வேதியன் அப்பூதியே. உகூ

திருநீலநக்க நாயனார்

பூதிப் புயத்தர் புயத்திற் சிலந்தி புகலும்அஞ்சி
ஊதித் துமிந்த மனைவியை நீப்பவுப் பாலவெல்லாம்
பேதித் தெழுந்தன காண்என்று பிஞ்ஞகன் காட்டுமவன்
நீதித் திகழ்சாத்தை நீலநக் கன்எனும் வேதியனே. ௩௦

நமிநந்தியடிகள் நாயனார்

வேத மறிக்கரத் தாரூர் அரற்கு விளக்குநெய்யைத்
தீது செறிஅமண் கையரட் டாவிடத் தெண்புனலால்
ஏத முறுக அருகரென் றன்று விளக்கேரித்தான்
நாதன் எழில்ஏமப் பேறூர் அதிபன் நமிநந்தியே. ௩௧

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

நந்திக்கும் நம்பெரு மாற்குநல் ஆரூரில் நாயகற்குப்
பந்திப் பரியன செந்தமிழ் பாடிப் படர்புனலிற்

சிந்திப் பரியன சேவடி பெற்றவன் சேவடியே
வந்திப் பவன்பெயர் வன்தொண்டன் என்பர்இவ் வையகத்தே.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்

வையம் மகிழ யாம்வாழ அமணர் வலிதொலைய
ஐயன் பிரம புரத்தரற் கம்மென் குதலைச்செவ்வாய்
பைய மிழற்றும் பருவத்துப் பாடப் பருப்பதத்தின்
தையல் அருள்பெற் றனன்என்பர் ஞானசம் பந்தனையே.

பந்தார் விரலியர் வேல்செங்கட் சோழன் முருகன்நல்ல
சந்தார் அகலத்து நீலநக் கன்பெயர் தான்மொழிந்து
கொந்தார் சடையர் பதிகத்தி லிட்டடி யேன்கொடுத்த
அந்தாதி கொண்ட பிரான்அருட் காழியர் கொற்றவனே.

ஏயர்கோன்கலிக்காம நாயனர்

கொற்றத் திறல்எந்தை தந்தைதன் தந்தையெங் கூட்டமெல்லாந்
தெற்றச் சடையாய் நினதடி யேந்திகழ் வன்தொண்டனே
மற்றிப் பிணிதவிர்ப் பான்என் றுடைவாள் உருவியந்நோய்
செற்றுத் தவிர்கலிக் காமன் குடிஏயர் சீர்க்குடியே. ௩௫

திருமூல நாயனர்

குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குல மேய்ப்போன்குரம்பைபுக்கு
முடிமன்னு கூனற் பிறையாளன் தன்னை முழுத்தமிழின்
படிமன்னு வேதத்தின் சொற்படி யேபர விட்டெனுச்சி
அடிமன்ன வைத்த பிரான்மூல னகின்ற அங்கணனே. ௩௬

தண்டியடிகள் நாயனர்

கண்ணார் மணியொன்று மின்றிக் கயிறு பிடித்தரற்குத்
தண்ணார் புனல்தடந் தொட்டலுந் தன்னை நகும்அமணர்
கண்ணாங் கிழப்ப அமணர் கலக்கங்கண் டம்மலர்க்கண்
விண்ணு யகனிடைப் பெற்றவன் ஆரூர் விறல்தண்டியே.

மூர்க்க நாயனர்

தண்டலை சூழ்திரு வேற்காட்டூர் மன்னன் தருகவற்றுற்
கொண்டவல் லாயம்வன் சூதரை வென்றுமுன் கொண்டபொருள்

முண்டநன் னீற்றன் அடியவர்க் கீபவன் மூர்க்கன்என்பர்
நண்டலை நீரொண் குடந்தையின் மேவுநற் சூதனையே. ௩அ

சோமாசிமாற நாயனார்

சூதப் பொழில்அம் பர்அந்தணன் சோமாசி மாறன்என்பான்
வேதப் பொருள்அஞ் செழுத்தும் விளம்பியல் லான்மொழியான்
நீதிப் பரன்மன்னு நித்த நியமன் பரவையென்னும்
மாதுக்குக் காந்தன்வன் தொண்டன் தனக்கு மகிழ்துணையே.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

துணையும் அளவுமில் லாதவன் தன்அரு ளேதுணையாக்
கணையுங் கதிர்நெடு வேலுங் கறுத்த கயலிணையும்
பிணையும் நிகர்த்தகட் சங்கிலி பேரமைத் தோளிரண்டும்
அணையு மவன்திரு வாரூரன் ஆகின்ற அற்புதனே. ௪௦

சாக்கிய நாயனார்

தகடன ஆடையன் சாக்கியன் மாக்கல் தடவரையின்
மகள்தனந் தாக்கக் குழைந்ததிண் தோளர்வண் கம்பர்செம்பொன்
திகழ்தரு மேனியிற் செங்கல் எறிந்து சிவபுரத்துப்
புகழ்தரப் புக்கவ னூர்சங்க மங்கை புவனியிலே. ௪௧

சிறப்புலி நாயனார்

புவனியிற் பூதியுஞ் சாதன மும்பொலி வார்ந்துவந்த
தவநிய மர்க்குச் சிறப்புச்செய் தத்துவ காரணனும்
அவனியிற் கீர்த்தித்தென் ஆக்கூர் அதிபன் அருமறையோன்
சிவன்நிய மந்தலை நின்றதொல் சீர்நஞ் சிறப்புலியே. ௪௨

சிறுத்தொண்ட நாயனார்

புலியின் அதளுடைப் புண்ணியற் கின்னமு தாத்தனதோர்
ஒலியின் சதங்கைக் குதலைப் புதல்வன் உடல்துணித்துக்
கலியின் வலிகெடுத் தோங்கும் புகழ்ச்சிறுத்தொண்டன்கண்டீர்
மலியும் பொழிலொண்செங் காட்டங் குடியவர் மன்னவனே.

சேரமான்பெருமாள் நாயனார்

மன்னர் பிரான்எதிர் வண்ணான் உடல்உவர் ஊறிநீறார்
தன்னர் பிரான்தமர் போல வருதலுந் தான்வணங்க
என்னர் பிரான்"அடி வண்ணான்" என"அடிச்சேரன்"என்னுந்
தென்னர் பிரான்கழ றிற்றறி வான்எனுஞ் சேரலனே. சச

சேரற்குத் தென்னா வலர்பெரு மாற்குச் சிவன்அளித்த
வீரக் கடகரி முன்புதன் பந்தி இவுளிவைத்த
வீரற்கு வென்றிக் கருப்புவில் வீரனை வெற்றிகொண்ட
சூரற் கெனதுள்ளம் நன்றுசெய் தாய்இன்றுதொண்டுபட்டே.

கணநாத நாயனார்

தொண்டரை யாக்கி யவரவர்க் கேற்ற தொழில்கள்செய்வித்
தண்டர்தங் கோனைக் கணத்துக்கு நாயகம் பெற்றவன்காண்
கொண்டல்கொண் டேறிய மின்னுக்குக் கோல மடல்கள்தொறுங்
கண்டல்வெண் சோறளிக் குங்கடற் காழிக் கணநாதனே. சரு

கூற்றுவ நாயனார்

நாதன் திருவடி யேமுடி யாகக் கவித்துநல்ல
போதங் கருத்திற் பொறித்தமை யாலது கைகொடுப்ப
ஓதந் தழுவிய ஞாலமெல் லாம்ஒரு கோலின்வைத்தான்
கோதை நெடுவேற் களப்பாள னாகிய கூற்றுவனே. சஎ

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

கூற்றுக் கெவனோ புகல்திரு வாரூரன் பொன்முடிமேல்
ஏற்றுந் தொடையலும் இன்னடைக் காயும் இடுதருமக்
கோற்றொத்து கூனனுங் கூன்போய்க் குருடனுங் கண்பெற்றமை
சாற்றித் திரியும் பழமொழி யாம்இத் தரணியிலே. சஅ

பொய்யடிமையில்லாத புலவர்

தரணியிற் பொய்ம்மை இலாத்தமிழ்ச் சங்க மதிற்கபிலர்
பரணர்நக் கீரர் முதல்நாற்பத் தொன்பது பல்புலவோர்
அருள்நமக் கீயுந் திருவால வாய்அரன் சேவடிக்கே
பொருள்அமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்களே. சகூ

புகழ்ச்சோழ நாயனார்

புலமன் னியமன்னைச் சிங்கள நாடு பொடிபடுத்த
குலமன் னியபுகழ்க் கோகன நாதன் குலமுதலோன்
நலமன் னியபுகழ்ச் சோழனை என்பர் நகுசுடர்வாள்
வலமன் னியஎறி பத்தனுக் கீந்ததொர் வண்புகழே. ருo

நரசிங்கமுனையரைய நாயனார்

புகழும் படிஎம் பரமே தவர்க்குநற் பொன்னிடுவோன்
இகழும் படியோர் தவன்மட வார்புனை கோலம்எங்கும்
நிகழும் படிகண் டவனுக் கிரட்டிபொன் னிட்டவன்நீள்
திகழும் முடி.நர சிங்க முனையர சன்திறமே. ருக

அதிபத்த நாயனார்

திறம்அமர் மீன்படுக் கும்பொழு தாங்கொரு மீன்சிவற்கென்
றுறஅமர் மாகடற் கேவிடு வோன்ஒரு நாட்கனக
நிறம்அமர் மீன்பட நின்மலற் கென்றுவிட் டோன்கமலம்
புறம்அமர் நாகை அதிபத்த னாகிய பொய்யிலியே. ருஉ

கலிக்கம்ப நாயனார்

பொய்யைக் கடிந்துநம் புண்ணியர்க்காட்பட்டுத் தன்னடியான்
சைவத் திருவுரு வாய்வரத் தான்அவன் தாள்கழுவ
வையத் தவர்முன்பு வெள்கிநீர் வாரா விடமனைவி
கையைத் தடிந்தவன் பெண்ணை கடத்துக் கலிக்கம்பனே.

கலிய நாயனார்

கம்பக் கரிக்கும் சிலந்திக்கும் நல்கிய கண்ணுதலோன்
உம்பர்க்கு நாதற் கொளிவிளக் கேற்றற் குடலிலனுய்க்
கும்பத் தயிலம்விற் றுஞ்சேக் குழன்றுங்கோள் கூலியினுல்
நம்பற் கெரித்த கலியொற்றி மாநகர்ச் சக்கிரியே. ருச

சத்தி நாயனார்

கிரிவில் லவர்தம் அடியரைத் தன்முன்பு கீழ்மைசொன்ன
திருவில் லவரையங் நாவரி வோன்திருந் தாரைவெல்லும்

வரிவில்ல வன்வயற் செங்கழு நீரின் மருவுதென்றல்
தெருவில் விரைகம ழுந்தென் வரிஞ்சைத் திகழ்சத்தியே. ருரு

ஐயடிகள்காடவர்கோன் நாயனர்

சத்தித் தடக்கைக் குமரன்நற் றாதைதன் தானமெல்லாம்
முத்திப் பதமொரோர் வெண்பா மொழிந்து முடியரசா
மத்திற்கு மும்மைநன் றுள்அரற் காய்ஐய மேற்றலென்னும்
பத்திக் கடலே யடிகளா கின்றநம் பல்லவனே. ருகூ

சுந்தரமூர்த்தி நாயனர்

பல்லவை செங்கதி ரோனைப் பறித்தவன் பாதம்புகழ் [ள
சொல்லவன் தென்புக லூரரன் பால்துய்ய செம்பொன்கொள்
வல்லவன் நாட்டியத் தான்குடி மாணிக்க வண்ணனுக்கு
நல்லவன் தன்பதி நாவலூ ராகின்ற நன்னகரே. ருள

கணம்புல்ல நாயனர்

நன்னக ராயஇருக்குவே ளூர்தனில் நல்குரவாய்ப்
பொன்னக ராயநற் றில்லை புகுந்து புலீச்சரத்து
மன்னவ ராய அரற்குநற் புல்லால் விளக்கேரித்தான்
கன்னவில் தோளெந்தை தந்தைபி ரான்எங் கணம்புல்லனே.

காரி நாயனர்

புல்லன வாகா வகையுல கத்துப் புணர்ந்தனவுஞ்
சொல்லின வுநய மாக்கிச் சுடர்பொற் குவடுதனி
வில்லனை வாழ்த்தி விளங்குங் கயிலைபுக் கான்என்பராற்
கல்லன மாமதில் சூழ்கட வூரினிற் காரியையே. ருகூ

நெடுமாற நாயனர்

கார்த்தண் முகிற்கைக் கடற்கா ழியர்பெரு மாற்கெதிராய்
ஆர்த்த அமணர் அழிந்தது கண்டுமற் றுங்கவரைக்
கூர்த்த கழுவின் நுதிவைத்த பஞ்சவன் என்றுரைக்கும்
வார்த்தை யதுபண்டு நெல்வேலி யில்வென்ற மாறனுக்கே.

வாயிலார் நாயனார்

மாறா அருளறன் தன்னை மனஆ லயத்திருத்தி
ஆறா அறிவாம் ஒளிவிளக் கேற்றி அகமலர்வாம்
வீறா மலரளித் தன்பேனும் மெய்யமிர் தங்கொடுத்தான்
வீறார் மயிலையுள் வாயிலான் என்று விளம்புவரே. ௬௧

முனையடுவார் நாயனார்

என்று விளம்புவர் நீடூர் அதிபன் முனையடுவோன்
என்றும் அமருள் அழிந்தவர்க் காக்கூலி ஏற்றெறிந்து
வென்று பெருஞ்செல்வ மெல்லாங் கனகனன் மேருவென்னுங்
குன்றம் வளைத்த சிலையான் தமர்க்குக் கொடுத்தனனே. ௬௨

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

கொடுத்தான் முதலைகொள் பிள்ளைக் குயிரன்று புக்கொளியூர்க்
கொடுத்தான் மதுர கவிபவி நாசியை வேடர்சுற்றம்
படுத்தான் திருமுருகன்பூண் டியிணிற் பராபரத்தேன்
மடுத்தான் அவனென்பர் வன்றொண்ட னாகின்ற மாதவனே.

கழற்சிங்க நாயனார்

மாதவத் தோர்தங்கள் வைப்பினுக் காரூர் மணிக்குவைத்த
போதினைத் தான்மோந்த தேவிதன் மூக்கை அரியப்போற்கை
காதிவைத் தன்றோ அரிவதென் றுங்கவள் கைதடிந்தான்
நாதமொய்த் தார்வண்டு கிண்டுபைங் கோதைக் கழற்சிங்கனே.

இடங்கழி நாயனார்

சிங்கத் துருவனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலமுகடு
கொங்கிற் கனகம் அணிந்த ஆதித்தன் குலமுதலோன்
திங்கட் சடையர் தமரதென் செல்வம் எனப்பறைபோக்
கெங்கட் கிறைவன் இருக்குவே ளூர்மன் இடங்கழியே. ௬௫

செருத்துணை நாயனார்

கழிநீள் கடல்நஞ் சயின்றூர்க் கிருந்த கடிமலரை
மொழிநீள் புகழ்க்கழற் சிங்கன்தன் தேவிமுன் மோத்தலுமே

எழில்நீள் குமிழ்மலர் மூக்கரிந் தான்என் றியம்புவரால்
செழுநீர் மருகனன் னாட்டமர் தஞ்சைச் செருத்துணையே. சுசு

புகழ்த்துணை நாயனார்

செருவிலி புத்தூர்ப் புகழ்த்துணை வையஞ் சிறுவிலைத்தா
உருவலி கெட்டுண வின்றி யுமைகோனை மஞ்சனஞ்செய்
தருவதோர் போதுகை சோர்ந்து கலசம் விழத்தரியாப்
பெருவரை வில்லி அருளும் நிதியது பெற்றனனே. சுஎ

கோட்புலி நாயனார்

பெற்றம் உயர்த்தோன் விரையாக் கலிபிழைத் தோர்தமது
சுற்ற மறுக்குந் தொழில்திரு நாட்டியத் தான்குடிக்கோன்
குற்றம் அறுக்கும்நங் கோட்புலி நாவற் குரிசில்அருள்
பெற்ற அருட்கடல் என்றுல கேத்தும் பெருந்தகையே. சுஅ

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

தகுமகட் பேசினேன் வீயவே நூல்போன சங்கிலிபால்
புகுமணக் காதலி னால்ஒற்றி யூருறை புண்ணியன்றன்
மிகுமலர்ப் பாதம் பணிந்தரு ளால்இவ் வியனுலகம்
நகும்வழக் கேநன்மை யாப்புணர்ந் தான்நாவ லூர்அரசே. சுசு

பத்தராய்ப்பணிவார்கள்

அரசினை ஆரூர் அமரர் பிரானை அடிபணிந்திட்
டுரைசெய்த வாய்தடு மாறி யுரோம புளகம்வந்து
கரசர ணாதி அவயவங் கம்பித்துக் கண்ணருவி
சொரிதரும் அங்கத்தி னோர்பத்த ரென்று தொகுத்தவரே.

பரமனையேபாடுவார்

தொகுத்த வடமொழி தென்மொழி யாதொன்று தோன்றியதே
மிகுத்த இயலிசை வல்ல வகையில்விண் தோயுநெற்றி
வகுத்த மதிற்றில்லை அம்பலத் தான்மலர்ப் பாதங்கள்மேல்
உகுத்த மனத்தொடும் பாடவல் லோர்என் பரஉத்தமரே. எக

சித்தத்தைச்சிவன்பாலேவைத்தார்

உத்தமத் தானத் தறம்பொருள் இன்பமொ டியெறிந்து
வித்தகத் தானத் தொருவழிக் கொண்டு விளங்கச்சென்னி
மத்தம்வைத் தான்திருப் பாத கமல மலரிணைக்கீழ்ச்
சித்தம்வைத் தாரென்பர் வீடுபே றெய்திய செல்வர்களே.

திருவாரூர்ப்பிறந்தார்கள்

செல்வந் திகழ்திரு வாரூர் மதில்வட்டத் துட்பிறந்தார்
செல்வன் திருக்கணத் துள்ளவ ரேயத னுல்திகழச்
செல்வம் பெருகுதென் னூரூர்ப் பிறந்தவர் சேவடியே
செல்வ நெறியுறு வார்க்கணித் தாய செழுநெறியே. ௭௩

முப்போதுந்திருமேனி தீண்டுவார்

நெறிவார் சடையரைத் தீண்டி முப்போதுநீ டாகமத்தின்
அறிவால் வணங்கிஅர்ச் சிப்பவர் நம்மையும் ஆண்டமரர்க்
கிறையாய்முக் கண்ணும்எண் தோளுந் தரித்தீறில் செல்வத்தொடும்
உறைவார் சிவபெரு மாற்குறை வாய உலகினிலே. ௭௪

முழுநீறுபூசிய முனிவர்

உலகு கலங்கினும் ஊழி திரியினும் உள்ளொருகால்
விலகுதல் இல்லா விதியது பெற்றநல் வித்தகர்காண்
அலகில் பெருங்குணத் தாரூர் அமர்ந்த அரனடிக்கீழ்
இலகுவெண் ணீறுதம் மேனிக் கணியும் இறைவர்களே. ௭௫

அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

வருக்க மடைத்துநன் னுவலூர் மன்னவன் வண்தமிழால்
பெருக்கு மதுரத் தொகையிற் பிறைசூடி பெய்கழற்கே
ஒருக்கு மனத்தொடப் பாலடிச் சார்ந்தவர் என்றுலகில்
தெரிக்கு மவர்சிவன் பல்கணத் தோர்நஞ் செழுந்தவரே. ௭௬

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

செழுநீர் வயல்முது குன்றினிற் செந்தமிழ் பாடிவெய்ய
மழுநீள் தடக்கையன் ஈந்தபொன் னுங்குக்கொள் ளாதுவந்தப்

பொழில்நீ டருதிரு வாரூரில் வாசியும் பொன்னுங் கொண்டோன்
கெழுநீள் புகழ்த்திரு வாரூரன் என்றுநாங் கேட்பதுவே. எஎ

பூசலார் நாயனார்

பதுமநற் போதன்ன பாதத் தரற்கொரு கோயிலையான்
கதுமெனச் செய்குவ தென்றுகொ லாம்என்று கண்துயிலா
ததுமனத் தேஎல்லி தோறும் நினைந்தருள் பெற்றதென்பர்
புதுமணத் தென்றல் உலாநின்ற வூர்தனிற் பூசலையே. எஅ

மங்கையர்க்கரசியார்

பூசலயிற் றென்ன னார்க்கன லாகப் பொருமையினால்
வாச மலர்க்குழல் பாண்டிமா தேவியாம் மானிகண்டீர்
தேசம் விளங்கத் தமிழா கரர்க்கறி வித்தவரால்
நாசம் விளைத்தாள் அருகந் தருக்குத்தென் னாட்டகத்தே.

நேச நாயனார்

நாட்டமிட் டன்றரி வந்திப்ப வெல்படை நல்கினர்தந்
தாட்டரிக் கப்பெற்ற வனென்பர் சைவத் தவரரையிற்
கூட்டுமக் கப்படங் கோவணம் நெய்து கொடுத்துநன்மை
ஈட்டுமக் காம்பீலிச் சாலிய நேசனை இம்மையிலே. அ௦

கோச்செங்கட்சோழ நாயனார்

மைவைத்த கண்டன் நெறியன்றி மற்றோர் நெறிகருதாத்
தெய்வக் குடிச்சோழன் முன்பு சிலந்தியாய்ப் பந்தர்செய்து
சைவத் துருவெய்தி வந்து தரணிநீ டாலயங்கள்
செய்வித் தவன்திருக் கோச்செங்க ணானெனுஞ் செம்பியனே

செம்பொன் அணிந்து சிற்றம்பலத் தைச்சிவ லோகமெய்தி
நம்பன் கழற்கீழ் இருந்தோன் குலமுதல் என்பர்நல்ல
வம்பு மலர்த்தில்லை ஈசனைச் சூழ மறைவளர்த்தான்
நிம்ப நறுந்தொங்கற் கோச்செங்க ணானெனும் நித்தனையே.

திருநீலகண்டயாழ்ப்பாண நாயனார்

தனையொப் பரும்எருக் கத்தம் புலியூர்த் தகும்புகழோன்
நினையொப் பருந்திரு நீலகண் டப்பெரும் பாணனைநீள்

சினையொப் பலர்பொழிற் சண்பையர் கோன்செந் தமிழொடிசை
புனையப் பரன்அருள் பெற்றவன் என்பர்இப் பூதலத்தே.

சடைய நாயனார்

தலம்விளங் குந்திரு நாவலூர் தன்னிற் சடையனென்னுங்
குலம்விளங் கும்புக ழோனை யுரைப்பர் குவலயத்தின்
நலம்விளங் கும்படி நாம்விளங் கும்படி நற்றவத்தின்
பலம்விளங் கும்படி ஆரூ ரனைமுன் பயந்தமையே. அச

இசைஞானியார்

பயந்தாள் கறவுடைச்செங்கண்வெள்ளைப்பொள்ளல் நீள்பனைக்கைக்
கயந்தா னுகைத்தநற்காளையை யென்றுங்கபாலங் கைக்கொண்
டயந்தான் புகுமரன் ஆரூர்ப் புனித அரன்திருத்தாள்
நயந்தாள் தனதுள்ளத் தென்றும் உரைப்பது ஞானியையே.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஞானஆ ரூரரைச் சேரரை யல்லது நாமறியோம்
மானவ|ஆக்கை யொடும்புக் கவரை வளரொளிப்பூண்
வானவ ராலும் மருவற் கரிய வடகயிலைக்
கோனவன் கோயில் பெருந்தவத் தோர்தங்கள் கூட்டத்திலே.

தொகை அடியார்கள் தனி அடியார்கள்

கூட்டமொன் பானொ டறுபத்து மூன்று தனிப்பெயரா
ஈட்டும் பெருந்தவத் தோரேழு பத்திரண் டாம்வினையை
வாட்டுந் தவத்திருத் தொண்டத் தொகைபதி னொன்றின்வகைப்
பாட்டுந் திகழ்தரு நாவலூ ராளி பணித்தனனே. அஎ

திருத்தொண்டத்தொகை முதற்குறிப்பு

பணித்தநற் றொண்டத் தொகைமுதல் தில்லை யிலைமலிந்த
அணித்திகழ் மும்மை திருநின்ற வம்பறு வார்கொண்டசீர்
இணைத்தநற் பொய்யடி மைகறைக் கண்டன் கடல்சூழ்ந்தபின்
மணித்திகழ் சொற்பத்தர் மன்னிய சீர்மறை நாவனொடே.

நூற்பயன்

*ஓடிடும் பஞ்சேந் திரியம் ஒடுக்கிஎன் ஊழ்வினைகள்
வாடிடும் வண்ணம்நின் றெத்தவஞ் செய்தனன் வானினுள்ளோர்
சூடிடுஞ் சீர்த்திருப் பாதத்தர் தொண்டத் தொகையினுள்ளா
சேடர்தஞ் செல்வப் பெரும்புகழ் அந்தாதி செப்பிடவே.*

திருச்சிற்றம்பலம்

நம்பியாண்டார்நம்பி அருளிய

34. ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

*பார்மண் டலத்தினிற் பன்னிரு பேரொடு மன்னிநின்ற
நீர்மண் டலப்படப் பைப்பிர மாபுரம் நீறணிந்த
கார்மண் டலக்கண்டத் தெண்தடந் தோளன் கருணைபெற்ற
தார்மண் டலமணி சம்பந்தன் மேவிய தண்பதியே.* ௧

*பதிகப் பெருவழி காட்டப் பருப்பதக் கோன்பயந்த
மதியத் திருநுதல் பங்கன் அருள்பெற வைத்தஎங்கள்
நிதியைப் பிரமா புரநகர் மன்னனை என்னுடைய
கதியைக் கருதவல் லோர்அம ராவதி காப்பவரே.* ௨

*காப்பயில் காழிக் கவுணியர் தீபற்கென் காரணமா
மாப்பழி வாரா வகையிருப் பேன்என்ன மாரன்என்னை
பூப்பயில் வாளிகள் அஞ்சும்என் னெஞ்சரங் கப்புகுந்த
வேப்பயில் வார்சிலை கால்வளை யாநிற்கு மீண்டிரவே.* ௩

*இரவும் பகலும்நின் பாதத் தலர்என் வழிமுழுதும்
பரவும் பரிசே அருளுகண் டாய்இந்தப் பாரகத்தே
விரவும் பரமத கோளரி யேகுட வெள்வளைகள்
தரளஞ் சொரியுங் கடல்புடை சூழ்ந்த தராய்மன்னனே.* ௪

*மன்னிய மோகச் சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென்றிப்
பன்னிய ஐந்தின் பதங்கடந் தோர்க்குந் தொடர்வரிய*

பொன்னியல் பாடகக் கிங்கிணிப் பாத நிழல்புகுவோர்
துன்னிய காவமர் சண்பையர் நாதற்குத் தொண்டர்களே. ரு

தொண்டினஞ் சூழச் சுரிகுழ லார்தம் மனந்தொடர
வண்டினஞ் சூழ வரும்இவன் போலும் மயில்உகுத்த
கண்டினஞ் சூழ்ந்த வளைபிரம் போர்கழு வாவுடலம்
விண்டினஞ் சூழக் கழுவின வாக்கிய வித்தகனே. சு

வித்தகம் பேசிநம் வேணுத் தலைவனை வாள்நிகர்த்து
முத்தகங் காட்டும் முறுவல்நல் லார்தம் மனம்அணைய
உய்த்தகம் போந்திருந் துள்ளவும் இல்லா தனவுமுறு
பொத்தகம் போலும் முதுமூலைப்பாணன் புணர்க்கின்றதே. எ

புணர்ந்தநன் மேகச் சிறுநுண் துளியிற் சிறகொதுக்கி
உணர்ந்தனர் போல இருந்தனை யால்உல கம்பரசுங்
குணந்திகழ் ஞானசம் பந்தன் கொடிமதிற் கொச்சையின்வாய்
மணந்தவர் போயின ரோசொல்லு வாழி மடக்குருகே. அ

குருந்தலர் முல்லையங் கோவலர் ஏற்றின் கொலைமருப்பால்
அருந்திற லாகத் துழுதசெஞ் சேற்றரு காசனிதன்
பெருந்திற மாமதிற் சண்பை நகர்அன்ன பேரமைத்தோட்
டிருந்திழை யார்வம்............முரசே. சு

முரசங் கறையமுன் தோரண நீட முழுநிதியின்
பரிசங் கொணர்வான் அமைகின் றனர்பலர் பார்த்தினிநீ
அரிசங் கணைதமென் னுமுன் கருதரு காசனிதன்
சுரிசங் கணைவயற் றந்த நகரன்ன தூமொழிக்கே. க௦

மொழிவது சைவ சிகாமணி மூரித் தடவரைத்தோள்
தொழுவது மற்றவன் தூமலர்ப் பாதங்கள் தாமங்கமழ்ந்
தெழுவது கூந்தல்அம் பூந்தா மரையினி யாதுகொலோ
மொழிவது சேரி முரிப்புதை மாதர் முறுவலித்தே. கக

வலிகெழு குண்டர்க்கு வைகைக் கரையன்று வான்கொடுத்த
கலிகெழு திண்தோள் கவுணியர் தீபன் கடலுடுத்த
ஒலிதரு நீர்வை யகத்தை யுறையிட்ட தொத்துதிரு
மலிதரு வார்பனி யாமட மாதினை வாட்டுவதே.

வாட்டுவர் தத்தந் துயரைவன் கேழலின் பின்புசென்ற
வேட்டுவர் கோலத்து வேதத் தலைவனை மேல்விரலால்
"தோட்டியல் காதன் இவன்" என்று தாதைக்குச் சூழ்விசும்பிற்
காட்டிய கன்றின் கழற்றிற மானவை கற்றவரே. கங

அவர்சென் றணுகுவர் மீள்வதிங் கன்னை அருகர்தம்மைத்
தவர்கின்ற தண்தமிழ்ச் சைவ சிகாமணி சண்பைஎன்னப்
பவர்கின்ற நீள்கொடிக் கோபுரம் பல்கதி ரோன்பரியைக்
கவர்கின்ற சூலத் தொடுநின்று தோன்றுங் கடிநகரே. கச

நகரங் கெடப்பண்டு திண்தேர் மிசைநின்று நான்மறைகள்
பகரங் கழலவ னைப்பதி ஞூறு யிரம்பதிகம்
மகரங் கிளர்கடல் வையந் துயர்கெட வாய்மொழிந்த
நிகரங் கிலிகலிக் காழிப் பிரான்என்பர் நீள்நிலத்தே. கரு

நிலமே றியமருப் பிற்றிரு மாலும் நிலம்படைத்த
குலமே றியமலர்க் கோகன தத்தய னுங்கொழிக்குஞ்
சலமே றியமுடி தாள்கண் டிலர்தந்தை காணஅன்று
நலமே றியபுகழ்ச் சம்பந்தன் காட்டிய நாதனையே. கசு

நாதன் நணிபள்ளி சூழ்நகர் கானக மாக்கிஅஃதே
போதின் மலிவயல் ஆக்கிய கோன்அமர் பொற்புகலி
மேதை நெடுங்கடல் வாருங் கயலோ விலைக்குளது
காதின் அளவு மிளிர்கய லோசொல்லு காரிகையே. கஎ

கைம்மையி னுன்நின் கழல்பர வாதுகண் டாக்கிவனோர்
வன்மைய னேஎன்னும் வண்ணம் நடித்து விழுப்பொருளோ(டு)
இம்மையில் யான்எய்தும் இன்பங் கருதித் திரிதருமத்
தன்மையி னேற்கும் அருளுதி யோசொல்லு சம்பந்தனே.

பந்தார் அணிவிரற் பங்கயக் கொங்கைப் பவளச்செவ்வாய்க்
கொந்தார் நறுங்குழல் கோமள வல்லியைக் கூறருஞ்சீர்
நந்தா விளக்கினைக் கண்டது நான்எப் பொழுதுமுன்னுஞ்
சந்தார் அகலத் தருகா சனிதன் தடவரையே. கசு

வரைகொண்ட மாமதிற் சண்பைத் தலைவனை வாழ்த்தலர்போல்
நிரைகொண்டு வானோர் கடைந்ததில் நஞ்சு நிகழக்கொலா

நுரைகொண்டு மெய்ப்பரத் துள்ளஞ் சுழலநொந் தோர்இரவுந்
திரைகொண் டலமரும் இவ்வகல் ஞாலஞ் செறிகடலே. உ௦

கடலன்ன பொய்மைகள் செய்யினும் வெய்ய கடுநரகத்
திடநமன் ஏவுதற் கெவ்விடத் தான்இருஞ் செந்தமிழால்
திடமன்னு மாமதிற் சண்பைத் தலைவன்சேந் தாமரையின்
வடமன்னு நீள்முடி யானடிப் போதவை வாழ்த்தினமே. உக

வாழ்த்துவ தெம்பர மேயாகும் அந்தத்து வையமுந்நீர்
ஆழ்த்திய காலத்தும் ஆழா ததுஅரன் சேவடியே
ஏத்திய ஞானசம் பந்தற் கிடம்இசைத் தும்பிகொம்பர்க்
காத்திகழ் கேதகம் போதகம் ஈனுங் கழுமலமே. உஉ

மலர்பயில் வாட்கண்ணி கேள்கண்ணி நீள்முடி வண்கமலப்
பலர்பயில் கீர்த்திக் கவுணியர் தீபன் பகைவரென்னத்
தலைபயில் பூம்புனங் கொய்திடு மேகணி யார்புலம்ப
வலர்பயி லாமுன் பறித்தன மாகில் அரும்பினையே. உங

அரும்பின அன்பில்லை அர்ச்சனை இல்லை அரன்நெறியே
விரும்பின மாந்தர்க்கு மெய்ப்பணி செய்கிலம்பொய்க்கமைந்த
விரும்பின உள்ளத்தி னேற்கெங்ங னேவந்து நேர்பட்டதால்
கரும்பன நீள்வயல் சூழ்காழி நாதன் கழலடியே. உச

அடியால் அலர்மிதித் தாலரத் தம்பில்க மிர்தமின்றிக்
கொடியா ளொடும்பின் னடந்தெவ் வாறலர் கோகனதக்
கடியார் நறுங்கண்ணி ஞானசம் பந்தன் கருதலர்சேர்
வெடியா விடுவெம் பரற்சுறு நாறு வியன்சுரத்தே. உரு

சுரபுரத் தார்தந் துயருக் கிரங்கிச் சுரர்கள்தங்கள்
பரபுரத் தார்தந் துயர்கண் டருளும் பரமன்மன்னு
மரபுரத் தான்அடி எய்துவன் என்ப தவனடிசேர்
சிரபுரத் தான்அடி யாரடி வான்என்னுந் திண்ணனவே. உசு

திண்ணன வாசென்ற நாட்டிடை இல்லைகொல் தீந்தமிழோர்
கண்ணென வோங்குங் கவுணியர் தீபன்கை போற்பொழிந்து
விண்ணின வாய்முல்லை மெல்லரும் பீனமற் றியாம்மெலிய
எண்ணின நாள்வழு வாதிரைத் தோடி எழுமுகிலே. உஎ

எழுவாள் மதியால் வெதுப்புண் டலமந் தெழுந்துவிம்மித்
தொழுவாள் தனக்கின் றருளுங்கொ லாந்தொழு நீரவைகைக்
குழுவா யெதிர்ந்த உறிகைப் பறிதலைக் குண்டர்தங்கள்
கழுவா உடலங் கழுவின வாக்கிய கற்பகமே. உஅ

கற்பா நறவ மணிகொழித் துந்து மலைச்சிலம்பா
நற்பா மொழியெழில் ஞானசம் பந்தன் புறவமன்ன
விற்பா நுதலிதன் மென்முலை யின்னிளஞ் செவ்விகண்டிட்
டிற்பா விடும்வண்ணம் எண்ணுகின் றாள்அம்ம எம்மனையே.

எம்அனை யாய்எந்தை யாய்என்னை ஆண்டென் துயர்தவிர்த்த
செம்மலர் நீள்முடி ஞானசம் பந்தன் புறவமன்னீர்
வெம்முனை வேல்என்ன என்ன மிளிர்ந்து வெளுத்தரிபோன்
றும்மன வோஅல்ல வோவந்தென் உள்ளத் தொளிர்வனவே.

ஒளிறு மணிப்பணி நாட்டும் உலகத்தும் உம்பருள்ளும்
வெளிறு படச்சில நிற்பதுண் டேமிண்டி மீனுகளும்
அளறு வயற்சண்பை நாதன் அமுதப் பதிகமென்னுங்
களிறு விடப்புகு மேற்றொண்டர் பாடுங் கவிதைகளே. ௩க

கவிக்குத் தகுவன கண்ணுக் கினியன கேட்கில்இன்பஞ்
செவிக்குத் தகுவன சிந்தைக் குரியன பைந்தரள
நவிக்கட் சிறுமியர் முற்றின் முகந்துதஞ் சிற்றில்தொறுங்
குவிக்கத் திரைபரக் குங்கோச்சை நாதன் குரைகழலே. ௩உ

கழல்கின்ற ஐங்கணை அந்தியும் அன்றிலுங் கால்பரப்பிட்
டுழல்கின்ற தென்றலும் வந்திங் கடர்ப்பவன் றுயிழைக்காச்
சுழல்கின்ற நஞ்சந் தணித்தவன் தன்னைத் தொடர்ந்துபின்போய்
உழல்கின்ற நெஞ்சமிங் கென்னோ இனிஇன் றுஉறுகின்றதே.

உறுகின்ற அன்பினொ டொத்திய தாளமும் உள்ளுருகிப்
பெறுகின்ற இன்பும் பிறைநுதல் மூண்டமுங் கண்டவரைத்
தெறுகின்ற வாறென்ன செய்தவ மோவந்தென்சிந்தையுள்ளே
துறுகின்ற பாதன் கழுமலம் போலுந் துடியிடைக்கே. ௩௪

இடையும் எழுதா தொழியலு மாம்இன வண்டுகளின்
புடையும் எழுதிலும் பூங்குழல் ஒக்கும்அப்பொன்னனையாள்

நடையும் நகையுந் தமிழா கரன்றன் புகலிநற்றேன்
அடையும் மொழியும் எழுதிடிற் சால அதிசயமே. ௩௫

மேனாட் டமரர் தொழவிருப் பாரும் வினைப்பயன்கள்
தாநாட் டருநர கிற்றளர் வாருந் தமிழ்தங்கள்
கோனாட் டருகர் குழாம்வென்ற கொச்சையர் கோன்கமலப்
பூநாட் டடிபணிந் தாரும்அல் லாத புலையருமே. ௩௬

புலையடித் தொண்டனைப் பூசுர னாக்கிப் பொருகயற்கண்
மலைமடப் பாவைக்கு மாநட மாடும் மணியையென்றன்
தலையிடைப் பாதனைக் கற்றூங் குறைத்தசம் பந்தன்என்று
முலையிடைப் பொன்கொண்டு சங்கிழந் தாள்என்றன் மொய்குழலே.

குழலியல் இன்கவி ஞானசம் பந்தன் குரைகழல்போல்
கழலியல் பாதம் பணிந்தேன் உனையுங் கதிரவனே
தழலியல் வெம்மை தணித்தருள் நீதணி யாதவெம்மை
அழலியல் கானடந் தாள்வினை யேன்பெற்ற ஆரணங்கே.

அணங்கமர் யாழ்முரித் தாண்பனை பெண்பனை யாக்கிஅமண்
கணங்கழு வேற்றிக் கடுவிடந் தீர்த்துக் கதவடைத்துப்
பிணங்கலை நீர்எதிர் ஓடஞ் செலுத்தின வெண்பிறையோ
டிணங்கிய மாடச் சிரபுரத் தான்றன் இருந்தமிழே. ௩௯

இருந்தண் புகலிகோ லக்கா எழில்ஆ வடுதுறைசீர்
பொருந்தும் அரத்துறை போனகந் தாளம்நன் பொன்சிவிகை
அருந்திட வொத்தமுத் தீசெய வேற அரனளித்த
பெருந்தகை சீரினை எம்பர மோநின்று பேசுவதே. ௪௦

பேசுந் தகையதன் றேஇன்றும் அன்றும் தமிழ்விரகன்
தேச முழுதும் மழைமறந் தூண்கெடச் செந்தழற்கை
ஈசன் திருவரு ளால்எழில் வீழி மிழலையின்வாய்க்
காசின் மழைபொழிந் தான்என்றிஞ் ஞாலங் கவின்பெறவே.

பெறுவது நிச்சயம் அஞ்சல்நெஞ் சேபிர மாபுரத்து
மறுவது பொற்கழல் ஞானசம் பந்தனை வாழ்த்துதலால்
வெறியுறு கொன்றை மறியுறு செங்கை விடைஎடுத்த
பொறியுறு பொற்கொடி எம்பெரு மான்அமர் பொன்னுலகே.

பொன்னார் மதில்சூழ் புகலிக் கரசை அருகர்தங்கள்
தென்னாட் டரண்அட்ட சிங்கத் தினைஎஞ் சிவன்இவனென்
றந்நாள் குழலைத் திருவாய் மொழிகள் அருளிச்செய்த
என்னானை யைப்பணி வார்க்கில்லை காண்கய மாலயமே. ௪௩

மாலையொப் பாகும் பிறைமுன்பு நின்று மணிகுறுக்கி
வேலையைப் பாடணைந் தாங்கெழில் மன்மதன் விற்குனித்த
கோலைப் போதும் பிடிப்பன் வடுப்படு கொக்கினஞ்சூழ்
சோலையைக் காழித் தலைவன் மலர்இன்று சூடிடினே. ௪௪

சூடுநற் றார்த்தமி ழாகரன் தன்பொற் சுடர்வரைத்தோள்
கூடுதற் கேசற்ற கொம்பினை நீயுங் கொடும்பகைநின்(று)
ஆடுதற் கேயத் தனைக்குனை யேநின்னை ஆடரவம்
வாடிடக் காரும் மறுவும் படுகின்ற வாண்மதியே. ௪௫

மதிக்கத் தகுநுதல் மாதொடும் எங்கள் மலையில்வைகித்
துதிக்கத் தகுசண்பை நாதன் சுருதி கடந்துழவோர்
மிதிக்கக் கமல முகிழ்த்ததண் தேனுண்டு மிண்டிவரால்
குதிக்கக் குருகிரி யுங்கொச்சை நாடு குறுகுமினே. ௪௬

குறுமன முள்கல வாத்தமி ழாகரன் கொச்சையன்ன
நறுமலர் மென்குழ லாய்அஞ்சல் எம்மூர் நகுமதிசென்(று)
உறுமனை யொண்சுவர் ஓவியக் கிள்ளைக்கு நம்பதியிற்
சிறுமிகள் சென்றிருந் தங்கையை நீட்டுவர் சேயிழையே. ௪௭

இழைவளர் ஆகத்து ஞானசம் பந்தன் இருஞ்சுருதிக்
கழைவளர் குன்று கடத்தலுங் காண்பீர் கடைசியர்நீள்
முழைவளர் நண்டு படத்தடஞ் சாலிமுத் துக்கிளைக்கும்
மழைவளர் நீள்குடு மிப்பொழில் சூழ்ந்த வளவயலே. ௪௮

வயலார் மருகற் பதிதன்னில் வாளர வாற்கடியுண்
டயலா விழுந்த அவனுக் கிரங்கி அறிவழிந்த
கயலார் கருங்கண்ணி தன்துயர் தீர்த்த கருணைவெள்ளப்
புயலார் தருகையி னன்னன்னத் தோன்றிடும் புண்ணியமே.

புண்ணிய நாடு புகுவதற் காகப் புலன்அடக்கி
எண்ணிய செய்தொழில் நிற்பதெல் லாருமின் றியான்எனக்கு

நண்ணிய செய்தொழில் ஞானசம் பந்தனை நந்தமர்நீர்க்
கண்ணியன் மாடக் கழுமலத் தானைக் கருதுவதே. ருo

கருதத் தவஅருள் ஈந்தருள் ஞானசம் பந்தன்சண்பை
இரதக் கிளிமொழி மாதே கலங்கல் இவருடலம்
பொருதக் கழுநிரை யாக்குவன் நுந்தமர் போர்ப்படையேன்
மருதச் சினையிற் பொதும்பருள் ஏறி மறைகுவனே. ருக

மறைமுழங் குங்குழ லார்கலி காட்ட வயற்கடைஞர்
பறைமுழங் கும்புக லித்தமி ழாகரன் பற்றலர்போல்
துறைமுழங் குங்கரி சீறி மடங்கல் சுடர்ப்பளிங்கின்
அறைமுழங் கும்வழி நீவரிற் சால வரும்பழியே. ருஉ

பழிக்கே தருகின்ற தின்றிப் பிறைபல் கதிர்விழுந்த
வழிக்கே திகழ்தரு செக்கரைக் கொச்சை வயவரென்னும்
மொழிக்கே விரும்பி முளரிக் கலமரும் ஓவியர்தங்
கிழிக்கே தரும்உரு வத்திவள் வாட்டிடக் கீள்கின்றதே. ருங

கீளரிக் குன்றத் தரவம் உமிழ்ந்த கிளர்மணியின்
வாளரிக் கும்வைகை மாண்டனர் என்பர் வயற்புகலித்
தாளரிக் கும்மரி யான்அருள் பெற்ற பரசமய
கோளரிக் குந்நிக ராத்தமிழ் நாட்டுள்ள குண்டர்களே. ருச

குண்டகழ் சூழ்தரு கொச்சைத் தலைவன்றன் குன்றகஞ்சேர்
வண்டக மென்மலர் வல்லியன் னீர்வரி விற்புருவக்
கண்டக வாளி படப்புடை வீழ்செங் கலங்கலொடும்
புண்டகக் கேழல் புகுந்ததுண் டோநுங்கள் பூம்புனத்தே.

புனத்தெழு கைம்மதக் குன்றம தாய்அங்கொர் புன்கலையாய்
வனத்தெழு சந்தனப் பைந்தழை யாய்வந்து வந்தடியேன்
மனத்தெழு பொற்கழல் ஞானசம் பந்தன்வண் கொச்சைஅன்னாள்
கனத்தெழு கொங்கைக ளாய்அல்கு லாய்த்திவர் கட்டுரையே.

கட்டது வேகொண்டு கள்ளுண்டு நுங்கைக ளாற்சுணங்கை
இட்டது வேயன்றி எட்டனைத் தான்இவள் உள்ளுறுநோய்
விட்டது வேயன்றி வெங்குரு நாதன்றன் பங்கயத்தின்
மட்டவிழ் தார்கொண்டு சூட்டுமின் பேதை மகிழ்வுறவே.

உறவும் பொருளும்ஒண் போகமுங் கல்வியுங் கல்வியுற்ற
துறவுந் துறவிப் பயனும் எனக்குச் சுழிந்தபுனற்
புறவும் பொழிலும் பொழில்சூழ் பொதும்புந் ததும்பும்வண்டின்
நறவும் பொழில்எழிற் காழியர் கோன்திரு நாமங்களே. ௫அ

நாம்உகந் தேத்திய ஞானசம் பந்தனை நண்ணலர்போல்
ஏமுக வெஞ்சரஞ் சிந்திவல் இஞ்சி இடிபடுக்கத்
தீமுகந் தோன்றிகள் தோன்றத் தளவ முகையரும்பக்
காமுகம் பூமுகங் காட்டிநின் றார்த்தன காரினமே. ௫௯

காரங் கணைபொழிற் காழிக் கவுணியர் தீபன்நல்லூர்ச்
சீரங் கணைநற் பெருமணந் தன்னிற் சிவபுரத்து
வாரங் கணைகொங்கை மாதொடும் புக்குறும் போதுவந்தார்
ஆரங் கொழிந்தனர் பெற்றதல் லால்அவ் வரும்பதமே. ௬௦

அரும்பத மாக்கும் அடியரொ டஞ்சலித் தார்க்கரிய
பெரும்பதம் எய்தலுற் றீர்வந் திறைஞ்சுமின் பேர்அரவம்
வரும்பத நான்மறைக் காழித் தலைவன் மலர்க்கமலத்
தரும்பத ஞானசம் பந்தன்என் னானைதன் தாளிணையே. ௬௧

தாளின் சரணந் தருஞ்சண்பை நாதன் தரியலர்போற்
கீளின் மலங்க விலங்கே புகுந்திடுங் கெண்டைகளும்
வாளுந் தொலைய மதர்த்திரு காதின் அளவும்வந்து
மீளுங் கருங்கண்ணி மின்புரி யாவைத்த மென்னகையே. ௬௨

நகுகின்ற முல்லைநண் ணார்எரி கண்டத் தவர்கவர்ந்த
மிகுகின்ற நன்னிதி காட்டின கொன்றை விரவலரூர்
புகுகின்ற தீயெனப் பூத்தன தோன்றி புறவமன்கைத்
தகுகின்ற கோடல்கள் அன்பரின் றெய்துவர் கார்மயிலே.

மயிலேந் தியவள்ளல் தன்னை யளிப்ப மதிபுணர்ந்த
வெயிலேந் தியசண்பை நாதன்உலகத் தெதிர்ப்பவர்யார்
குயிலேந் தியபொழிற் கொங்கேந் தியகொம்பின் அம்புதழீஇ
அயிலேந் தியமலர் கண்டுள னாய்வந்த அண்ணலுக்கே. ௬௪

அண்ணன் மணிவளைத் தோளரு காசனி சண்பையன்ன
பெண்ணின் அமிர்தநல் லாள்குழல் நாற்றம் பெடையொடும்பூஞ்

சுண்ணாந் துதைந்தவண் டேகண்ட துண்டுகொல் தூங்கொலிநீர்த்
தண்ணம் பொழில்எழிற் காசினி பூத்தமென் தாதுகளே.

தாதுகற் றோய்த்தநஞ் சன்றுசி யார்சட லம்படுத்துத்
தூதையிற் சிக்கங் கரஞ்சேர்த்து வாளா துலுக்குகின்றீர்
போதியிற் புத்தர்கள் வம்மின் புகலியர் கோன்அன்னநாட்
காதியிட் டேற்றுங் கழுத்திறம் பாடிக் களித்திடவே. சுசு

களியுறு தேன்தார்க் கவுணியர் தீபன் கருதலர்போல்
வெளியுறு ஞாலம் பகல்இழந் தால்விரை யார்கமலத்
தளியுறு மென்மலர்த் தாதளைந் தாழி அமைப்பவருந்
துளியுறு வாடையி தாம்மட மானைத் துவள்விப்பதே. சுஎ

தேறும் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்துச் சிறந்துவந்துள்
ஊறும் அமிர்தைப் பருகிட் டெழுவதொர் உட்களிப்புக்
கூறும் வழிமொழி தந்தெனை வாழ்வித் தவன்கொழுந்தேன்
நாறும் அலங்கல் தமிழா கரன்என்னும் நன்னிதியே. சுஅ

நிதியுறு வார்அறன் இன்பம்வீ டெய்துவர் என்னவேதந்
துதியுறு நீள்வயற் காழியர் கோனைத் தொழார்இனைய
நதியுறு நீர்தெளித் தஞ்சல் எனஅண்ணல் அன்றேஎனு
மதியுறு வாள்நுதல் பாதம் பணிந்தனள் மன்னனையே. சுகூ

மன்னங் கனைசெந் தமிழா கரன்வெற்பில் வந்தொருவர்
அன்னங்கள் அஞ்சன்மின் என்றடர் வேழத் திடைவிலங்கிப்
பொன்னங் கலைசா வகைஎடுத் தாற்கிவள் பூண்அழுந்தி
இன்னந் தழும்புள வாம்பெரும் பாலும்அவ் ஏந்தலுக்கே. எ○

ஏந்தும் உலகுறு வீர்எழில் நீலநக் கற்கும்இன்பப்
பூந்தண் புகலூர் முருகற்கும் தோழனைப் போகமார்பைக்
காந்துங் கனலிற் குளிர்படுத் துக்கடற் கூடலின்வாய்
வேந்தின் துயர்தவிர்த் தானைஎப் போதும் விரும்புமினே. எக

விரும்பும் புதல்வனை மெய்யரிந் தாக்கிய இன்னமிர்தம்
"அரும்பும் புனற்சடை யாய்உண் டருள்"என் றடிபணிந்த
விரும்பின் சுடர்க்களிற் றான்சிறுத் தொண்டனை ஏத்துதிரேல்
சுரும்பின் மலர்த்தமி ழாகரன் பாதத் தொடர்வெளிதே. எஉ

எளிவந்த வாளழிற் பூவரை ஞாண்மணித் தார்சழுங்கத்
துளிவந்த கண்பிசைந் தேங்கலும் எங்கள் அரன்துணையாங்
கிளிவந்த சொல்லிபொற் கிண்ணத்தின் ஞான அமிர்தளித்த
அளிவந்த பூங்குஞ்சி இன்சொற் சிறுக்கன்ற னூர்அருளே. எங

அருளுநந் தமிழா கரன்நின் அலங்கல்தந் தென்பெயரச்
சுருளுநங் குழலியற் கிந்திலை யேமுன்பு தூங்குகரத்
துருளுநங் களிற்றினொ டோட்டரு வானை அருளியன்றே
மருளின் மொழிமட வாள்பெய ரென்கண் வருவிப்பதே. எச

வருவார் உருவின் வழிவழி வைத்த வனமருந்துந்
திருவார் இருந்த செழுநகர்ச் செவ்வித் திருவடிக்காள்
தருவான் தமிழா கரன்கரம் போற்சலம் வீசக்கண்டு
வெருவா வணங்கொண்டல் கள்மிண்டி வானத்து மின்னியவே. எரு

மின்னார் குடுமி நெடுவெற் பகங்கொங்கில் வீழ்பனிநோய்
தன்னார் வழிகெட் டழிந்தமை சொல்லுவர் காணிறையே
மன்னார் பரிசனத் தோர்மேற் புகலும் எவர்க்கும்மிக்க
நன்னா வலர்பெரு மான்அரு காசனி நல்கிடவே. எசு

நல்கென் றடியின் இணைபணி யார்சண்பை நம்பெருமான்
பல்கும் பெரும்புகழ் பாடகில் லார்சிலர் பாழ்க்கிறைத்திட்
டொல்கும் உடம்பின ராய்வழி தேடிட் டிடறிமுட்டிப்
பில்கும் இடமறி யார்கெடு வார்உறு பேய்த்தனமே. எஎ

தனமே தருபுகழ்ச் சைவ சிகாமணி தன்னருள்போல்
மனமே புகுந்த மடக்கொடி யேமலர் மேலிருந்த
வனமே அமிர்தக் குமுதச்செவ் வாயுங்க ளாயம்என்னும்
இனமே பொலியவண் டாடெழிற் சோலைபுள் எய்துகவே.

உகட்டித்து மோட்டு வரால்இனம் மேதி முலையுரிஞ்ச
அகட்டிற் சொரிபால் தடநிறை கொச்சை வயத்தரசைத்
தகட்டில் திகழ்மணிப் பூண்தமி ழாகரன் தன்னையல்லால்
பகட்டிற் பொலியினும் வேண்டேன் ஒருவரைப் பாடுதலே.

பாடிய செந்தமி ழாற்பழங் காசு பரிசில்பெற்ற
நீடிய சீர்த்திரு ஞானசம் பந்தன் நிறைபுகழான்

நேடிய பூந்திரு நாவுக் கரசோ டேழின்மிழலைக்
கூடிய கூட்டத்தி னுல்உள தாய்த்திக் குவலயமே. அ௦

வலையத் திணிதோள் மிசைமழ வேற்றி மனைப்புறத்து
நிலைஎத் தனைபொழு தோகண்ட தூரனை நீதிகெட்டார்
குலையக் கழுவின் குழுக்கண்ட வன்திகழ் கொச்சையன்ன
சிலையொத்த வாணுதல் முன்போல் மலர்க திருக்கண்களே.

கண்ணார் திருநுத லோன்கோலக் காவிற் கரநொடியாற்
பண்ணார் தரப்பாடு சண்பையர் கோன்பாணி நொந்திடுமென்
றெண்ணார் எழுத்தஞ்சும் இட்டபொற் றாளங்கள் ஈயக்கண்டு
மண்ணார் சிலர்சண்பை நாதனை ஏத்தார் வருந்துவதே. அ௨

வருந்துங் கொலாங்கழல் மண்மிசை ஏகிடல் என்றும்என்றார்த்
திருந்தும் புகழ்ச்சண்பை ஞானசம் பந்தற்குச் சீர்மணிகள்
பொருந்துஞ் சிவிகை கொடுத்தனன் காண்புண ரித்திகழ்நஞ்
சருந்தும் பிரான்நம் அரத்துறை மேய அரும்பொருளே. அ௩

பொருளென என்னைத்தன் பொற்கழல் காட்டிப் புகுந்தெனக்
கருளிய சீர்த்திரு ஞானசம் பந்தன் அருளிலர்போல் [இங்
வெருளின மானின்மென் நோக்கியை விட்டு விழுநிதியின்
திரளினை யாதரித் தானன்று சாலஎன் சிந்தனைக்கே. அ௪

சிந்தையைத் தேனைத் திருவா வடுதுறை யுள்திகழும்
எந்தையைப் பாடல் இசைத்துத் தொலையா நிதியம்எய்தித்
தந்தையைத் தீத்தொழில் மூட்டிய கோன்சரண் சார்விலரேல்
நிந்தையைப் பெற்றொழி யாதிரங் தேகரம் நீட்டுவரே. அ௫

நீட்டுவ ரோதத்தொ டேறிய சங்க நெகுமுளரித்
தோட்டுவெண் முத்தஞ் சொரிசண்பை நாதற் றொழாதவரில்
வேட்டுவர் வேட்டதண் ணீரினுக் குண்ணீர் உணக்குழித்த
காட்டுவர் ஊறல் பருகுங் கொலாம்எங் கனங்குழையே. அ௬

குழைக்கின்ற கொன்றைபொன் போல மலரநுங் கூட்டமெல்லாம்
அழைக்கின்ற கொண்டல் இயம்பொன் னிலையகன் றூர்வரவு
பிழைக்கின் றதுகொலென் றஞ்சியொண் சண்பைப் பிரான்புறவத்
திழைக்கின்ற கூடல் முடியஎண் ணாத இளங்கொடிக்கே. அ௭

கொடித்தேர் அவுணர் குழாம்அனல் ஊட்டிய குன்றவில்லி
அடித்தேர் கருத்தின் அருகா சனியை அணிஇழையார்
முடித்தேர் கமலங் கவர்வான் முரிபுரு வச்சிலையால்
வடித்தேர் நயனக் கணையிணை கோத்து வளைத்தனரே. அஅ

வளைபடு தண்கடற் கொச்சை வயவன் மலர்க்கழற்கே
வளைபடு நீண்முடி வார்புன லூரன்ற னீரிலங்கு
வளைபடு கண்ணியர் தம்பொதுத் தம்பல நாறும்இந்த
வளைபடு கிங்கிணிக் கால்மைந்தன் வாயின் மணிமுத்தமே.

முத்தன வெண்ணகை யார்மயல் மாற்றி முறைவழுவா
தெத்தனை காலம்நின் றேத்தும் அவரினும் என்பணிந்த
பித்தனை எங்கள் பிரானை அணைவ தெளிதுகண்டீர்
அத்தனை ஞானசம் பந்தனைப் பாதம் அடைந்தவர்க்கே. கூ0

அடைத்தது மாமறைக் காடர்தங் கோயிற் கதவினையன்(று)
உடைத்தது பாணன்றன் யாழின் ஒலியை உரகவிடந்
துடைத்தது தோணி புரத்துக் கிறைவன் சுடரொளிவாய்ப்
படைத்தது தண்மையை நள்ளாற் றரசு பணித்திடவே. கூக

பணிபடு நுண்ணிடை பாதம் பொருபல காதமென்று
தணிபடு மின்சொற்க ளாற்றவிர்த் தேற்குத் தழலுமிழ்கான்
மணிபடு பொற்கழல் ஞானசம் பந்தன் மருவலர்போல்
துணிபடு வேலன்ன கண்ணியென் னோவந்து தோன்றியதே.

தோன்றல்தன் னோடுடன் ஏகிய சுந்தரப் பூண்முலையை
ஈன்றவ ரேஇந்த ஏந்திழை யாரவர் இவ்வளவில்
வான்றவர் சூழுந் தமிழா கரன்றன் வடவரையே
போன்றபொன் மாடக் கழுமல நாடு பொருந்துவரே. கூ௩

பொருந்திடு ஞானத் தமிழா கரன்பதி பொற்புரிசை
திருந்திய தோணி புரத்துக் கிறைவன் திருவருளாற்
கருந்தட நீரெழு காலையிற் காகூ கழுமலமென்
றிருந்திட வாம்என்று வானவ ராகி இயங்கியதே. கூ௪

இயலா தனபல சிந்தைய ராய்இய லுங்கொல்என்று
முயலா தனவே முயன்றுவன் மோகச் சுழியழுந்திச்

செயலார் வரைமதிற் காழியர் கோன்திரு நாமங்களுக்
கயலார் எனப்பல காலங்கள் போக்குவர் ஆதர்களே. ௯௫

ஆதர வும்பயப் பும்இவள் எய்தினள் என்றயலார்
மாதர வஞ்சொல்லி என்னை நகுவது மாமறையின்
ஓதர வம்பொலி காழித் தமிழா கரனொடன்றே
தீதர வம்பட அன்னைஎன் னோபல செப்புவதே. ௯௬

செப்பிய என்ன தவமுயன் றேன்நல்ல செந்தமிழால்
ஒப்புடை மாலைத் தமிழா கரனை உணர்வுடையோர்
கற்புடை வாய்மொழி ஏத்தும் படிகத றிட்டிவர
மற்படு தொல்லைக் கடல்புடை சூழ்தரு மண்ணிடையே. ௯௭

மண்ணில் திகழ்சண்பை நாதனை வாதினில் வல்அமணைப்
பண்ணைக் கழுவின் நுதிவைத் தெம் பந்த வினையறுக்கும்
கண்ணைக் கதியைத் தமிழா கரனைஎங் கற்பகத்தைத்
திண்ணற் றொடையல் கவுணியர் தீபனைச் சேர்ந்தனமே. ௯௮

சேரும் புகழ்த்திரு ஞானசம் பந்தனை யானுரைத்த
பேருந் தமிழ்ப்பா இவைவல்லவர் பெற்ற இன்புலகம்
காருந் திருமிடற் றுய்அரு ளாய்என்று கைதொழுவர்
நீரும் மலருங்கொ ளாநெடு மாலும் பிரமனுமே. ௯௯

பிரமா புரம்வெங் குருசண்பை தோணி புகலிகொச்சை
சிரமார் புரநற் புறவந்த ராய்காழி வேணுபுரம்
வரமார் பொழில்திரு ஞானசம் பந்தன் பதிக்குமிக்க
பரமார் கழுமலம் பன்னிரு நாமம்இப் பாரகத்தே. ௧௦௦

பாரகலத் துன்பங் கடந்தமர ராற்பணியும்
ஏரகலம் பெற்றாலும் இன்னாதாற்—காரகிலின்
தூமங் கமழ்மாடத் தோணிபுரத் தலைவன்
நாமஞ் செவிக்கிசையா நாள். ௧௦௧

திருச்சிற்றம்பலம்

நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிய

35. ஆளுடையபிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பாலித் தெழில்தங்கு பார்முகம் உய்யப் பறிதலையோர்
மாலுற் றழுந்த அவதரித் தோன்மணி நீர்க்கமலத்
தாலித் தலர்மிசை அன்னம் நடப்ப அணங்கிதென்னுச்
சாலித் தலைபணி சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. க

கொங்குதங் குங்குஞ்சி கூடாப் பருவத்துக் குன்றவில்லி
பங்குதங் கும்மங்கை தன்னருள் பெற்றவன் பைம்புணரிப்
பொங்குவங் கப்புனல் சேர்த்த புதுமணப் புன்னையின்கீழ்ச்
சங்குதங் கும்வயற் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. உ

குவளைக் கருங்கட் கொடியிடை துன்பந் தவிரஅன்று
துவளத் தொடுவிடந் தீர்த்த தமிழின் தொகைசெய்தவன்
திவளக் கொடிக்குன்ற மாளிகைச் சூளிகைச் சென்னியின்வாய்த்
தவளப் பிறைதங்கு சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. ந

கள்ளம் பொழில்நனி பள்ளித் தடங்கட மாக்கிஅஃதே
வெள்ளம் பணிநெய்த லாக்கிய வித்தகன் வெண்குருகுப்
புள்ளொண் தவளப் புரிசங்கொ டாலக் கயல்உகளத்
தள்ளந் தடம்புனற் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. ச

ஆறதே றுஞ்சடை யான்அருள் மேவ அவனியர்க்கு
வீறதே றுந்தமி ழால்வழி கண்டவன் மென்கிளிமாந்
தேறல்கோ தித்துஉறு சண்பகந் தாவிச் செழுங்கமுகின்
தாறதே றும்பொழிற் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. ரு

அந்தமுந் தும்பிற வித்துயர் தீர அரனடிக்கே
பந்தமுந் துந்தமிழ் செய்த பராபரன் பைந்தடத்தேன்
வந்துமுந் திநந்த முத்தந் கொடுப்ப வயற்கயலே
சந்தமுந் தும்பொழிற் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. சு

புண்டலைக் குஞ்சரப் போர்வையார் கோயிற் புகஅடைக்கும்
ஒண்டலைத் தண்டமிழ்க் குண்டா சனியும்பர்ப் பம்பிமின்னுங்
கொண்டலைக் கண்டுவண் டாடப் பெடையொடுங் கொக்குறங்குந்
தண்டலைக் குண்டகழ்ச் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.

எண்டலைக் குந்தலை வன்கழல் சூடிஎன் உள்ளம்வெள்ளங்
கண்டலைப் பத்தன் கழல்தந்த வன்கதிர் முத்தம்நத்தம்
விண்டலைப் பத்தியி லோடும் விரவி மிளிர்பவளந்
தண்டலைக் குங்கடற் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. அ

ஆறுமண் டப்பண்டு செஞ்சொல் நடாத்திய மண்முழுதும்
பாறுமண் டக்கண்ட சைவ சிகாமணி பைந்தடத்த
சேறுமண் டச்சங்கு செங்கயல் தேமாங் கனிசிதறிச்
சாறுமண் டும்வயற் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. கூ

விடந்திளைக் கும்அர வல்குல்மென் கூந்தல் பெருமணத்தின்
வடந்திளைக் குங்கொங்கை புல்கிய மன்மதன் வண்கதலிக்
கடந்திளைத் துக்கழு நீர்புல்கி ஒல்கிக் கரும்புரிஞ்சித்
தடந்திளைக் கும்புனற் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. கய

பாலித்த கொங்கு குவளைகள் எம்பொழில் கீழ்ப்பரந்து
வாலிப்ப வாறதே றுங்கழ னிச்சண்பை அந்தமுந்து
மேலிட்ட புண்டலைக் குஞ்சரத் தெண்டலைக் குந்தலைவன்
கோலிட்ட வாறு விடந்திளைக் கும்அர வல்குலையே. கக

திருச்சிற்றம்பலம்

நம்பியாண்டார்நம்பி அருளிய

36. ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை*

திருச்சிற்றம்பலம்

திங்கட் கொழுந்தொடு பொங்கரவு திளைக்குங்
கங்கைப் பேரியாற்றுக் கடுவரக் கலுழியின்
இதழியின் செம்பொன் இருகரை சிதறிப்
புதலெருக்கு மலர்த்தும் புரிபுன் சடையோன்
திருவருள் பெற்ற இருபிறப் பாளன்
முத்தீ வேள்வி நான்மறை வளர
ஐவேள் வுயர்த்த அறுதொழி லாளன்
எழிசை அரசை எண்திசை அறியத்
துண்டப் படுத்த தண்டமிழ் விரகன்
காழி நாடன் கவுணியர் தலைவன்
மாமழை நோக்கி மலைமகள் புதல்வன்
திருந்திய பாடல் விரும்பினர்க் கல்லது
கடுந்துய ருட்புகக் கைவிளிக் கும்இந்
நெடும்பிற விக்கடல் நீந்துவ தரிதே. க

அரியோடு நான்முகத்தோன் ஆதி சுரர்க்கெல்லாந்
தெரியாமை செந்தழலாய் நின்ற—ஒருவன்சீர்
தன்தலையின் மேல்தரித்த சம்பந்தன் தாள்இணைகள்
என்தலையின் மேலிருக்க என்று. உ

என்றும் அடியவர் உள்ளத் திருப்பன இவ்வுலகோர்
நன்று மலர்கொடு தூவித் துதிப்பன நல்லசங்கத்
தோன்றும் புலவர்கள் யாப்புக் குரியன ஒண்கலியைப்
போன்றுங் கவுணியன் சைவ சிகாமணி பொன்னடியே. ங

---

* ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை முறையே விரவி வரும் கோவை.

அரிசினக் கடகரி யதுபட உரித்த
படர்சடைக் கடவுள்தன் திருவருள் அதனாற் பிறந்தது
கழுமலம் என்னுங் கடிநக ரதுவே வளர்ந்தது
தேங்கமழ் வாவிச் சிலம்பரை யன்பெறு
பூங்குழல் மாதிடு போனக முண்டே பெற்றது
குழகனைப் பாடிக் கோலக் காப்புக்
கழகுடைச் செம்பொற் றாளம்அவையே தீர்த்தது
தாதமர் மருகற் சடையனைப் பாடிப்
பேதுறு பெண்ணின் கணவனை விடமே அடைத்த
தரைசோ டிகையா அணிமறைக் காட்டுக்
குரைசேர் குடுமிக் கொழுமணிக் கதவேயேறிற்(று)
அத்தியும் மாவுந் தவிர அரத்துறை
முத்தின் சிவிகைமுன் னுட்பெற் றேபாடிற்
றருமறை ஓத்தூர் ஆண்பனை அதனைப்
பெருநிறம் எய்தும் பெண்பனை யாவே கொண்டது
பூவிடு மதுவிற் பொறிவண் டுழலும்
ஆவடு துறையிற் பொன்னா யிரமேகண்ட
துறியொடு பீலி யொருகையிற் கொள்ளும்
பறிதலைச் சமணைப் பல்கழு மிசையேநீத்த
தவிழ்ச்சுவை யேஅறிந் தானடி பரவுந்
தமிழ்ச்சுவை அறியாத் தம்பங்களேயே நினைந்த
தள்ளற் பழனக் கொள்ளம் பூதூர்
இக்கரை ஓடம் அக்கரைச் செலவே மிக்கவர்
ஊனசம் பந்தம் அறுத்துயக் கொளவல
ஞான சம்பந்தன்இஞ் ஞாலத் திடையே. ௪

நிலத்துக்கு மேலாறு நீடுலகத் துச்சித்
தலத்துக்கு மேலே தான்என்பர்—சொலத்தக்க
சுத்தர்கள் சேர்காழிச் சுரன்ஞான சம்பந்தன்
பத்தர்கள் போய்வாழும் பதி. ௫

பதிகம் பலபாடி நீடிய பிள்ளை பரசுதரற்
கதிகம் அணுக்கன் அமணர்க்குக் காலன் அவதரித்த
மதியந் தவழ்மாட மாளிகைக் காழிஎன் றால்வணங்கார்
ஓதியம் பணைபோல் விழுவர்அந் தோசில ஊமர்களே. ௬

கவள மாளிகைத் திவளும் யானையின்
கவுட்டலைக் கும்பத்
தும்பர்ப் பதணத் தம்புதந் திளைக்கும்
பெருவளந் தழீஇத் திருவளர் புகலி
விளங்கப் பிறந்த வளங்கொள் சம்பந்தன்
கருதியஞ் செவ்விச் சுருதியஞ் சிலம்பில்
தேமரு தினைவளர் காமரு புனத்து
மும்மதஞ் சொரியும் வெம்முகக் கைம்மா
மூரி மருப்பிற் சீரிய முத்துக்
கொடுஞ்சிலை வளைத்தே கொடுஞ்சரந் துரந்து
முற்பட வந்த முயன்றங் குதவிசெய்
வெற்பனுக் கலது
சுணங்கணி மென்முலைச் சுரிகுழல் மாதினை
மணஞ்செய மதிப்பது நமக்குவன் பழியே. எ

பழியொன்றும் ஓராதே பாயிடுக்கி வாளா
கழியுஞ் சமண்கையர் தம்மை—அழியத்
துரந்தரங்கச் செற்றான் சுரும்பரற்றும் பாதம்
நிரந்தரம்போய் நெஞ்சே நினை. அ

நினைஆ தரவெய்தி மேகலை நெக்கு வளைசரிவாள்
தனைஆவ வென்றின் றருளுதி யேதடஞ் சாலிவயற்
கனையா வரும்மேதி கன்றுக் கிரங்கித்தன் கால்வழிபால்
நனையா வருங்காழி மேவிய சீர்ஞான சம்பந்தனே. கூ

தனமலி கமலத் திருவெனுஞ் செல்வி
விருப்பொடுந் திளைக்கும் வீயா இன்பத்
தாடக மாட நீடுதென் புகலிக்
காமரு கவினார் கவுணியர் தலைவ
பொற்பமர் தோள நற்றமிழ் விரக
மலைமகள் புதல்வ கலைபயில் நாவ நினது
பொங்கொளி மார்பில் தங்கிய திருநீ
றுதரித் திறைஞ்சிய பேதையர் கையில்
வெள்வளை வாங்கிச் செம்பொன் கொடுத்தலிற்
பிள்ளை யாவது தெரிந்தது பிறர்க்கே. க0

பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத்
துறவியெனுந் தோற்றோணி கண்டீர்—நிறையுலகில்
பொன்மாலை மார்பன் புனற்காழிச் சம்பந்தன்
தன்மாலை ஞானத் தமிழ். கக

ஞானந் திரளையி லேயுண் டனைஎன்று நாடறியச்
சோனந் தருகுழ லார்சொல் விடாமுன் சுரும்புகட்குப்
பானந் தருபங் கயத்தார் கொடுபடைச் சால்வழியே
கூனந் துருள்வயல் சூழ்காழி மேவிய கொற்றவனே. கஉ

அவனி தலநெரிய எதிர்எதிர் மலைஇச்
சொரிமதக் களிற்று மத்தகம் போழ்ந்து
செஞ்சே றுடிச் செல்வன வரியே எஞ்சாப்
படவர வுச்சிப் பருமணி பிதுங்கப்
பிடரிடைப் பாய்வன பேழ்வாய்ப்புலியே இடையிடைச்
செறியிருள் உருவச் சேண்விசும் பதனிற்
பொறிஎன விழுவன பொங்கொளி மின்னே
உறுசின வரையால் உந்திய கலுழிக்
கரையால் உழல்வன கரடியின் கணனே நிரையார்
பொருகடல் உதைந்த சுரிமுகச் சங்கு
செங்கயல் கிழித்த பங்கய மலரின்
செம்மடல் நிறைய வெண்முத் துதிர்க்கும்
பழனக் கழனிக் கழுமல நாடன்
வைகையில் அமணரை வாதுசெய் தறுத்த
சைவ சிகாமணி சம்பந்தன் வெற்பிற்
சிறுகிடை யவள்தன் பெருமுலை புணர்வான்
நெறியினில் வரலொழி நீமலை யோனே. கங

மலைத்தலங்கள் மீதேறி மாதவங்கள் செய்து
முலைத்தலங்கள் நீத்தாலும் மூப்பர்—கலைத்தலைவன்
சம்பந்தற் காளாய்த் தடங்காழி கைகூப்பித்
தம்பந்தம் தீராத தாம். கச

தாமரை மாதவி சேறிய நான்முகன் தண்பதிபோல்
காமரு சீர்வளர் காழிநன் னுடன் கவித்திறத்து

நாமரு மாதவர் போல்அழ கீந்துநல் வில்லிபின்னே
நீர்மரு வாத சுரத்தெங்கள் ஏகுமென் னேரிழையே. கரு

இழைகெழு மென்முலை இதழிமென் மலர்கொயத்
தழைவர வொசித்த தடம்பொழில் இதுவே காமர்
சுனைகுடைந் தேறித் துகிலது புனையநின்
றனையுங் கண்டுவெள் கிடமிதுவே தினைதொறும்
பாய்கிளி இரியப் பையவந் தேறி
ஆயவென் றிருக்கும் மணிப்பரண் இதுவே ஈதே
இன்புறு சிறுசொல் லவைபல இயற்றி
அன்புசெய் தென்னை ஆட்கொளு மிடமே பொன்புரை
தடமலர்க் கமலக் குடுமியி லிருந்து
நற்றொழில் புரியும் நான்முக னட்டைப்
புறக்கடை கழீஇப் பொங்கு சராவத்து
நெய்த்துடுப் பெடுத்த முத்தீப் புகையால்
நாள்தொறும் மறைக்குஞ் சேடுறு காழி
எண்டிசை நிறைந்த தண்டமிழ் விரகன்
நலங்கலந் தோங்கும் விலங்கலின் மாட்டுப்
பூம்புனம் அதனிற் காம்பன தோளி
பஞ்சில் திருந்தடி நோவப் போய்எனை
வஞ்சித் திருந்த மணியறை இதுவே. கசு

வேழங்கள் எய்பவர்க்கு வில்லா வதிக்கால
மாழங் கடல்முத்தம் வந்தலைக்கும்—நீள்வயல்சூழ்
வாய்ந்ததிவண் மாடமதிற் காழிக்கோன் சிலம்பிற்
சாய்ந்தது வண்டழையோ தான். கஎ

தழைக்கின்ற சீர்மிகு ஞானசம் பந்தன் தடமலைவாய்
அழைக்கின்ற மஞ்ஞைக் கலந்தன கோடலம் பெய்திடுவான்
இழைக்கின்ற தந்தரத் திந்திர சாபநின் எண்ணமொன்றும்
பிழைக்கின்ற தில்லைநற் றேர்வந்து தோன்றிற்றுப் பெய்வளையே.

வளைகான் மந்தி மாமரப் பொந்தில்
விளைதேன் உண்டு வேணுவின் துணியாற்
பாறை யில்துயில் பணைக்கை வேழத்தை

உந்தி எழுப்பும் அந்தண் சிலம்ப அஃதிங்
கென்னையர் இங்கு வருவர் பலரே
அன்னை காணில் அலர்தூற் றும்மே பொன்னோர்
சிறுபரற் கரந்த விளிகுரற் கிங்கிணி
சேவடி புல்லிச் சில்குரல் இயற்றி
அமுதுண் செவ்வாய் அருவி தூங்கத்
தாளம் பிரியாத் தடக்கை யசைத்துச்
சிறுகூத் தியற்றிச் சிவனருள் பெற்ற
நற்றமிழ் விரகன் பற்றலர் போல
இடுங்கிய மனத்தொடும் ஒடுங்கிய சென்று
பரிதியுங் குடகடற் பாய்ந்தனன்
கருதிநிற் பதுபிழை கங்குல்இப் புனத்தே. ௧௯

தேம்புனமே யுன்னைத் திரிந்து தொழுகின்றேன்
வாம்புகழ்சேர் சம்பந்தன் மாற்றலர்போல்—தேம்பி
அழுதகன்றாள் என்று(து) அணிமலையர் வந்தால்
தொழுதகன்றாள் என்றுநீ சொல்லு. ௨௦

சொற்செறி நீள்கவி செய்தன்று வைகையில் தொல்லமணர்
பற்செறி யாவண்ணங் காத்தசம் பந்தன் படர்சிலம்பிற்
கற்செறி வார்சுனை நீர்குடைந் தாடுங் கனங்குழையை
இற்செறி யாவணங் காத்திலை வாழி இரும்புனமே. ௨௧

புனலற வறந்த புன்முளி சுரத்துச்
சினமலி வேடர் செஞ்சரம் உரீஇப்
படுகலைக் குளம்பின் முடுகு நாற்றத்
தாடும் அரவின் அகடு தீயப்
பாடு தகையின் பஞ்சுரங் கேட்டுக்
கள்ளியங் கவட்டிடைப் பள்ளி கொள்ளும்
பொறிவரிப் புறவே யுறவலை காணீ நறைகமழ்
தேம்புனல் வாவித் திருக்கழு மலத்துப்
பையர வசைத்த தெய்வ நாயகன்
தன்னருள் பெற்ற பொன்னணிக் குன்ற
மானசம் பந்த மண்மிசைத் துறந்த
ஞானசம் பந்தனை நயவார் கிளைபோல்

வினையேன் இருக்கும் மனைபிரி யாத
வஞ்சி மருங்குல் அஞ்சொற் கிள்ளை
ஏதிலன் பின்செல விலக்கா தொழிந்தனை
ஆதலிற் புறவே யுறவலை நீயே. உஉ

அலைகடலின் மீதோடி அந்நுளையர் வீசும்
வலைகடலில் வந்தேறு சங்க—மலர்கடலை
வெண்முத் தவிழ்வயல்சூழ் வீங்குபுனற் காழியே
ஒண்முத் தமிழ்பயந்தான் ஊர். உ௩

ஊரும் பசும்புர வித்தே ரொளித்த தொளிவிசும்பிற்
கூரும் இருளொடு கோழிகண் துஞ்சா கொடுவினையேற்
காரும் உணர்ந்திலர் ஞானசம் பந்தன்அந் தாமரையின்
தாருந் தருகிலன் எங்ஙனம் யான்சங்கு தாங்குவதே. உ௪

தேமலி கமலப் பூமலி படப்பைத்
தலைமுக டேறி இளவெயிற் காயுங்
கவடிச் சிறுகாற் கர்க்கட கத்தைச்
சுவடிச் சியங்குஞ் சூனரி முதுகைத்
துன்னி எழுந்து செந்நெல் மோதுங்
காழி நாட்டுக் கவுணியர் குலத்தை
வாழத் தோன்றிய வண்டமிழ் விரகன்
தெண்டிரைக் கடல்வாய்க்
காண்தகு செவ்விக் களிறுகள் உகுத்த
முட்டைமுன் கவரும் பெட்டையங் குருகே
வாடை யடிப்ப வைகறைப் போதில்
தனிநீ போந்து பனிநீர் ஒழுகக்
கூசிக் குளிர்ந்து பேசா திருந்து
மேனி வெளுத்த காரணம் உரையாய்
இங்குத் தணந்தெய்தி நமரும்
இன்னம்வந் திலரோ சொல்இளங் குருகே. உ௫

குருகும் பணிலமுங் கூன்நந்துஞ் சேலும்
பெருகும் வயற்காழிப் பிள்ளை—அருகந்தர்
முன்கலங்க நட்ட முடைகெழுமி யால்இன்னம்
புன்கலங்கல் வைகைப் புனல். உ௬

புன்மா மயில்சாயல் கண்டுமுன் போகா கிளிபிரியா
இனமான் விழியொக்கும் என்றுவிட் டேகா இருநிலத்துக்
கனமா மதிற்காழி ஞானசம் பந்தன் கடன்மலைவாய்த்
தினைமா திவள்காக்க எங்கே விளையுஞ் செழுங்கதிரே. உ௭

கதிர்மதி நுழையும் படர்சடை மகுடத்
தொருத்தியைக் கரந்த விருத்தனைப் பாடி
முத்தின் சிவிகை முன்னாட் பெற்ற
அத்தன் காழி நாட்டுறை அணங்கோ மொய்த்தெழு
தாமரை யல்லித் தவிசிடை வளர்ந்த
காமரு செல்வக் கனங்குழை யவளோ மீமருத்
தருவளர் விசும்பில் தவநெறி கலக்கும்
உருவளர் கொங்கை உருப்பசி தானோ
வாருணக் கொம்போ மதனன் கொடியோ
ஆரணி யத்துள் அருந்தெய்வ மதுவோ
வண்டமர் குழலுங் கெண்டையங் கண்ணும்
வஞ்சி மருங்குங் கிஞ்சுக வாயும்
ஏந்திள முலையுங் காந்தள்அங் கையும்
ஓவியர் தங்கள் ஒண்மதி காட்டும்
வட்டிகைப் பலகை வான்துகி லிகையால்
இயக்குதற் கரியதோர் உருவுகண் டென்மன
மயக்கவந் துதித்ததோர் வடிவிது தானே. உ௮

வடிக்கண்ணி யாளைஇவ் வான்சுரத் தினூடே
கடிக்கண்ணி யானோடுங் கண்டோம்—வடிக்கண்ணி
மாம்பொழில்சேர் வைகை அமண்மலைந்தான் வண்காழிப்
பூம்பொழிலே சேர்ந்திருப்பார் புக்கு. உ௯

குருந்துந் தரளமும் போல்வண்ண வெண்ணகைக் கொய்மலராள்
பொருந்துந் திரள்புயத் தண்ணல்சம் பந்தன்பொற் றாமரைக்கா
வருந்துந் திரள்கொங்கை மங்கையை வாட்டினை வானகத்தே
திருந்துந் திரள்முகில் முந்திவந் தேறுதிங் கட்கொழுந்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்

நம்பியாண்டார்நம்பி அருளிய

37. ஆளுடையபிள்ளையார் திருவுலாமாலை

திருச்சிற்றம்பலம்

திருந்தியசீர்ச் செந்தா மரைத்தடத்துச் சென்றோர்
இருந்தண் இளமேதி பாயப்—பொருந்திய
புள்ளிரியப் பொங்கு கயல்வெருவப் பூங்குவளைக்
கள்ளிரியச் செங்கழுநீர் கால்சிதையத்—துள்ளிக்
குருகிரியக் கூனிறவம் பாயக் களிறு
முருகுவிரி பொய்கையின்கண் மூழ்க—வெருவுற்ற
கோட்டகத்துப் பாய்வாளை கண்டலவன் கூசிப்போய்த்
தோட்டகத்த செந்நெல் துறையடையச்—சேட்டகத்த
காவி முகமலரக் கார்நீலங் கண்படுப்ப
5 வாவிக்கண் நெய்தல் அலமர—மேவிய
அன்னந் துயில்இழப்ப அஞ்சிறைசேர் வண்டினங்கள்
துன்னுந் துணையிழப்பச் சூழ்கிடங்கின்—மன்னிய
வள்ளை நகைகாட்ட வண்குமுதம் வாய்காட்டத்
தெள்ளுபுனற் பங்கயங்கள் தேன்காட்ட—மெள்ள
நிலவு மலரணையின் நின்றிழிந்த சங்கம்
இலகுகதிர் நித்திலங்கள் ஈன—உலவிய
மல்லைப் பழனத்து வார்பிரச மீதழிய
ஒல்லை வரம்பிடறி ஓடிப்போய்ப்—புல்லிய
பாசடையச் செந்நெற் படரொளியாற் பல்கதிரோன்
10 தேசடைய ஓங்கு செறுவுகளும்—மாசில்நீர்
நித்திலத்தின் சாயும் நிகழ்மரக தத்தோலுந்
தொத்தொளி செம்பொற் றொழிற்பரிய—மொய்த்த
பவளத்தின் செவ்வியும் பாங்கணைய ஓங்கித்
திவளக் கொடிமருங்கிற் சேர்த்தித்—துவளாமைப்
பட்டாடை கொண்டுடுத்துப் பைந்தோ டிலங்குகுழை
இட்டமைந்த கண்ணார் இளங்கமுகும்—விட்டொளிசேர்
கண்கள் அழல்சிதறிக் காய்சினத்த வாய்மதத்துத்
தண்டலையின் நீழல் தறியணைந்து—கொண்ட
கொலைபுரியா நீர்மையவாய்க் கொம்புவளைத் தேந்தி

15 மலையு மரவடிவங் கொண்டாங்—கிலைநெருங்கி
சூதத் திரளுந் தொகுகனிக ளான்நிவந்த
மேதகுசீர்த் தெங்கின் வியன்பொழிலும்—போதுற்
றினமொருங்கு செவ்வியவா யின்தேன் ததும்பு
கனிநெருங்கு திண்கதலிக் காடும்—நனிவிளங்கு
நாற்றத்தால் எண்டிசையும் வந்து நலஞ்சிறப்ப
ஊற்று மடுத்த வுயர்பலவும்—மாற்றமரும்
மஞ்ச ளெழில்வனமும் மாதுளையின் வார்பொழிலு
மிஞ்சி இளங்காவின் ஈட்டமும்—எஞ்சாத
கூந்தற் கமுகுங் குளிர்பாட லத்தெழிலும்
20 வாய்ந்தசீர்ச் சண்பகத்தின் வண்காடும்—ஏந்தெழிலா
மாதவியும் புன்னையும் மன்னும் மலர்க்குரவுங்
கேதையும் எங்குங் கெழீஇப்—போதின்
இளந்தென்றல் வந்தசைப்ப எண்டிசையும் வாசம்
வளர்ந்துன்று வார்பொழிலின் மாடே—கிளர்ந்தெங்கு
மாலை யொலியும் மரிவார் குரலொலியுஞ்
சோலைக் கிளிமிழற்றுஞ் சொல்லொலியும்—ஆலும்
அறுபதங்கள் ஆர்ப்பொலியும் ஆன்ற பொலிவெய்தி
உறுதிரைநீர் வேலை யொலிப்ப—வெறிகமழும்
நந்தா வனத்தியல்பும் நற்றவத்தோர் சார்விடமும்
25 அந்தமில் சீரார் அழகினன்—முந்திப்
புகழ்வாருந் தன்மையவாய்ப் பூதலத்துள் ஓங்கி
நிகழ்கிடங்குஞ் சூழ்கிடப்ப நேரே—திகழ
முளைநிரைத்து மூரிச் சிறைவகுத்து மொய்த்த
புளகத்தின் பாம்புரிசூழ் போகி—வளர
விரும்பதணஞ் சேர விருத்தியெழில் நாஞ்சின்
மருங்கணைய வட்டாலை யிட்டுப்—பொருந்தியசீர்த்
தோமரமுந் தொல்லைப் பொறிவீசி யந்திரமுங்
காமரமும் எப்புழையுங் கைகலந்து—மீமருவும்
வெங்கதிரோன் தேர்விலங்கு மிக்குயர்ந்த மேருப்போன்(று)
30 அங்கனகத் திஞ்சி அணிபெற்றுப்—பொங்கொளிசேர்
மாளிகையும் மன்னியசீர் மண்டபமும் ஒண்தலத்த
சூளிகையுந் துற்றெழுந்த தெற்றிகளும்—வாளொளிய

நாடக சாலையும் நன்பொற் கபோதகஞ்சேர்
பீடமைத்த மாடத்தின் பெற்றியும்—கேடில்
உருவு பெறவகுத்த அம்பலமும் ஓங்கு
தெருவு வகுத்த செய்குன்றும்—மருவினிய
சித்திரக் காவுஞ் செழும்பொழிலும் வாவிகளும்
நித்திலஞ்சேர் நீடும் நிலைக்களமும்—எத்திசையுந்
துன்னி எழில்சிறப்பச் சோதி மலர்மடந்தை
மன்னி மகிழ்ந்துறையும் வாய்மைத்தாய்ப்—பொன்னும்
மரகதமும் நித்திலமும் மாமணியும் பேணி
இரவலர்கட் கெப்போதும் ஈந்துங்—கரவாது
கற்பகமுங் காருமெனக் கற்றவர்க்கும் நற்றவர்க்குந்
தப்பாக் கொடைவளர்க்குஞ் சாயாத—செப்பத்தாற்
பொய்ம்மை கடிந்து புகழ்புரிந்து பூதலத்து
மெய்ம்மை தலைசிறந்து மேதக்கும்—உண்மை
மறைபயில்வார் மன்னு வியாகரணக் கேள்வித்
துறைபயில்வார் தொன்னூல் பயில்வார்—முறைமையினால்
ஆகமங்கள் கேட்பார் அருங்கலைநூல் ஆதரித்துப்
போகம் ஒடுங்காப் பொருள்துய்ப்பார்—சோகமின்றி
நீதி நிலைபுணர்வார் நீள்நிலத்துள் ஐம்புலனுங்
காதல் விடுதவங்கள் காமுறுவார்—ஆதி
அருங்கலைநூல் ஓதுவார் ஆதரித்து வென்றிக்
கருங்கலியை நீங்கக் கனல்வகுப்பார்—ஒருங்கிருந்து
காமநூல் கேட்பார் கலைஞானங் காதலிப்பார்
ஓமநூல் ஓதுவார் உத்தரிப்பார்—பூமன்னும்
நான்முகனே யன்னசீர் நானூற் றுவர்மறையோர்
தாமன்னி வாழுந் தகைமைத்தாய்—நாமன்னும்
ஆரணங்கும் மற்றை அருந்ததியும் போல்மடவார்
ஏரணங்கு மாடத் தினிதிருந்து—சீரணங்கு
வீணை பயிற்றுவார் யாழ்பயில்வார் மேவியசீர்ப்
பாணம் பயில்வார் பயன்உறுவார்—பேணியசீர்ப்
பூவைக்குப் பாட்டுரைப்பார் பொற்கிளிக்குச் சொற்பயில்வார்
பாவைக்குப் பொன்புனைந்து பண்புறுவா—ராய்எங்கும்
மங்கையர்கள் கூட்டமும் மன்னு சிறார்குழுவும்

பொங்குலகம் எல்லாம் பொலிவுடையத்—தங்கிய
வேத ஒலியும் விழாஒலியும் மெல்லியலார்
கீத ஒலியுங் கிளர்ந்தோங்கும்—மாதரார்
பாவை ஒலியும் பறைஒலியும் பல்சனங்கள்
மேவும் ஒலியும் வியன்நகரங்—காவலர்கள்
பம்பைத் துடிஒலியும் பவ்வப் படைஒலியுங்
கம்பக் களிற்றொலியுங் கைகலந்து—நம்பிய
கார்முழக்கம் மற்றைக் கடல்முழக்கம் போற்கலந்த
சீர்முழக்கம் எங்குஞ் செவிடுபடப்—பார்விளங்கு
செல்வம் நிறைந்தவூர் சீரில் திகழ்ந்தவூர்
மல்கு மலர்மடந்தை மன்னுமூர்—சொல்லினிய
ஞாலத்து மிக்கவூர் நானூற் றுவர்களூர்
வேலொத்த கண்ணார் விளங்குமூர்—ஆலித்து
மன்னிருகால் வேலை வளர்வெள்ளத் தும்பரொடும்
பன்னிருகால் நீரின் மிதந்தவூர்—மன்னும்
பிரமனூர் வேணுபுரம் பேரொலிநீர்ச் சண்பை
அரன்மன்னு தண்காழி அம்பொற்—சிரபுரம்
பூந்தராய் கொச்சைவயம் வெங்குருப் பொங்குபுனல்
வாய்ந்தநல் தோணி புரம்மறையோர்—ஏய்ந்த
புகலி கழுமலம் பூம்புறவம் என்றிப்
பகர்கின்ற பண்பிற்ற தாகித்—திகழ்கின்ற
மல்லைச் செழுநகர மன்னவும் வல்லமணர்
ஒல்லைக் கழுவில் உலக்கவும்—எல்லையிலா
மாதவத்தோர் வாழவும் வையகத்தோர் உய்யவும்
மேதக்க வானோர் வியப்பவும்—ஆதியாம்
வென்றிக் கலிகெடவும் வேதத் தொலிமிகவும்
ஒன்றிச் சிவனடியார் ஓங்கவுந்—துன்றிய
பன்னு தமிழ்ப்பதினா றாயிர நற்பனுவல்
மன்னு புவியவர்க்கு வாய்ப்பவும்—முன்னிய
சிந்தனையாற் சீரார் கவுணியர்க்கோர் சேய்என்ன
வந்தங் கவதரித்த வள்ளலை—அந்தமில்சீர்
ஞானச் சுடர்விளக்கை நற்றவத்தோர் கற்பகத்தை
மான மறையவற்றின் வான்பொருளை—ஆனசீர்த்

தத்துவனை நித்தனைச் சைவத் தவர்அரசை
வித்தகத்தால் ஓங்கு விடலையை—முத்தமிழின்
செஞ்சொற் பொருள்பயந்த சிங்கத்தைத் தெவ்வருயிர்
அஞ்சத் திகழ்ந்த அடலுருமை—எஞ்சாமை
ஆதிச் சிவனருளால் அம்பொன்செய் வட்டிலிற்
கோதில் அமிர்தநுகர் குஞ்சரத்தைத்—தீதறுசீர்க்
காலத் தொகுதியும் நான்மறையின் காரணமும்
மூலப் பொருளும் முழுதுணர்ந்த—சீலத்
திருஞான சம்பந்தன் என்றுலகஞ் சேர்ந்த
ஒருநாமத் தாலுயர்ந்த கோவை—வருபெருநீர்ப்
பொன்னிவள நாடனைப் பூம்புகலி நாயகனை
மன்னர் தொழுதிறைஞ்சு மாமணியை—முன்னே
நிலவு முருகர்க்கும் நீலநக் கர்க்குந்
தொலைவில் புகழ்ச்சிறுத் தொண்டர்க்கும்—குலவிய
தோழமையாய்த் தொல்லைப் பிறப்பறுத்த சுந்தரனை
மாழையொண் கண் மாதர் மதனனைச்—சூழொளிய
கோதைவேல் தென்னன்றன் கூடற் குலநகரில்
வாதில் அமணர் வலிதொலையக்—காதலால்
புண்கெழுவு செம்புனலா றோடப் பொருதவரை
வண்கழுவில் தைத்த மறையோனை—ஒண்கெழுவு
ஞாலத் தினர்அறிய மன்னுநனி பள்ளியது
பாலை தனைநெய்த லாக்கியுங்—காலத்து
நீரெதிர்ந்து சென்று நெருப்பிற் குளிர்படைத்தும்
பாரெதிர்ந்த பல்விடங்கள் தீர்த்துமுன்—நேரெழுந்த
யாழை முரித்தும் இருங்கதவந் தானடைத்துஞ்
சூழ்புனலில் ஓடத்தொழில்புரிந்துந்—தாழ்பொழில்சூழ்
கொங்கிற் பனிநோய் பரிசனத்தைத் தீர்ப்பித்துந்
துங்கப் புரிசை தொகுமிழலை—அங்கதனில்
நித்தன் செழுங்காசு கொண்டுநிகழ் நெல்வாயின்
முத்தின் சிவிகை முதல்கொண்டும்—அத்தகுசீர்
மாயிரு ஞாலத்து மன்ஞு வடுதுறைபுக்
காயிரஞ் செம்பொன் அதுகொண்டு—மாய்வரிய
மாண்புதிகழ் எம்பெருமான் மன்னுதிரு வோத்தூரில்

ஆண்பனைகள் பெண்பனைக ளாக்கியும்—பாண்பரிசிற்
கைப்பாணி ஒத்திக்கா ழிக்கோலக் காவிற்பொற்
சப்பாணி கொண்டு தராதலத்துள்—எப்பொழுதும்
நீக்கரிய இன்பத் திராகமிருக் குக்குறள்
நோக்கரிய பாசுரம்பல் பத்தோடு—மாக்கரிய
யாழ்மூரி சக்கரமாற் றீரடி முக்காலும்
பாழிமையாற் பாரகத்தோர் தாம்உய்ய—ஊழி
உரைப்பமரும் பல்புகழால் ஓங்க உமைகோனைத்
திருப்பதிகம் பாடவல்ல சேயை—விருப்போடு
நண்ணு புகழ்மறையோர் நாற்பத்தெண் ணாயிரவர்
எண்ணில் முனிவரர் ஈட்டத்துப்—பண்ணமரும்
ஓலக்கத் துள்ளிருப்ப ஒண்கோயில் வாயிலின்கண்
கோலக் கடைகுறுகிக் கும்பிட்டாங்—காலும்
புகலி வளநகருட் பூசுரர் புக்காங்
கிகலில் புகழ்பரவி ஏத்திப்—புகலிசேர்
வீதி எழுந்தருள வேண்டுமென விண்ணப்பம்
ஆதரத்தாற் செய்ய அவர்க்கருளி—நீதியாற்
கேதகையுஞ் சண்பகமும் நேர்கிடத்திக் கீழ்த்தாழ்ந்த
மாதவியின் போதை மருங்கணைத்துக்—கோதில்
இருவேலி தன்னை இடைஇருத்தி ஈண்டு
மருவோடு மல்லிகையை வைத்தாங்—கருகே
கருமுகையைக் கைகலக்க வைத்துக் கழுநீர்ப்
பெருகு பிளவிடையே பெய்து—முருகியலும்
புன்னாகந் தன்னைப் புணர இருவாச்சி
தன்னயலே முல்லை தலையெடுப்ப—மன்னிய
வண்செருந்தி வாய்நெகிழ்ப்ப மௌவல்அலர்படைப்பத்
தண்குருந்த மாடே தலைபிறக்க—ஒண்கமலத்
தாதடுத்த கண்ணியால் தண்ணறுங் குஞ்சிமேற்
போதடுத்த கோலம் புனைவித்துக்—காதிற்
கனவயிர குண்டலங்கள் சேர்த்திக் கழுத்தின்
இனமணியி னாரம் இலகப்—புனைகனகத்
தொத்தடுத்த பூஞ்சுரிகைச் சோதிசேர் தாளிம்பம
வைத்துமணிக் கண்டிகை பூண்டு—முத்தடுத்த

கேயூரந் தோள்மேற் கிடத்திக் கிளர்பொன்னின்
வாய்மை பெருநூல் வலந்திகழ—வேயுந்
தமனியத்தின் தாழ்வடமுந் தண்டாளக் கோப்புஞ்
சிமையவரை மார்பிற் சேர்த்தி—அமைவுற்ற
வெண்ணீற்றின் ஒண்களபம் அட்டித்து மேவுதொழில்
ஒண்ணூற் கலிங்கம் உடல்புனைந்து—திண்ணெனக்கிற்
காற்றுருமோ குன்றோ கடலோ வடவுருமோ
கூற்றுருவோ என்னக் கொதித்தெழுந்து—சீற்றத்
தழல்விழித்து நின்றெதிர்ந்து தாலவட்டம் வீசிப்
புழைதடக்கை, கொண்டெறிந்து பொங்கி—மழைமதத்
பூத்த கடதடத்துப் போக மிகப்பொலிந்த [தாற்
காத்திரத்த தாகிக் கலித்தெங்கும்—கோத்த
கொடுநிகளம் போக்கிநிமிர் கொண்டெழுந்து கோபித்
திடுவண்டை யிட்டுக் கலித்து—முடுகி
நெடுநிலத்தைத் தானுழக்கி நின்று நிகர்நீத்
திடிபெயரத் தாளந் திலுப்பி—அடுசினத்தாற்
கன்ற முகம்பருகிக் கையெடுத் தாராய்ந்து
வென்றி மருப்புருவ வெய்துயிர்த்—தோன்றிய
கூடம் அரணழித்துக் கோபுரங் கலைக்குத்தி
நீடு பொழிலை நிகரழித்—தோடிப்
பணைப்பா கரைப்பரிந்து குத்திப் பறித்த
நிணப்பாகை நீள்விசும்பின் வீசி—அணைப்பரிய
வோடைக் கருங்களிற்றை ஒண்பரிக் காரர்கள்தாம்
மாடணையக் கொண்டு வருதலுமே—கூடி
நயந்து குரற்கொடுத்து நட்பளித்துச் சென்று
வியந்தணுகி வேட்டந் தணித்தாங்—குயர்ந்த
உடற்றாய வாசிதனைப் பற்றிமேல் கொண்டாங்
கடற்கூடற் சந்தி யணுகி—அடுத்த
பயில்பலவும் பேசிப் படுபுரசை நீக்கி
அயர்வு கெடஅணைத்துத் தட்டி—உயர்தரு
தண்டுபே ரோசையின்கண் தாள்கோத்துச் சீர்ச்சிறுத்
தொண்டர் பிறகணையத் தோன்றுதலும் எண்டிசையும்
பல்சனமும் மாவும் படையும் புடைகிளர

ஒல்லொலியால் ஓங்கு கடல்கிளர—மல்லற்
பரித்தூரங் கொட்டப் படுபணிலம் ஆர்ப்பக்
கருத்தோ டிசைகவிஞர் பாட—விரித்த
குடைபலவுஞ் சாமரையுந் தொங்கல்களுங் கூடிப்
புடைபரந்து பொக்கம் படைப்பக்—கடைபடு
வீதி யணுகுதலும் வெள்வளையார் உள்மகிழ்ந்து
காதல் பெருகிக் கலந்தெங்குஞ்—சோதிசேர்
ஆடரங்கின் மேலும் அணிமா ளிகைகளிலுஞ்
சேடரங்கு நீள்மறுகுந் தெற்றியிலும்—பீடுடைய
பேரிளம்பெண் ஈறாகப் பேதை முதலாக
வாரிளங் கொங்கை மடநல்லார்—சீர்விளங்கப்
பேணுஞ் சிலம்பும் பிறங்கொளிசேர் ஆரமும்
பூணும் புலம்பப் புறப்பட்டுச்—சேண்மறுகிற்
காண்டகைய வென்றிக் கருவரைமேல் வெண்மதிபோல்
ஈண்டு குடையின் எழில்நிழற்கீழ்க்—காண்டலுமே
கைதொழுவார் நின்று கலைசரிவார் மால்கொண்டு
மெய்தளர்வார்வெள்வளைகள்போய்வீழ்வார்—வெய்துயிர்த்துப்
பூம்பயலை கொள்வார் புணர்முலைகள் பொன்பயப்பார்
காம்பனைய மென்றோட் கவின்கழிவார்—தாம்பயந்து
வென்றிவேற் சேயென்ன வேனில்வேள் கோவென்ன
அன்றென்ன ஆமென்ன ஐயுற்றுச்—சென்றணுகிக்
காழிக் குலமதலை என்றுதங் கைசோர்ந்து
வாழி வளைசரிய நின்றயர்வார்—பாழிமையால்
உள்ள நிலைதளர்ந்த ஒண்ணுதலார் வெல்களிற்றை
மெள்ள நடவென்று வேண்டுவார்—கள்ளலங்கல்
தாராமை யன்றியுந் தையல்நல் லார்முகத்தைப்
பாராமை சாலப் பயன்என்பார்—நேராக
என்னையே நோக்கினான் ஏந்திழையீர் இப்பொழுது
நன்மை நமக்குண் டெனநயப்பார்—கைம்மையால்
ஒண்கலையும் நாணும் உடைதுகிலுந் தோற்றவர்கள்
வண்கமலத் தார்வலிந்து கோடும்எனப்—பண்பின்
வடிக்கண் மலர்வாளி வார்புருவம் வில்மேல்
தொடுத்(து) அதரந்தொண்டை துடிப்பப்—பொடித்தமுலைக்

காசைக் கருங்குழலார் காதற கவுணியன்பாற்
பூசற் கமைந்து புறப்படுவார்—வாசச்
செழுமலர்த்தார் இன்றெனக்கு நல்காதே சீரார்
கழுமலத்தார்க் கோவே கழல்கள்—தொழுவார்கள்
அங்கோல் வளையிழக்கப் போவது நின்னுடைய
செங்கோன்மை யோவென்று செப்புவார்—நங்கைமீர்
இன்றிவன் நல்குமேல் எண்பெருங் குன்றத்தில்
அன்றமணர் கூட்டத்தை ஆசழித்துப்—பொன்ற
உரைகெழுவு செந்தமிழ்ப்பா வொன்றினால் வென்றி
நிரைகழுமேல் உய்த்தானை நேர்ந்து—விரைமலர்த்தார்
பெற்றிடலாம் என்றிருந்த நம்மிலும் பேதையர்கள்
மற்றுளரோ என்று வகுத்துரைப்பார்—மற்றிவனே
பெண்ணிரக்கம் அன்றே பிறைநுதலீர் மாசுணத்தின்
நண்ணு கடுவிடத்தால் நாட்சென்று—விண்ணுற்ற
ஆருயிரை மீட்டன்(று) அவளை யணிமருகல்
ஊரறிய வைத்த தெனவுரைப்பார்—பேரிடரால்
ஏசுவார் தாழுற்ற ஏசறவைத் தோழியர்முன்
பேசுவார் நின்றுதம் பீடழிவார்—ஆசையால்
நைவார் நலனழிவார் நாணோடு பூணிழப்பார்
மெய்வாடு வார்வெகுள்வார் வெய்துயிர்ப்பார்—தையலார்
பூந்துகிலைப் பூமாலை என்றணிவார் பூவினைமுன்
சாந்த மெனமெய்யில் தைவருவார்—வாய்ந்த
கிளியென்று பாவைக்குச் சொற்பயில்வார் பந்தை
ஒளிமே கலையென் றுடுப்பார்—அளிமேவு
பூங்குழலார் மையலாய்க் கைதொழுமுன் போதந்தான்
ஓங்கொலிசேர் வீதி யுலா.

திருச்சிற்றம்பலம்

நம்பியாண்டார்நம்பி அருளிய

38. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒருபோது கொச்சகக் கலிப்பா

அலையார்ந்த கடல்உலகத் தருந்திசைதோ றங்கங்கே
நிலையார்ந்த பலபதிகம் நெறிமனிதர்க் கினிதியற்றி
ஈங்கருளி எம்போல்வார்க் கிடர்கெடுத்தல் காரணமாய்
ஓங்குபுகழ்ச் சண்பையெனும் ஒண்பதியுள் உதித்தனையே

செஞ்சடைவெண் மதியணிந்த சிவன்எந்தை திருவருளால்
வஞ்சியன நுண்ணிடையாள் மலையரையன் மடப்பாவை
நற்கண்ணி அளவிறந்த ஞானத்தை அமிர்தாக்கிப்
பொற்கிண்ணத் தருள்புரிந்த போனகமுன் நுகர்ந்தனையே

தோடணிகா தினன்என்றுந் தொல்அமரர்க் கெஞ்ஞான்றுந்
தேடரிய பராபரனைச் செழுமறையின் அகன்பொருளை
அந்திச்செம் மேனியனை அடையாளம் பலசொல்லி
உந்தைக்குக் காணஅரன் உவனுமென் றுரைத்தனையே

[இவை மூன்றும் நான்கடித் தாழிசை]

வளமலி தமிழிசை வடகலை மறைவல
முளரிநன் மலரணி தருதிரு முடியினை

கடல்படு விடமடை கறைமணி மிடறுடை
அடல்கரி யுரியனை அறிவுடை யளவினை

[இவை யிரண்டும் அராகம்]

கரும்பினுமிக் கினியபுகழ்க் கண்ணுதல்விண் ணவனடிமேற்
பரம்பவிரும் புவியவர்க்குப் பத்திமையை விளைத்தனையே

பன்மறையோர் செய்தொழிலும் பரமசிவா கமவிதியும்
நன்மறையின் விதிமுழுதும் ஒழிவின்றி நவின்றனையே

[இவை யிரண்டும் இரண்டடித் தாழிசை]

அணிதவத் தவர்களுக் கதிகவித் தகனும்நீ
தணிமனத் தருளுடைத் தவநெறிக் கமிர்தம்நீ

அமணரைக் கழுநுதிக் கணைவுறுத் தவனும்நீ
தமிழ்நலத் தொகையினிற் றருசுவைப் பவனும்நீ

[இவை நான்கும் நாற்சீர்ஓரடி அம்போதரங்கம்]

மறையவர்க் கொருவன்நீ
மருவலர்க்(கு)உருமுநீ
நிறைகுணத் தொருவன்நீ
நிகரில்உத் தமனும்நீ

[இவை நான்கும் முச்சீர்ஓரடி அம்போதரங்கம்]

அரியைநீ
எளியைநீ
அறவன்நீ
துறவன்நீ
பெரியைநீ
உரியைநீ
பிள்ளைநீ
வள்ளல்நீ

[இவை எட்டும் இருசீர்ஓரடி அம்போதரங்கம்]

எனவாங்கு [இது தனிச்சொல்]

அருந்தமிழ் விரகநிற் பரசுதும் திருந்திய
நிரைச்செழு மாளிகை நிலைதொறும் நிலைதொறும்
உரைச்சதுர் மறையின் ஓங்கிய வொலிசேர்
சீர்கெழு துழனித் திருமுகம் பொலிவுடைத்
தார்கெழு தண்டலைத் தண்பணை தழீஇக்
கற்றெருகு புரிசைக் காழியர் நாத
நற்றெருகு கீர்த்தி ஞானசம் பந்த
நின்பெருங் கருணையை நீதிநின்
அன்புடை யடியவர்க் கருளுவோய் எனவே.

[இது சுரிதகம்]

வெண்பா

எனவே இடரகலும் இன்பமே எய்தும்
நனவே அரனருளை நாடும்—புனல்மேய

செங்கமலத் தண்டார்த் திருஞான சம்பந்தன்
கொங்கமலத் தண்காழிக் கோ. உ

கட்டளைக்கலித்துறை

கோலப் புலமணி சுந்தர மாளிகைக் குந்தளவார்
ஏலப் பொழில்அணி சண்பையர் கோனை யிருங்கடல்சூழ்
ஞாலத் தணிபுகழ் ஞானசம் பந்தன் நற்றமிழே
போலப் பலபுன் கவிகொண்டு சேவடி போற்றுவனே. ௩

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

போற்று வார்இடர் பாற்றிய புனிதன்
பொழில்சு லாவிய புகலியர் பெருமான்
ஏற்ற வார்புகழ் ஞானசம் பந்தன்
எம்பி ரான்இருஞ் சுருதியங் கிரிவாய்ச்
சேற்று வார்புனங் காவல் புரிந்தென்
சிந்தை கொள்வதுஞ் செய்தொழி லானன்
மாற்றம் நீரெமக் கின்றுரை செய்தால்
வாசி யோகுற மாது நவீரே. ௪

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

நலமலி தரும்புவனி நிறைசெய்புக ழின்பநனி
பனிமதி யணைந்த பொழில்சூழ்
பொலமதி லிரும்புகலி யதிபதி விதம்பெருகு
புனிதகுணன் எந்தம் இறைவன்
பலமலி தருந்தமிழின் வடகலை விடங்கன்மிகு
பரசமய வென்றி யரிதன்
சலமலி தருங்கமல சரணினைவன் என்றனது
தருவினைகள் பொன்றும் வகையே. ௫

பன்னிருசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

வகைதரு முத்தமி ழாகரன் மறைபயில் திப்பிய வாசகன்
வலகலை வித்தகன் வானவின் மதியணை பொற்குவை மாளிகை
திகைதிகை மட்டலர் வார்பொழில் திகழ்புக லிக்கர சாகிய
திருவளர் விப்பிர சிகாமணி செழுமல யத்தமிழ் கேசரி

மிகமத வெற்றிகொள் வாரண மிடைவரு டைக்குலம் யாளிகள்
விரவிரு ளிற்றனி நீள்நெறி வினைதுயர் மொய்த்துள வேமணி.
நகைஎழி லிற்குற மாதுன தருமை நினைக்கிலள் நீஇவண்
நசையின் முழுப்பழி யாதன்முன் நணுக லினிக்கிரி வாணனே.

பன்னிருசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

வாணில வும்புன லும்பயில் செஞ்சடை வண்கரு ணைகரனை
மலைமா துமையொடு மிவனு வானென முன்னு ளுரைசெய்தோன்
சேணில வும்புகழ் மாளிகை நீடிய தென்புக லிக்கரசைத்
திருவா ளனையெழி லருகா சனிதனை மருவா தவர்கிளைபோல்
நாணில வும்பழி யோகரு தாதய லாளொரு காளையுடன்
நசைதீர் நிலைகொலை புரிவே டுவர்பயில் தருகா னதர்வெயிலிற்
கேணில வுங்கிளி பாவையொ டாயமி யாயெனை யும்மொழியக்
கிறியா லெனதொரு மகள்போ யுறுதுயர் கெடுவேன் அறிகிலனே.

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

அறிவாகி யின்பஞ்செய் தமிழ்வாதில் வென்றந்த
அமணான வன்குண்டர் கழுவேற முன்கண்ட
செறிமாட வண்சண்பை நகராளி என்தந்தை
திருஞான சம்பந்தன் அணிநீடு திண்குன்றின்
நெறியால மண்டின்றி முனைநாள் சினங்கொண்டு
நிறைவார் புனந்தின்று மகள்மேல் வருந்துங்க
வெறியார் மதந்தங்கு கதவா ரணங்கொன்ற
வெகுளாத நஞ்சிந்தை விறலா னுளன்பண்டே. அ

பதின்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

பண்டமுது செய்ததுமை நங்கையருள் மேவுசிவ ஞானம்
பைந்தரள நன்சிவிகை செம்பொனணி நீடுகிற தாளங்
கொண்டதரன் உம்பர்பரன் எங்கள்பெரு மானருள்ப டைத்துக்
கொடுத்ததமி ழைத்தவ குலத்தவர்க ளுக்குலகில் இன்பங்
கண்டதரு கந்தர்குல மொன்றிமுழு துங்கழுவி லேறக்
கறுத்தது வினைப்பயன் மனத்திலிறை காதலது வன்றி
விண்டதுவும் வஞ்சகரை மஞ்சணவு கின்றமணி மாட
வேணுபுர நாதன்மிகு வேதியர்சி காமணிபி ரானே. கூ

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

பிரானை மெய்த்திரு ஞானசம்பந்தனை மறையவர் பெருமானைக்
குராம லர்ப்பொழிற்கொச்சையர் நாதனைக்குரைகழலிணைவாழ்த்தித்
தராத லத்தினி லவனருள் நினைவொடு தளர்வுறு தமியேனுக்
கிராவி னைக்கொடு வந்ததிவ் வந்திமற் றினிவிடி வறியேனே.

பதினான்குசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

ஏன முகத்தவ புத்தரை இந்திர சித்து மணம்புணர் வுற்றான்
ஈழவ னார்சொரி தொட்டி யினங்களை வெட்டியி சித்தனர் பட்டர்
தான மிரக்கிற சீதை மடுப்பது சாதி குடத்தொடு கண்டர்
சக்கிர வர்த்திகள் சிக்கர மட்டுவர் தத்துவ மிப்பரி சுண்டே
ஆன புகழ்ப்பயில் விப்ர சிகாமணி யத்தகு மைப்புரை யுங்கார்
ஆர்பொழில்நீடிய சண்பையர்காவலன்வண்களியேன்எளி யேனோ
சோனக னுக்கும் எனக்கும் எனத்தரை அம்மனை சூலது கொண்டான்
துன்புரு வாலியை வென்று நிலத்திடை நின்றது லுக்குகி ரேரே.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

ஆர்மலி புகலி நாதன் அருளென இரவில் வந்தென்
வார்முலை பயலை தீர மணந்தவர் தணந்து போன
தேரத ரழிய லும்மைச் செய்பிழை எம்ம தில்லை
கார்திரை கருவி மோதிக் கரைபொருங் கடலி னீரே. கஉ

கலிவிருத்தம்

கடன்மேவு புவியேறு கவிநீரர் பெருமான்
தடமாடு மிகுகாழி தகுபேதை யருளாமை
திடமாகில் அணிநீறு செழுமேனி முழுதாடி
மடலேறி எழில்வீதி வருகாதல் ஒழியேனே. கங

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

ஒழியா தின்புறு பொழில்சூழ் சண்பைமன்
உயர்பார் துன்றிய தகுஞா னன்புகழ்
எழிலா ருங்கவு ணியர்தீ பன்திகழ்
இணையார் செங்கரன் நிகழ்வான் விண்குயின்

பொழியா நின்றன துளிதார் கொன்றைகள்
புலமே துன்றின கலைமான் ஒன்றின
பழிமேல் கொண்டது நுமர்தேர் அன்பொடு
மருகே வந்தது அதுகாண் மங்கையே. ௪௪

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

மங்கையி டத்தர னைக்கவி நீரெதி ரோடம தித்தருள்செய்
தங்குபு கழ்ச்சதுர் மாமறை நாவலர் சைவசி காமணிதன்
துங்கம திற்பிர மாபுர மேவிய சூழ்பொழில் மின்ஒளிர்மென் [னமே.
கொங்கையு டைக்கொடி யேரிடை யாள்குடி கொண்டனள் எம்ம

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

மனங்கொண்டு நிறைகொண்டு கலையுங் கொண்டு
மணிநிறமும் இவள்செங்கை வளையுங் கொண்ட
தனங்கொண்ட பெருஞ்செல்வந் திகழுங் கீர்த்திச்
சண்பையர்கோன் திருஞான சம்பந் தற்கு
நனங்கொண்டு மெய்கொண்டு பயலை கொண்டே
நன்னுதலாள் அயர்கின்றாள் நடுவே நின்று
மினங்கொண்டு நகைகொண்டு மடவீர் வாரா
என்செயநீர் அலர்தூற்றி எழுகின் றீரே. ௪௫

இதுவுமது. வேறு

எழுகுல வெற்பினை மிடறில் அடக்குவன்
எறிகட லிற்புனல் குளறி வயிற்றினின்
முழுது மொளித்திர வியையி நிலத்திடை
முடுகுவ னிப்பொழு திவையல விச்சைகள்
கழுமல நற்பதி யதிப தமிழ்க்கடல்
கவுணிய நற்குல திலகன் இணைக்கழல்
தொழுது வழுத்திய பிறரொரு வர்க்குறு
துயர்வரு விப்பனி தரியதொர் விச்சையே. ௪௬

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

சயமி குத்தரு கரைமு ருக்கிய தமிழ்ப யிற்றிய நாவன்
வியலி யற்றிரு மருக லிற்கொடு விடம ழித்தருள் நீதன்

கயலு டைப்புனல் வயல்வ ளத்தகு கழும லப்பதி நாதன்
இயலு டைக்கழல் தொழுதி னைப்பவர் இருவி னைத்துயர் போமே.

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

மேதகுந் திகழ்பூக நாகசண் பகசூத
வேரிவண் டறைசோலை யாலைதுன் றியகாழி
நாதனந் தணர்கோனை ஞானவண் புகழாளி
ஞானசுந் தரன்மேவு தார்நினைந் தயர்வேனை
நீதியன் றனபேசும் யாபுமிந் துவும்வாச
நீடுதென் றலும்வீணை யோசையுங் கரைசேர
மோதுதெண் டிரைசேவல் சேருமன் றிலும்வேயு
மூடுதண் பனிவாடை கூடிவன் பகையாமே. ௧௯

இதுவுமது. வேறு

வன்பகை யாமக் குண்டரை வென்றாய்
மாமலர் வாளிப் பொருமத வேளைத்
தன்பகை யாகச் சிந்தையுள் நையுந்
தையலை உய்யக் கொண்டருள் செய்யாய்
நின்புகழ் பாடிக் கண்பனி சோரா
நின்றெழில் ஞாறு என்றகம் நெக்கிட்
டன்பக லாமெய்ச் சிந்தையர் இன்பா
அம்பொழின் மாடச் சண்பையர் கோவே. ௨௦

இதுவுமது. வேறு

கோவின்றிரு முகமீதொடு வருதூதுவன் ஈர
குளிர்பைம்பொழில் வளநாடெழில் நிதியம்பரி சம்மீ
மாவீரிய ரிவர்தங்கையென் மருடன்திறம் அமண
மறவெங்குல மறிகின்றிலன் பழியச்சத வரசன்
பாவேறிய மதுரத்தமிழ் விரகன்புக லியர்மன்
பயில்வண்புக ழருகாசனி பணியன்றெனி னமர்காள்
தூவேரியை மடுமின்றுடி யடிமின்படை எழுமின்
தொகுசேனையும் அவனும்பட மலையும்பரி சினியே. ௨௧

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

இனியின் றொழிமினிவ் வெறியும் மறியடு
தொழிலும் மிடுகுர வையுமெல்லாம்
நனிசிந் தையினிவள் மிகவன் புறுவதோர்
நசையுண் டதுநரை முதுபெண்டீர்
புனிதன் புகலியர் அதிபன் புனைதமிழ்
விரகன் புயமுறும் அரவிந்தம்
பனிமென் குழலியை அணிமின் துயரொடு
மயலுங் கெடுவது சரதம்மே. ௨௨

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

சரத மணமலி பரிசம் வருவன
தளர்வில் புகலியர் அதிபன் அதிதரு
வரதன் அணிதமிழ் விரகன் மிகுபுகழ்
மருவு சுருதிநன் மலையின் அமர்தரு
விரத முடையநின் இடையின் அவள்மனம்
விரைசெய் குழலியை அணைவ தரிதென
விரத மழிதர வருதன் முனம்இனி
எளிய தொருவகை கருது மலையனே. ௨௩

இதுவுமது. வேறு

அயன்நெடிய மாலும்அவ ரறிவரிய தாணுவரன்
அருளினொடு நீடவனி யிடர்முழுது போயகல
வயலணிதென் வீழிமிழ லையின்நிலவு காசின்மலி
மழைபொழிபு மானகுண மதுரன்மதி தோய்கனக
செயநிலவு மாடமதில் புடைதழுவு வாசமலி
செறிபொழில்சு லாவிவளர் சிரபுரசு ரேசன்முதிர்
பயன்நிலவு ஞானதமிழ் விரகன்மறை ஞானமுணர்
பரமகுரு நாதன்மிகு பரசமய கோளரியே. ௨௪

இதுவுமது. வேறு

அரியாருங் கிரிநெறியெங் ஙனநீர் வந்தீர்
அழகிதினிப் பயமில்லை அந்திக் கப்பால்
தெரியாபுன் சிறுநெறிகள் எந்தம் வாழ்விச்
சிறுகுடியின் றிரவிங்கே சிரமந் தீர்ந்திச்

சுரியார்மென் குழலியொடும் விடியச் சென்று
தொகுபுகழ்சேர் திருஞான சம்பந் தன்றன்
வரியாரும் பொழிலுமெழில் மதிலுந் தோற்றும்
வயற்புகலிப் பதிஇனிது மருவ லாமே. உரு

ஈற்றடிமிக்குவந்த நான்கடிக்கலித்தாழிசை

ஆமாண்பொன் கூட்டகத்த அஞ்சொல்இளம் பைங்கிளியே
பாமாலை யாழ்முரியப் பாணழியப் பண்டருள்செய்
மாமான சுந்தரவண் சம்பந்த மாமுனிஎங்
கோமான்றன் புகழொருகால் இன்புறநீ கூறாயே
கொச்சையர்கோன் றன்புகழ்யான் இன்புறநீ கூறாயே. உசு

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

கூற தாகமெய் யடிமை தான்எனை யுடைய கொச்சைய ரதிபதி
வீற தார்தமிழ் விரகன் மேதகு புகழி னுன்இவன் மிகுவனச்
சேற தார்தரு திரள்க ளைக்கன செழுமு லைக்குரி யவர்சினத்
தேறு தானிது தழுவி னுரென இடிகொள் மாமுர சதிருமே.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

சதுரன் புகலியர் அதிபன்கூர்
தவசுந் தரகவு ணியர்தஞ்சீர்
முதல்வன் புகலியர் அதிபன்தாள்
முறைவந் தடையலர் நகரம்போல்
எதிர்வந் தனர்விறல் கெடவெம்போர்
எரிவெங் கணைசொரி புரிமின்கார்
அதிர்கின் றனவிது பருவஞ்சேர்
அலர்தம் பதிமதில் இடிமின்னே. உஅ

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

மின்னு மாகத் தெழிலி யுஞ்சேர்
மிகுபொன் மாடப் புகலி நாதன்
துன்னு ஞானத் தெம்பி ரான்மெய்த்
தொகைசெய் பாடற் பதிகம் அன்றா

பொன்னும் மாநல் தரள முந்தன்
பொருக யற்கண் டனநி றைத்தாள்
இன்னும் ஏகிப் பொருள் படைப்பான்
எங்ங னேநான் எண்ணு மாறே. உகூ

பன்னிருசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

மாறி லாத பொடிநீ றேறு கோல வடிவும்
வம்பு பம்பு குழலுந் துங்க கொங்கை யிணையு
மூறி ஏறு பதிகத் தோசை நேச நுகர்வு
மொத்து கித்து நடையுஞ் சித்த பத்தி மிகையும்
வீற தேறும் வயல்சூழ் காழி ஞான பெருமான்
வென்றி துன்று கழலின் ஒன்றி நின்ற பணியுந்
தேறல் போலும் மொழியுஞ் சேல்கள் போலும் விழியுஞ்
சிந்தை கொண்ட பரிசும் நன்றி மங்கை தவமே. ௩0

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

கைதவத்தால் என்னிடைக்கு நீவந்த
தறியேனோ கலதிப் பாணா
மெய்தவத்தார் உயிரனைய மிகுசைவ
சிகாமணியை வேணுக் கோனைச்
செய்தவத்தால் விதிவாய்த்த செழுமலையா
ரவனுடைய செம்பொற் றிண்டோள்
எய்தவத்தால் விளிவெனக்கென் யாதுக்கு
நீபலபொய் இசைக்கின் றாயே. ௩க

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

இசையை முகந்தெழு மிடறு மிதிங்கிவன்
இடுகர ணங்களின் இயல்பும் வளம்பொலி
திசைதிசை துன்றிய பொழில்சுல வுந்திகழ்
சிரபுர மன்றகு தமிழ்விர கன்பல
நசைமிகு வண்புகழ் பயிலு மதங்கிதன்
நளிர்முலை செங்கயல் விழிநகை கண்டபின்
வசைதகு மென்குல மவைமுழு துங்கொள
மதிவளர் சிந்தனை மயல்வரு கின்றதே. ௩உ

இதுவுமது. வேறு

வருகின் றனன்என் றனதுள் ளமுநின்
வசமே நிறுவிக் குறைகொண் டுதணித்
தருகும் புனல்வெஞ் சுரம்யான் அமரும்
மதுகீ இறையுன் னிணையா தெனின்முன்
கருகும் புயல்சேர் மதில்வண் புகலிக்
கவிஞன் பயில்செந் தமிழா கரன்மெய்ப்
பெருகுந் திருவா ரருள்பே ணலர்போற்
பிழைசெய் தனைவந் ததர்பெண் கொடியே. ௩௩

இதுவுமது. வேறு

கொடிநீடு விடையுடைய பெருமானை அடிபரவு
குணமேதை கவுணியர்கள் குலதீப சுபசரிதன்
அடியேன திடர்முழுதும் அறவீசு தமிழ்விரகன்
அணியான புகலிநகர் அணையான கனைகடலின்
முடிநீடு பெருவலைகொ டலையூடு புகுவனுமர்
முறையேவு பணிபுரிவன் அணிதோணி புனைவனவை
படியாரும் நிகரரிய வரியாரும் மதர்நயனி
பணைவார்மென் முலைநுளையர் மடமாதுன் அருள்பெறினே.

இதுவுமது. வேறு

பெறுபயன் மிகப்புவியுள் அருளுவன பிற்றைமுறை
பெருநெறி யளிப்பனபல் பிறவியை யொழிச்சுவன
உறுதுய ரழிப்பனமுன் உமைதிரு வருட்பெருக
உடையன நதிப்புனலின் எதிர்பஃறி உய்த்தனபுன்
நறுமுறு குரைச்சமணை நிரைகழு நிறுத்தியன
நணிகத வடைத்தனது னருவிட மகற்றியன
துறுபொழில் மதிற்புறவ முதுபதிமன் ஒப்பரிய
தொழில்பல மிகுத்ததமிழ் விரகன கவித்தொகையே. ௩௫

பன்னிருசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

தொகு வார்பொழில் சுற்றிய வான்மதி தோயும் மதிற்கனமார்
தொலை யாததி ருப்பொழில் மாளிகை மாட நெருங்கியசீர்
மிகு காழிமன் முத்தமி ழாகரன் மேதகு பொற்புனைதார்
விரை யார்கம லக்கழ லேதுணை யாக நினைப்பவர்தாம்

மக ராதர நித்தில நீர்நிலை யார்புவி யுத்தமராய்
வர லாறு பிழைப்பினி னூழி யிலக்கிதமா
தகு வாழ்வு நிலைத்தெழில் சேரற மான பயிற்றுவர்மா
சது ரால்வினை செற்றதன் மேலனு கார்பிற விக்கடலே.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

கருமங் கேண்மதி கருமங் கேண்மதி
துருமதிப் பாண கருமங் கேண்மதி
நிரம்பிய பாடல் நின்கண் ணோடும்
அரும்பசி நலிய அலக்கணுற் றிளைத்துக்
காந்திய உதரக் கனல்தழைத் தெழுதலில்
தேய்ந்துடல் வற்றிச் சின்னரம் பெழுந்தே
இறுகுபு சுள்ளி இயற்றிய குரம்பை
உறுசெறுத் தனைய உருவுகொண் டுள்வளை இ
இன்னிசை நல்லி யாழ்சுமந் தன்ன
மன்னிய வளநகர் மனைக்கடை தோறுஞ்
சென்றுழிச் சென்றுழிச் சில்பலி பெறாது
நின்றுழி நிலாவு வன்துயர் போயொழிந்
தின்புற் றிருநிதி எய்தும் அதுநன
துள்ளத் துள்ள தாயின் மதுமலர்
வண்டறை சோலை வளவயல் அகவ
ஒண்திறற் கோண்மீன் உலாவு குண்டகம்
உயர்தரு வரையின் இயல்தரு பதணத்துக்
கடுநுதிக் கழுக்கடை மிடைதரு வேலிக்
கனகப் பருமுரட் கணையக் கபாட
விலையக் கோபுர விளங்கெழில் வாயில்
நெகிழ்ச்சியில் வகுத்துத் திகழ்ச்சியில் ஓங்கும்
மஞ்சணை யிஞ்சி வண்கொடி மிடைந்த
செஞ்சுடர்க் கனகத் திகழ்சிலம் பனைய
மாளிகை யோளிச் சூளிகை வளாகத்
தணிவுடைப் பலபட மணிதுடைத் தழுத்திய
நல்லொளி பரந்து நயந்திகழ் இந்திர
வில்லொளி பலபல விசும்பிடைக் காட்ட

மன்னிய செல்வத்துத் துன்னிய பெருமைச்
செம்மலர் மாது சேர்ந்திறை பிரியாக்
கழுமல நாதன் கவுணியர் குலபதி
தண்டமிழ் விரகன் சைவ சிகாமணி
பண்டிதர் இன்பன் பரசமய கோளரி
என்புனை தமிழ்கொண் டிரங்கிஎன் னுள்ளத்
தன்பினை அருளிய ஆண்டகை தன்புகழ்
குறைவறத் துள்கி நிறைகடை குறுகி
நாப்பொலி நல்லிசை பாட
மாப்பெருஞ் செல்வம் மன்னுதி நீயே. ௩௭

வஞ்சித்துறை

நீதியின் நிறைபுகழ்
மேதகு புகலிமன்
மாதமிழ் விரகனை
ஓதுவ(து) உறுதியே. ௩௮

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

உறுதி முலைதாழ எனையிகழும் நீதி
உனது மனமார முழுவ துமதாக
அறுதிபெறு மாதர் பெயல்தருதல் தானும்
அழகிதினி யானுன் அருள்புனைவ தாகப்
பெறுதி இவைநீஎன் அடிபணிதல் மேவு
பெருமைகெட நீடு படிறொழிபொன் மாட
நறைகமழு வாச வளர்பொழில் சுலாவும்
நனிபுகலி நாத தமிழ்விரக நீயே. ௩௯

ஆசிரியத்துறை

நீமதித் துன்னிநினை யேன்மட நெஞ்சமே
காமதிக் கார்பொழிற் காழி
நாமதிக் கும்புகழ் ஞானசம் பந்தனொண்
பூமதிக் குங்குழல் போற்றே. ௪௦

கட்டளைக் கலிப்பா

போற்றி செய்தரன் பொற்கழல் பூண்டதே
புந்தி யானுந்தம் பொற்கழல் பூண்டதே
மாற்றி யிட்டது வல்விட வாதையே
மன்னு குண்டரை வென்றது வாதையே
ஆற்றெ திர்ப்புனல் உற்றதந் தோணியே
ஆன தன்பதி யாவ(து)அந் தோணியே
நாற்றி சைக்கவி ஞானசம் பந்தனே
நல்ல நாமமும் ஞானசம் பந்தனே. சக

கைக்கிளை மருட்பா

அம்புந்து கண்ணிமைக்கு மான நுதல்வியர்க்கும்
வம்புந்து கோதை மலர்வாடுஞ்—சம்பந்தன்
காமரு கழுமல மனையாள்
ஆமிவள் அணங்கலள் அடிநிலத் தனவே. சஉ

பன்னிருசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

தனமுந் துகிலுஞ் சாலிக் குவையுங் கோலக் கனமாடச்
சண்பைத் திகழ்மா மறையோர் அதிபன் தவமெய்க் குலதீபன்
கனவண் கொடைநீ டருகா சனிதன் கமலக் கழல்பாடிக்
கண்டார் நிறையக் கொள்ளப் பசியைக் கருதா தெம்பாண
புனைதண் டமிழின் இசையார் புகலிக் கரசைப் புகழ்பாடிப்
புலையச் சேரிக் காலை புகுந்தால் என்சொற் புதிதாக்கிச்
சினவெங் கதமாக் களிறென் றிந்தச் சேரிக் கொடுவந்தார்
சேரிக் குடியும் இழந்தார் இதனைச் செய்வ தறியாரே. சங

இன்னிசை வெண்பா

பாரேனம் போல அருளுடையார் இன்கமலத்
தாரேயுஞ் சென்னித் தமிழ்விரகன்—சீரேயுங்
கொச்சை வயன்றன் குரைகழற்கே மெச்சி
அடிமைசெயப் பெற்றேன் அறிந்து. சச

பதின்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

அறிதரு நுண்பொருள் சேர்பதி கம்மரன் கழல்மேல்
அணிதரு சுந்தர மலிதமிழ் விரகன் பிறைதோய்
செறிதரு பைம்பொழில் மாளிகை சுலவுந் திகழ்சீர்த்
திருவளர் சண்பையின் மாடலை கடலொண் கழிசேர்

எறிதிரை வந்தெழு மீனிரை நுகர்கின் றிலைபோய்
இனமும் அடைந்திலை கூறிட ரோடிருந் தனையால்
உறுதுயர் சிந்தையி னூடுத வினரெந் தமர்போல்
உமரு மகன்றன ரோஇது உரைவண் குருகே. சரு

கலி விருத்தம்

குருகணி மணிமுன் கைக்கொடி யும்நல் விறலவனும்
மருகணை குவரப் பாலரி தினிவழி மீண்மின்
றருகெழு முகில்வண் கைத்தகு தமிழ்விர கன்றன்
கருகெழு பொழில்மா டக்கழு மலவள நாடே. சசு

இதுவுமது. வேறு

நாடே றும்புகழ் ஞானசம் பந்தன்வண்
சேடே றுங்கொச்சை நேர்வளஞ் செய்துனை
மாடே றுந்தையல் வாட மலர்ந்தனை
கோடே றுங்கொடி யாய்கொல்லை முல்லையே. சஎ

எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

முல்லைநகை யுமைதன்மன் னுதிரு வருளை
முந்தியுறு பெரிய செந்தண்முனி வன்மிகு
நல்லபொழில் சுலவு தொல்லையணி புகலி
நாதன்மறை முதல்வன் வேதமலை யதனில்
வில்லையிலர் கணையும் இல்லைபக ழியுறு
வேழமிர லைகலை கேழல்வின வுறுவர்
சொல்லையிலர் விரக ரல்லர்தழை கொணர்வர்
தோழியிவ ரொருவர் ஆவவழி தர்வரே. சஅ

வஞ்சித்துறை

வழிதரு பிறவியின்உறு
தொழில்அமர் துயர்கெடுமிகு
பொழிலணி தருபுகலிமன்
எழிலிணை யடியிறைமினே. சகூ

திருச்சிற்றம்பலம்

1377

நம்பியாண்டார்நம்பி அருளிய

39. ஆளுடையபிள்ளையார் திருத்தொகை

திருச்சிற்றம்பலம்

பூவார் திருநுதல்மேல் பொற்சுட்டி இட்டொளிரக்
கோவாக் குதலை சிலம்பரற்ற—ஓவா
தழுவான் பசித்தான்என் றுங்கிறைவன் காட்டத்
தொழுவான் துயர்தீர்க்குந் தோகை—வழுவாமே
முப்பத் திரண்டறமுஞ் செய்தாள் முதிராத
செப்பொத்த கொங்கைத் திருநுதலி—அப்பன்
அருளாலே ஊட்டுதலும் அப்பொழுதே ஞானத்
திரளாகி முன்னின்ற செம்மல்—இருள்தீர்ந்த
காழி முதல்வன் கவுணியர்தம் போரேறு
ஊழி முதல்வன் உவனென்று—காட்டவ(ல்)லான்
வீழி மிழலைப் படிக்காசு கொண்டபிரான்
பாழி அமணைக் கழுவேற்றி னான்பாணர்
யாழை முரித்தான் எரிவாய் இடும்பதிகம்
ஆழி உலகத் தழியாமற் காட்டினான்
ஏழிசை வித்தகன்வந் தேனோரும் வானோருந்
தாழுஞ் சரணச் சதங்கைப் பருவத்தே
பாலையும் நெய்தலும் பாடவலான்—சோலைத்
திருவா வடுதுறையிற் செம்பொற் கிழியொன்
றருளாலே பெற்றருளும் ஐயன்—தெருளாத
தென்னவனு டெல்லாந் திருநீறு பாலித்த
மன்னன் மருகல்விடந் தீர்த்தபிரான்—பின்னைத்தென்
கோலக்கா வில்தாளம் பெற்றிக் குவலயத்தின்
மாலக்கா லத்தே மாற்றினான்—ஞாலத்து
முத்தின் சிவிகை அரன்கொடுப்ப முன்னின்று
தித்தித்த பாடல் செவிக்களித்தான்—நித்திலங்கள்
மாடத் தொளிரும் மறைக்காட் டிறைகதவைப்
பாடி யடைப்பித்த பண்புடையான்—நீடுந்
திருவோத்தூர் ஆண்பனையைப் பெண்பனையா கென்னும்
பெருவார்த்தை தானுடைய பிள்ளை—மருவினிய

கொள்ளம்பூ தூர்க்குழகன் நாவாய் அதுகொடுப்ப
உள்ளமே கோலாக ஊன்றினன்—வள்ளல்
மழவன் சிறுமதலை வான்பெருநோய் தீர்த்த
குழகன் குலமறையோர் கோமான்—நிலவிய
வைகையாற்(று) ஏடிட்டு வானீர் எதிர்ஓட்டுஞ்
செய்கையான் மிக்க செயலுடையான்—வெய்யவிடம்
மேவி இறந்த அயில்வேற்கண் மடமகளை
வாவென் றழைப்பித்திம் மண்ணுலகில் வாழ்வித்த
சீர்நின்ற செம்மைச் செயலுடையான்—நேர்வந்த
புத்தன் தலையைப் புவிமேற் புரள்வித்த
வித்தகப் பாடல் விளம்பினன்—மொய்த்தொளிசேர்
கொச்சைச் சதுரன்றன் கோமானைத் தான்செய்த
பச்சைப் பதிகத் துடன்பதினா றாயிரம்பா
வித்துப் பொருளை விளக்க வலபெருமான்
முத்திப் பகவ முதல்வன் திருவடியை
அத்திக்கும் பத்தர்எதிர் ஆணைநம தென்னவலான்
கத்தித் திரிபிறவிச் சாகரத்துள் ஆழாமே
பத்தித் தனித்தெப்பம் பார்வாழத் தந்தபிரான்
பத்திச் சிவமென்று பாண்டிமா தேவியொடுங்
கொற்றக் கதிர்வேற் குலச்சிறையுங் கொண்டாடும்
அற்றைப் பொழுதத் தமணரிடு வெந்தீயைப்
பற்றிச் சுடுகபோய்ப் பாண்டியனை என்னவல்லான்
வர்த்தமா னீசர் கழல்வணங்கி வாழ்முருகன்
பத்தியை ஈசன் பதிகத்தே காட்டினன்
அத்தன் திருநீல நக்கற்கும் அன்புடையான்
துத்த மொழிக்குதலைத் தூயவாய் நன்னுதலி
தித்திலப் பூண்முலைக்கும் நீண்டதடங் கண்ணினுக்குங்
கொத்தார் கருங்குழற்குங் கோலச்செங் கைமலர்க்கும்
அத்தா மறையடிக்கும் அம்மென் குறங்கினுக்குஞ்
சித்திரப்பொற் காஞ்சி செறிந்தபே ரல்குலுக்கும்
முத்தமிழ்நூல் எல்லாம் முழுதுணர்ந்த பிள்ளையார்க்(கு)
ஒத்த மணம்இதுவென் றோதித் தமர்களெல்லாஞ்
சித்தங் களிப்பத் திருமணஞ்செய் காவணத்தே

அற்றைப் பொழுதத்துக் கண்டுடனே நிற்கப்
பெற்றவர்க ளோடும் பெருமணம்போய்ப் புக்குத்தன்
அத்தன் அடியே அடைந்தான் அழகிதே.

திருச்சிற்றம்பலம்

நம்பியாண்டார்நம்பி அருளிய

40. திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதசமாலை

திருச்சிற்றம்பலம்

புலனொ டாடித் திரிம னத்தவர்
பொறிசெய் காமத் துரிசடக்கிய
புனித நேசத் தொடுத மக்கையர்
புணர்வி னாலுற் றுரைசெ யக்குடர்
சுலவு சூலைப் பிணிகெ டுத்தொளிர்
சுடுவெணீ றிட் டமண கற்றிய
துணிவி னன்றுப் புரமெரித்தவர்
சுழலி லேபட் டிடுத வத்தினர்
உலகின் மாயப் பிறவி யைத்தரும்
உணர்வி லாஅப் பெருமை யக்கினை
ஒழிய வாய்மைக் கவிதை யிற்பல
உபரி பாகப் பொருள்ப ரப்பிய
அலகின் ஞானக் கடலி டைப்படும்
அமிர்த யோகச் சிவவொ ளிப்புக
அடிய ரேமுக் கருளி னைச்செயும்
அரைய தேவத் திருவ டிக்களே.

திருநாவுக் கரசுடை யவர்நாடற் கரிதிதி
நெறிதேனைத் தினியசொல் மடவார் ஊர்ப்பரி முகத்
வருவானைக் கிலைமையர் கடலாடுக் கிசைத
வசியாகச் சொல்லுடைமை சூதாகக் கருதிவிட

உருஞானத் திரள்மனம் உருகாநெக் கழுதுகண்
 உழுவாரப் படைகையி லுடையான்வைத் தனதமிழ்
குருவாகக் கொடுசிவன் அடிசூடத் திரிபவர்
 குறுகார்புக் கிடர்படு குடர்யோனிக் குழியிலே. உ

குழிந்து சுழிபெறுநா பியின்கொண் மயிர்நிரையார்
 குரும்பை முலையிடையே செலுந்தகைநன் மடவார்
அழிந்த பொசியதிலே கிடந்திரவு பகல்நீ
 அளைந்தயரு மதுநீ யறிந்திலை கொல்மனமே
கழிந்த கழிகிடுநா ளினங்கிதயம் நெகவே
 கசிந்திதய மெழுநா றரும்பதிக நிதியே
பொழிந்தருளு திருநா வினெங்களர சினையே
 புரிந்துநினை யிதுவே மருந்துபிறி திலையே. ங

இலைமா டென்றிடர் பரியா ரிந்திர
 னேயொத் துறுகுறை வற்றாலும்
நிலையா திச்செல்வ மெனவே கருதுவர்
 நீள்சன் மக்கடல் இடையிற்புக்
கலையார் சென்றரன் நெறியா குங்கரை
 அண்ணப் பெறுவர்கள் வண்ணத்தின்
சிலைமா டந்திகழ் புகழ்ஆ மூருறை
 திருநாவுக்கர சென்போரே. ச

என்பட் டிக்கட்டிய இந்தப்பைக் குரம்பையை
 இங்கிட்டுச் சுட்டபின் எங்குத்தைக் குச்செலும்இது
முன்பிட்டுச் சுட்டிவ ருந்திக் கெத்திக்கென
 மொய்ம்புற்றுக் கற்றறி வின்றிக்கெட் டுச்சில
வன்பட்டிப் பிட்டர்கள் துன்புற்றுப் புத்தியை
 வஞ்சித்துக் கத்திவி முங்தெச்சுத் தட்டுவர்
அன்பர்க்குப் பற்றிலர் சென்றர்ச்சிக் கின்றிலர்
 அந்தக்குக் கிக்கிரை சிந்தித்தப் பித்தரே. ரு

பித்தரசு பதையாத கொத்தைநிலை யுளதேவு
 பெட்டியுரை செய்துசோறு சுட்டியுழல் சமண்வாயர்
கைத்தரசு பதையாத சித்தமொடு சிவபூசை
 கற்றமதி யினன்ஓசை இத்தரசு புகழ்ஞால

முத்திபெறு திருவாள னெற்றுணையின் மிதவாமல்
கற்றுணையில் வருமாதி
பத்தரசு வசைதீர வைத்ததன தமிழ்மாலை
பற்பலவு மவையோத நற்பதிக நிதிதானே. சு

பதிகமே ழெழுநூறு பகருமா கவியோகி
பரசுநா வரசான பரமகா ரணவீசன்
அதிகைமா நகர்மேவி அருளினால் அமண்மூடர்
அவர்செய்வா தைகள்தீரும் அனகன்வார் கழல்சூடின்
நிதியரா குவர்சீர்மை யுடையரா குவர்வாய்மை
நெறியரா குவர்பாவம் வெறியரா குவர்சால
மதியரா குவரீசன் அடியரா குவர்வான
முடையரா குவர்பாரின் மனிதரா னவர்தாமே. எ

தாமரைநகு மகவிதழ் தகுவன
சாய்பெறுசிறு தளிரினை யனையன
சார்தருமடி யவரிடர் தடிவன
தாயினும்நல கருணையை யுடையன
தூமதியினை யொருபது கொடுசெய்த
சோதியின்மிகு கதிரினை யுடையன
தூயனதவ முனிவர்கள் தொழுவன
தோமறுகுண நிலையின தலையின
ஓமரசினை மறைகளின் முடிவுகள்
ஒலிடுபரி சொடுதொடர் வரியன
ஓவறு முணர் வொடுசிவ ஒளியனை
ஊறியகசி வொடுகவி செய்தபுக
ழாமரசுய ரகநெகு மவருள
ளாரசதி கையின்அர னருளவ
னமரசுகொ ளரசெனை வழிமுழு
தாளரசுதன் அடியிணை மலர்களே. அ

அடிநாயைச் சிவிகைத் தவிசேறித் திரிவித்
தறியாவப் பசுதைச் சிறியோர்பாற் செறியுங்
கொடியேனுக் கருளைத் திருநாவுக் கரசைக்
குணமேருத் தனைவிட் டெனையாமொட் டகல்விற்

பிடியாரப் பெறுதற் கரிதாகச் சொலும்அப்
பிணநூலைப் பெருகப் பொருளாகக் கருதுஞ்
செடிகாயத் துறிகைச் சமண்மூடர்க் கிழவுற்
றதுதேவர்க் கரிதச் சிவலோகக் கதியே. ௯

சிவசம் பத்திடைத் தவஞ்செய்து
திரியும் பத்தியிற் சிறந்தவர்
திலகன் கற்றசிட் டன்வெங்தொளிர்
திகழும் பைம்பொடித் தவண்டணி
கவசம் புக்குவைத் தரன்கழல்
கருதுஞ் சித்தனிற் கவன்றிய
கரணங் கட்டுதற் கடுத்துள
களகம் புக்கநற் கவந்தியன்
அவசம் புத்தியிற் கசிந்துகொ
டமுகண் டத்துவைத் தளித்தனன்
அனகன்குற் றமற்ற பண்டிதன்
அரசெங்கட் கொர்பற்று வந்தறு
பவசங் கைப்பதைப் பரஞ்சுடர்
படிறின் றித்தனைத் தொடர்ந்தவர்
பசுபந் தத்தினைப் பரிந்தடு
பரிசொன் றப்பணிக்கு நன்றுமே. ௧௦

நன்று மாதர நாவினுக் கரைசடி நளினம்வைத் துயின்அல்லால்
ஒன்று மாவதுகண்டிலம்உபாயம்மற்றுள்ளனவேண்டோமால்
என்றுமாதியும்அந்தமும் இல்லதோர் இகபரத்திடைப்பட்டுப்
பொன்று வார்புகுஞ் சூழலிற்புகேம் புகிற்பொறியில்ஐம் புலனோடே.

திருச்சிற்றம்பலம்

பதினோராந் திருமுறை முற்றிற்று.

ஆக பாடல்கள் - ௧௩௮௬.

தல அகராதி

(எண் — பக்க எண்)

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
30	7	தலிக்கின்ற	கலிக்கின்ற
31	11	வேகம்	மேகம்
42	30	புனைமயிற்	புனமயிற்
45	11	செல்லவனிற்	செல்லலெற்
47	26	பொலயர்	போலயர்
48	18	எவ்வுருவக்	எவ்வுருவுங்
66	2	காளத்தி	காளத்தியார்
75	14	யிருவரைமேல்	யிறுவரைமேல்
83	30	உளங்கொண்ட	உள்ளங்கொண்ட
109	21	புரியுங்	புரியும்
,,	31	உட்பயில்	முட்பயில்
146	10	செங்காட்டாங்	செங்காட்டங்
153	18	நெடிவரை	நெடுவரை
163	23	பொருஆ	பொருஅ
176	34	பொற்றி	போற்றி
184	17	கைவத்துப்	கைவைத்துப்
185	23	பொழிதின்	பொழுதின்
208	17	கக்சி	கச்சி
215	29	தோற்றனின	தோற்றனின்
229	31	பொருத்தரு	பொறுத்தரு
240	15	இன்மாத்	இனமாத்
241	17	காம்ன்	காமன்
246	3	அருளறன்	அருளரன்
253	30	வாழத்தலர்போல்	வாழ்த்தலர்போல்
256	25	முழுதுங்	முழுதும்
268	11	டிகையா	டிசையா
271	3	சுரத்தெங்கன்	சுரத்தெங்ஙன்
286	31	விப்பிர	விப்ர
288	15	துன்புரு	தும்புரு
291	1	யிள்ளையார்	பிள்ளையார்
298	3	ரோடிருங்	றொடிருங்

உ

சிவமயம்

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி